

KUM SAATİ BÜYÜCÜ EJDERHALARI

Kayıp Tarihçeler
3. Kitap

WEIS & HICKMAN

İLGİNÇ BİR GRUP KAHRAMAN...

Tanis Yarımelf – Yoldaşları'nın lideri. Dövüşmeyi sevmeyen yetenekli bir savaşçı. İki kadına olan aşkının acısını çekmektedir – fırtınalı kılıç ustası Kitiara ve büyüleyici elf kızı Laurana.

Sturm Brightblade – Solamniya Şövalyesi. Afet öncesi saygı duyulan şövalyeler, o günden beri onurlarını kaybetmişlerdi. Sturm'ün amacı – ki bu onun için hayatta kalmaktan daha önemlidir – şövalyelerin onurunu iade edebilmektir.

Altınay – Reisin Kızı. Mavi Kristal Asa'nın taşıyıcısı. Kabilesinden kovulan Nehiryeli'ne olan aşkı, onları gerçeğin peşinden tehlikeli bir göreve yöneltiyor.

Nehiryeli – Gezgin'in torunu. Mavi Kristal Asa, ölümün kara kanatlarla uçtuğu şehirde ona emanet edildi. Nehiryeli burada canını zor kurtardı. Ancak bu sadece bir başlangıçtı.

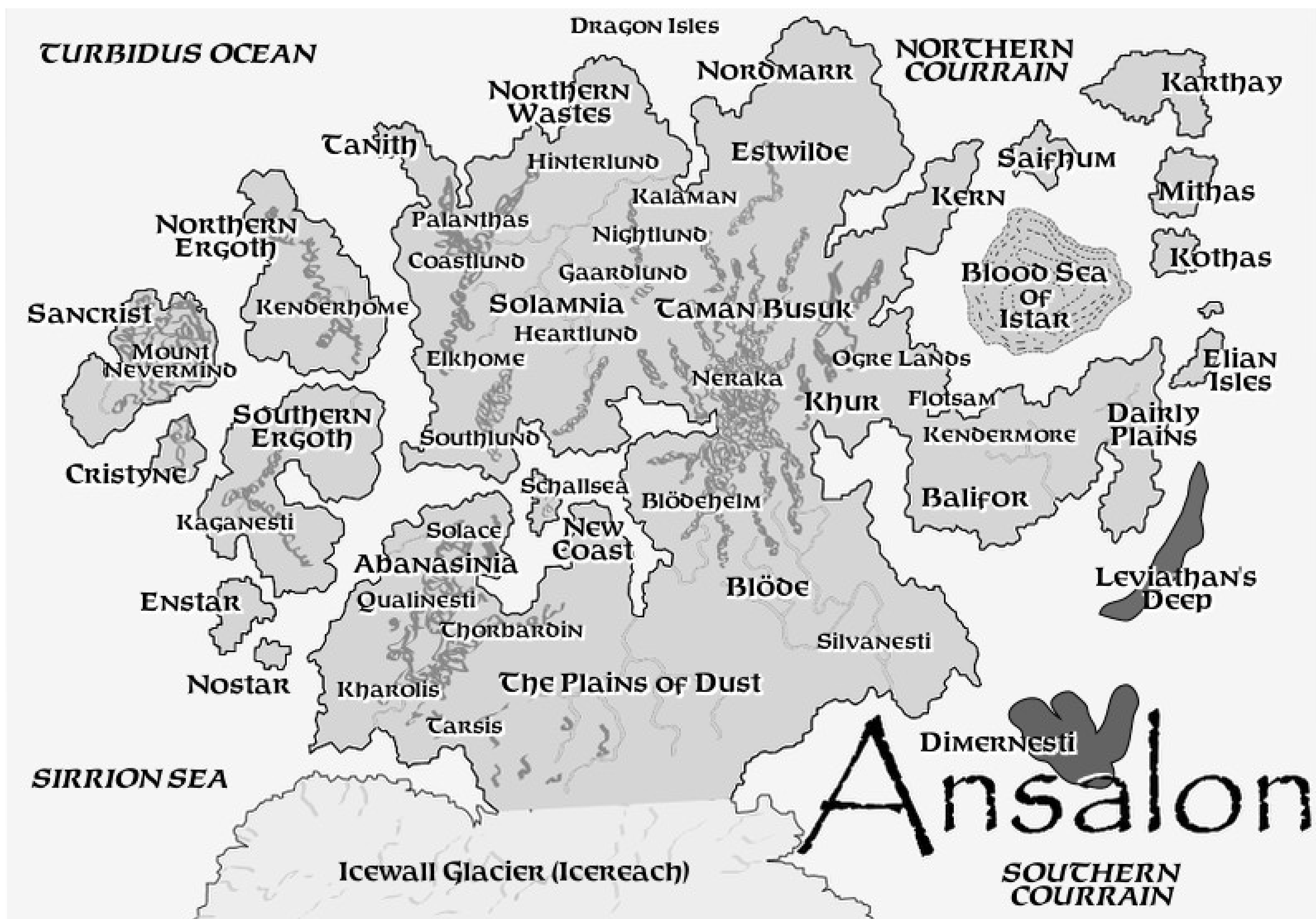
Raistlin – Caramon'un ikizi – büyücü. Sağlığını yitirmiş olmasına rağmen, Raistlin genç yaşından umulmayacak bir büyü gücüne sahiptir. Garip gözlerinin ardında karanlık gizemler saklıdır.

Caramon – Raistlin'in ikizi – savaşçı. Dev gibi bir cüsseye sahip olan Caramon, kardeşinin tam tersidir. Hayatta tek ilgi gösterdiği kişi Raistlin'dir – aynı zamanda en çok korktuğu insan da.

Flint Fireforge – Cüce, savaşçı. Tanis'in en eski arkadaşı olan yaşlı cüce, bu gençleri kendi çocukları olarak görür.

Tasslehoff Burrfoot – Kender, "*inceleyici*". Kenderler – Kyrnn'deki diğer ırkların baş ağrısı – korku nedir bilmezler. Bu nedenle de nereye gitseler, bela onları takip eder.

BU SEKİZ KİŞİYE DÜNYAYI KURTARMA GÜCÜ VERİLİYOR. AMA ÖNCE KENDİLERİNİ TANIMALARI GEREKİYOR – VE BİRBİRLERİNİ.

Ansalon
Turbidus Ocean
Dragon Isles
Northern Courrain
Karthay
Nordmarr
Northern Wastes
Tanith
Estwilde
Saifhum
Mithas
Hinterlund
Kalaman
Kern
Northern Ergoth
Palanthas
Nightlund
Kothas
Coastlund
Gaardlund
Blood Sea of Istar
Sancrist
Kenderhome
Solamnia
Taman Busuk
Mount Nevermind
Heartlund
Elkhome
Ogre Lands
Elian Isles
Neraka
Khur
Flotsam
Southern Ergoth
Dairly Plains
Southlund
Kendermore
Cristyne
Schallsea
Blödehelm
Balifor
Kaganesti
Solace
New Coast
Abanasinia
Leviathan's Deep
Enstar
Blöde
Qualinesti
Thorbardin
Silvanesti
Nostar
Kharolis
The Plains of Dust
Tarsis
Dimernesti
Sirrion Sea
Icewall Glacier (Icereach)
Southern Courrain

KAYIP TARİHÇELER

ÜÇÜNCÜ KISIM

KUM SAATİ BÜYÜCÜ EJDERHALARI

Margaret Weis ve Tracy Hickman

İNGİLİZCE'DEN ÇEVİREN: ÇİĞDEM ÇOYGUN

KAPAK RESMİ: MATT STAWICKI

TARAMA: spiderh

E-KİTAP: spiderh

EJDERHA MIZRAĞI DESTANI

KAYIP TARİHÇELER
Üçüncü Kısım

KUM SAATİ BÜYÜCÜ EJDERHALARI

Margaret Weis ve Tracy Hickman

Yapıtın Özgün Adı
DRAGONLANCE® THE LOST CHRONICLES: DRAGONS OF THE HOURGLASS MAGE
İlk Basımı: A.B.D., Wizards of the Coast Inc. August 2009

Bu kitap Laika Yayıncılık tarafından *Emre Yerlikan*'a ithaf edilmiştir.

Kapak Resmi: Matt Stawicki

Editör: Egemen Görçek

Dizgi – Baskı: Arı Matbaacılık

ISBN: 978-975-8904-80-8

Birinci Baskı: Nisan 2011

LAİKA YAYINCILIK
Çatalçeşme Sok. Torun Han No:40
Cağaloğlu – İSTANBUL
Tel: (0212) 527 09 92 Fax: (0212) 527 13 35

Kitabı temin eden sevgili *Tyrion*'a teşekkürlerimi sunarım.

spiderh

Biyografi...

Margeret Weis, Missouri'de doğup büyüdü.

İlk kitabı, çocukken mahalledeki mezar taşlarından etkilendiği Frank ve Jesse James kardeşlerin biyografisiydi. Missouri Üniversitesi Yaratıcı Yazarlık bölümünü bitirdi. Bir yayınevinde on dört yıl süreyle editörlük yaptı. Daha sonra fantastik kurgu ve rol yapma oyunları konusunda tüm dünyada öncülük yapan TSR Inc. şirketine kurgu editörü olarak katıldı. Burada Tracy Hickman'la birlikte Ejderha Mızrağı Tarihi, Ejderha Mızrağı Efsaneleri ve Ejderha Mızrağı Öyküleri üçlemelerini yazdı. Margaret Weis halen Winconsin'de yaşamaktadır.

Tracy Hickman, 1955'te Salt Lake City, Utah'ta doğdu. İki yıl Endonezya'da misyonerlik yaptıktan sonra gençlik aşkıyla evlenmek için Utah'a geri döndü. TSR Inc.'de oyun tasarımcılığı yaparken Margaret Weis'la ortak kitaplar yazmaya başladı. Tüm Ejderha Mızrağı dünyası rol yapma oyunları onun eseridir.

Weis, Hickman ikilisi Ejderha Mızrağı ile ilgili dokuz kitap yazdıktan sonra, birlikte Bantam/Spectra yayınevi için yeni "en çok satan" kitaplar yazmaya devam ettiler. Bunlar arasında yedi kitaplık Deathgate Cycle (Ölüm Kapısı Döngüsü) en önemlisi sayılabilir. Weis, ayrıca kendi başına, dört kitaplık, fantastik bir galaksiyi konu alan Star of the Guardian serisini de yazdı. 1995 yılında ikili Yaz Alevi Ejderhaları adlı bir romanla Kyrnn'e geri döndüler.

Ejderha Mızrağı destanı, New York Times tarafından defalarca "en çok satan" kitaplar listesine girdi. Tüm dünyada şu ana kadar 10 milyon adetten fazla satan Ejderha Mızrağı serisi, Almanca, Fransızca, Japonca, İspanyolca, İtalyanca, Türkçe ve İbranice'ye de çevrilmiştir.

Sözlük...

Aurak - Aurak ejderanları, Ejderha Yüceefendileri'nin özel ajanlarıdırlar. Bunun nedeni zeki, kurnaz ve büyü yeteneklerine sahip olmalarıdır. Aurak'lar 2.10 m. uzunluğundadırlar; ince uzuvları vardır. Aurak'lar öldüklerinde cesetleri patlar ve çevresindeki her şeye zarar verir.

Baaz - Bu ejderanlar kardeşleri arasındaki en küçük olanlarıdır. Basit yer orduları olarak kullanılırlar. Çoğu zaman "*kaotik*" düşüncededirler ve yalnız dolaşma gibi bir adetleri yoktur. Baaz'lar sık sık kanatlarını saklayarak sahte kılıkta etrafta dolaşırlar ve ejderansız topraklardan geçerken genellikle de büyük kukuletalı ve maskelidirler. Bir Baaz öldürüldüğünde, vücudu önce taşa döner, sonra toza dönüşür. Fakat taşa dönüşmüşken, hızlı olamayanların batıcı silahlarını içinde bir süreliğine hapsedecektir.

Banşi (Banshee) - Korkunç çığlıklarını duyanların çıldırdığı ya da korkudan öldüğü kayıp elf dişilerinin ruhlarıdırlar. Bazı banşiler ahenkli melodiler şeklinde başlayan şarkılarının ses tonunu zamanla yükselterek dayanılmaz bir hale getirirler ve söyledikleri bu şarkılar insanın içine dayanılamayacak derecede umutsuzluk ve keder tohumlarını ekerek insanların keder ve korkudan ölmelerine ya da çıldırmalarına yol açarlar. Kötü kalplidirler, sürekli acı çekerler ve yaşayan her şeyden nefret ederler.

Bozak - Bozak'lar belki de, "*büyülü*" Aurak kuzenleri hariç, diğer ejderanlardan "*daha büyülüdürler*". Altın ejderhaların yumurtalarından yaratılan Bozak'lar 4. seviye bir büyücü gibi büyü yapabilirler. Bozak'lar acımasız savaşçılardır ve tüm hayatlarını sadece çıkarlarıyla sonuçlanacak olaylara adarlar. Bozak'lar öldüklerinde

patlarlar ve etkilenecek kadar yakında olan şanssızları yaralarlar.

Elf - Kyrnn dünyasında en uzun süreden beri varolan, iyilik timsali, uzun ömürlü bir ırktır. Narin yapılı, badem gözlü ve sivri kulaklıdırlar. Gizemli ormanlarında insanlardan ve diğer ırklardan ayrı yaşarlar.

Estetik - Kyrnn tarihini kaleme alan, araştıran, kitaplar yazan barışsever âlimlerdir. Palanthas'taki Büyük Kütüphane'de Astinus isimli baş estetiğin emri altında çalışırlar. Estetikler Tarikatı kitap tanrısı Gilean'a bağlıdırlar. Gece gündüz durmadan kitap yazmakla ve düzenlemekle geçirirler zamanlarını. Gri cübbeler giyerler ve pek çoğunun kafası sıfır numara tıraşlıdır. Estetikler tarafsızdırlar; ne iyilik tarafına ne de kötülük tarafına meyletmezler, sadece kendi işleriyle ilgilenirler.

Ether - Ruhani, elemental bir boyuttur. Bu boyut görünebilen maddi boyutun aksine gözle görülemez, fakat Ether boyutunun içinde iken maddi boyut bulanık da olsa görülebilir. Bu boyut hayaletlerin ve ruhani varlıkların bulunduğu bir boyuttur. Boyut sislerle kaplı bir görünüme sahiptir. Yüksek büyücüler bu boyut içinde yolculuk edebilmenin yollarını keşfetmişlerdir.

Goblin - Kötü ırkların en çelimsizidir Çok çirkindirler. Çirkin suratlı ve gri derilidirler. Boyları 1.20-1.50 arası değişir. Kaba silahlar kullanırlar Kötülük ordularının piyade taburlarını oluştururlar.

Grifon - Grifonlar, belden aşağısı aslan, belden yukarısı kartal biçiminde olan güçlü, görkemli ve çok zeki yaratıklardır. Grifonlar uzun kanatlara sahiptirler ve uçabilirler. Eğitildikleri takdirde üzerlerine binilebilir. Grifonlar konuşamazlar fakat denileni anlarlar. Grifonlar ejderhalarla savaşabilen belki de tek yaratıktır.

Hobgoblin - Goblinlerin yapılı kuzenleridirler. İri yapılarını, kuvvetli silahlar ve pis vücut kokularıyla desteklerler. Kötülük ordularında çavuşluk görevi yaparlar.

Lich - Bir lanet sonucu öldükten sonra geri dönmüş güçlü büyücülerdir. Bazı büyücüler ise laneti kendi üzerlerine bizzat kendileri uygulayarak kendilerini lich'e dönüştürürler. Zaten kendisine sonsuz yaşamı sunacak büyüyü yapmak bile başlı başına usta büyücülerin işidir. Çok tehlikeli namevt yaratıklardır. Lich'ler hırslıdırlar. Bilgi, güç ve kişisel çıkarlar haricinde hiçbir şeyi önemsemezler. korkunç derecede güçlüdürler, yıllar geçtikçe daha da güçlenirler.

Minotor - Minotorlar, İstar Kan Denizi'nin kuzeydoğusundaki Mithas ve Kothas adalarında yaşarlar. Minotorlar yaklaşık 150 sene yaşarlar. Bu oldukça onurlu olan ırk, 2.10 m. uzunluğundadırlar ve boynuzları 60 cm. kadar uzun olabilir. Minotorlar yarım insan—yarım öküz görünüşündedirler. Herhangi biri için en kötü sonuç bir minotorla dövüşmektedir (ve bu kenderlerin en sevdiği şeylerden biridir).

Irklarının amaçları basittir: Krynn'de yaşayan tüm ırkları yok etmek. Kendilerinin dünyanın en üstün ırkı olduklarını ve diğer ırkların daha zayıf ırklar olduklarını düşünürler, onları her zaman için küçük görürler. Birçok minotorun iyi gözle baktığı tek diğer oluşum Solamniya Şövalyeleri'dir. Kendilerinin oluşturduğu şeref kodlarına en yakın yönetim biçimi onlarda vardır çünkü.

Ogre - Bir zamanlar elflerden bile güzel olan bu ırk, yaptıkları zulüm ve kötülük sunucu çirkinleşmişlerdir. Genelde dağlara oydukları şehirlerinde yaşarlar ve yağma için ovalara inerler. İki metreye yakın boyları ve iri cüsselerini zekalarıyla desteklerler.

Sivak - Bu gümüş ejderanlar gerçekten uçabilen tek

ejderan türüdür (diğerleri ancak süzülebilirler fakat uçamazlar). Güç konusunda Aurak'lardan sonra ikinci sırada yer alırlar. Genellikle büyük çift-elli kılıçlarla saldırdıkları gibi, pençeleri ve kuyruklarıyla da saldırabilirler. Ayrıca, Sivak'ların yegâne şekil değiştirme özellikleri vardır (ama kısıtlı). Bir Sivak, insan boyutlu ya da daha küçük bir yaratığı öldürdüğünde, kurbanının şekline dönüşebilir. Normal haline döndükten sonra, o kurbana dönüşebilme özelliğini de kaybeder – ta ki, tekrar birini öldürene kadar tabii. Bir Sivak ayrıca kendisini öldürenin şekline girecektir: bu "*ölü şekli*" üç gün sürecek, daha sonra eski haline dönüşecektir.

Wyvern - Ejderhaların kuzenleri olan bu yaratıkların tüm vücutları al pullarla kaplıdır. Kanatları sayesinde uzun mesafeleri çok kısa sürede katederler. Kuyruklarının ucundaki zehir en güçlü yaratıkları bile anında öldürebilir. Zekalarının fazla olmaması onların sadece basit görevlerde kullanılmalarına izin verir.

Önsöz...

Bu kitap, Kum Saati Büyücünün Ejderhaları, Kayıp Tarihçeler serisini tamamlıyor. Bu kitaplardaki amacımız, Yol arkadaşları'nın Ejderha Mızrağı Destanı içinde yer alan, Mızrak Savaşı sırasında geçen, daha önce anlatılmamış ve bilinmeyen hikayelerini anlatmaktı. Bu kitaplar tek başlarına okunabilir de olsalar, okuyucular Kayıp Tarihçeler'i okumadan önce Ejderha Mızrağı Destanı'nın tamamını okurlarsa kime nerede ve ne olduğunu daha iyi anlayacaklardır.

Mızrak Savaşı'nın sonu, Palanthaslı Astinus tarafından kaleme alınmış, İlkbahar Şafağı Ejderhaları olarak bilinen ciltte anlatılmıştır. O kitapta, Mızrak Kahramanları'nın macerlarını takip ederiz: Tanis Yarımelf, Flint Fireforge, Tasslehoff Burrfoot, Caramon Majere ve dostları Laurana –Altın Komutan–, Tika Waylan, Nehiryeli ve Altınay; ve en sonunda onların Karanlıklar Kraliçesi'ni nasıl yendiklerini öğreniriz.

Bu kitap, Mızrak Kahramanları'ndan biri olan Raistlin Majere hakkında; onun öyküsü hiç anlatılmamıştı ama o olmasaydı, diğer Kahramanlar asla başarılı olamazlardı.

Hikayenin tamamını öğrenmek istiyorsanız, Astinus bu kitabı okumadan önce İlkbahar Şafağı Ejderhaları'nı okumanızı öneriyor. Eğer istediğiniz sadece Raistlin'in karanlık ve tehlikeli maceralarını paylaşmaksa, okumaya devam edin.

Bu kitabın başladığı zamanda Mızrak Kahramanları birbirlerinden ayrı düşmüşlerdir. Tanis, Caramon ve Raistlin ile Tika, Nehiryeli ve Altınay kabus diyarı Silvanesti'ye, oradan da Flotsam'a yolculuk ederler. Laurana, Sturm Brightblade, Flint ve Tasslehoff ise

Buzduvarı'na giderler ve oradan da Sturm'ün hayatını Işık için feda ettiği Yüce Ermiş Kulesi'ne geçerler. Laurana, Yüce Ermiş Kulesi muharebesinde Kitiara ve onun Ejderha Ordusu'nun yenilmesine yardım eder. O, Flint ve Tas, Palanthas'a giderler; orada Laurana *Altın Komutan* ilan edilir ve Takhisis ile savaşmakta olan insan ve elf güçlerinin başına geçer.

Flotsam'a vardıklarında Tanis, eski sevgilisi Kitiara ile karşılaşır ve onun Takhisis'in şeytani ordusunda bir Ejderha Yüceefendisi olduğunu öğrenince şaşkına döner. Artık kadın kötülük tarafında olsa da, onun koyu gözlerine ve çarpık gülümsemesine karşı koyamaz. İkisi yeniden sevgili olurlar.

Kitiara, Tanis'i ordusuna katılması için zorlar. Ancak adam ne dostlarını ne de Işık'ı terk edemez. Suçluluk duygusuyla kıvranan adam Kit'ten ayrılır ve arkadaşlarıyla birlikte Flotsam'dan kaçan bir gemiye biner. O gemide Karanlıklar Kraliçesi tarafından aranan Beren Hepadam da bulunmaktadır. Hepadam'ın gemide olduğunu duyan Kitiara, ejderhası ile peşlerine düşer. Berem, kaçıp kurtulabilmek için gemiyi bir girdaba sokar.

Raistlin Majere, geminin sonunun geldiğine inanır ve Silvanesti'de bulduğu büyülü ejderha küresini kendini kurtarmak için kullanarak ikiz kardeşini ve arkadaşlarını ölümlerine terk eder. Büyüsü, onu Palanthas'ın Büyük Kütüphanesi'ne taşır. Büyüyü yapmak onun için çok zor olmuştur. Tam ölmek üzereyken, Astinus, sadece hayatını kurtarmakla kalmayıp kim olduğunun sırrını çözecek anahtarı kazayla ona verir.

Raistlin, Palanthas'a Rannmont ayının yirmi altıncı günü varır. Onun hikayesine birkaç gün sonrasından, Mishamont ayının ilk gününden başlıyoruz.

Krynn Tarihi'nin vakanüvisi Astinus'un yazmalarından:

AÖ 352 yılında, Mishamont ayının yirmi altıncı günü, Neraka şehrindeki Takhisis Tapınağı yıkıldı. Ejderha Kraliçe dünyadan sürüldü. Orduları yenilgiye uğratıldı.

Bu zaferin onurunun büyük bir kısmı, Işığın Güçleri için cesurca savaşmış olan Mızrak Kahramanları'na verildi. Ancak tarih kaydetmelidir ki, Karanlıkta yürümeyi seçmiş bir adam olmasaydı, Işık kaybetmeye mahkum olurdu.

GİRİŞ

Krynn'in iki efsanesi, olayları anlayabilmek açısından çok önemlidir. Bu efsanelerin pek çok değişik yorumu bulunabilir. Her ozan onları farklı şekillerde anlatır. Aşağıdaki yorumları seçmemizin nedeni, aslına en yakın olanları olmalarıdır; ancak çoğu efsanede olduğu üzere, gerçekte neler olduğu asla bilinemeyecektir.

Quivalen Sothrae tarafından Elfçe'den çevrilmiş olan "*Bir Çocuğun Krynn Öyküleri Bahçesi*"nden alınmıştır:

Berem ve Jasla'*nın Hikayesi*
Bir Sevgi ve Fedakarlık Öyküsü

Uzun zaman önce, İkinci Ejderha Savaşı'nın sonunda, yiğit Şövalye Huma Ejderhafelaketi, Kraliçe Takhisis'i Abyss'e sürdü. Onu, Yüce Tanrı önünde, bir daha dünyaya dönerek iyi ve kötü arasındaki hassas dengeyi bozmayacağına dair yemin etmek zorunda bıraktı. Tanrılar, Yüce Tanrı önünde edilmiş bir yeminin çok güçlü olduğuna, Karanlıklar Kraliçesi'nin bile onu bozmaya cüret edemeyeceğine inandılar. Maalesef yanılmışlardı.

Zaman geçti. Işık Tanrıları adına ve onların inayetiyle hareket eden İstar'ın kralrahipleri güçlendiler. Dünya huzur içindeydi. Lâkin bir adam karanlık tarafından olduğu kadar ışık tarafından da kör edilebilir. Son Kralrahip güneşe baktı ve kendi ihtişamı dışında hiçbir şey görmedi ve kendini tanrı ilan etmeye cüret etti.

Işık Tanrıları, dünyanın dönmesini sağlayan dengeyi tehdit eder durumda olduklarını farkettiler üzüntüyle. Diğer tanrılardan. Kraliçe Takhisis'ten bile, yardım istediler.

Tanrılar, dengeyi sağlamak ve fanilere tevazu öğretmek için büyük bir Afet yaratmaya karar verdiler. Harekete geçmeden önce Kralrahip'e birçok uyarı göndererek onu değişmesi için zorladılar. Kralrahip ve takipçileri bütün bunlara kulaklarını tıkadılar ve derinen müteessif olan tanrılar, Krynn üzerine yanan bir dağ attılar.

Patlama, İstar şehrini yerle bir ederek denizin dibine gönderdi ve Işık Tanrıları Tapınağı'nı yok etti. En azından tanrılar öyle olduğuna inandılar. Fakat İstar Tapınağı denizin dibinde de olsa, Tapınak'ın üzerine kurulmuş olduğu Temel Taşı sağlam kaldı, zira o taş, inancın temeliydi.

Afet'ten sonra, tanrılar fanilerin hatalarını anlayacaklarını ve tanrıları arayacaklarını umdular. Ancak fanilerin, çektikleri acılar yüzünden tanrıları suçlaması, tanrıları derinden yaraladı. Tanrıların yarattıklarını terk ettiklerine dair dedikodular yayıldı. Dünya karmaşaya gömüldü. Ölüm yürümeye başladı topraklarda.

Takhisis, Karalıklar Kraliçesi, hâlâ Abyss'de hapisti. Bütün çıkışlar korunuyordu. Kaçmaya kalkışması halinde diğer tanrılar bunu anlarlar ve onu durdururlardı. Yine de o, dünyaya geri dönmek için bir yol bulmaya çalışmaktan vazgeçmedi ve bir gün, huzursuzca dolaşırken, büyük ödüle rastladı. Takhisis, Temel Taşı'nı buldu. Diğer tanrılar, onun hâlâ var olduğundan habersizdiler. Kimse farketmeden dünyaya geri dönebilmek için bu taşı kullanabileceğini farketti kadın.

Doğru, Yüce Tanrı'ya verdiği sözü bozmuş olacaktı. Ama o kurnaz biriydi ve dünyanın zaten tehlike altında olduğu gerçeğine güveniyordu. Faniler bütün umutlarını yitirmişlerdi. Salgın hastalıklar, veba, açlık ve savaşlar, milyonlarca kişiyi öldürmüştü. Takhisis dünyaya girebilir, kötü ejderhalarını uyandırabilir ve savaşını başlatabilirdi.

Krynn'i fethettiğinde o kadar güçlü olacaktı ki, diğer tanrılar onu cezalandırmaya cüret edemeyeceklerdi.

Karanlığa sarınarak gizlenen Takhisis, Temel Taşı ile açık bırakılmış olan kapıdan dünyaya süzüldü. Kötü ejderhalarını uyandırdı ve onlara, inlerinde uyumakta olan iyi ejderhaların yumurtalarını çalmalarını emretti. Bütün kudreti ve gücü ile savaşını başlatmaya hazırlandı. Sonra bir gün, Temel Taşı'ndan dünyaya açılan yolunun tıkalı olduğunu farketti.

Berem isimli bir adam ve kız kardeşi Jasla, beraber yürürken Temel Taşı'na rastladılar. Ne kadar talihli olduklarına inanamadılar. Taşa gömülmüş nadir ve değerli mücevherler, yaradılışın ışığı altında pırıl pırıl parlıyorlardı. Berem fakir bir adamdı. Tek bir mücevher, ailesini fakirlikten kurtarabilirdi. O kadar taşın arasında tek bir mücevherin, kusursuz bir zümrüdün yokluğu farkedilmezdi. Berem, zümrüdü yerinden sökmeye başladı.

Kardeşi Jasla, bu hırsızlıktan dehşete düştü. Ağabeyini tutup onu engellemeye çalıştı. Berem aniden öfkelendi ve kızı fırlattı. Kız düştü ve kafasını taşa çarpıp öldü; kanı, Temel Taşı'nı lekeledi.

Berem kardeşini çok severdi ve işlediği suç onu derinden sarstı. Çok da korkmuştu. Kardeşinin ölümünün bir kaza olduğunu söylediğinde kimse ona inanmayacaktı. Cinayet işlediği için idam edilecekti. Suçunu itiraf etmek ve af dilemek yerine arkasını dönüp kaçtı. Bu sırada da çalmaya çalıştığı zümrüt, Temel Taşı'ndan fırlayarak göğsüne gömüldü.

Berem korkudan çıldırmıştı. Kardeşinin ruhu onun için yas tuttu. Onu hâlâ sevdiği konusunda adamı temin etti ama adam dinlemeyi reddetti. Parmaklarıyla mücevheri sökmeye çalıştı. O kadar çaresizdi ki, bıçakla kendi bedeninden kesip çıkartmayı denedi. Ancak zümrüt, günahını sonsuza dek

hatırlatmak için, adamın bir parçası olarak kaldı. Berem, kardeşinin af dilemesi gerektiğine dair yalvarmalarına, hatta kendisini affettiğine dair sözlerine kulaklarını tıkayarak, mücevheri gömleğinin altına gizledi ve kaçtı.

Takhisis bu korkunç olaya tanık olmuş ve Berem'in çöküşünden keyif almıştı... ta ki Temel Taşı'ndan geçmeye çalışana kadar. Girişinin, sevgiden dövülmüş bir zincir ile kapatıldığını gördü. Jasla'nın ruhu yolunu engelliyordu. Şimdi sadece Kara Kraliçe'nin gölgesi düşebilecekti Krynn üzerine. Yaşayanlar üzerindeki gücü azaldı; savaşının idare edilmesi için fanilere güvenmek zorundaydı.

Takhisis, Berem'i bulmak zorundaydı. Onu yok edebilirse, kardeşinin ruhu gider ve Kara Kraliçe de tekrar özgür kalırdı. Ancak onu ararken dikkatli olmalıydı, zira eğer kız kardeşine döner de affını isterse, dünyaya girişi sonsuza dek kapanırdı.

Kadın, en güvendiği hizmetkarlarına, göğsünde yeşil bir mücevher olan Berem isimli bir adamı aramalarını söyledi gizlice. Genç bir yüzü ve yaşlı gözleri olan bir adamdı bu, zira o mücevher adamı ölümsüzleştirmişti. Affedilene ya da ruhu tamamen kaybolana dek ölemezdi.

Berem sürekli hareket halindeydi; sadece Karanlığın Güçleri'nden değil, kendi vicdanından da kaçıyordu. Zaman geçti ve Takhisis'in onu yakalamak için harcadığı çabalar suya düştü. Kadın, sonradan Mızrak Savaşı olarak adlandırılan savaşını başlattığında Berem hâlâ bulunamamıştı. Ancak onun öyküsü gün geçtikçe daha çok kişi tarafından bilinir oldu ve sonunda Kraliçe Takhisis'e karşı savaşanların ilgisini çekmesi kaçınılmazdı.

Berem Hepadam, en büyük umut olacaktı. Aynı zamanda da en büyük korku.

Fistandantilus'*un Hikayesi*

Bir Uyarı Öyküsü

Uzun zaman önce, Fistandantilus isimli güçlü bir büyücü yaşarmış. O kadar güçlüymüş ki, kendisinden aşağı gördüğü kişileri yöneten kurallardan üstün olduğuna inanırmış. Ki bunların arasında kendi büyü tarikatının, Siyah Cübbeler'in kuralları da varmış. Fistandantilus tarikatından ayrılmış ve büyücüler tarafından ölüm cezasına çarptırılan bir asi olmuş.

Ancak Fistandantilus diğer büyücülerden korkmuyormuş. Büyü konusundaki bilgi ve becerisi o kadar fazlaymış ki, onu adalete teslim edebilecek herkesi yok edebilirmiş. Büyücüler ondan korktukları ve ona saygı duydukları için bunu çok az kişi denemiş.

Fistandantilus, gücüyle Konsey'e gösteriş yapmış, hatta çıraklar bile almış. Kimsenin bilmediği şey ise, onun kendi öğrencileri ile beslendiği, onların yaşam güçlerini emerek kendi hayatını uzattığıymış. Bu amaç için büyülü bir taş, bir kantaşı yaratmış. Taşı kurbanının kalbinin üzerine bastırır ve onun yaşamını emermiş.

Fistandantilus'un gücü ile birlikte kibri de artmış. Cehennem'e girmeye ve Karanlıklar Kraliçesi'ni devirerek onun yerini almaya karar vermiş. Bunun için de şimdiye kadar yaratılmış en güçlü ve en karmaşık büyüleri yapmış. Kibri, onun mahvolmasına yol açmış. Ne olduğunu kimse tam anlamıyla bilmiyor. Kimileri, Takhisis'in durumu öğrendiğini ve gazabının kaleyi adamın başına yıktığını söyler. Diğerleriyse büyüsünün kontrolünü kaybettiğini ve onun da kaleyi yerle bir ettiğini. Sebebi her ne olursa olsun, Fistandantilus'un fani bedeni ölmüş.

Ancak ruhu ölmemiş.

Ruhu, Krynn'den ayrılmayı reddetmiş ve kötü büyücü Ether düzleminde kalmış. Varlığı belirsizmiş, zira onu yok etmeye

çalışmaya devam eden Takhisis'in saldırısına maruzmuş sürekli. Bir gün içine girip hayata geri dönebileceği yaşayan bir beden bulma arzusuyla, kurbanlarının yaşam güçlerini çalarak varlığını sürdürebiliyormuş.

Fistandantilus, kantaşını elinde tutmayı başarmış ve taşıyla birlikte pusuya yatarak kurbanlarını bekliyormuş. Genç büyü kullanıcılarını arıyormuş, özellikle de karanlığa meyilli olanları, çünkü ayartılması en kolay olanlar onlarmış.

Büyücüler Konseyi, Fistandantilus'un avlandığını biliyormuş ama onu durdurabilecek güce sahip değillermiş. Ne zaman genç bir büyü kullanıcısı Yüksek Büyücülük Kulesi'nde korkunç Sınav'a girse, Fistandantilus'un onu yakalama şansının olduğunun farkındalarmış. Sınav'da ölenlerin çoğunun, onun kurbanı olduğuna inanılıyormuş.

Mızrak Savaşı'nın başlamasından beş yıl önce, genç bir büyücü ve ikiz kardeşi Sınav'a girmek için Wayreth Kulesi'ne gelmişler. Genç adamın çalışmaları büyük umut vaat ediyormuş. Savaş ve kötülük zamanının Krynn'e gelmekte olduğunu sezen Konsey başkanı Par-Salian, bu genç büyücünün karanlığın yenilmesinde yardımcı olmak için yükseleceğini ummuş.

Genç büyücünün kendisi de kibirli ve hırslıymış. Kırmızı cübbe giymesine karşın kalbi ve ruhu karanlığa meyilliymiş ve kendi seçimleri sonucunda Fistandantilus ile bir pazarlık yapmak durumunda kalmış. Kötü büyücü anlaşmanın kendisine düşen kısmını yapmaya niyetli değilmiş; genç adamın yaşamını emmek istiyormuş.

Genç büyücü kendisinden öncekiler gibi değilmiş. Kendi çapında, o da en az Fistandantilus kadar yetenekliymiş büyüde. Kötü büyücü genç adamın kalbini kavrayıp bedeninden sökmek için yanına geldiğinde, genç büyücü Fistandantilus'un kalbini yakalamış.

"Canımı alabilirsin," demiş genç büyücü Fistandantilus'a, "ama karşılığında bana hizmet edeceksin."

Genç adam Sınav'ından sağ çıkmış ama bedeni harap bir hâldeymiş zira Fistandantilus içinde bulunduğu büyülü düzlemde varlığını sürdürebilmek için devamlı onun yaşamını emiyormuş. Ancak bunun karşılığında, Fistandantilus, genç büyücüyü hayatta tutmak ve bu denli genç bir büyücü için çok ileri düzeyde olan büyüler hakkında bilgi vererek ona yardım etmek zorundaymış.

Genç adam ne Sınav'ını ne de pazarlığını hatırlamıyormuş. Sağlığının Sınav yüzünden bozulduğunu düşünüyormuş ve Par-Salian da ona gerçeği söylememiş.

"Gerçeği, sadece kendisi hakkında gerçeği öğrendiğinde, içindeki karanlıkla yüzleşip onu kabullendiğinde öğrenecek."

Par-Salian bunu söylemiş ama o bile, ne kadar bilge olursa olsun, bu karanlık ve garip ittifakın nasıl sonlanacağını öngörememiş.

I. KİTAP

- I -

Bir kutu boya. Beklenmedik bir karşılaşma.

– 2. Gün, Mishamont Ayı, AS[1] 352 Yılı –

Savaşa hazırlanan Palanthas şehri gecenin büyük bir kısmını uyanık geçirmişti. Şehirde panik çıkmamıştı; Palanthas gibi kadim ve asil, haşmetli bayanlar asla paniklemezlerdi. Gösterişli oymalara sahip koltuklarında otururlar, dantel mendillerini sıkı sıkı tutarlar, katı bir çehre ve dimdik sırtları ile, birinin gelip onlara savaş çıkıp çıkmayacağını ve eğer çıkacaksa, akşam yemeği planlarını engelleyecek kadar kaba olup olmadığını söylemesini beklerlerdi.

Herkesin korktuğu Mavi Leydi, Ejderha Yüceefendisi Kitiara'nın güçlerinin şehre yürüdüğü dedikoduları yayılıyordu. Yüceefendi'nin orduları, dağlardan Palanthas'a inen geçidi koruyan Yüce Ermiş Kulesi'nde yenilgiye uğratılmıştı. İlk saldırı karşısında Kule'yi koruyan küçük şövalye grubu ve piyadeler başka bir saldırıya dayanacak kadar güçlü değildiler. Müstahkem mevkii ve ölülerinin mezarlarını terk ederek Palanthas'a çekilmişlerdi.

Şehir bundan memnun kalmamıştı. Bu militan, savaşçı şövalyeler duvarlarından içeri girmemiş olsalardı, huzuru bozulmayacaktı. Ejderha Orduları bu denli saygıdeğer ve muhterem bir şehre saldırmaya kalkışmazlardı. Ancak akıllılar durumu biliyorlardı. Krynn'deki neredeyse bütün diğer büyük şehirler, Ejderha Orduları'nın gücüne teslim

olmuşlardı. İmparator Ariakas'ın uğursuz gözleri Palanthas'a, onun limanına, gemilerine, zenginliğine dönmüştü. Parlayan şehir, Solamniya'nın mücevheri, Ariakas'ın Güç Tacı'ndaki en ihtişamlı taş olacaktı.

Palanthas Lordu, kendi alaylarını burçlara göndermişti. Şehirliler evlerinin içlerine gizlenmişler, panjurlarını kapatmışlardı. Dükkanlar ve iş yerleri kapanmıştı. Şehir en kötüsüne hazırlıklı olduğuna inanıyordu ve en kötüsü olursa, Solace ve Tarsis gibi diğer şehirlerde olduğu gibi, Palanthas da cesurca savaşacaktı. Zira yaşlı, haşmetli bayanın kalbinde cesaret vardı. Eğilmez omurgası çelikten yapılmıştı.

Henüz sınanmamıştı. En kötüsü daha gerçekleşmemişti. Mavi Leydi'nin güçleri Yüce Ermiş Kulesi'nde yönlerini değiştirmişler ve geri çekiliyorlardı. O sabah görülen, şehrin duvarlarına doğru kanat çırpan ejderhalar, herkesin korktuğu alev soluyan kırmızı ejderhalar ya da şimşekler çaktıran mavi ejderhalar değillerdi. Sabah güneşi, ışıltılı gümüş pullar üzerinde parlamıştı. Gümüş ejderhalar, Ejderha Adaları'ndaki evlerinden Palanthas'ı korumak için gelmişlerdi.

En azından ejderhalar öyle iddia ediyorlardı.

Savaş olmadığından, Palanthas vatandaşları evlerinden çıktılar, dükkanlarını açtılar ve sokaklara dökülerek konuşmaya, tartışmaya başladılar. Palanthas Lordu bu yeni ejderhaların Işık tarafında oldukları konusunda vatandaşlarını temin etti, şehrin koruyucuları olan Solamniya Şövalyeleri'ne yardım etmeyi kabul etmişlerdi.

Kimisi lordlarına inandı, kimisi inanmadı. Bazıları ne renk olurlarsa olsun ejderhalara güvenilmemesi gerektiğini, orada bulunmalarının tek nedeninin herkesi kandırarak içlerini rahatlatmak olduğunu ve karanlık çöktüğünde

ejderhaların saldıracaklarını ve herkesi yataklarında öldüreceklerini söyledi.

"Aptallar!" diye mırıldandı Raistlin, kalabalığın arasından kendine yol açarken defalarca; aslında itiş kakışın içinde ilerlemeye çalışıyordu ve neredeyse sarsılarak ilerleyen bir at arabasının altında kalacaktı.

Büyücü olduğunu gösteren kırmızı cübbesini giyiyor olsaydı, Palanthas halkı ona yan gözle bakar, onu yalnız bırakır ve kaçınmak için yolundan çekilirlerdi. Palanthas'ın Büyük Kütüphanesi'nde çalışan bir Estetik'in sade, gri cübbesi üzerinde olduğundan, Raistlin itilip kakılıyordu.

Palanthaslılar büyücülerden hoşlanmazlardı, savaşta tarafsız olan kırmızı cübbelerden ve kendilerini Işık'a adamış olan beyazlardan bile. Metalik ejderhaların Ansalon'a dönmesi için her iki Yüksek Büyücülük Tarikatı da çok çalışmış, çok fedakarlıkta bulunmuştu. İlkbahar şafağının gümüş ve altın kanatlar üzerinde ışıldaması, İmparator Ariakas'ın karnına bir yumruk gibi inmişti; bu, karanlık zırhını delen ilk darbeydi. Bundan önce kötü ejderhalarının kanatları karartıyordu gökleri. İmparatorun gözleri önünde gökler ışıkla dolmuş ve imparator tedirgin olmaya başlamıştı.

Palanthas halkı, büyücülerin onları korumak için çalıştıklarını bilmiyorlardı ve biliyor olsalardı da buna inanmazlardı. Onlara göre, bir büyücünün yapabileceği en iyi şey, Palanthas'tan uzakta yaşamaktı.

Raistlin Majere kırmızı cübbesini giymiyordu çünkü cübbesini bohçalayıp kolunun altına sıkıştırmıştı. Büyük Kütüphane'nin keşişlerinden birinden "*ödünç aldığı*" gri cübbeyi giyiyordu.

"*Ödünç almak.*" Bu tamlama, aklına Tasslehoff Burrfoot'u getirdi. Gamsız ve hafif parmaklı kender, asla bir şeyi

"*çalmazdı*". Üstünde aşırılmış bir şeyle yakalandığı zaman kender, şekerliği "*ödünç aldığını*", gümüş mumluklara "*rastladığını*" ve zümrüt gerdanlığı "*geri vermek üzere olduğunu*" iddia ederdi. Raistlin, Estetik'in cübbesine o sabah, bir yatağın üzerinde düzgünce katlanmış dururken "*rastlamıştı*". Bir ya da iki gün içinde cübbeyi geri vermek niyetindeydi.

Kendi tartışmalarına dalmış olan çoğu kişi, kalabalık sokaklardan geçmeye çabalayan adamı görmezden geldi. Ama arada sırada vatandaşlardan biri onu durdurup Astinus'un, Işık'ın ejderhaları olan metalik ejderhaların gelişiyle ilgili ne düşündüğünü soruyordu.

Raistlin, Astinus'un ne düşündüğünü bilmiyordu ve umursamıyordu. Teninin güneş ışığında altın gibi parladığını ve göz bebeklerinin kum saati şeklinde olduğunu gizlemek için başlığını iyice aşağı indirmiş bir hâlde mırıldanarak özür diliyor ve aceleyle yoluna devam ediyordu. Hedefindeki çalışanların gerçekten çalıştığını, sokaklarda dedikodu yapmadıklarını umdu huysuzlanarak.

Tasslehoff'u düşündüğüne pişman oldu. Kenderin hatırası, dostlarını ve kardeşini anımsatmıştı. Ölmüş dostlarını, ölmüş kardeşini demeliydi. Tanis Yarımelf, Tika, Nehiryeli ve Altınay, ve Caramon. Hepsi ölmüştü. Bir tek kendisi kurtulmuştu ve bu da sadece kendisinin felaketi önceden görebilecek ve bir kaçış planlayabilecek kadar zeki olmasından kaynaklanıyordu. Caramon ve diğerlerinin ölmüş oldukları gerçeğiyle yüzleşmeli ve bunu kafasına takmaktan vazgeçmeliydi. Ancak artık onları düşünmeyi bırakması gerektiğini kendisine söylerken bile onları düşünüyordu.

Flotsam'daki Ejderha Orduları'ndan kaçmak için o, kardeşi ve dostları Perechon isimli bir korsan gemisine binmişlerdi. Bir Ejderha Yüceefendisi tarafından takip edilmişlerdi ki

sonradan onun üvey kardeşleri Kitiara olduğunu öğrenmişlerdi. Deliren dümenci, gemiyi kasıtlı olarak Kan Denizi'nin korkunç girdabına çevirmişti. Gemi parçalanıyor, serenler[2] düşüyor, yelkenler paçavraya dönüyordu. Vahşi su güverteyi kırıyordu. Raistlin'in bir seçim yapması gerekiyordu. Ya diğerleriyle birlikte ölecek ya da gidecekti. Bir zamanlar talihsiz Kral Lorac'a ait olan büyülü ejderha küresi vardı yanında. Kaçmak için kürenin büyüsünü kullanmıştı. Doğru, dostlarını yanına alabilirdi. Hepsini kurtarabilirdi. En azından kardeşini kurtarabilirdi.

Ancak Raistlin, kürenin güçlerini daha yeni öğrenmeye başlamıştı. Kürenin geri kalanları kurtaracak gücünün olup olmadığını bilmiyordu ve bu yüzden kendini ve her zaman kendisiyle beraber olan, Palanthas sokaklarında yolunu açmaya çalışırken bile onunla olan, diğerini kurtarmıştı. Bir zamanlar sadece kafasında bir fısıltıydı; bilinmeyen, gizemli ve çıldırtıcı. Fakat gizem çözülmüştü. Raistlin artık o bedensiz sese korkunç bir yüz koyabiliyor, konuşana bir isim verebiliyordu.

"Mantıklı bir karar verdin, genç büyücü," dedi Fistandantilus'a ait olan kafasındaki ses ve alayla ekledi, "İkizin öldü. Hayırlı olsun. Caramon seni zayıflatıyordu, gücünü azaltıyordu. Artık ondan kurtulduğuna göre çok ilerleyeceksin. Bunun olmasını sağlayacağım."

"Sen hiçbir şey sağlamayacaksın!" diye tersledi Raistlin.

"Affedersiniz?" dedi yanından geçen biri, Raistlin'e bakmak için durarak. "Benimle mi konuşuyordunuz?"

Raistlin bir şeyler mırıldandı ve adamın şaşkın bakışlarına aldırmayarak yürümeye devam etti. Bütün sabah boyunca bu sızlanan sesi dinlemek zorunda kalmıştı. Başbüyücünün siyah cübbeli, ruh emici hayaletinin, adımlarını takip ettiğini sanmıştı hatta. Fistandantilus hakkındaki gerçeği ve ölü büyücü ile yaptığı korkunç anlaşma sayesinde

hayatının kurtulduğunu öğrenmiş olmasına karşın Raistlin, o an için bütün bunlara değip değmediğini düşündü.

Ben olmasaydım, Wayreth'teki Kule'de Sınav'a girdiğinde ölürdün, diye alay etti Fistandantilus. Anlaşmamızdan gayet kârlı çıktın. Yaşamının bir parçası karşılığında benim bilgim ve gücüm.

Raistlin ölmekten korkmamıştı. Başarısız olmaktan korkmuştu. O korkunç adamla pazarlık yapmasının gerçek nedeni buydu. Raistlin başarısızlığa dayanamazdı. Kardeşinin acımasına ya da hayatının sonuna kadar güçlü ikizine muhtaç kalmaya katlanamazdı.

Yaşayan ölü, asalak büyücünün Raistlin'in kalbini elinde tutuyor ve yaşamını ondan tıpkı bir şeftalinin suyunu emer gibi çekiyor olduğu düşüncesi, öksürük nöbetine tutulmasına yol açtı. Raistlin her zaman kırılgan ve hastalıklı olmuştu ama Fistandantilus ile yaptığı, Raistlin'in kurtulması karşılığında başbüyücünün karanlık düzleminde işkence içinde varlığını sürdürmesini sağlayan pazarlığın bedelini ödüyordu. Akciğerleri hep yünle dolu gibiydi. Neredeyse her daim boğuluyormuş gibi hissediyordu. Kendini hemen hemen iki büklüm eden öksürük nöbetlerinden muzdaripti, tıpkı şu anda olduğu gibi.

Dudaklarındaki kanı aşırdığı cübbenin gri yeniyle silerken durmak ve destek almak için sırtını bir binaya dayamak zorunda kaldı. Her zamankinden daha yorgun hissediyordu kendini. Kıtanın bir ucundan diğer ucuna gitmek için ejderha küresinin büyüsünü kullanmak, tahmin ettiğinden daha fazla zorlamıştı onu. Dört gün önce Palanthas'a vardığında ölmek üzereydi, o kadar zayıf düşmüştü ki Büyük Kütüphane'nin basamaklarına yığılmıştı. Keşişler ona acımışlar ve onu içeri taşımışlardı. Kendini toparlamış gibiydi ama hâlâ tam olarak iyileşmemişti. Asla iyi olmayacaktı... anlaşmasını sonlandırana kadar.

Fistandantilus, ödülünün Raistlin'in ruhu olacağını düşünüyor gibiydi. Başbüyücü hayal kırıklığına uğrayacaktı. Raistlin'in ruhu kendisine aitti ve onu uysallıkla Fistandantilus'a vermeyecekti.

Raistlin, başbüyücünün kendisiyle Kule'de yapmış olduğu pazarlıktan kârlı çıktığını düşündü. Fistandantilus, en nihayetinde, sefil varlığını sürdürebilmek için Raistlin'in yaşam gücününün bir kısmını emiyordu. Ancak Raistlin, eşit olduklarını düşünüyordu. Artık anlaşmayı sonlandırma vakti gelmişti. Raistlin, bunu Fistandantilus farketmeden ve kendisini durdurmaya çalışmadan nasıl yapabileceğini bilmiyordu sadece. Fistandantilus, devamlı pusuya yatıyor, Raistlin'in düşüncelerini dinliyordu. Aklının kapısını kapatmanın ve pencerelerini kitlemenin bir yolu olmalıydı mutlaka.

Raistlin en sonunda, işine geri dönebilecek kadar topladı kendini. Yolda rastladığı insanların tarifine göre sokaklarda ilerlemeye devam etti ve bir süre sonra Eski Şehir'in merkezi ile birlikte kalabalığı da ardında bıraktı. Şehrin çalışan kısmına ulaştı, burada sokaklar yürütülen faaliyete göre isimlendirilmişti. Yün tüccarlarının faaliyet gösterdiği sokağa yürürken Demirciler Caddesi'ni, Kasaplar Caddesi'ni, At Pazarı'nı ve Kuyumcular Sokağı'nı geçti, özel bir iş yerini arayarak bir sokağa bakarken, üç ayın sembolüyle, kırmızı, gümüş ve siyah renkli üç ay, işaretlenmiş bir levha gördü. Bu bir büyü malzemeleri dükkanıydı.

Küçük bir dükkandı bu, duvardaki bir delik gibiydi. Raistlin böylesi bir dükkan bulmuş olmaktan bile şaşkındı, büyü kullananları hakir gören bir şehirde büyü kullanımıyla ilgili malzemeler satan bir dükkanı kim açardı ki? Şehirde yaşayan, sadece bir büyücü biliyordu ve o da Justarius'tu, Raistlin'in tarikatı Kırmızı Cübbeler'in başı. Raistlin

başkalarının da olması gerektiğini tahmin etti. Bu konuyu hiç düşünmemişti.

Adımları yavaşladı. Büyü malzemeleri dükkanında aradığı şey bulunurdu mutlaka. Pahalı olacaktı. Çok az miktarda çelik sikkesi vardı; ki aylar boyunca biriktirmişti onları. Çeliğini, sağlığına kavuştuğunda ve Palanthas'taki işini bitirdiğinde gideceği yer olan Neraka'da yatacak yer ve yemek için saklamalıydı.

Hem büyü malzemeleri dükkanının sahibi Raistlin'in alışverişini Konsey'e, büyü kanunlarını uygulayan büyücüler konseyine bildirmekle yükümlüydü. Konsey onu durduramazdı ama Wayreth'e çağrılır ve hareketini açıklaması istenirdi. Raistlin'in bunlara ayıracak vakti yoktu. Olaylar; anlık, dünyayı sarsan olaylar, çok çabuk gelişiyordu. Son yaklaşmaktaydı. Kara Kraliçe kısa bir süre sonra zaferini kutluyor olacaktı. Raistlin, kadın muzafferane bir edayla yürürken sokağın köşesinde durmayı planlamıyordu. Tören alayını kendisi yönetecekti.

Raistlin, büyü malzemeleri dükkanını geçti ve en sonunda, aramakta olduğu yere ulaştı. Burnunu ve ağzını cübbesinin yeniyle kapatırken sadece kokudan bile yolunu bulabileceğini düşündü. İş yeri, geniş, üstü açık, ateşleri beslemek için kullanılan odun yığınlarıyla dolu bir avluda yer alıyordu. Duman, büyük kazanlardan ve boya fıçılarından yükselen buharla karışmıştı ve işlemlerde kullanılan, hepsi de hoş olmayan, çeşitli malzemelerin kokusunu taşıyordu.

Paketini sıkıca tutan Raistlin, kadın ve erkeklerin odun taşıdığı ve boya fıçılarının içindekileri büyük, tahta küreklerle karıştırdığı avluya bakan ufak bir binaya girdi. Tabureye oturmuş bir tezgahtar, büyük bir deftere bir şeyler yazıyordu. Başka bir adam da başka bir tabureye

oturmuş, uzun listeleri inceliyordu. İkisi de Raistlin'i umursamadı.

Raistlin kısa bir süre bekledikten sonra öksürerek, listeleri inceleyen adamın gözlerini kaldırmasını sağladı. Raistlin'in girişte beklediğini gören adam taburesinden kalktı ve saygıdeğer Estetikler'den birine nasıl yardım edebileceğini öğrenmek için Raistlin'in yanına gitti.

"Boyanmasını istediğim bir giysim var," dedi Raistlin ve kırmızı cübbesini çıkarttı.

Başlığını iyice indirmişti ancak ellerini pek saklayamıyordu. Şansına bina çok aydınlık değildi ve Raistlin, altın renkli cildini adamın farketmemesini umdu.

Boyacı, ellerini kumaşın üzerinde gezdirerek rengi inceledi. "İyi bir yün," dedi. "Güzel değil, dikkatinizi çekerim ama iyi ve kullanışlı. Boyayı alır. Ne renk olmasını istiyorsunuz Saygıdeğer Bayım?"

Raistlin tam cevap verecekken o kadar sert bir öksürük nöbetine tutuldu ki, sendeledi ve arkasındaki kapıya yığıldı. Onu desteklemek için her zaman yanında olan kardeşinin güçlü kolunu özledi.

Kes artık! diye emretti Raistlin kendine, eliyle ağzını kapatırken.

Boyacı Raistlin'e baktı ve biraz geri çekildi korkuyla. "Bulaşıcı değil, değil mi efendim?"

"Siyah," dedi Raistlin nefes nefese, soruyu duymazdan gelerek.

"Affedersiniz, ne dediniz?" diye sordu boyacı. Kumaşları kazanlara batıran kadınların birbirlerine bağırdığı ya da ateşleri besleyen adamları iğneledikleri avluyu işaret etti.

"Siyah," dedi Raistlin sesini yükselterek. Genelde alçak sesle konuşurdu. Konuşmak boğazını tahriş ediyordu.

Boyacı bir kaşını kaldırdı. Büyük Kütüphane'de Astinus'a hizmet eden Estetikler gri cübbe giyerlerdi.

"Benim için değil," diye ekledi Raistlin. "Bir arkadaşım için."

"Anlıyorum," dedi boyacı. Meraklı bir ifade ile Raistlin'e baktı ama bir öksürük krizine daha tutulan Raistlin bunu farketmedi.

"Üç çeşit siyah boyamız var," dedi boyacı. "En ucuz kalitede krom, şap ve kırmızı bir gıda asidi ve log ağacı[3] kullanılır. Bundan iyi bir siyah çıkar ama uzun ömürlü değildir. Rengi yıkamayla atar İkinci kalitede demir sülfat ve log ağacı kullanılır. Bu, ilk söylediğimden daha iyidir ama bir süre sonra yeşile çalar. En iyisi çivit ve log ağacı ile yapılır. Bu, kumaş ne kadar yıkanırsa yıkansın solmayan, derin, zengin bir siyah sağlar. En sonuncusu, elbette, en pahalı olanıdır."

"Ne kadar?" diye sordu Raistlin.

Boyacı fiyatı söyledi ve Raistlin yüzünü buruşturdu. Bu, Büyük Kütüphane'de işgal ettiği keşiş hücresindeki yastığının altına sakladığı küçük deri kesesindeki sikkelerin sayısını bir hayli azaltacaktı. Daha ucuz bir boyayı seçmeliydi ama sonra, Neraka'nın zengin, güçlü Siyah Cübbelerinin karşısına çıkacağını düşündü ve onların arasında siyah değil de "*yeşile çalan*" bir siyah cübbeyle yürümeyi hayal edince gerildi.

"Çivit," dedi ve kırmızı cübbesini adama verdi.

"Çok iyi, saygıdeğer bayım," dedi boyacı. "Adınızı alabilir miyim?"

"Bertrem," diye yanıtladı Raistlin, başlığının gölgesiyle gizlenen bir gülümseme ile. Bertrem, Astinus'un, uzun

süredir cefa çeken ve bir türlü rahata kavuşamayan baş yardımcısıydı.

Boyacı not aldı.

"Bunun için ne zaman geleyim?" diye sordu Raistlin. "Benim... yani arkadaşımın acelesi var."

"Yarından sonraki gün," dedi boyacı.

"Daha erken olmaz mı?" diye sordu Raistlin hayal kırıklığıyla.

Boyacı kafasını salladı. "Arkadaşınız sokaklarda üzerinden siyah boya damlayarak dolaşmak istemiyorsa olmaz."

Raistlin kısaca başını salladı ve oradan ayrıldı. Raistlin sırtını döndüğü anda boyacı, yardımcısına bir şey söyledi ve derhal binayı terk etti. Raistlin adamın sokakta hızla ilerlediğini gördü ama uzun yürüyüşünden bitap düştüğü ve avludaki dumandan neredeyse boğulacak gibi olduğu için buna önem vermedi.

* * * * *

Büyük Kütüphane, Eski Şehir'de yer alıyordu. Yüksek saat vakti geldiğinden dükkanlar öğle yemeği için kapanmış ve daha fazla insan çıkmıştı sokaklara. Korkunç gürültü, Raistlin'in kafasını şişiriyordu. Uzun yürüyüş Raistlin'in takatini o kadar kesmişti ki dinlenmek için sık sık durmak zorunda kalıyordu. Kütüphanenin mermer sütunlarını ve üzerlerindeki kemerleri gördüğünde o kadar güçsüz düşmüştü ki, yere yığılmadan caddenin karşısına geçemeyeceğinden korktu.

Raistlin, Büyük Kütüphane'den pek uzak olmayan bir taş banka oturdu. Kışın uzun geceleri sonlanmak üzereydi. Bahar şafağı yakındı. Parlak güneş iç ısıtıyordu. Raistlin

gözlerini kapattı. Başı öne düştü. Güneşin altında uyuklamaya başladı.

Gemiye geri dönmüştü, ejderha küresini tutuyor, kardeşine, Tanis'e ve diğer arkadaşlarına bakıyordu...

"*...büyümü kullanarak. Ve ejderha küresinin büyüsünü. Oldukça basit ancak muhtemelen sizin zayıf zekanızın ötesindedir. Artık cismani bedenimin enerjisi ile ruhumun enerjisini birleştirebilecek gücüm var. Saf enerji olacağım; ışık da diyebilirsin, bu şekilde düşünmek istersen. Ve ışık olarak, güneşin ışınları gibi dolaşabileceğim gökyüzünde; ne zaman ve nerede olmasını istersem o şekilde döneceğim cismani dünyaya.*"

"*Küre bunu hepimize yapabilir mi?" diye sordu Tanis.*

"*Bu riski göze alamam. Ben kaçabileceğimi biliyorum. Diğerleri umurumda değil. Onları bu kan kırmızısı ölüme sen sürükledin yarımelf. Sen çıkart.*"

"*Kardeşine zarar vermezsin. Caramon, durdur onu.*"

"*Anlat ona, Caramon. Yüksek Büyücülük Kulesi*'*ndeki son Sınav kendime karşıydı. Ven ben başarısız oldum. Onu öldürdüm. Kendi kardeşimi öldürdüm...*"

"Aha! Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim, seni kapı kulpu kılıklı kender!"

Raistlin uykusunda huzursuzca kıpırdandı.

Bu Flint'in sesi ve tamamen yanlış, diye düşündü Raistlin. Flint burada değil. Flint'i uzun süredir, aylardır, Tarsis düştüğünden beri görmüyorum. Raistlin tekrar rüya görmeye koyuldu.

"Beni durdurmaya çalışma, Tanis. Caramon'u bir kez öldürdüm. Aslında, o bana içimdeki karanlıkla savaşmayı

öğretmek için yapılmış bir yanılsamaydı. Ama çok geç kalmışlardı. Ben kendimi zaten karanlığa vermiştim.

"Sana söylüyorum, onu gördüm!"

Raistlin irkilerek uyandı. Bu sesi de tanıyordu.

Tasslehoff Burrfott epey yakınında duruyordu. Raistlin oturduğu banktan kalkıp birkaç adım yürürse elini uzatıp ona dokunabilirdi. Flint Fireforge da kenderin yanındaydı ve ikisinin de sırtı kendisine dönük olmasına karşın, Raistlin, yaşlı cücenin kenderle tartışmaya çalışırken yüzünde beliren kızgın ifadeyi gözünde canlandırabiliyordu. Bunu yeterince çok görmüştü.

Bu olamaz, dedi Raistlin kendi kendine, sarsılmıştı. Aklımdan Tasslehoff'u geçirdim ve onu buraya getirdim.

Yine de güvende olmak için Raistlin gri cübbesinin başlığını iyice kafasına geçirerek yüzünü gizledi ve altın rengi ellerini cübbesinin yenlerine soktu.

Kender arkadan Tas'a benziyordu ama bütün kenderler hem önden hem arkadan birbirlerine benzerlerdi; kısa boylu ve bulabildikleri en parlak renkli kıyafetleri giymiş, uzun saçlarını tepeden toplamış, ufak, kırılgan bedenlerini keselerle süslemiş olurlardı. Cüce de diğer cüceler gibiydi, kısa ve tıknaz, zırhlara bürünmüş, at kılı... ya da grifon yelesi ile süslü bir miğfer takmıştı.

"Raistlin'i gördüm diyorum sana!" diyordu kender ısrarla. Büyük Kütüphane'yi işaret etti. "Şu merdivenlerde yatıyordu. Keşişler etrafına toplanmışlardı. Asası, Magandanın Asası..."

"Magius'un," diye mırıldandı cüce.

"...merdivende, yanındaydı."

"Ne olmuş o Raistlin'se?" diye sordu cüce.

"Sanırım ölüyordu Flint," dedi kender ciddi bir şekilde.

Raistlin gözlerini kapattı. Hiç şüphe yoktu. Tasslehoff Burrfoot ve Flint Fireforge. Eski dostları. O ikisi, kendisi ve Caramon büyürken onlara göz kulak olmuşlardı. Raistlin, onların, Flint, Tas ve Sturm'ün hâlâ hayatta olup olmadığını düşünmüştü sık sık. Nasıl olup da Palanthas'ta bulunduklarına şaşırdı. Acaba ne maceralar getirmişti onları buraya? Meraklanmış ve şaşırtıcı bir şekilde, onları gördüğüne memnun olmuştu.

Başlığını çıkartarak, kendisini onlara göstermek için banktan kalktı. Sturm ve Laurana'yı, altın saçlı Laurana'yı soracaktı onlara.

"Sinsi öldüyse iyi olmuş," dedi Flint acımasızca. "Tüylerimi diken diken ediyordu."

"Bunu demek istiyor olamazsın..," diye araya girdi Tas.

"Bunu demek istiyorum!" diye kükredi Flint. "Ne demek isteyip istemediğimi nasıl bilebilirsin? Dün söylemiştim ve bugün de söylüyorum. Raistlin hep o altın burnunun üzerinden bakardı bize. Ve Caramon'u köleye çevirmişti. '*Caramon çayımı yap!*', '*Caramon çantamı taşı.*', '*Caramon, çizmelerimi temizle!*' İyi ki Raistlin kardeşine yardan aşağı atlamasını söylemedi hiç. Şimdi bir uçurumun dibinde yatıyor olurdu."

"Ah, ben Raistlin'den hoşlanırdım," dedi Tas. "Bir keresinde beni bir ördek havuzuna atmıştı büyüyle. Bazı zamanlar pek nazik olmadığım biliyorum Flint, ama kendini hiçbir zaman iyi hissetmiyordu, şu öksürükleri yüzünden ve romatizma olduğunda sana yardım etmişti..."

"Ömrü hayatımda hiç romatizma olmadım ben! Romatizma yaşlılar içindir," dedi Flint öfkelenerek.

Raistlin banka geri oturdu ve başlığı ile yüzünü gizledi.

"Şimdi nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye sordu Flint, caddenin karşısına geçmeye hazırlanan Tasslehoff'u yakalayarak.

"Kütüphaneye gitmeyi, kapısını çalmayı ve keşişlere, nazikçe, Raistlin'in orada olup olmadığını sormayı düşünmüştüm."

"Raistlin nerede olursan olsun, iyi bir iş yapmadığından emin olabilirsin. Ve şu kütüphanenin kapısını çalma fikrini o boş aklından çıkart. Dün ne dediklerini duydun; kenderler içeri giremez."

"Bunu da soracağım onlara," dedi Tas. "Neden kenderlerin kütüphaneye girmesine izin vermiyorlar?"

"Çünkü raflarda bir tek kitap bile kalmaz da o yüzden. Onları soyup soğana çevirirsiniz."

"Biz kimseyi soymayız!" dedi Tasslehoff içerleyerek. "Kenderler çok dürüsttürler. Ve bence kenderlerin içeri alınmaması bir rezillik! Gidip onlara ne düşündüğümü söyleyeceğim..."

Kıvrılarak Flint'ten kurtuldu ve koşarak caddeyi geçti. Flint onun arkasından öfkeyle baktı; sonra gözünde ani bir ışıltıyla seslendi, "İstersen gidebilirsin ya da sana ne söylemek için geldiğimi dinleyebilirsin. Beni Laurana gönderdi. Senin bir ejderha sürmenle ilgili bir şey söyledi..."

Tasslehoff o kadar çabuk döndü ki kendi kendine çelme taktı ve tökezledi, yüz üstü caddeye yapıştı ve keselerindekilerin yarısını yere döktü.

"Ben? Tasslehoff Burrfoot? Bir ejderha sürmek mi? Ah, Flint!" Tasslehoff kendini ve keselerini toparladı. "Bu muhteşem bir şey değil mi?"

"Hayır," dedi Flint asık bir suratla.

"Acele et!" dedi Tasslehoff, Flint'in gömleğini çekiştirirken. "Savaşı kaçırmak istemeyiz!"

"Şu anda olmayacak!" diye bağırdı Flint, kenderin ellerine vurarak kendinden uzaklaştırırken. "Sen git. Ben geliyorum."

Tas lafın ikinci kez söylenmesini beklemedi. Hızla koşmaya başladı; ara ara duruyor, rastladığı herkese kendisinin, Tasslehoff Burrfoot'un Altın Komutan ile birlikte ejderha süreceğini anlatıyordu.

Flint, kender gittikten sonra bir süre boyunca olduğu yerde kaldı ve Büyük Kütüphane'ye baktı. Yaşlı cücenin yüzü gittikçe ciddileşti ve hüzünlendi. Tam caddeyi geçecekti ki durdu. Kalın, gri kaşları birleşti. Ellerini ceplerine soktu ve kafasını salladı.

"İyi olmuş," diye mırıldandı ve arkasını dönerek Tas'ı takip etti.

Raistlin, onlar gittikten sonra uzun bir süre boyunca bankta oturmaya devam etti. Güneş, Palanthas binalarının ardından batana ve erken baharın gece havası soğuyana kadar orada kaldı.

En sonunda ayağa kalktı. Kütüphaneye gitmedi. Palanthas sokaklarında yürüdü. Akşam olmasına karşın sokaklar hâlâ kalabalıktı. Palanthas Lordu, halkı sakinleştirmek için bir konuşma yapmıştı. Lordun söylediğine göre gümüş ejderhalar onların yanındaydı, onları korumaya yemin etmişlerdi. Bunun kutlanması gerektiğini ilan etmişti. İnsanlar şenlik ateşleri yakmışlar ve sokaklarda dans etmeye başlamışlardı. Raistlin, bu gürültü ve neşeden rahatsız olmuştu. Sarhoş kalabalığın arasından kendine yol açarak, sokakların boş, binaların karanlık ve terk edilmiş olduğu kısmına doğru ilerledi şehrin.

Şehrin bu kısmında kimse yaşamıyordu. Kimse oraya gitmiyordu. Raistlin orada hiç bulunmamıştı ama yolu çok iyi biliyordu. Bir köşeden döndü. Boş sokağın sonunda, korkunç bir ölüm ormanı ile çevrili siyah bir kule yükseliyordu kan kırmızı göğe doğru.

Palanthas'ın Yüksek Büyücülük Kulesi... Lanetli Kule... Kararmış ve eskimiş, yıkılmaya yüz tutmuş olan kule yüzyıllardır boştu.

Geçmişin ve Bugünün Efendisi dışında kimse giremeyecek.

Raistlin, Kule'ye doğru bir adım attı, sonra durdu.

"Henüz değil," diye mırıldandı. "Henüz değil."

Yanağına soğuk ve cesede benzer bir elin dokunduğunu hissetti ve ürperdi.

"*Sadece birimiz, genç büyücü,*" dedi Fistandantilus. "*Sadece bir kişi Efendi olabilir.*"

- 2 -
Şarabın sonu.

– 2. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Büyünün tanrıları Solinari, Lunitari ve Nuitari kuzendiler. Ebeveynleri, Krynn'i yöneten tanrılardı. Solinari, Işık Tanrıları olan Paladin ve Mishakal'ın oğluydu. Lunitari, Kitap Tanrısı olan Gilean'ın kızıydı. Nuitari de Karanlıklar Kraliçesi Takhisis'in oğluydu. Doğdukları günden beri kuzenler sıkı bir ittifak kurmuş, büyüye olan bağlılıklarıyla kenetlenmişlerdi birbirlerine.

Çağlar önce üç kuzen, fanilere gizemli enerjiyi kontrol ve idare etme yetisi vermişlerdi. Ancak faniler bu hediyeyi suistimal etmişlerdi. Büyü dünyada başıboş dolanmış, korkunç tahribatlara ve ölümlere neden olmuştu. Kuzenler, bu gücün kullanılması için kurallar koymaları gerektiğini farketmişler ve Yüksek Büyücülük Tarikatları'nı kurmuşlardı. Bir büyücüler konseyi tarafından yönetilen tarikatlar, büyünün kullanımı hakkında kurallar belirlemişti. Bu kurallar, güçlü sanatı icra edenleri kontrol altında tutuyordu.

Wayreth'te bulunan Yüksek Büyücülük Kulesi, Ansalon'daki beş büyü merkezinin sonuncusuydu. Diğer üç kule, Daligoth, Losarcum ve İstar'dakiler, yok edilmişlerdi. Palanthas Kulesi hâlâ ayaktaydı ama lanetlenmişti. Sadece değişken ve gizemli Wayreth Ormanı'nın içindeki Wayreth Kulesi hâlâ faal ve hayattaydı.

Faniler anlamadıkları şeylerden korkmaya meyilli olduklarından, sıradan halk arasında yaşamaya çalışan bir büyücü için hayat genelde zor olurdu. Gümüş Ay'ın tanrısı Solinari'ye, Kara Ay'ın tanrısı Nuitari'ye ya da Kırmızı Ay'ın tanrıçası Lunitari'ye de hizmet etseler, büyücüler sevilmez ve onlara güvenilmezdi. Büyücülerin Wayreth Kulesi dışında olabildiğince az zaman geçirmek istemesine şaşırmamak gerekirdi. Orada, kendi türleri arasındayken kendileri olabilir, sanatlarını icra edebilir, yeni büyüler üzerinde çalışabilir, büyülü eşyalar alabilir veya değiş tokuş yapabilir; üstelik büyü dilini konuşanların yanında olmanın keyfini çıkartabilirlerdi.

Takhisis dönmeden önce üç tarikatın büyücüleri Wayreth Kulesi'nde beraber yaşıyorlar ve çalışıyorlardı. Siyah Cübbeler, Beyaz Cübbeler'le yan yana yemek yiyor, büyü ile ilgili tartışmalara giriyorlardı. Örneğin, bir büyüde örümcek ağı kullanılması gerekiyorsa, yabani örümcekler tarafından yapılmış ağlar mı daha iyiydi yoksa çiftlikte yetiştirilmiş olanlarınki miydi iyi olan? Kediler kendi gizli işlerinin peşinde olduklarından, onlara güvenilmez miydi?

Kraliçe Takhisis dünyaya savaş açtığında, oğlu Nuitari, kuzenleriyle arasındaki ittifakı büyünün yaradılışından beri ilk defa bozmuştu. Nuitari annesinden nefret ederdi. Onun yağ çekmelerinin ve sözlerinin yalan olduğundan şüpheleniyordu ancak inanmak istemişti. Kara Kraliçe'nin ordusunun saflarına katıldı ve Siyah Cübbeler'inin büyük bir kısmını da yanında götürdü. Ansalon büyücüleri dünyaya karşı hâlâ tek bir saf gibi gözüküyorlardı ama aslında tarikatlar parçalanmıştı.

Büyücüler, Konsey olarak bilinen, içinde her tarikattan eşit sayıda büyücünün yer aldığı bir idari organ tarafından yönetilirlerdi. Böylesi çalkantılı bir dönemde konseyin başı olan kişi, Par-Salian isimli beyaz cübbeli bir büyücüydü. Atmışlarının başında olan Par-Salian, çoğu kişi tarafından

güçlü, adil ve bilge bir lider olarak bilinirdi. Ancak büyücü safları arasındaki kargaşa nedeniyle onun kontrolü elinden kaybettiğini, bu işe uygun olmadığını söyleyenler de vardı.

Par-Salian, Wayreth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi'nde tek başına oturuyordu. Soğuk bir geceydi, şöminede ufak bir ateş yanıyordu; gerçek bir ateş, büyülü değil. Par-Salian, rahat etmek için büyü kullanılmaması gerektiğini düşünürdü. Mum ışığı altında okurdu, büyülü ışık değil. Odasını sıradan, basit bir süpürgeyle temizlerdi. Kulede yaşayan ve çalışan herkesten de bu şekilde davranmasını isterdi.

Mum bitmiş ve ateşi sönmüş, sönmekte olan közlerin dışında Par-Salian'ı karanlıkta bırakmıştı. Adam, büyülerine çalışmaktan vazgeçmişti. Bunun için yoğunlaşması gerekiyordu ve gizemli kelimeleri ezberleyemeyecek kadar dağınıktı zihni.

Ansalon karmaşa içindeydi. Kara Kraliçe'nin güçleri savaşı kazanmaya tehlikeli bir biçimde yaklaşmışlardı. Umut kırıntıları yok değildi. Aktaş Konseyi toplantısı, elfleri, cüceleri ve insanları bir araya getirmişti. Üç ırk, aralarındaki farklılıkları bir kenara bırakmak ve düşmana karşı birleşmek için anlaşmışlardı. Mavi Leydi. Ejderha Yüceefendisi Kitiara ve onun güçleri Yüce Ermiş Kulesi'nde yenilgiye uğratılmıştı. Paladin ve Mishakal'ın ermişleri dünyaya umut ve şifa getirmişti.

Bütün bu iyiliklere rağmen, Ejderha Orduları'nın gücü ve kötü ejderhaların korkunç tehdidi hepsine karşı duruyordu. O sırada Par-Salian, Palanthas'ın düştüğü haberini almayı bekliyordu...

Kapısı çalındığında Par-Salian iç çekti. Bunun duymaya korktuğu haber olduğuna emindi. Yardımcısı yatmaya gideli çok olmuştu. Par-Salian, kapıyı açmak için oturduğu yerden

kalktı. Ziyaretçisinin Justarius, Kırmızı Cübbe Tarikatı'nın başı olduğunu görünce çok şaşırdı.

"Dostum! Bu gece görmeyi beklediğim en son insan sendin! Lütfen, içeri gir. Otur."

Justarius aksayarak odaya girdi. Uzun boylu bir adamdı, güçlü ve sağlıklıydı; sadece bir bacağı sakattı. Atletik bir gençken, fiziksel dayanıklılık gerektiren yarışmalara katılmaktan hoşlanırdı. Bunların hepsi Kule'deki Sınav'a girdiğinde bitmişti; kalıcı bir sakatlığı olmuştu. Justarius, Sınav'dan hiç bahsetmez ve sakatlığından asla yakınmazdı, sadece omuzlarını silker ve çarpık bir gülümsemeyle şanslı olduğunu söylerdi.

"Güvende olduğunu görmekten memnun oldum," diyerek devam etti Par-Salian konuşmaya, mumlar yakıp ateşe odun atarken. "Palanthas'ta, Ejderha Orduları'yla savaşanlar arasında olacağını düşünüyordum."

Kaygıyla arkadaşına bakmak için yaptığı işe ara verdi. "Şehir düştü mü?"

"Hiç de değil," dedi Justarius, ateşin önüne otururken. Yükseltmek için sakat bacağını küçük bir taburenin üzerine uzattı ve gülümsedi. "En kaliteli elf şaraplarından bir şişe aç dostum, zira kutlayacak bir şeyimiz var."

"O ne? Hemen söyle bana. Düşüncelerim karanlıkla dolmuş durumda," dedi Par-Salian.

"İyi ejderhalar savaşa katıldılar!"

Par-Salian arkadaşına bakakaldı, sonra da derinden bir göğüs geçirdi titreyerek. "Paladin'e şükürler olsun! Gilean'a da elbette," diye ekledi çabucak Justarius'a bakarak. "Detayları anlat."

"Gümüş ejderhalar bu sabah şehri savunmak için geldiler. Ejderha Orduları beklenen saldırılarını gerçekleştirmediler.

Qualinesti elflerinden Laurana, Altın Komutan olarak Solamniya Şövalyeleri de dahil Işık güçlerinin lideri ilan edildi."

"Bu özel bir şeyi hak ediyor." Par-Salian, her ikisi için de bardaklara şarap doldurdu. "Son Silvanesti şarabı şişem. Heyhat, korkarım o mahzun topraklarda uzun bir süre boyunca elf şarabı üretilmeyecek."

Koltuğuna oturdu. "Demek Qualinesti'nin elf kralının kızını Altın Komutan olarak seçtiler. Akıllıca bir seçim."

"Politik bir seçim," dedi Justarius alayla. "Şövalyeler kendi aralarından bir lider üzerinde anlaşamadılar. Yüce Ermiş Kulesi'nde Ejderha Orduları'nın yenilgiye uğratılmasındaki en büyük neden, onun cesareti, yiğitliği ve hızlı düşünme kabiliyetiydi. Erkeklere hem kelimeleri hem de hareketleri ile ilham verme gücüne sahip. Kulede savaşan şövalyeler ona hem hayranlar hem de güveniyorlar. Ayrıca elfleri de savaşa sokacak."

İki büyücü bardaklarını kaldırdılar ve Altın Komutan ile herkesin bildiği isimleriyle iyi ejderhaların başarısına içtiler. Justarius gümüş kadehini yanındaki sehpaya koydu ve gözlerini ovuşturdu. Yüzü süzgündü. İç çekerek oturdu koltuğuna yeniden.

"Sen iyi misin?" diye sordu Par-Salian endişeyle.

"Gecelerdir uyumuyorum," diye yanıtladı Justarius. "Ve buraya gelmek için büyü koridorlarında yolculuk ettim. Böylesi bir yolculuk hep yorucu olur."

"Palanthas Lordu şehrin savunması için senden yardım mı istedi?" diye sordu Par-Salian şaşırarak.

"Hayır, elbette ki istemedi," dedi Justarius acıklı bir şekilde. "Ancak ben üstüme düşeni yapmaya hazırdım. Korumam gereken bir evim, bir ailem ve çok sevdiğim bir şehir var."

Kadehini tekrar kaldırdı ama içmedi. Koyu bordo renkli şaraba baktı üzüntüyle.

"Haydi, çıkart ağzındaki baklayı," dedi Par-Salian. "Umarım kötü haberlerin iyileri bastırmaz."

Justarius derin bir göğüs geçirdi. "Sen ve ben iyi ejderhaların neden yardım yalvarışlarımıza kulak asmadığını merak etmiştik sık sık. Takhisis şehirleri yakmaları ve masumları öldürmeleri için kötü ejderhalarını gönderince neden savaşa girmediklerini düşünmüştük. Artık cevabı biliyorum. Ve bu çok korkunç."

Tekrar sessiz kaldı. Par-Salian, kendini hazırlamak için şarabından bir yudum aldı.

"Kendine Silvara diyen gümüş bir ejderha, korkunç bir gerçeği ortaya çıkartmış," dedi Justarius. "Görünen o ki yıllar önce, Afet'ten sonra 287 civarında, Takhisis kötü ejderhalarına Uzun Uyku'daki iyi ejderhaların inlerine gizlice girmelerini ve yumurtalarını çalmalarını emretmiş.

"Yavrular eline geçtiğinde Takhisis iyi ejderhaları uyandırmış ve dünyaya bir savaş açmak niyetinde olduğunu söylemiş onlara. Takhisis, iyi ejderhaların buna müdahale etmeleri durumunda, yumurtalarını yok etmekte tehdit etmiş onları. Yavruları için endişelenen iyi ejderhalar, onunla savaşmayacaklarına yemin etmişler."

"Ve o yemin artık bozulmuş durumda," dedi Par-Salian.

"İyi ejderhalar, yemini ilk bozanın Takhisis olduğunu farkettiler," dedi Justarius. "Bilgeler, kertenkele adam olarak tanınan ejderanların..."

Par-Salian, dehşet içinde baktı arkadaşına. "Demek istiyorsun ki..." Yumruğunu sıktı. "Bu mümkün değil!"

"Üzgünüm ki öyle. Silvara ve dostu, Gilthanas isimli bir elf savaşçısı ortaya çıkarmış bu korkunç gerçeği. Karanlık ve

melun büyüler kullanılarak metalik ejderhaların yumurtaları çarpıtılmış, ejderhalardan ejderan olarak bildiğimiz yaratıklara dönüştürülmüş. Silvara ve Gilthanas buna tanık olmuşlar. Töreni izlemişler. Zorlukla kaçıp hayatlarını kurtarmışlar."

Par-Salian dehşete düşmüştü. "Korkunç bir kayıp. Hüzünlü bir kayıp. Güzellik, bilgelik ve asalet, kerih[4] bir canavarlığa dönüştürülüyor."

Sessiz kaldı. İki adam da bir sonraki sorunun ne olacağını biliyordu. İkisi de cevabı biliyordu, ikisi de onu yüksek sesle söylemek istemiyordu. Ancak Par-Salian, Konsey'in başıydı. Gerçeğin açığa çıkartılması, ne kadar tatsız olursa olsun, onun sorumluluğuydu.

"Yumurtaların karanlık ve melun büyüler kullanılarak çarpıtıldığını söylediğini farkettim. Bu canavarca işin tarikatlarımızdan biri tarafından yapıldığını mı söylüyorsun?"

"Maalesef öyle," dedi Justarius alçak bir sesle. "Dracart isimli bir Siyah Cübbe ile Takhisis'in bir ermişi ve bir kırmızı ejderha. Derhal harekete geçmelisin Par-Salian. Bu gece aceleyle buraya gelmemin nedeni bu. Konseyi dağıtmalı, Siyah Cübbeler'i suçlamalı, onları kuleden sürmeli ve bir daha buraya gelmelerini yasaklamalısın." Par-Salian hiçbir şey söylemedi. Sağ elini yumruk yaptı ve gevşetti. Gözlerini ateşe dikti.

"Zaten bütün dünya bizden şüpheleniyor," dedi Justarius. "Eğer bir de bir büyücünün bu iğrenç işe karıştığını öğrenirlerse bize karşı ayaklanırlar! Bu bizi tamamen yok edebilir."

Par-Salian hâlâ sessizdi.

"Efendim," dedi Justarius, sesi sertleşerek, "tanrı Nuitari de bu işin içinde. Olmak zorunda. Annesi Takhisis'i destekliyor

yıllardır, bu da demek oluyor ki Siyah Cübbeler'in başı Ladonna da bu işin içinde olmalı."

"Bundan emin olamazsın," dedi Par-Salian sert bir sesle. "Kanıtın yok."

O ve Ladonna bir zamanlar sevgililerdi; uzak bir geçmişte, gençlerken, tutkunun mantığın önüne geçtiği günlerde. Justarius bunu biliyordu ve bundan bahsetmemeye dikkat ediyordu ama Par-Salian arkadaşının ne düşündüğünü biliyordu.

"İkimiz de ne Ladonna'yı ne de onun takipçilerini bir yılı aşkın bir süredir görmedik," diyerek devam etti Justarius konuşmaya. "Bizim tanrılarımız, Solinari ve Lunitari, Nuitari annesine hizmet etmek için onlardan ayrılınca kızdıklarını ve hayal kırıklığına uğradıklarını gizlemediler. Hakikatle yüzleşmeliyiz, efendim. Üç kuzen birbirine yabancılaştı. Büyücülerden oluşan kutsal kardeşliğimiz, beyaz, siyah ve kırmızıdan oluşan bizi birbirimize yakınlaştıran bağlarımız kesildi. Ladonna ve onun Siyah Cübbeler'i Kule'ye karşı bir saldırı düzenlemek üzere bile olabilirler..."

"Hayır!" dedi Par-Salian, yumruğunu koltuğunun koluna vurup şarabının dökülmesine neden olurken.

Par-Salian, onu en iyi tanıyanlar tarafından bile uzun, beyaz sakalı ve sakin tavırlarıyla bazen zayıf ve yumuşak huylu bir adam olarak görülürdü. Fakat Konsey'in başı bu yüksek pozisyonu kanındaki ve midesindeki alevler sayesinde kazanmıştı. O alevlerin ısısı şaşırtıcıydı, tıpkı o anda olduğu gibi Justarius şaşkına dönmüştü.

"Konsey'i dağıtmayacağım! Bir an için bile Ladonna'nın bu suça karışmış olduğuna inanmıyorum. Nuitari'yi de suçlamıyorum..."

Justarius kaşlarını çattı. "Bir Siyah Cübbe, Dracart iş başında görülmüş!"

"Ne olmuş?" Par-Salian arkadaşına kızgın kızgın baktı. "Bir asi olabilir..."

"Öyleydi," dedi bir ses.

Justarius koltuğunda arkasını döndü. Konuşanın kim olduğunu görünce Par-Salian'a suçlarcasına baktı.

"Bir misafirin olduğunu bilmiyordum," dedi Justarius soğuk soğuk.

"Ben de bilmiyordum," dedi Par-Salian, duygularını yüzüne yansıtmamaya çalışıyordu. "Geldiğini bildirmeliydin, Ladonna. Gizli gizli başkalarını dinlemek ayıptır, hele ki onlar arkadaşlarınsa."

"Sizlerin hâlâ arkadaşım olduğunuzdan emin olmam gerekiyordu," dedi kadın.

Orta yaşlı bir insan kadın olan Ladonna, başkaları gibi kırışmış yüzüne gençlik vermek için doğal ya da büyülü hilelerle yaşını saklamaya çalışmamakla tanınırdı. Uzun, gür, gri saçını bir kraliçenin tacını takması gibi gururla taşır, özenle şekillendirirdi. Siyah cübbeleri en kaliteli kadifeden, yumuşak ve görkemli, altın ve gümüş ipliklerden rünlerle süslü olurdu.

Ancak gizli gizli arkadaşlarını izlediği gölgeli köşeden çıktığında, iki adam, kadının görüntüsündeki değişimden ötürü sarsıldılar. Ladonna süzgün, solgun ve yaşlanmış gözüküyordu. Kadının uzun, gri saçları basit bir şekilde iki örgü halinde örülmüş, arkasından sallanıyordu. Zarif, siyah cübbesi kirli, yıpranmış ve yırtık pırtıktı. Tükenmiş gibiydi, neredeyse yere yığılacak gibi gözüküyordu.

Par-Salian aceleyle kadına bir koltuk getirdi ve ona bir kadeh şarap doldurdu. Kadın minnettarlıkla içti. Koyu

renkli gözleri Justarius'a gitti.

"Beni suçlamakta çok çabuk davrandınız," dedi kadın ekşi ekşi.

"Sizi son gördüğümde, hanımefendi," diye yanıtladı adam, "Kraliçe Takhisis'e bağlılığınızı dile getiriyordunuz bağıra bağıra. Bu suçu işlemediğinize mi inanmamız gerekiyor?"

Ladonna şaraptan bir yudum aldı ve, "Eğer aptal olmak bir suçsa, söylediğiniz gibi suçluyum," dedi usulca.

Gözlerini kaldırdı, iki adama da aceleyle baktı. "Ancak size yemin ederim ki ejderha yumurtalarının yok edilmesiyle hiçbir ilgim yok! Kısa bir süre öncesine kadar bu aşağılık faaliyetten haberim bile yoktu. Öğrendiğimde de durumu düzeltmek için elimden geleni yaptım. Silvara ile Gilthanas'a sorabilirsiniz. Ben yardım etmiş olmasaydım şu anda hayatta olmazlardı."

Justarius'un yüz ifadesi değişmedi. Par-Salian kadına derin bir kederle baktı.

Ladonna ayağa kalktı ve ellerini göğe kaldırdı. "Solinari'ye, Gümüş Ay'ın tanrısına sesleniyorum. Lunitari'ye, Kırmızı Ay'ın tanrısına sesleniyorum. Nuitari'ye, Kara Ay'ın tanrısına sesleniyorum. Yeminime tanık olun. Kutsal saydığımız büyü üzerine yemin ederim ki doğruyu söylüyorum. Tanrılar, eğer yalan söylüyorsam inayetinizi çekin üzerimden. Bırakın büyü kelimeleri aklımdan silinsin! Bırakın büyü malzemelerim toza dönüşsün. Bırakın tomarlarım yansın. Bırakın elim bilekten bükülsün."

Kısa bir süre bekledikten sonra yerine geri oturdu. "Burası soğuk," dedi Justarius'a sert sert bakarak. "Ateşi yakayım mı?"

Elini, içinde yanan ateşin ölmekte olduğu şömineye doğrulttu ve bir büyü kelimesi telaffuz etti. Demir kafesin

ardında oynaştı alevler. Alev o kadar büyüdü ki, üçü de koltuklarını geri çekmek zorunda kaldılar. Ladonna titreyen eliyle kadehini kaldırdı ve bir yudum şarap içti.

"Nuitari, Takhisis'ten ayrıldı mı?" diye sordu Par-Salian hayretle.

"Tatlı kelimeler ve cömert sözlere kanmıştı. Benim gibi," dedi Ladonna esefle. "Kraliçe'nin kelimeleri yalandı. Bütün sözleri bozuldu."

"Ne bekliyordun ki?" diye sordu Justarius alayla. "Kara Kraliçe senin amaçlarını bozdu ve gururunu incitti. Şimdi de sürünerek bize dönüyorsun. Bence başın belada. Kraliçe'nin sırlarını biliyorsun. Peşine av köpeklerini mi taktı? Wayreth'e gelmenin nedeni bu mu? Cübbelerimizin ardına saklanmak mı?"

"Geri döndüm çünkü onun sırlarını öğrendim," dedi Ladonna usulca. Uzun bir süre boyunca oturduğu yerde ellerine bakarak durdu; uzun parmakları hâlâ esnekti ama kızarmış ve ince kemikleri ortaya çıkmıştı. "Ve evet, başım belada. Hepimiz tehlikedeyiz. Bu yüzden geri döndüm. Sizi uyarmak için hayatımı tehlikeye attım." Par-Salian ile Justarius telaşlı ifadelerle bakıştılar. İki adam da Ladonna'yı yıllardır tanıyordu. İkisi de onu gücünün ihtişamında görmüştü. İkisi de onu öfkeyle kasıp kavururken izlemişti. Biri, onu aşkla yumuşamış ve şefkatliyken de görmüştü. Ladonna bir savaşçıydı. Kendisine meydan okuyanları büyü dövüşlerinde yenerek, hatta bazen de öldürerek yükselmişti Siyah Cübbeler'in arasından. O cüretkar ve zorlu bir düşmandı. İki adam da bu güçlü ve kuvvetli kadının zayıflık gösterdiğine hiç tanık olmamıştı. İkisi de kadını o anda gördükleri gibi hiç görmemişlerdi; sarsılmış... korkmuş.

"Neraka'da Kırmızı Konak denen bir bina var. Ariakas, Neraka'ya döndüğünde bazen orada kalıyor. Bu konakta Takhisis'e adanmış bir mihrap var. Mihrap, kendi

tapınağındaki kadar büyük değil ama daha gizli ve daha özel, sadece Ariakas ve Kitiara ile eski öğrencim ve Ariakas'ın metresi olan büyücü İolanthe gibi gözdelerine açık."

"Lafı kısa kesmek gerekirse, meslektaşlarımdan birkaçı korkunç bir şekilde öldürüldü. Sıranın bana gelmesinden korktum. Kraliçe Takhisis ile doğrudan konuşmak için mihraba gittim..."

Justarius bir şeyler mırıldandı.

"Biliyorum," dedi Ladonna. Eli titrediği için şarabını döktü. "Biliyorum, ama yalnız ve çaresizdim."

Par-Salian uzandı ve elini kadının elinin üzerine koydu. Kadın ürkekçe gülümsedi ve adamın elini sıktı. Adam, kadının gözlerinde yaşlar olduğunu görünce şaşırdı ve dehşete düştü. Kadının ağladığını daha önce hiç görmemişti.

"Tam mihraba girecektim ki, içeride birinin olduğunu farkettim. O kişi Yüceefendi Kitiara'ydı, Ariakas ile konuşuyordu. Büyümü kullanarak kendimi görünmez yaptım ve konuşmalarını dinledim. Bizden bahsediyorlardı.

"Berem isimli bir adamı aradıklarını duydunuz mu? Hepadam ya da Yeşil Mücevher Adam olarak biliniyor."

"Evet, onu Kraliçe için bu kadar önemli yapan şeyin ne olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz," dedi Par-Salian.

"Size söyleyebilirim," dedi Ladonna.

Hikayesini dinleyicilerine anlattı. Par-Salian, ölüm, umut ve kefaret öyküsünü sessiz bir hayret içinde dinledi. Justarius ise sert bir itimatsızlık içinde.

"Berem bizim en büyük umudumuz," diyerek tamamladı Ladonna öyküsünü, "ve aynı zamanda da en büyük

korkumuz. Takhisis'in Berem Hepadam'ı bulması durumunda savaşı kazanacağını söylemek yeterli. Bütün gücü ile girecek dünyaya. Bu Berem'i bulmalıyız ve eğer bunu başaramazsak, Temel Taşı'nı kendimiz mühürlemek için bir yol bulmalıyız."

Par-Salian ve Justarius sessiz kaldılar, ikisi de duyduklarını değerlendiriyordu. Ladonna koltuğuna yerleşti ve gözlerini kapattı. Par-Salian kadına bir kadeh şarap daha doldurmayı teklif etti.

"Teşekkür ederim sevgili dostum, ama biraz daha içersem oturduğum yerde uyuyakalacağım."

"Ben kendim de biraz araştırma yapmak istiyorum," dedi Justarius sert bir sesle. "Kendisine tamamen güvenmediğimi söylediğimde Ladonna hanımefendi beni affedecektir."

"İstediğin kadar araştır," dedi Ladonna. "Doğruyu söylediğimi öğreneceksin. Yalan söyleyemeyecek kadar yoruldum. Şimdi, izin verirseniz..."

Ayağa kalkarken bitkinlikten sendeledi ve dengesini sağlamak için elini koltuğun koluna koymak zorunda kaldı. "Bu gece yola çıkamam. Eğer bir çırak hücresinin köşesinde bir battaniye alabilirsem..."

"Saçmalama," dedi Par-Salian. "Her zamanki gibi kendi odanda uyuyacaksın. Her şey gittiğin gibi. Ne bir şey hareket ettirildi ne de değiştirildi. Şöminede ateş bile yanıyor."

Ladonna gururlu başını eğdi, sonra da elini Par-Salian'a uzattı. "Eski dostum, teşekkür ederim. Bir hata yaptım. Bunu açıkça itiraf ediyorum. Eğer teselli olacaksa, bunun bedelini çok acı ödedim."

Justarius zorlukla kalktı ayağa. Uzun bir süre oturunca sakat bacağı kaskatı kesiliyordu.

"Sen de bu geceyi bizimle geçirir misin dostum?" diye sordu Par-Salian.

Justarius kafasını salladı. "Bana Palanthas'ta ihtiyaçları var. Daha fazla haberim var. Bir süre daha bekleyebilirseniz, hanımefendi, bu sizin de ilginizi çekecektir. Rannmont'un yirmi altıncı günü Raistlin Majere, Büyük Kütüphane'nin merdiveninde neredeyse ölmek üzereyken bulundu. Öğrencilerimden biri oradan geçiyormuş ve buna şahit olmuş. Öğrencim adamın kim olduğunu bilmiyordu, tek bildiği tarikatımın kırmızı cübbesini giyen bir büyücü olduğuydu."

"Raistlin'in artık benim tarikatımda olacağını sanmıyorum," diye ekledi Justarius. "Bugün yerel kumaş boyacılarından biri, genç bir adamın, kırmızı cübbesinin siyaha boyanması için iş yerine geldiğini söyledi bana. Görünüşe göre '*kılıcında*' bir çatlak var dostum."

Par-Salian sıkıntılı sıkıntılı baktı. "Onun Raistlin Majere olduğuna emin misin?"

"Genç adam sahte bir isim vermiş ama dünyada altın rengi bir teni ve kum saati gözbebekleri olan çok adam olamaz. Ama emin olmak için Astinus ile konuştum. Genç adamın Raistlin olduğu konusunda temin etti beni. Siyah Cübbe'ye geçiyor ve bunu gerektiği gibi Konsey'e danışmaya tenezzül etmeden yapıyor."

"Asi olmayı seçmiş." Ladonna omuzlarını silkti. "Onu kaybettin. Öyle gözüküyor ki hata yapan sadece ben değilim."

"Sana söylemiştim demeyi hiç sevmem," dedi Justarius sert bir sesle. "Ama sana söylemiştim."

Ladonna odasına gitmek için ayrıldı. Justarius büyü koridorlarından yararlanarak Palanthas'a döndü. Par-Salian tekrar yalnız kaldı.

Sönmek üzere olan ateşin yanındaki koltuğuna geri dönerek bütün duyduklarını düşündü. Ladonna'nın getirmiş olduğu korkunç haberler üzerine yoğunlaşmaya çalıştı ama düşünceleri Raistlin Majere'e kayıyordu.

"Onu seçmekle bir hata yapmış olabilirim," diye düşündü Par-Salian. "Ama bu gece duyduklarım ve Raistlin Majere hakkında bildiklerim değerlendirilince, belki de hata yapmamışımdır."

Par-Salian elf şarabının sonunu içtikten sonra kalan damlaları parlayan korların üzerine dökerek yatağına gitti.

(c) Dev

- 3 -
Hatıralar. Eski bir dost.

– 3. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

klımı karıştıran fiziksel acı değildi. Beni pençeleyen. zehirli tırnakları ile beni parçalayan eski iç acımdı. Caramon, güçlü ve neşeli, iyi ve nazik, riyasız ve dürüst. Caramon, herkesin arkadaşı.

Kavruk, sinsi Raistlin gibi değil.

"*Sadece büyüm vardı benim,*" *dedim açık bir şekilde konuşarak, hayatımda ilk kez açık bir şekilde düşünerek.* "*Ve şimdi sen de ona sahipsin.*"

Dengemi sağlamak için duvardan yararlanarak iki elimi birden kaldırdım, baş parmaklarımı birleştirdim. Kelimeleri söylemeye başladım, büyüyü çağıracak olan kelimeleri.

"*Raist!*" *Caramon geriye çekilmeye başladı.* "*Raist, ne yapıyorsun? Hadi ama! Bana ihtiyacın var! Ben sana bakarım, her zamanki gibi. Raist! Ben senin kardeşinim!*"

"*Benim kardeşim yok.*"

Soğuk, sert kaya tabakasının altından kıskançlık fokurdadı ve sızdı. Sarsıntılar kayayı parçaladı. Kıskançlık, akkor ve eriyik halinde bedenimi kapladı ve ellerimden dışarı aktı. Ateş alevlendi, dalga dalga aktı ve Caramon'u kapladı...

Kapının vurulmasıyla bir anda kendine geldi, gerçeğe döndü.

Raistlin, iskemlesinde kıpırdandı ve hatıralarından yavaşça ve istemeye istemeye sıyrıldı; bunun nedeni hayatının o anını anımsamaktan hoşlanması değildi, hem de hiç. Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki Sınav'ının hatıraları korkunçtu, zira kıskanç öfkenin acı sancılarını, Caramon'un ölene kadar yanmasının görüntüsünü, çığlıklarının sesini, yanan et kokusunu geri getiriyordu.

Hem, bunların da ötesinde, kardeşinin ellerinden kendi ölümüne tanık olan Caramon'la da yüzleşmesi gerekiyordu. Onun gözlerindeki acıyı görmek, ölüm acısından bile kötüydü. Ama bunların hepsi bir yanılsama, Sınav'ın bir parçasıydı ve Raistlin'in kendisini tanıması için yapılmıştı. Her şeyi tekrar anımsamayacak, hatıralarını kilit altında tutacaktı, ama bundan bir şeyler öğrenmeye çalışıyor olduğundan katlanmak zorundaydı.

Sabahın erken saatleriydi ve Büyük Kütüphane'de kendisine verilmiş olan ufak hücredeydi. Keşişler, ölüyor olduğunu düşündüklerinde onu bu hücreye taşımışlardı. Bu hücredeyken en sonunda ruhundaki karanlığa ve kendisine karşılık veren gözlere bakmaya cesaret etmişti. Sınav'ı, onu geçmek için yaptığı anlaşmayı hatırlamıştı.

"Rahatsız edilmek istemediğimi söylemiştim," diye bağırdı Raistlin sinirle.

"Rahatsız edilmekmiş! Ben onu rahatsız ederim," diye homurdandı derin bir ses. "Ben onu rahatsız ederim. Onun kafasına güzel bir şaplak indireceğim!"

"Bir ziyaretçiniz var Efendi Raistlin," diyerek seslendi Bertrem özür dilercesine. "Sizin eski bir arkadaşınız olduğunu söylüyor. Sağlığınız için endişelenmiş."

"Elbette endişelenmiştir," dedi Raistlin ters ters.

Bu ziyareti bekliyordu. Flint'in kütüphaneye gitmek için caddenin karşısına geçmeye karar vermesini ve sonra da

fikir değiştirmesini izlediğinden beri bekliyordu. Flint geceyi ne yapacağına karar vermek için düşünmekle geçirmiş olmalıydı. En sonunda gelmişti. Tas'la birlikte değildi. Yalnız gelmişti.

Ona gitmesini söyle. Ona meşgul olduğunu söyle. Neraka'ya yapacağın yolculuğa hazırlanmak için yapman gereken çok şey var. Ancak Raistlin bunları düşünürken bile kapıyı kilitli tutan büyüyü kaldırıyordu.

"Girebilir," dedi Raistlin.

Kel kafası terden parlayan Bertrem ihtiyatla kapıyı açtı ve içeri baktı. Raistlin'in gri bir cübbe ile iskemlede oturduğunu gören Bertrem'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ama bu... siz... bu..."

Raistlin adama dik dik bakınca Bertrem kekelemeyi kesti.

"Ne söylemek için geldiysen onu söyle ve git."

"Bir... ziyaretçi..," diye tekrarladı Bertrem usulca ve hızla ayrıldı, sandaletleri taş zemine çarpıyordu.

Flint, Bertrem'in kolunun altından kafasını uzattı ve içeri daldı. Yaşlı cüce, uzun, gri kaşlarının altından ters ters baktı Raistlin'e. Kollarını uzun, dalga dalga sakalının altında, göğsünün üzerinde birleştirdi. Cüce, tercihi olan deri bir zırh giyiyordu ama bu yeniydi ve üzerine Solmaniya Şövalyeleri'nin sembolü olan gül işlenmişti.

Flint her zamanki miğferini takıyordu. Bu miğferi eski maceralarından birinde bulmuştu; Raistlin nerede olduğunu hatırlayamıyordu. Miğferin üzerinde at kılından yapılmış bir yele vardı. Flint, bunun bir grifon yelesi olduğunu iddia ederdi hep ve hiçbir şey, grifonların yelelerinin olmaması bile onu bu fikrinden vazgeçirememişti.

Son görüşmelerinin üzerinden ancak birkaç ay geçmişti ama Raistlin cücedeki değişikliği görünce çok şaşırdı. Flint kilo kaybetmişti. Teninde tebeşirimsi bir renk vardı. Zorlukla nefes alıyordu ve yüzü, keder ve kaybın, yorgunluk ve endişenin yarattığı yeni çizgilerle dolmuştu. Yaşlı cücenin Raistlin'e ters ters bakan gözleri aynı huysuz ruh ile yanıyordu.

İkisi de konuşmadı. Flint, hücreye hızla göz atıp masada duran büyü kitaplarına, köşedeki Magius'un Asası'na, içinde normalde çayı bulunan boş bardağa bakarken boğazını temizleyerek homurdandı. Bunların hepsi Raistlin'in eşyasıydı, Caramon'a ait hiçbir şey yoktu.

Flint kaşlarının altından Raistlin'e bakıp huzursuzca kıpırdanırken kaşlarını çattı ve burnunu kaşıdı.

Gerçeği bilseydi daha da huzursuz olurdu, diye düşündü Raistlin, Caramon, Tanis ve diğerlerini ölmeye terk ettiğimi bilseydi eğer. Flint'in hiç gelmemiş olmasını diledi.

"Kender seni gördüğünü söyledi," dedi Flint en sonunda sessizliği bozarak. "Ölmek üzere olduğunu söyledi."

"Gördüğün gibi hayattayım," diye belirtti Raistlin.

"Evet, iyi," Flint sakalını çekiştirdi. "Gri cübbe giyiyorsun. Bu ne anlama geliyor?"

"Kırmızı cübbemi yıkanmaya gönderdiğim anlamına," dedi Raistlin ve iğneleyici bir şekilde ekledi, "Geniş bir gardıroba sahip olacak kadar zengin değilim." Sabırsızlandığını gösterir bir el hareketi yaptı. "Buraya bana bakıp giysilerim hakkında konuşmak için mi geldin, yoksa bir amacın var mı?"

"Buraya geldim çünkü senin için endişeleniyordum," dedi Flint kaşlarını çatarak.

Raistlin alayla gülümsedi. "Buraya benim için endişelendiğinden gelmedin. Geldin çünkü Tanis ve Caramon için endişeleniyorsun."

"Eh... ve buna da hakkım var, değil mi? Onlara ne oldu?" diye sordu Flint kızaran yüzü, gri yanaklarına renk getirirken.

Raistlin hemen cevap vermedi. Doğruyu söyleyebilirdi. Bunu yapmaması için hiçbir neden yoktu. Ne de olsa ne Flint'in ne de diğerlerinin kendisi hakkında ne düşündüğü umurunda değildi. Doğruyu söyleyebilir, onları Girdap'ta ölmeye terk ettiğini anlatabilirdi ama Flint delirirdi. O öfkeyle Raistlin'e bile saldırabilirdi. Yaşlı cüce bir tehdit oluşturmuyordu ama Raistlin kendini korumak zorunda kalırdı. Flint yaralanabilirdi ve o zaman da olay çıkardı. Estetikler çok sinirlenirlerdi. Onu dışarı bile atabilirlerdi ve o buradan ayrılmaya henüz hazır değildi.

"Laurana, Tas ve ben, sen ve diğerlerinin Tarsis'ten kaçtığınızı biliyoruz," dedi Flint. "Rüyayı paylaştık." Bunu itiraf etmekten son derece rahatsız olmuş gibi gözüküyordu.

Raistlin meraklandı. "Silvanesti'nin kabus topraklarında geçen rüya mı? Kral Lorac'ın rüyası? Öyle mi? Çok ilginç." Olanları anımsayarak bunun nasıl gerçekleşebileceğini düşündü. "Biz geri kalanların onu paylaştığını biliyorum ama bunun nedeni rüyada olmamızdı. Sizlerin bunu nasıl paylaştığınızı merak ettim."

"Gilthanas, bunun Alhana'nın, Tarsis'te Sturm'e verdiği yıldızziyneti yüzünden olduğunu söyledi."

"Alhana bundan bahsetmişti. Evet, yıldızziyneti yüzünden olabilir. Onlar güçlü büyülere sahip eşyalardır. Sturm ona hâlâ sahip mi?"

"Onunla beraber gömüldü," dedi Flint boğuk bir sesle. "Sturm öldü. Yüce Ermiş Kulesi'ndeki savaşta öldürüldü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Raistlin ve gerçekten üzüldüğünü farkedince şaşırdı.

"Sturm bir kahraman olarak öldü," dedi Flint. "Tek başına bir mavi ejderhayla savaştı."

"O zaman bir aptal olarak ölmüş," dedi Raistlin.

Flint'in yüzü kızardı. "Ya Caramon? O neden burada değil? Seni asla bırakmaz! Bunun yapacağına ölür!"

"Ölmüş olabilir," dedi Raistlin. "Belki de hepsi ölmüştür. Bilmiyorum."

"Onu öldürdün mü?" diye sordu Flint daha da kızararak. "Bana cevap ver!"

Evet, onu öldürdüm, diye düşündü Raistlin. Alevler içinde kalmıştı...

"Kapı arkanda," dedi. "Lütfen çıktıktan sonra kapat."

Flint konuşmaya çalıştı ama sadece öfkeden tükürükler saçtı. En sonunda, "Neden geldiğimi bilmiyorum! Senin ölüyor olduğunu duyduğumda '*iyi olmuş*' dedim. Hâlâ aynı şeyi söylüyorum!"

Topuklarının üzerinde döndü ve ayaklarını vurarak yürümeye başladı. Kapıya ulaştı, sert bir şekilde açtı ve tam kapatacaktı ki Raistlin konuştu.

"Kalbinle ilgili sorunlar yaşıyorsun," dedi Raistlin, Flint'in sırtına doğru. "İyi değilsin. Ağrı, baş dönmesi ve nefes darlığından muzdaripsin. Hemen yoruluyorsun. Haksız mıyım?"

Flint, bir eli kapının kolunda, ufak hücrenin kapısında durdu.

"Eğer yavaşlamazsan," diyerek devam etti Raistlin, "kalbin patlayacak."

Flint omzunun üzerinden arkasına baktı. "Ne kadar yaşarım daha?"

"Ölüm her an gelebilir," dedi Raistlin. "Dinlenmelisin, yavaşlamalısın."

"Dinlenmekmiş! Dışarıda bir savaş var!" dedi Flint yüksek bir sesle. Sonra öksürdü, hırıltıyla soludu ve elini kalbinin üzerine bastırdı. Raistlin'in kendisini izlediğini farkedince, "Hepimiz kahraman olarak ölemeyiz," diye mırıldandı ve ayaklarını yere vura vura yürüyüp gitti; kapıyı kapatmayı unuttu.

Raistlin, iç çekerek ayağa kalktı ve kapıyı kapattı.

* * * * *

"*Benim kardeşim yok.*"

Soğuk, sert kaya tabakasının altından kıskançlık fokurdadı ve sızdı. Sarsıntılar kayayı parçaladı. Kıskançlık, akkor ve eriyik halinde bedenimi kapladı ve ellerimden dışarı aktı. Ateş alevlendi, dalga dalga aktı ve Caramon'u kapladı.

Caramon haykırdı, alevleri söndürmeye çalıştı ama büyüden kurtuluş yoktu. Bedeni kurudu, alevlerin altında gittikçe küçüldü, kavruk, yaşlı bir adamın, siyah cübbe giyen, saçları ve sakalı alevden olan yaşlı bir adamın, bedeni haline geldi.

Fistandantilus, elini uzatıp bana doğru yürüdü.

"*Zırhın zedeliyse,*" *dedi yaşlı adam usulca,* "*çatlağı bulurum.*"

Hareket edemedim, kendimi savunamadım. Büyü, gücümün son damlalarını da emmişti.

Fistandantilus karşımda duruyordu. Yaşlı adamın siyah cübbesi parça parça geceden oluşmuştu, eti çürümüştü, kemikleri gözüküyordu derisinin altından. Tırnakları uzun ve sivri, bir cesedinki kadar uzundu; gözleri ruhumdaki parlak ateşle, ölüyü dirilten sıcaklıkla yanıyordu. Etsiz boynunda bir kantaşı asılıydı.

Yaşlı adamın eli göğsüme dokundu, eziyet ederek etimi sıvazladı. Fistandantilus elini göğsüme daldırdı ve kalbimi tuttu. Ölmekte olan bir askerin bedenini delen mızrağın sapını tutması gibi yakaladım yaşlı adamın bileğini, ölümün bile açamayacağı şekilde sıktım parmaklarımı.

Yakalanan, tuzağa düşen Fistandantilus kavrayışımdan kurtulmaya çalıştı ama kendini kurtaramadı ve kalbimi tutmaya devam etti.

Solinari'*nin beyaz ışığı, Lunitari*'*nin kırmızı ışığı ve Nuitari*'*nin siyah, boş ışığı, görebildiğim ışık, solgun bakışlarım altında birleşti, kırpılmayan bir göz olarak baktı bana.*

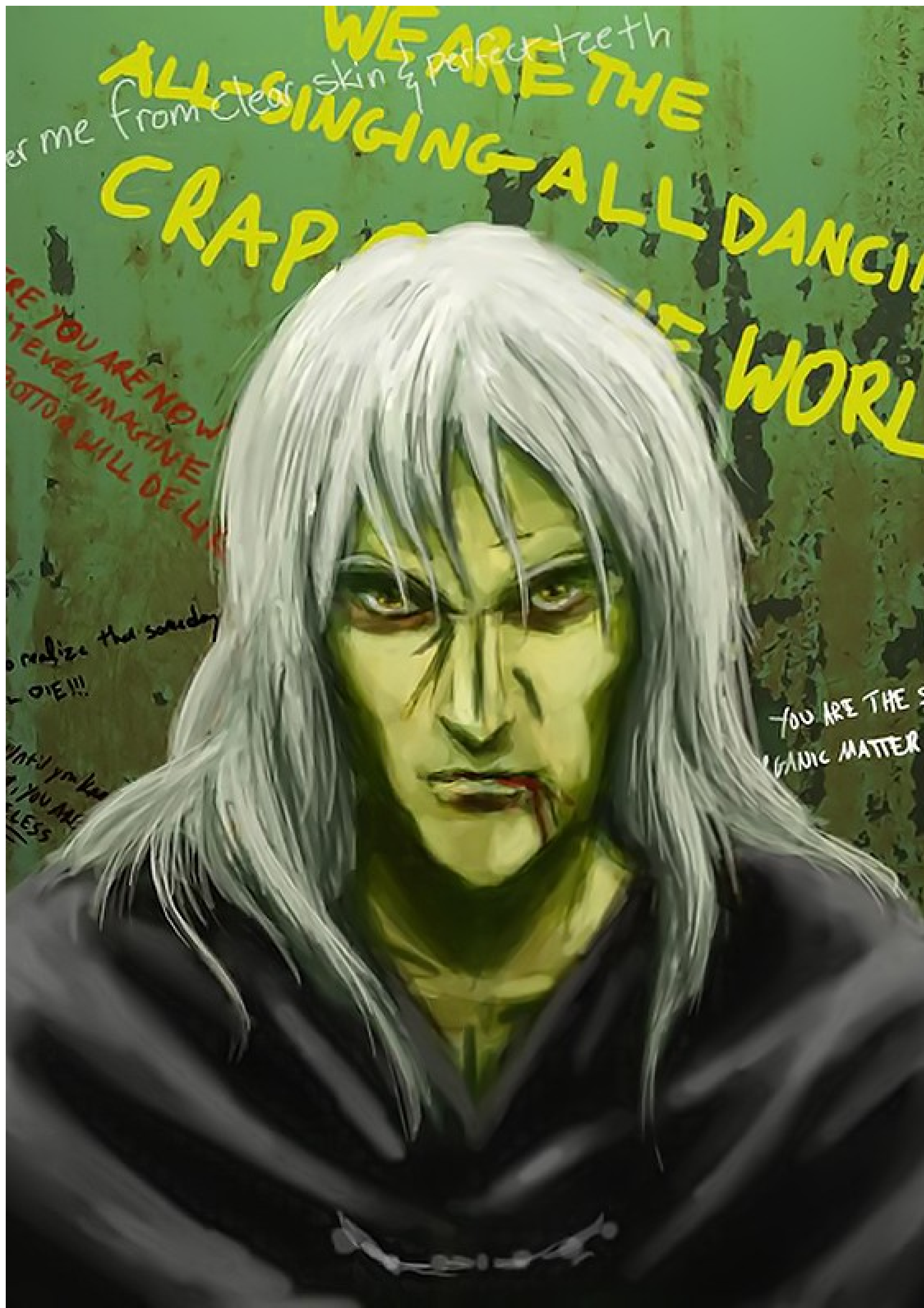
"*Hayatımı alabilirsin,*" *dedim, Fistandantilus kalbimi tutarken yaşlı adamın bileğini sıkarak.* "*Ama bunun karşılığında bana hizmet edeceksin.*"

Göz kırpıldı ve kayboldu.

Raistlin, belindeki kemerinden yumuşak, deri bir kese çıkarttı. Elini keseye soktu ve renkli camdan yapılmış ufak bir top aldı içinden, tıpkı bir çocuğun misketine benziyordu. Camı avucunda çevirdi, içindeki renklerin kıvrılıp bükülmesini izledi.

"Gittikçe daha çok dert oluyorsun bana, yaşlı adam," dedi Raistlin usulca ve Fistandantilus'un onu duyup duymamasını umursamadı.

Namevt[5] büyücünün onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

WE ARE THE
ALL SINGING ALL DANCI
CRAP
WORL
er me from clear skin & perfect teeth
YOU ARE THE
GANIC MATTER

- 4 -
Lanetli kule. Ejderha küresi. Sessizlik.

– 4. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

eni siyah cübbenin dikiş yerleri hâlâ biraz nemliydi ve üzerinde hafif bir badem kokusu vardı. Koku çivitten geliyor, demişti boyacı. Raistlin boyanın sabitlenmesinde kullanılan sidiğin kokusunu da alabildiğini düşünüyordu ancak boyacı cübbenin tekrar tekrar yıkandığı konusunda onu temin etmişti; bu, onun hayal gücü yüzündendi. Boyacı cübbeyi geri almayı ve tekrar yıkamayı önerdi ama Raistlin'in harcayacak zamanı yoktu.

En büyük korkusu, ona katılmaya fırsat bulamadan, onu yeteneğiyle etkilemeden ve kariyerinde ilerlemek için ondan yardım alamadan Kara Kraliçe'nin savaşı kazanmasıydı. Neraka'da, onun başkentinde bulunan Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki Siyah Cübbeler'in lideri olacağını hayal etti. Kulenin kendisini canlandırdı gözlerinin önünde; muhteşem olmalıydı. Büyücü Ladonna'nın orada yaşadığını sanıyordu, tabii eğer hâlâ Siyah Tarikatı'nın başıysa. O yaşlı kocakarının önünde eğilmesi, ona üstüymüş gibi davranması gerektiğini düşününce yüzünü ekşitti. Onun iznini almadan neden siyah cübbeye geçtiğini açıklamak zorunda kalacaktı.

Eh, neyse. Hizmeti uzun sürmeyecekti. Kara Kraliçe'nin yardımıyla Raistlin hepsinin üzerine çıkacaktı. Onlara ihtiyacı kalmayacaktı. Hırslı hayalleri gerçek olacaktı.

"*Senin hayallerin mi?*" diye hırladı Fistandantilus; sesi, Raistlin'in kulaklarında kan gibi gümbürdüyordu. "*Senin hayallerin, benim hayallerim! Hedefime ulaşmak, Geçmişin ve Bugünün Efendisi olmak için bir ömür, birçok ömür harcadım. Sümüklü, öksürüklü bir yeni yetme bunu çalamaz benden!*"

Raistlin düşüncelerini kendine sakladı, hazır olmadan önce savaşmayı reddediyordu. Hızla, kendinden emin bir şekilde gecede hedefine, amacına doğru ilerledi. Magius'un Asası aydınlatıyordu yolunu; ejderhanın pençesindeki küre yumuşak bir ışıkla parlıyor, şehrin bu kısmında çok karanlık ve çok boş olan sokakları aydınlatıyordu. Çoğu kırılmış olan pencerelerde hiç ışık yoktu. Yıkılmak üzere olan binalardan kahkahalar yükselmiyordu. Sokaklar terk edilmişti. Kimse, korkusuz kenderler bile, Yüksek Büyücülük Kulesi'nin gölgesinde kalmaya cesaret edemiyordu; gündüzleri bunu deneyen yoktu, hele geceleri kimse olmuyordu.

Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi bir zamanlar Yüksek Büyücülük Kuleleri arasında en güzel olanıydı. Bilimtepesi olarak bilinen Kule, bilgelik ve bilgi arayışına adanmıştı. Kule, Palanthas'ı süslüyordu; Üçüncü Ejderha Savaşı sırasında büyücüler, Kraliçe Takhisis'le olan savaşlarında şövalyelere yardım etmişlerdi. Her üç tarikatın büyücüleri burada bir araya gelerek efsanevi ejderha kürelerini yaratmışlar ve onları kullanarak kötü ejderhaları bir tuzağa sürüklemişlerdi. Takhisis, Abyss'e sürülmüştü ve büyücülerin Beyaz Kulesi ile şövalyelerin Yüce Ermiş Kulesi, Solamniya'nın gururlu muhafızları olmuşlardı.

Sonra, büyücülüğün kötü olduğunu ilan eden Kralrahipler yükselmişlerdi. Şövalyeler, Kralrahipleri destekliyorlardı ve büyücülere güvenmemeye başlamışlardı; en sonunda da büyücülerin kuleyi terk etmelerini talep etmişlerdi. İki Yüksek Büyücülük Kulesi saldırıya uğramış ve büyücüler tarafından yok edilmişlerdi zaten; bu, içinde bulundukları

şehirlerde yaşayanları mahvetmişti. Palanthas'taki büyücüler kulelerini teslim etmeye karar vermişlerdi. İstar Kulesi'ni kendisine alan Kralrahip gibi Palanthas Lordu da kuleyi kendisi için istiyordu, lâkin lord anahtarı kilitte çeviremeden önce Andras Rannoch isimli bir siyah cübbeli büyücü kuleyi lanetlemişti.

Büyücülerin kovuluşunu kutlamak için toplanmış olan kalabalık, Rannoch'un, "Kapılar kapalı, koridorlar boş kalacak; ta ki Geçmişin ve Bugünün Efendisi'nin bütün gücüyle döneceği güne kadar," diye bağırmasını dehşet içinde izlemişti. Sonra adam kuleden aşağı atlamış ve parmaklığın üzerine düşmüştü. Kanı demirden akarken, son nefesiyle bir lanet okumuştu.

Güzelim kule korkunç bir şeye dönüşmüştü, sadece bakmak bile kişinin içine dehşet salıyordu. Neredeyse dört yüz yıl geçmişti bunun üzerinden, ama kimse ona yaklaşmaya cüret edememişti. Birçok kişi denemişti ama çok azı meşe ağaçlarından oluşan kulenin muhafızı Shoikan Korusu'nu görmek cesaretini toplayabilmişti içinde. Korunun içinde ne olup bittiğini kimse bilmiyordu. Koruya giren hiç kimse geri dönmemişti.

Raistlin'in, Palanthas'ın bu kısmına gelmesinin nedeni, bir büyü yapacak olmasıydı ve yalnız kalması çok önemliydi. Bertrem'in kapıyı çalması gibi herhangi bir kesinti ölümcül olabilirdi.

Kulenin çarpılmış kalıntıları görüş alanına girdi. Yıldızları gölgeliyor, iki ayın, Solinari ve Lunitari'nin ışıklarını engelliyordu. Nuitari, kara ay, hâlâ görünürdü ama o da sadece kara tanrının gizemlerine uygun bulunanlar içindi. Raistlin gözlerini kara ayda tuttu ve ondan cesaret aldı.

Kuleden kemik dondurucu bir nehir şeklinde akan dehşeti hissedebiliyor olmasına karşın ilerlemeye devam etti. Korku sardı bütün bedenini. Adam titredi ve cübbesine sıkıca

sarınıp yürümeye devam etti. Korku derinleşti. Terlemeye başladı. Elleri titredi, solukları sıklaştı ve öksürük nöbetine tutulacağından korktu. Magius'un Asası'nı sıktı ve kulenin gölgesi dünyadaki bütün ışıkları söndürse de, asanın ışığı onu yarı yolda bırakmadı.

Dehşet nehri o kadar derindi ki, bir ayağını diğerinin önüne atma cesaretini bile zorlukla buluyordu kendinde. Ölüm onu bekliyordu. Bir sonraki adımı felaketi olacaktı. Yine de diğer adımı attı. Dişlerini sıkarak bir adım daha attı.

"*Geri dön!*" diye zorladı Fistandantilus onu; sesi, Raistlin'in beynine bir çekiç gibi vuruyordu. "*Beni yok etmeyi denemeyi düşünmekle delilik ediyorsun. Bana ihtiyacın var.*"

"*Bana ihtiyacın var, Raist!*" dedi Caramon'un sesi yalvararak. Seni koruyabilirim.

"Kesin sesinizi!" dedi Raistlin. "Her ikiniz de."

Shoikan Korusu'nu gördüğünde titredi ve gözlerini kapattı. Daha fazla ilerleyemezdi, korkudan ölmeyi göze almadan yapamazdı. Şehrin kalabalığından iyice uzaklaşmıştı. Bu yeterli olacaktı. Büyüsünü yapabilmek için uygun bir yer aradı. Yakınında üç çatısı ve kurşun pencereleri olan bir bina vardı. Kancasından garip bir şekilde sarkan tabelaya göre bina, bir zamanlar Büyücünün Şapkası olarak bilinen, Palanthas'ın Yüksek Büyücülük Kulesi yakınlarında bir yer için uygun bir isme sahip bir meyhaneydi.

Tabelanın renkleri solmuştu ama asasının ışığı sayesinde Raistlin, gülen bir büyücünün sivri uçlu bir şapkadan kana kana bira içtiğini görebiliyordu. Raistlin, yaşlı büyücü Fizban'ı anımsadı; o da tabeladaki büyücününkine çok benzeyen bir şapka takıyordu (ve onu devamlı kaybediyordu).

Fizban'ın hatırası Raistlin'i huzursuz etti ama bunu çabucak aklından sildi. Kapıya yürüdü ve üzerine yüklendi. Kapı, paslı menteşeleri gıcırdayarak yavaş yavaş açıldı. Raistlin tam içeri girecekti ki izlendiği hissine kapıldı. Bunun saçmalık olduğunu söyledi kendine, aklı başında olan hiç kimse şehrin bu kısmına gelmezdi. Sadece kendini rahatlatmak için, terk edilmiş sokağa baktı hızlıca. Kimseyi görmedi ve tam meyhaneye girecekken tabelaya takıldı gözleri. Tabeladaki büyücünün boyadan gözleri, üzerine kenetlenmişti. O bakarken gözlerden biri kırpıldı.

Raistlin titredi. Başarısız olursa burada öleceğini ve kimsenin başına ne geldiğini bilmeyeceğini düşündü. Bedeni asla bulunmayacaktı. Ölecek ve unutulacaktı, tıpkı Zaman Nehri'nde yuvarlanan bir çakıl gibi.

"Salaklaşma," diyerek azarladı Raistlin kendini. Tabelaya dikkatle baktı. "Işık yüzünden oldu."

Terk edilmiş meyhaneye hızla girdi ve kapıyı ardından kapattı. Bütün bu süre boyunca Fistandantilus onu azarlıyordu.

"*Rannoch Laneti*'*ni ben yaptım! Geçmişin ve Bugünün Efendisi benim. Sen hiçbir şeysin, hiç kimsesin. Ben olmasaydım, kuledeki Sınav*'*ında başarısız olurdun.*"

"Ben olmasaydım," diye yanıtladı Raistlin sessizce, "sen evrenin enginliğinde başıboş ve kayıp, ağızsız bir ses, kimsenin duyamadığı bir çığlık olurdun."

"*Sen benim bilgimi kullandın,*" dedi Fistandantilus. Seni gücümle besledim!

"Ejderha küresine hükmeden kelimeleri ben söyledim," dedi Raistlin.

"*Söylenecek kelimeleri sana ben söyledim!*" diyerek karşılık verdi Fistandantilus.

"Söyledin," diyerek kabul etti Raistlin, "ve bütün bu süre boyunca amacın beni yok etmekti. Yaşamım sana yeterli güç verene kadar bekleyecek ve sonra da onu, beni öldürmek için kullanacaktın. Benim yerime geçmeyi planlıyorsun. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Fistandantilus güldü. "*Elim kalbini tutuyor! Biz birbirimize bağlıyız. Beni öldürürsen, sen de ölürsün.*"

"Bundan o kadar da emin değilim. Ama işi şansa bırakmayacağım," dedi Raistlin. "Seni öldürmek niyetinde değilim."

Toz kaplı bir iskemleye oturdu. Meyhanenin içi yüzyıllar önce olduğu gibiydi, büyücüler ve onların öğrencilerinin toplanmak için kullandığı popüler bir mekan olduğu zamanki gibi. Bar yoktu ama rahat koltuklarla çevrili masalar vardı. Raistlin odanın örümcek ağları ve farelerle dolu olmasını bekleyebilirdi ama belli ki örümcekler ve kemirgenler bile kulenin gölgesinde yaşamaktan çekiniyorlardı, zira toz kalın, pürüzsüz ve el değmemişti. Duvardaki bir resimde büyünün üç tanrısı köpüren bira dolu bardaklarını şerefe kaldırmışlardı.

Raistlin etrafındaki boş masa ve iskemlelere baktı ve büyücülerin orada oturduklarını, güldüklerini, birbirlerine hikayeler anlattıklarını, işleri hakkında konuştuklarını hayal etti. Hepsi gitmişlerdi; uzun zaman önce ölmüş, gömülmüş ve toza dönüşmüşlerdi. Raistlin kendini orada otururken gördü; arkadaşlarıyla konuşuyor, çalışıyor, tartışıyordu. Olduğu gibi kabul ediliyordu, aşağılanmıyordu. Seviliyor, beğeniliyor, saygı duyuluyordu.

Bunun yerine bir hortlakla birlikte, tek başına, karanlıkta oturuyordu.

Raistlin, Magius'un Asası'nı masaya dayadı ve masayı temiz, beyaz ışığıyla aydınlatması için bir iskemleyle

destekledi. Başka bir iskemleye oturunca bir toz dumanı yükseldi ve adam hapşırıp öksürdü. Öksürük nöbeti bittiğinde küreyi kesesinden çıkarttı ve masaya koydu.

Fistandantilus sessizleşmişti. Raistlin artık düşüncelerini liçten gizleyemiyordu, zira bütün varlığı ile ejderha küresinin kontrolünü ele almaya yoğunlaşması gerekiyordu. Fistandantilus içinde bulunduğu tehlikeyi görmüş ve kendini kurtarmak için bir yol arıyordu.

Raistlin ejderha küresini masaya koydu ve yuvarlanarak yere düşmemesi için ufak topu sabitledi. Caramon ve diğerleri ile birlikte Ansalon'da dolaştıkları günlerde yapmış olduğu, kabaca yontulmuş bir kaide çıkarttı başka bir keseden.

Raistlin o zamanlar mutluydu, uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu hem de. O ve kardeşi eski arkadaşlarından bazılarıyla karşılaşmışlar, ikisinin hayatta kalmak için çelik ve büyüye güvendikleri paralı askerlik günlerini yad etmişlerdi.

Ejderha küresinin durduğu masadaki tozu süpürdü ve Caramon tozunu da aklından sildi. Küreyi ahşap kaidenin ortasına yerleştirdi. Küre soğuktu. Asanın ışığı altında farklı yeşil tonlarının yavaş yavaş içinde döndüğünü görebiliyordu. Küreyi daha önce de kullandığından ne olacağını biliyordu ve korkusunu bastırıp sabırla bekledi.

Vaktizamanında bir ejder küresine sahip olan Feal-Thas isimli elf büyücünün notlarını düşündü. Raistlin bir satırı hatırladı.

> *Bir ejderha küresini kontrol etmeye her çalışmanızda, içindeki ejderha da sizi kontrol etmeye çalışır.*

Ejderha küresi asıl ebatlarına büyümeye başladı; parmaklarını açmışken eli büyüklüğünde, baş parmağının ucundan küçük parmağının ucuna kadardı.

Küreye uzandı.

"*Buna pişman olacaksın,*" dedi Fistandantilus.

"Listeme eklerim," dedi Raistlin ve ellerini ejderha küresinin soğuk kristaline koydu.

"*Ast bilak moiparalan. Suh tantangusar.*"

Fistandantilus'tan öğrendiği kelimeleri telaffuz etti. Onları bir kez söyledi, sonra tekrar söyledi.

Kürenin içinde dönen yeşil renk bir renk cümbüşüne dönüşmüştü; o kadar hızlı dönüyorlardı ki onlara bakarsa başı dönecekti. Gözlerini kapattı. Kristal soğuktu, dokunmak acı veriyordu. Onu sıkıca tuttu. Acı azaldı ve daha kötüsüne dönüştü.

Kelimleri üçüncü kez söyledi.

Kürenin içinde bir ışık parladı. Garip bir ışıktı bu, tayfın bütün renklerinden oluşmuştu. Adam onu karanlık bir gökkuşağına benzetti. Kürede iki el belirdi. Eller, adamın ellerine uzandı. Raistlin derin bir nefes aldı ve bu elleri sıkı sıkı tuttu. Kendine güveniyordu, korkmuyordu. Geçmişte eller onu desteklemiş, bir annenin çocuğunu sakinleştirmesi gibi onu teskin etmişti ve ellerin kendi ellerini kırarcasına tutması yüzünden şaşkına döndü, irkildi.

Masa, iskemle, asa, meyhane, sokak, kule, Palanthas; her şey yok oldu. Karanlık, gecenin yaşayan karanlığı değil de sonsuz boşluğun korkunç karanlığı sardı etrafını.

Eller onun ellerini çekti, onu boşluğa sürüklemeye çalıştı. Bütün iradesini, gücünün hepsini kullandı. Hepsi yeterli değildi. Eller daha güçlüydü. Onu içeri çekeceklerdi.

Ellere baktı ve dehşet içinde onların kürenin elleri olmadığını gördü. Ellerin üzerindeki et çürümüş ve düşmüştü. Tırnaklar uzun ve kemik sarısıydı, tıpkı bir cesedinki gibi. Yeşil yüzeyi hayatlarını çaldığı onlarca genç büyücünün kanıyla lekelenmiş kantaşı, kemikli boyunda sallanıyordu.

Savaş, Raistlin'in kırılgan gücünü tüketti. Kan tükürerek öksürdü ve kendisini tutan elleri bırakmaya cesaret edemediğinden ağzını yeni siyah cübbesinin yenine silmek zorunda kaldı.

"Engerek, beni efendin olarak kabul etmiştin!" dedi özü kürede hapis olan ejderhaya. "Bana geçmişte hizmet etmiştin. Neden beni şimdi terk ediyorsun?"

"*Çünkü kibirli ve zayıfsın. Elf kralı Lorac gibi, sen de tuzağıma düştün.*"

Lorac, ejderha küresini kontrol edebileceğini düşünebilecek kadar kibirliydi ve sefil olmuştu. Küre, Lorac'ın kontrolünü ele geçirmiş ve onu kandırarak Silvanesti'yi, kadim elf topraklarını mahvetmesini sağlamıştı.

"O en çok sevdiği şeyi yok etti. Ben Caramon'u yok ettim," dedi Raistlin heyecanla, ne dediğini bile düşünmeden. "Ejderha beni kandırdı..."

Ellerin kavrayışı sıkılaştı ve onu amasız bir şekilde sonsuz boşluğa çektiler. Raistlin ümitsizlikten doğan bir güçle karşı koydu onlara. Ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, kürenin neden değiştiğini bilmiyordu. Kolları zorlanmaktan titredi. Siyah cübbesi içinde terliyordu. Gittikçe güç kaybediyordu.

"*Sen Zaman*'ın *nehrinin yüzeyinde sürükleniyorsun,*" Raistlin. boğazındaki öksürük hissiyle savaşarak bir nefes aldı. "*Gelecek, geçmiş ve şimdi senin etrafında yüzüyor. Sen bütün varlık düzlemlerine dokunuyorsun.*"

Bu doğru.

"*O düzlemlerden birinde bir düşmanım var.*"

Biliyorum.

Raistlin küreye, ellerin ötesine baktı. Zaman Nehri'nin diğer tarafında Fistandantilus'un yüzünü görebiliyordu. Raistlin. savaş alanında ölülerin cesetlerine üşüşen sıçanlar görmüştü. Onların eti yemesini, kemiklerden sıyırmasını görmüştü. Sıçanların geride bıraktıklarıydı bu yaşlı adamdan kalanlar.

Kararlılık ve acımasız bir niyetle yanan gözleri olduğu yerde kaldı. Fistandantilus'un kemik elleri Raistlin'i sıkı sıkı tutuyordu; biri onun elinde, diğeriyse kalbindeydi. Fistandantilus, ejderha küresinin kontrolü için savaşıyordu Raistlin'le. Ve bunun için de Raistlin'in yaşam gücünü kullanıyordu.

"*Buradaki ironi gözünden kaçmadı bakıyorum,*" dedi Fistandantilus. Sesi yumuşadı, neredeyse nazik bile denebilirdi. "*Benimle savaşmayı bırak, genç büyücü. Zavallı hayatını oluşturan mücadeleye, acıya, korkuya tahammül etmene gerek yok. Benim önümde çıplak, savunmasız ve tek başına duruyorsun. Şimdiye dek sana değer veren herkes artık senden nefret ediyor, seni küçümsüyor. Senin büyün bile yok. Yeteneğin, becerin, gücün benden geldi. Ve iyice düşündüğünde bunun gerçek olduğunu biliyorsun.*"

Doğru söylüyor, diye düşündü Raistlin umutsuzluk içinde. Ben yetenekli değilim. Büyü kelimelerini bana o söyledi. Onun bilgisi bana güç verdi. Tıpkı Caramon gibi beni gözledi, korudu. Artık Caramon da olmadığına göre kimsem ve hiçbir şeyim kalmadı.

"*O yanılıyor. Senin büyün var.*"

Konuşan bu ses kendi sesiydi ve ruhundan yükselerek Fistandantilus'un ayartıcı sesini bastırıyordu.

"Benim büyüm var," dedi Raistlin yüksek sesle ve bunun gerçek olduğunu biliyordu. Onun için gerçek olan tek şey buydu. Konuştukça güçlendi. "Kelimeler senin kelimelerin olabilir ancak ses benimdi. Benim gözlerim okudu rünleri. Benim ellerim saçtı uykunun gül yapraklarını ve yandı ölümün büyülü ateşiyle. Anahtarı ben tutuyorum. Kendimi tanıyorum. Zayıflıklarımı ve değerimi biliyorum. Karanlığı ve ışığı tanıyorum. Ejderha küresini kontrol altına alan benim gücüm, benim kuvvetim ve benim aklımdı."

Raistlin derin bir nefes aldı ve ciğerleri yaşamla doldu. Kalp atışları güçlendi. Kum saati gözlerindeki lanet kalktı bir an için. Her şeyin zamanla solduğunu görmüyordu artık. Kendini görüyordu.

"Hayatım boyunca korktum. Bu korkum yüzünden senin kurbanın oldum."

Düşmanını kendisinin gölgesi olarak gördü, mekan ve zamana düşmüştü. Raistlin kendinden emin bir şekilde sıktı elleri.

"Artık korkmuyorum. Anlaşmamız bozuldu. Bağı çözüyorum."

"*Sadece ölüm çözebilir aramızdaki bağı!*" dedi Fistandantilus.

"Yakala onu," diye emretti Raistlin.

Mavi ve kırmızı, siyah ve yeşil ve beyaz ışıklar hızla döndü kürenin içinde, Raistlin'in gözlerini bulanıklaştırıp kafasında patlayarak. Renkler birleşti, yeşil baskındı. Ejderha. Engerek, kürenin içinde oluşmaya başladı; hızla dolanan hayvanın çeşitli kısımlarını gördü Raistlin: alevli bir göz, yeşil bir kanat, savrulan bir kuyruk, boynuzlu bir

burun, hırlayan bir ağız, uçlarından tükürük damlayan sivri dişler, keskin pençeler. Göz Raistlin'e baktı öfkeyle ve sonra bakışını Fistandantilus'a çevirdi.

Engerek kanatlarını kaldırdı ve hâlâ kürenin içindeyken zaman ve mekan içinde süzüldü.

Fistandantilus içinde bulunduğu tehlikeyi farketti. Deliler gibi etrafına bakındı, bir kaçış yolu bulmaya çalıştı. Sığınağı, zindanı olmuştu. Narin varlığının düzleminden kaçamıyordu.

"Ejderhaya karşı büyünü kullanabilmen için ellerinin serbest olması lazım," dedi Raistlin. "Beni bırak ve ben de seni bırakayım."

Fistandantilus küfretti ve Raistlin'in ellerini daha sıkı tuttu. Raistlin'in omzu ve kasları yandı ve elleri gerilimden titredi. Ejderha küresindeki sislerin içinde ejderhanın. Engerek'in büyücüye yaklaştığını görebiliyordu.

Fistandantilus büyünün kelimelerini haykırdı. Anlamsız bir saçmalık oldular. Bir eliyle Raistlin'i yakalamış olan, diğer eliyle de onun kalbini tutan Fistandantilus, büyüsünün gücünü açığa çıkartacak hareketleri yapamıyordu. Rünleri havaya çizemiyor, ateş topları yaratamıyor ya da parmaklarından delici şimşekler çıkartamıyordu.

Ejderha sivri dişlerle dolu ağzını açtı ve pençelerini uzattı.

Raistlin neredeyse tükenmişti. Ancak pes etmedi. Eğer bu çabadan dolayı ölecekse, ölüm sadece tutuşunu sıkılaştırırdı. onu çözmezdi.

Fistandantilus pes etti. Raistlin nefes nefese masaya oturdu. Elleri zayıf ve titriyordu ama ejderha küresini elinde tutmayı başardı.

"*Bırak beni!*" diye bağırdı Fistandantilus çılgınlar gibi. "*Beni serbest bırak! Anlaşmamız böyleydi.*"

"Seni ben tutmuyorum," dedi Raistlin.

Öfke dolu bir çığlık duydu ve yeşil bir şey geçti hızla; ejderha, ejderha küresine dönüyordu. Raistlin kürenin içinde dönen sislere dikti gözlerini.

Yaşlı bir adamın yüzünü gördü, zamanın yediği harap olmuş bir yüzdü bu. Etsiz eller, zindanının kristal duvarlarına vurdu. Sızlanan dudakları tehditler savurdu.

Raistlin sesi kafasında duymayı bekledi gerginlik içinde. Ağız bir şeyler söyledi ve Raistlin gülümsedi.

Hiçbir şey duymadı. Sessizlik hakimdi.

Elini ejderha küresinin pürüzsüz, soğuk yüzeyinde gezdirdi ve küre küçülmeye başladı. Bir misketten daha büyük olmayan bir ebada indiğinde onu aldı ve kesesine attı. Kaba kaideyi parçalarına ayırdı ve o parçaları da siyah cübbesinin ceplerinden birine koydu.

Meyhaneden çıkmadan önce etrafındaki boş masalara ve iskemlelere bakmak için durdu. Büyücülerin orada oturduklarını, elf şarabı ve cüce birası içtikleri görebiliyordu.

"Bir gün buraya geleceğim," dedi Raistlin onlara. "Sizinle oturup içeceğim. Büyünün şerefine kaldıracağız kadehlerimizi. Bir gün, Geçmişin ve Bugünün Efendisi olduğumda zaman içinde yolculuk edeceğim. Geri geleceğim. Ve geri geldiğimde onun başarısız olduğu yerde ben başaracağım."

Raistlin siyah cübbesinin başlığını kafasına geçirdi ve Büyücünün Şapkası'ndan ayrıldı.

5. Gün,
Mishamont Ayı,
AS 352 Yılı

Raistlin, o sabah güzel bir uykudan uyandı, öksürük nöbetleri ile bölünmemiş bir uykuydu bu. Sabah havasını derin bir nefesle çekti içine ve onun ciğerlerini doldurduğunu hissetti. Rahatlıkla nefes aldı. Kalbi güçlü atıyordu. Acıkmıştı ve keşişlerin kahvaltısı olan süte batırılmış ekmeği keyifle yedi.

İyiydi. Bütündü. Gözleri doldu. Onları sildi ve büyü malzemeleri, büyü kitapları ile Magius'un Asası'ndan oluşan az miktardaki eşyasını topladı. Gitmeye hazırdı ama öncelikle yapması gereken bir işi vardı. Her ne kadar istemeden de olsa kendisine, kendini tanıma anahtarını vermiş olan Astinus'a borcunu ödemeliydi. Ve kendisine bakan, doyuran ve giydiren Estetikler'e de bir borcu vardı.

Raistlin, genelde Astinus'un odasının çevresinde dolanarak onun mahremiyetini koruyan ya da emirlerini yerine getirmek için hazır bulunan Bertrem'i aradı.

Raistlin'in siyah cübbesini gören Bertrem'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Estetik birkaç kez yutkundu. Eli telaşla titredi ama Astinus'un odasına giden yolu tıkadı.

"Bana ne yapacağın umurumda değil. Ustaya zarar veremezsin!" dedi Bertrem cesaretle.

"Astinus'a veda etmek için geldim sadece," dedi Raistlin.

Bertrem çok şaşırdı ve korkuyla kapıya göz attı. "Usta rahatsız edilmek istemiyor."

"Beni görmek isteyeceğini sanıyorum," dedi Raistlin usulca ve ileri doğru bir adım attı.

Bertrem bir adım geri çekildi ve kapıya çarptı. "İstemediğinden eminim..."

Kapı savrularak açılınca Bertrem içeri düştü ve Astinus'a çarpmaktan son anda kurtuldu. Bertrem yoldan çekildi ve nafile yere mermerlerle bir olmaya çalışarak duvara yaslandı.

"Kapımın dışındaki bu curcuna da nedir?" diye sordu Astinus sert bir sesle. "Bu gürültüde çalışamam!"

"Ben gidiyorum, efendim," dedi Raistlin. "Size teşekkür etmek istedim..."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, Raistlin Majere," dedi Astinus kapıyı kapatmaya hazırlanırken. "Bertrem, madem bana istediğim huzur ve sessizliği sağlayamıyorsun, bu beyefendiye dışarı çıkarken eşlik edeceksin."

Bertrem'in yüzü utançla kızardı. Kapıdan uzaklaştı ve büyük bir cesaretle Raistlin'i siyah kolundan çekiştirdi. "Bu taraftan..." "Bekleyin efendim," dedi Raistlin ve asasını kapıya koyarak Astinus'un kapıyı kapatmasını engelledi. "Geldiğim gün bana sorduğunuz soruyu sormak istiyorum size; bana baktığınızda ne görüyorsunuz?"

"Raistlin Majere'i görüyorum," diye yanıtladı Astinus öfkeyle bakarak.

" '*Eski dostunuzu*' görmüyor musunuz?" diye sordu Raistlin.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Astinus ve kapıyı kapatmaya çalıştı.

Bertrem, Raistlin'in siyah kolunu tekrar çekiştirdi. "Ustayı rahatsız etmeme..."

Raistlin adamı duymazdan geldi ve Astinus'la konuştu. "Ölmek üzereyken bana, '*Yolculuğun bu şekilde sonlanıyor demek, eski dostum,*' dediniz. Eski dostunuz, Fistandantilus, size Zaman Küresi'ni yapan büyücü. Gözlerime bakın, efendim. Hiç bitmeyen eziyetim olan kum saati göz bebeklerime bakın. '*Eski dostunuzu*' görüyor musunuz?"

"Görmüyorum," dedi Astinus kısa bir süre sonra. Sonra da omuzlarını silkerek ekledi, "Kazandın demek."

"Kazandım," dedi Raistlin gururla. "Borcumu ödemeye geldim..."

Astinus, bunun önemi olmadığını belirtir bir el hareketi yaptı. "Bana hiçbir borcun yok."

"Ben borçlarımı her zaman öderim," dedi Raistlin sert bir şekilde. Siyah kadife cübbesinin ceplerinden birine uzandı ve siyah kurdeleyle bağlanmış bir tomar çıkarttı. "Bunu istersiniz diye düşündüm. Aramızdaki savaşın hikayesi. Kayıtlarınız için."

Tornarı uzattı. Astinus bir an tereddüt etti, sonra tomarı Raistlin'in elinden aldı. Raistlin asayı çekti ve Astinus kapıyı çarparak kapattı.

"Çıkış yolunu biliyorum," dedi Raistlin, Bertrem'e.

"Usta size eşlik etmemi söyledi," dedi Bertrem ve Raistlin'i kapıya kadar geçirmekle kalmayıp onunla beraber mermer merdivenden indi ve sokağa çıktı.

"Gri cübbeyi yıkadım ve katlayıp yatağınızın üzerine bıraktım," dedi Raistlin. "Kullanmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette," dedi Bertrem, bu garip misafirden en sonunda kurtulmanın verdiği rahatlamayla gülümseyerek. "Her zaman."

Bir anda kızardı ve kekeleyerek, "Yani... '*her zaman*' değil elbette ama..."

Raistlin, Estetik'in huzursuzluğuna gülümsedi. Kesesine uzandı ve ufak ejderha küresini tutarak büyüsünü yapmaya hazırlandı. Kafasında fısıldayan sesi duymadan yapacağı ilk güçlü büyü olacaktı bu. Gücün kendisine ait olduğu konusunda böbürlenmişti. Gerçeği söyleyip söylemediğini anlayacaktı en sonunda.

Raistlin hafif bir korku, kendine güvensizlik hissetti. Kendini Palanthas caddelerinde dikilirken, saçma sapan şeyler söylerken, kollarını havada sallarken gördü. İnsanların kendisine baktığını, kahkahalarla güldüğünü hayal etti. Bir elinde Magius'un Asası, diğer elinde ejderha küresi, Raistlin büyünün kelimelerini telaffuz etti.

"*Berjalan cepat dalam berlua tanah.*"

Zaman ve mekanın ortasında bir geçit açıldı. İçeriye bakan adam bir tapınağın siyah, çarpık kulelerini gördü. Raistlin, Neraka'da hiç bulunmamıştı ama şehrin tariflerini okuyarak vakit harcamıştı Büyük Kütüphane'de. Gördüğünün Takhisis Tapınağı olduğunu anladı.

Raistlin geçide girdi.

Dışarı baktı ve zavallı Bertrem'in gözleri yuvalarından fırlamış bir halde deliler gibi boş havayı yokladığını gördü elleriyle.

"Bayım! Nereye gittiniz? Bayım?"

Kaybolan misafirini bulamayan Bertrem yutkundu, döndü ve sandaletli ayaklarının izin verdiği hızla merdivenden çıktı.

Geçit, Raistlin'in ardından kapandı ve yeni hayatına açıldı.

II. KİTAP

Victoria

- I -
Geceefendisi'nin Mahkemesi.

– 5. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

olanthe'nin resmi unvanı "İmparator'un Büyücüsü"ydü. Gayriresmi olarak ise Ariakas'ın Cadısı ya da daha az övgü dolu isimlerle tanınıyordu, ama bunlar sadece ardından söyleniyordu. Kimse bunları yüzüne söylemeye cesaret edemezdi zira "*cadı*" güçlüydü.

Kırmızı Kapı'daki muhafızlar kadının yaklaştığını görünce onu selamladılar. Takhisis Tapınağı'nın altı kapısı vardı. Asıl kapı öndeydi. O kapıda, yani Kraliçe'nin Kapısı'nda, görevleri tapınağa gelen ziyaretçilere eşlik etmek olan sekiz kara hacı dururdu. Diğer beş kapı, tapınağın etrafındaydı. Bu kapıların her biri. Kara Kraliçe'nin fetih savaşında dövüşen beş Ejderha Ordusundan birinin kampına açılırdı.

İolanthe, ana kapıdan kaçındı zira imparatorun metresi ve korumasında olmasına karşın bir büyü kullanıcısıydı, büyü tanrılarına ibadet ediyordu ve bu tanrılardan biri Kara Kraliçe'nin oğlu olmasına karşın, kara hacılar bütün büyücülere kuşkuyla yaklaşırlar ve onlara güvenmezlerdi.

Kara hacılar onun tapınağa girmesine izin verirlerdi (Takhisis'in Kutsal Tarikatı'nın başı olan Geceefendisi bile imparatorun gazabına uğramayı göze alamazdı) ama rahipler kadına hakaret ederek, ne maksatla geldiğini sorarak, en sonunda da iğrenç hacılarından birini refakatçi

olarak vermekte ısrar ederek ziyaretini ellerinden geldiğince tatsızlaştırırlardı.

Bunun aksine, Kırmızı Kapı'yı korumakla görevli Kırmızı Ejderha Ordusu'nun ejderanları bu güzel büyücüyü ağırlamak için dizlerinin üzerine çökerlerdi. Uzun, siyah kirpiklerinin altında ametist gibi parlayan menekşe renkli gözleriyle baygın bir bakışı, ince parmakları ile sivak'ın pullu koluna hafifçe değmesi, kırmızı dudaklarının tatlı tatlı gülümsemesi sayesinde sivak komutan İolanthe'nin tapınağa girmesine memnuniyetle izin verirdi.

"Geç geldiniz, İolanthe Hanım," dedi sivak. "Kara Nöbet'i geçeli çok oldu. Tapınağın koridorlarında tek başınıza yürümek için iyi bir zaman değil. Size eşlik etmemi ister misiniz?"

"Teşekkür ederim, Komutan. Eşlik etmenizden memnuniyet duyarım," diye yanıtladı İolanthe ve adamın arkasına düştü. Bu yeni biriydi, adını hatırlamaya çalıştı. "Komutan Slith, değil mi?"

"Evet hanımefendi," dedi sivak sırıtıp kanatlarını gösterişli bir şekilde oynatarak.

İolanthe, gündüz saatlerinde bile Takhisis Tapınağı'nın sinir bozucu bir yer olduğunu düşünürdü. Gün ışığı içeri girmeyi başaramazdı, ama en azından dışarıda bir yerde güneşin parlıyor olduğu bilgisi, kadının kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. İolanthe bazen karanlıktan sonra tapınak koridorlarında yürümek zorunda kalmış ve bundan hoşlanmamıştı. Kendilerini Kara Kraliçe'ye tapınmaya adayan rahipler olan kara hacılar, günahkar ayinlerini gece saatlerinde gerçekleştiriyorlardı. İolanthe'nin elleri temiz değildi, ama en azından o kurbanlarının kanlarını parmaklarından yıkıyordu, içmiyordu.

İolanthe'nin silahlı bir refakatçi istemesinin başka bir nedeni daha vardı. Geceefendisi ondan nefret ediyordu ve onu boynuna kadar kuma gömüp akbabaların gözlerini oymasını, karıncaların etlerini yemesini izlemeyi çok isterdi. En azından şimdilik güvendeydi. Ariakas'ın güçlü eli kadının üzerindeydi.

En azından şimdilik.

İolanthe, adamın eninde sonunda kendisinden sıkılacağını biliyordu. O zaman geldiğinde el, ya bir yumruğa dönüşecek ya da daha kötüsü, onu kovacaktı. Kendisinden kurtulmayı isteyeceği zamanın henüz gelmediğini düşünüyordu kadın. Gelse bile, Ariakas onu kara rahiplere vermezdi. Geceefendisi'nin kendisini sevmediği ve kendisine güvenmediği kadar o da Geceefendisi'ni sevmiyor ve ona güvenmiyordu. Ariakas, onu çıplak elleriyle boğacak bir adamdı.

"Sizi bu saate tapınağa getiren nedir, hanımefendi?" diye sordu Slith. "Kara Nöbet hizmeti için gelmediniz, değil mi?"

"Tanrılar aşkına, hayır!" dedi İolanthe titreyerek. "Geceefendisi beni çağırmak için birini göndermiş."

Kara ermişlerden birinin, bir büyü malzemeleri dükkanının üzerindeki evinin penceresinin altında bağırmasıyla uyanmıştı gecenin bir yarısı. Rahip, büyücünün kapısını çalarak kendini kirletmeyi göze almadığından sokaktan bağırmış ve komşuları uyandırmıştı; komşular pencerelerini açmış ve kazanlarının içindekileri, bu gürültüyü çıkaranın üzerine boşaltmaya hazırlanmışlardı. Bir Takhisis rahibinin siyah cübbesini gören ve onun Geceefendisi'nin adını ağzına aldığını duyan komşular pencerelerini derhal kapatmışlar, kilitlemişler ve muhtemelen yataklarının altına saklanmaya gitmişlerdi.

Kara hacı, kadına eşlik etmek için beklememişti. İşini bitirdiğinden, İolanthe giyinip neler olduğunu anlamaya çalışamadan hızla oradan ayrılmıştı. Kadın daha önce Takhisis Tapınağı'na, Geceefendisi tarafından hiç çağrılmamıştı ve bundan hoşlanmamıştı. Neraka'nın tehlikeli sokaklarında karanlık çöktükten sonra tek başına yürümek zorunda kalmıştı. Parlak ışıktan bir top yaratarak avucunda tutmuştu. Bu zor bir büyü değildi ama dikkat çekiciydi ve onun bir büyü kullanıcısı olduğunu gösteriyordu. Sokaklarda gezinen kanun kaçakları onun kolay bir hedef olmadığını derhal anlayacak ve ondan uzaklaşacaklardı.

Sokaklar pek kalabalık değildi; birliklerin çoğu Kara Kraliçe için savaşıyordu. Neraka'da kalan askerin keyfi yerinde değildi maalesef. Dedikodulara göre, önceleri kazanılmış gözüyle bakılan savaş pek de iyi gitmiyordu.

Kırmızı Ordu'nun amblemini taşıyan beş insan askerden oluşan bir grup, bir testi cüce içkisini paylaştıkları sokaktan geçen kadına bakmışlardı. Kendilerine katılması için seslenmişlerdi. Kadın mağrur bir ifade ile onları duymamazlıktan gelince askerlerden ikisi şanslarını deneyip kadına yaklaşmaya yeltenmişlerdi. Diğerlerinden daha az sarhoş olan biri ise kadının Ariakas'ın Cadısı olduğunu farketmiş ve ateşli bir tartışmadan sonra kadını yalnız bırakmaya karar vermişlerdi.

Ariakas'ın metresine hakaret etmiş olmaları iyiye dalalet değildi. Savaşın iyi gittiği eski günlerde bu askerler, Ariakas'ın yetenekleri hakkında kaba yorumlarda bulunmak ya da kadına "*gerçek bir adam*"ın yatakta nasıl olduğunu göstermeyi teklif etmek bir yana dursun, Ariakas'ın ismini bile ağızlarına almaya cesaret edemezlerdi. Ancak İolanthe tehlikede değildi. Saldırmış olsalardı, askerler sokakta yağlı beş kül tepeciğine dönüşürlerdi. Fakat kadın, birliklerin bu çabuk alevlenen huysuzluklarını aklının bir kenarına not

etmişti. Ejderha Yüceefendisi Kitiara onun raporunu ilgiyle dinleyecekti. İolanthe, Kit'in Flotsam'dan henüz dönüp dönmediğini merak etti.

Ejderan refakatçisi ile birlikte içeri girerlerken, İolanthe, Komutan Slith'e, Geceefendisi'nin nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Sivak soracağını belirtti. İolanthe, sivak'ı sevmişti. Garip bir şekilde, çoğu insanın "*kertenkele adam*" dediği ejderan askerlerden hoşlanırdı, zira iyi ejderhaların yumurtalarından yaratılmışlardı. Ejderanlar insanlardan çok daha disiplinlilerdi. Goblinlerden, ogrelerden ve hobgoblinlerden çok daha zekilerdi. Bazıları yetenekli büyü kullanıcılarıydı ve iyi de komutan olurlardı, ancak çoğu insan onları küçümsüyor ve onların altında hizmet etmeyi reddediyordu.

Slith, bir sivak ejderandı. Bir gümüş ejderhanın katledilmiş yavrusundan doğmuş olan Slith'in uçları siyah olan parlak gümüş pulları vardı. Onu kısa mesafelerde taşıyabilecek gümüş-gri kanatlara sahipti ve yetenekli bir büyü kullanıcısıydı. İolanthe'nin kendisinin koridora kurduğu büyülü tuzakları kaldırmayı önermişti; her bir kapının adanmış olduğu beş ejderhadan her birinin nefes silahını taklit eden tuzaklardı bunlar. Kırmızı Kapı'ya yerleştirmiş olduğu tuzak, geçerken yakalanan herkesi anında küle dönüştürecek bir alevle dolduruyordu koridoru.

İolanthe teklifi kabul etti. Büyüyü kendisi de kaldırabilirdi ama bu onu yorardı ve gizemli çağrıyla ilgilenmek için bütün gücüne ihtiyacı vardı.

İolanthe, ejderanın eşliğinde, Kara Kraliçe'nin tapınağının koridorlarında ilerledi; kenarları siyah ayı kürküyle süslenmiş siyah pelerini arkasında dalgalanıyordu. Siyah kadifeden gösterişli cübbesi vardı üzerinde; bu, Kule'deki Sınav'ını geçmesi üzerine akıl hocası ve öğretmeni olan Ladonna'nın verdiği bir hediyeydi. Cübbe sade

gözüküyordu ama doğru ışık altında yakından (ve aranan şeyin ne olduğunun bilinerek) bakılması durumunda, kumaşın üzerine işlenmiş olan rünler görülebiliyordu. Rünler, tıpkı bir zincir zırhın parçaları gibi üst üste binmişlerdi ve etkileri de aynıydı; kadını büyüden ya da bir suikastçının hançerinden gelebilecek tehlikelere karşı koruyordu. Takhisis'in rahiplerinin kesici silah kullanmaya izinleri yoktu ama kullanabilecek birini kiralayabilirlerdi.

Siyah hacılardan biri, Geceefendisi'nin, tapınağın zindan katında yer alan Sorgulama Odası'nda olduğunu söyledi sivak'a. İolanthe zindanlara gitmişti ve kadının Krynn'de ziyaret edilecek yerler listesi arasında üst sıralarda yer aldıkları söylenemezdi. Tapınağın kendisi yeterince korkunçtu zaten.

Kısmen fiziki düzlemde, kısmen de Kara Kraliçe'nin dünyası olan Abyss'de inşa edilmiş olan tapınak orada değil buradaydı ve burada değil oradaydı. Gerçek dışılık gerçekti. Varlık yokluktu. Bir iskemleye oturmaktaki korku, onun aslında bir iskemle olmayabileceği veya odanın diğer tarafına gidebileceği ya da sadece yok olabileceğinden kaynaklanıyordu. Kısa gözüken koridorlar sonsuza dek ilerliyorlardı. Uzun koridorlar ise hemen bitiyordu. Odalar hareket ediyor gibilerdi; yani hiçbir şey daha Önceden bulunduğu yerde değildi.

Ariakas'ın ve diğer bütün Ejderha Yüceefendileri'nin burada odaları vardı. Kimse tapınakta kalmayı sevmiyordu ve odalarına nadiren ayak basıyorlardı. Ariakas, bir keresinde, Takhisis'in kulağına fısıldadığını duyduğunu söylemişti: Rahata alışma. Güçlü olabilirsin ama benim Kraliçe'n olduğumu asla unutma.

Yüceefendiler'in, Kara Kraliçe'nin tapınağındaki lüks yatak odaları yerine kamplarındaki kaba çadırlarda ya da şehirdeki hanlardan birinde uyumayı tercih etmeleri

şaşılacak bir şey değildi. Ariakas, yüksek seviyeli konuklarını tapınakta misafir etmekten kurtulmak için kendine bir konak yaptırmıştı: Kırmızı Konak.

İolanthe, kim bilir kaçıncı kez, burada yaşayan Takhisis rahiplerinin nasıl olup da delirmediğini düşündü. Belki de bunun nedeni zaten deli olmalarıydı.

Komutan Slith'i yanına almış olmaktan memnundu, aksi hâlde kaybolurdu. Tapınak geceleri kalabalık oluyordu. İolanthe, duyduğu korkunç seslere kulaklarını tıkamaya çalıştı. Tapınakta kendisi de yeni olan komutan, bir hacıdan kendilerine zindan katına kadar eşlik etmesini rica etmek zorunda kaldı. Hacı başını yana eğdi. Konuşmadı, bir hayalet kadar sessiz kaldı.

"Geceefendisi tarafından çağrıldım," diyerek açıkladı İolanthe.

Kara hacı, İolanthe'yi baştan aşağı süzdü. Kadın onaylamaz bir ifade ile dudaklarını büzdü ama en sonunda onlara yolu göstermeye tenezzül etti.

"Bir sorun varmış diye duydum," dedi kadın sert bir şekilde.

Uzun boylu ve sıska bir kadındı. Bütün kara hacılar ya uzun boylu ve sıska, ya da kısa boylu ve sıska gibiydiler. Tapınakta hizmet etmek muhtemelen kişinin iştahını kaçırıyordu. İolanthe kendisininkini kaçırdığını biliyordu.

"Nasıl bir sorun?" diye sordu İolanthe şaşırarak. Tapınakta bir sorun varsa neden sorgucu onu çağırmıştı ki? Zindanlara yaklaşırken duyduğu dehşet içindeki çığlıklara bakılırsa, sorunlarıyla kendi kendine başa çıkabilecek bir adamdı. "Benden ne istiyor?"

Hacı gereğinden fazla konuşmuş hissediyor gibiydi kendini.

Dudaklarım sıkıca kapattı.

"Ürpertici piçler şu hacılar. Pullarımı diken diken ediyorlar," dedi Slith.

"Sesini yükseltmemelisin Komutan," dedi İolanthe usulca. "Duvarların kulakları var."

"Duvarların ayakları da var. Hayalet gibi etrafta dolandıklarını farkettiniz mi?" dedi Slith. "Buradan çıktığımda mutlu olacağım."

İolanthe bütün kalbiyle katıldı ona.

Hacı, onları Sorgu Odası'na götürdü. Slith'in girmesine izin vermedi. Adam, İolanthe'yi dışarıda beklemeyi önerdi ama hacı buna da kafasını sallayınca ayrılmak zorunda kaldı.

İolanthe bu yerden nefret ediyordu. İçine adlandırılamaz bir dehşet salan korkunç seslerden, feci görüntülerden ve iğrenç kokulardan nefret ediyordu. Kara hacı, kadına kendini beğenmiş bir ifade ile baktı, onun korkuya kapılmasını umuyor ve bekliyordu. İolanthe cübbesinin eteğini topladı ve kadının yanından geçerek Sorgu Odası'na girdi.

Oda büyüktü ve ne olduğu belli olmayan bir kaynaktan gelerek merkezde ışıktan bir gölcük oluşturan sert hüzme dışında karanlıktı. Odanın diğer ucunda Geceefendisi, yüksekteki, hakim koltuğuna benzer bir iskemlede oturuyordu. Yargıç olarak bilinen cellat onun yanında duruyordu. İşkence ve idam etmekten sorumlu olan Yargıç kısa boylu, tıknaz ve kaslıydı. Bahsedilebilecek bir boynu yoktu ama son derece gurur duyduğu ve gösteriş yapmaktan hoşlandığı şişkin kol kasları vardı. Diğer rahipler gibi uzun, siyah bir cübbe giyiyor olmasına karşın pazılarını göstermek için kollarını kesip çıkartmıştı. Muhafız görevindeki kara hacılar odanın etrafına dağılmışlar, gölgelerin içinde duruyorlardı.

İolanthe odaya dikkatli bir şekilde girdi; parlak ışık gölcüğü etrafındaki karanlığı daha da karanlık bir hâle getirdiğinden önünü pek göremiyordu.

Geceefendisi, eğer istemiş olsaydı, odayı melun bir ışıkla doldurma gücünü kendisine bahşetmesi için Kraliçe'sine dua edebilirdi. Mahkemesini gölgelerde yapmayı tercih etmişti. Kurbanı sert ışığın altına koyup odanın geri kalanını gölgede bırakarak kurbanının tecrit edilmiş, yalnız ve açıkta hissetmesini sağlıyordu.

İolanthe, ters giden bir şey olması durumunda kaçma ihtimalini değerlendirmekten ziyade daha çok içgüdüsel bir şekilde kapının yakınında durdu. Eğilerek Geceefendisi'ni selamladı. Geceefendisi, orta boylu, zayıf ve sırım gibi, yetmişlerinde, yaşlı bir adamdı. Her zaman düzgün bir şekilde toplanmış uzun, gri saçı ve nazik, iyiliksever yüzü ile Geceefendisi iyi huylu, kibar, yaşlı beyefendi gibi gözüküyordu.

Bu intiba, adamın gözlerine bakana kadardı.

Geceefendisi, bir faninin ruhunun batabileceği en derin kötülükleri görür ve bu görüntüden keyif alırdı. Başkalarının acısı ve ıstırabı onu memnun ederdi. Yargıç işkence ederken izleyen Geceefendisi, çığlıklara ve eziyete öyle sapık bir şekilde tepki verirdi ki, kendisinden hizmet edenlerin bile ondan korkmasına ve tiksinmesine neden olurdu. Geceefendisi'nin gözleri bir köpek balığınınki kadar sakin, bir yılanınki kadar boştu. Herhangi bir kimsenin o gözlerin parıldadığını gördüğü tek an, iğrenç zevklerinin içinde olduğu zamandı.

Adam, İolanthe'nin midesinin kalkmasına neden oldu ki kadın kolaylıkla korkan biri değildi. Ne olursa olsun kadın, Ansalon'daki ikinci en tehlikeli adam olan Ariakas'ın metresiydi. İsteksizce de olsa, imparator bile Geceefendisi'nin ilk sırada olduğunu kabul ediyordu.

Korkunç gözlerin üzerinde kitlendiğini farkeden İolanthe, adama korktuğunu görme zevkini yaşatmayacaktı. Hafifçe eğilerek selam verdikten sonra, adamı görmekten sıkılmış gibi, bakışlarını tutsağa çevirdi. Büyük bir hayret içinde tutsağın bir büyücü olduğunu farketti; genç bir adamdı ve siyah cübbe giyiyordu. Kadının kalbi sıkıştı. Geceefendisi'nin kendisini çağırmasına şaşırmamak gerekirdi.

"Başınız büyük belada, İolanthe hanım," dedi Geceefendisi yumuşak sesiyle. "Gördüğünüz üzere, casusunuzu yakaladık."

Eğlencenin başlamak üzere olduğunu gören Yargıç gülümsedi ve pazılarını sıktı.

"Casusum mu?" diye tekrarladı İolanthe şaşkınlıkla. "Bu adamı hayatımda hiç görmedim!"

Geceefendisi kadını dikkatle inceledi. Kendisine yalan söylendiğinde anlayabilme yeteneği verilmişti ona tanrıçası tarafından ama adam bunu pek kullanmazdı. Genelde kendisine yalan söylenilip söylenmediğine aldırmazdı aslında; ne olursa her durumda işkence ederdi.

"Yine de," dedi, "tabiri caizse, bir elmanın iki yansı gibisiniz." "Söylemek istediğiniz buysa, ikimiz de siyah cübbe giyiyoruz." diye yanıtladı İolanthe dudak bükerek. "Bunu yapan birçok kişi var. Siz lord hazretlerinin de Takhisis'in dünyada yaşayan bütün hizmetkarlarını tanıdığını sanmıyorum."

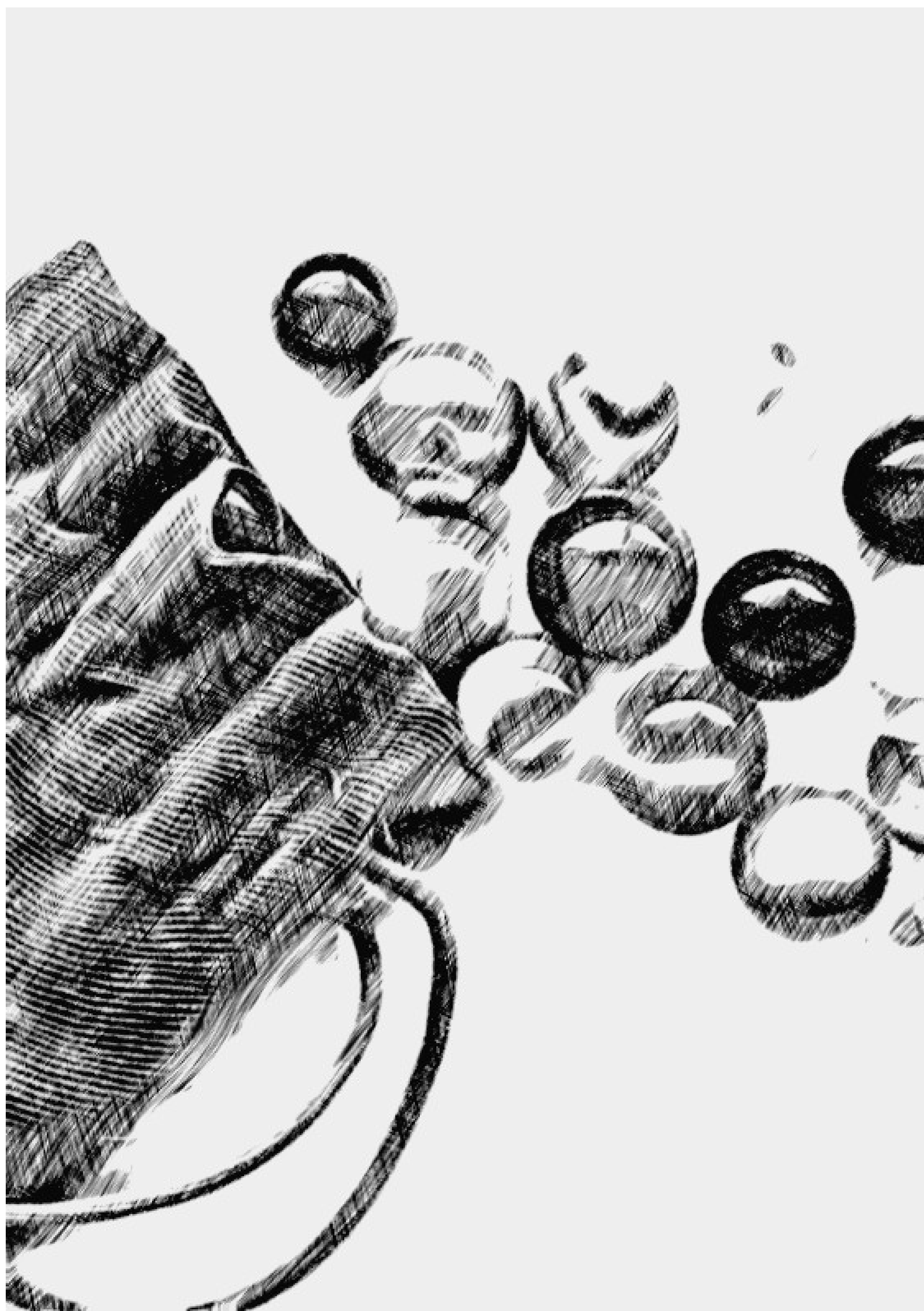
"Şaşırabilirsin," diyerek tersledi Geceefendisi. "Eğer siz ikiniz birbirinizi gerçekten de tanımıyorsanız, izin verin tanıştırayım. İolanthe, bu Raistlin Majere."

Raistlin Majere, diye tekrarladı İolanthe içinden. Bu ismi daha önce duymuştum...

Sonra nerede duyduğunu hatırladı.

Nuitari aşkına! İolanthe genç adama bakakaldı.

Raistlin Majere, Kitiara'nın erkek kardeşiydi!

- 2 -
Büyücü, Cadı, Ve Misket.

– 5. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Sert ışık Raistlin'in üzerine, sadece onun üzerine parlayarak, onu odadaki tek kişi hâline getirdi. İolanthe, adamı daha iyi görebilmek için yaklaştı.

Tepesinde bir ejderha pençesinin içinde duran kristal bir küre olan ahşap bir asaya dayanıyordu destek almak için. İolanthe, asanın büyülü olduğunu derhal anladı ve çok güçlü olduğunu tahmin etti. Genç adamın diğer eli, belinde asılı duran deri bir kesenin etrafında dolanıyordu gergin gergin. Kesenin bir özelliği yoktu, herhangi bir büyücünün büyü yapmak için gerekli olan malzemeleri taşımak için kullanacağı türdendi. Büyücünün birkaç kesesinin olduğunu farketti, hiç şüphesiz hepsinde çeşitli malzemeler vardı. Elini sadece birinin yakınında tutuyordu.

Bu kesenin neden özel bir ilgi gördüğünü merak etmiş olsa da kadın, bunun üzerinde fazla düşünmedi. Keseden ziyade elle ilgileniyordu. Derisinde altın rengi bir parlaklık vardı, sanki büyücü o değerli metale batırılmış gibiydi. Hiç şüphesiz bu garip renk bir büyü nedeniyle olmuştu ama bu hangi büyüydü ve bunun nedeni neydi?

Bakışlarını büyücünün elinden yüzüne çevirdi. Adam siyah başlığını indirerek yüzünü açığa çıkartmıştı ve İolanthe, ablasıyla bir benzerlik aradı. Bunu adamın yüz hatlarında bulamadı. Yakışıklı bir adamdı, daha doğrusu zayıf, süzgün ve bitkinlikten rengi solmamış olsaydı öyle olurdu. Dik

duruyor, yorgunluğa teslim olmuyordu. Yüzünün derisi de ellerininkiyle aynı altın tonuna sahipti.

Gözleri şaşırtıcıydı. Büyük, ihtiras dolu ve siyah göz bebekleri kum saati şeklindeydi. Garip gözleriyle kadına bakmak için döndü ve İolanthe, o gözlerde kendisine bakan bütün erkeklerin aksine ne hayranlık ne de arzu gördü. Sonra bunun nedenini farketti.

Gözler lanetliydi; büyüyü yaratmış olan efsanevi büyücünün anısına "*Realanna laneti*" olarak bilinirdi bu. Raistlin'in baktığı her canlı varlık yaşlanıp solar ve ölürdü. Kadını yıllar sonraki hâliyle, muhtemelen çirkin, dişsiz, yaşlı bir cadaloz olarak görüyordu.

Ablasıyla olan benzerliği bedenden ziyade ruhundaydı. İolanthe, Kitiara'mn merhametsiz hırsını kardeşinin sert, güçlü çenesinde; kadının vahşi kararlılığını genç adamın garip gözlerinde; onun gurur ve kendine güvenini adamın geriye atılmış omuzlarında gördü. Ancak onda, Kitiara'da bulunmayan özellikler de vardı. İolanthe, Raistlin'in uzun, ince parmaklarında duyarlılık ve gözlerinde puslu bir bakış gördü. Eza çekmişti. Hem fiziksel hem de ruhsal acıyı tatmış ve ikisini de sadece boyun eğmez iradesinin gücüyle aşmıştı.

Adamın üzerinde herhangi bir iz olmadığını farketti kadın. Dayak yememişti. Altın derisi soyulmamış ve köpeklere yedirilmemişti. Ne kemikleri kırılmış ne de Yargıç o ilginç gözleri oymuştu. Raistlin bir şekilde Geceefendisi'nden kurtulmayı başarmıştı. İolanthe bundan çok etkilendi.

Tekrar Geceefendisi'ne bakınca adamın kızdığını ve hayal kırıklığına uğradığını gördü.

"Bu adamı daha önce hiç görmedim," diye tekrarladı İolanthe. "Onun kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyorum."

Bu bir yalandı. Kitiara, İolanthe'ye "*küçük*" kardeşi ve Solace'taki çocuklukları hakkında her şeyi anlatmıştı. Raistlin'in bir ikizi vardı, diye hatırladı kadın; iri, kaslı, pek zeki olmayan Caramon isimli ya da adı buna benzer garip bir şey olan bir adam. Bu ikisi birbirlerinden asla ayrılmazlardı duyduğuna göre. İolanthe, Raistlin'in ikizine ne olduğunu merak etti.

Geceefendisi kadını dikkatle inceledi. "Size inanmakta zorlanıyorum hanımefendi."

"Ben de bu olanları anlamakta zorlanıyorum, lord hazretleri,'' dedi İolanthe sabrı tükenmiş bir halde. "Bu genç büyücünün casus olmasından bu kadar endişeleniyorsanız, neden onun tapınağa girmesine izin verdiniz?"

"Vermedik," dedi Geceefendisi soğuk soğuk.

"Eh. o halde, kapılardan birindeki ejderan muhafızlar izin vermişlerdir...''

"Vermemişler," dedi Geceefendisi.

İolanthe'nin gözkapakları şaşkınlıkla kırpıştı. "O zaman nasıl...?"

Kelimeyi duyan Geceefendisi ayağa fırladı. "Nasıl! Benim de cevaplanmasını istediğim soru bu! Bu büyücü nasıl buraya girdi? Ön kapıdan girmediği kesin. Kara hacılar asla izin vermezlerdi." İolanthe bunun doğru olduğunu biliyordu. Taciz etmeden kendisinin geçmesine bile izin vermiyorlardı ki onda imparatorun izni vardı.

"Beş Ejderha Ordusu kapısının birinden de girmemiş. Ejderan komutanları sorguladım ve hepsi de onun geçmesine izin vermediklerine dair Takhisis'in beş başı üzerine yemin etti. Dahası," Geceefendisi genç adamı işaret etti, "kendisi de girişlerden birini kullanmadığını itiraf

ediyor. Bir anda ortaya çıktı. Ve bütün koruma büyülerimizi nasıl atlattığını söylemiyor."

İolanthe omuzlarını silkti. "Size tavsiyede bulunmak haddime düşmez ama siz lord hazretlerinin bilmek istediklerinizi anlattırmak için çok ikna edici metotlarınız olduğunu duymuştum."

Geceefendisi'nin gözleri kısıldı. "Denedim. Onu koruyan bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum. Yargıç onu '*sorgulamaya*' kalktığında Majere bir Koruma Kalkanı büyüsü yapmaya çalıştı; acemice bir çaba. Büyüyü bozmayı başardım elbette. Sonra Yargıç onu tutmayı denedi. Ama yapamadı."

İolanthe şaşırmıştı. "Affınıza sığınıyorum lordum ama '*yapamadı*' demekle ne kastettiniz? Bu genç adam onu durdurmak için ne yaptı ki?"

"Hiçbir şey!" dedi Geceefendisi. "Hiçbir şey yapmadı. Yaptığı her ne büyüsüyse onu bozmaya çalıştım ama bozulacak bir şey yoktu. Ancak Yargıç onu ne zaman yakalamaya çalışsa, infazcının elleri felç olmuş gibi titremeye başladı. Sonra muhafızlardan biri Majere'i kementle yakalamaya çalıştı. İp kayarak yere düştü. Asasını almaya çalıştık ama onu tutmaya çalışan rahibin ellerini neredeyse yakıp kül edecekti."

Raistlin konuştu. Sesinde yumuşak bir tını vardı. "Siz lord hazretlerine önceden de söylediğim üzere, hiçbir büyünün korumasında değilim. Beni gözeten. Kraliçe Takhisis."

İolanthe, Raistlin'e hayranlıkla baktı. Kitiara'nın kardeşini Geceefendisi'nin pençelerinden kurtarmak için elinden ne gelirse yapmaya karar vermişti zaten. Mavi Leydi müteşekkir kalırdı, zira üvey kardeşlerine olan düşkünlüğünü defalaca dile getirmişti ve İolanthe de bu güçlü yüceefendinin güvenini ve saygısını kazanmak için

uğraşıyordu. Ancak İolanthe bu genç adamdan kendisi de hoşlanmaya başlamıştı.

Fakat dikkatli oynamalı, yolunu karanlıkta hissederek bulmalıydı.

"Peki lordum, siz neden beni gecenin bir yarısı çağırttınız? Bana bunu hâlâ söylemiş değilsiniz."

"Asasını alarak Kara Majesteleri'ne olan sadakatinizi kanıtlamanız için getirttim sizi buraya," dedi Geceefendisi. "Onu koruyanın asa olduğuna eminim. Herhangi bir büyülü güç tarafından korunmadığında, Yargıç onunla ilgilenecek. Sorularımızı yanıtlamayı reddetmesini ödeyecek, buna inanabilirsiniz."

İolanthe, siyah cübbesinin içinde titredi. Daha önce ondan "*sadakatini kanıtlaması*" hiç istenmemişti ve ne yapması gerektiğini düşündü huzursuz huzursuz. Raistlin'i işkence sanatında usta olan Yargıç'ın ellerine vermek istemiyordu. Uzuvları koparırdı adam. Kurbanlarının derilerini canlı canlı yüzerdi. Kafalarına dikenli demir çemberler yerleştirir ve yavaş yavaş sıkardı. Bedenin çeşitli deliklerinden akkor ocak süngüleri sokardı, öldürmeden hemen önce durur, büyü kullanarak mahkûmu hayata geri döndürürdü ki daha çok eziyet edebilsin.

İolanthe bir süre oynamaya karar verdi. "Ona neden geldiğini sordunuz mu, lordum?"

"Bunun cevabını biliyoruz, hanımefendi," diye yanıtladı Geceefendisi, ezici bir ifade ile kadına bakarak. "Siz de biliyorsunuz."

Tehlike İolanthe'nin eteğini çekiştirdi ve soğuk parmaklarını ensesinde gezdirdi. Ariakas, Neraka'da değildi. Sanction'daki ordugahına gitmişti ve orası da çok uzaktaydı. Ve imparatorun zaferi elinden kaçırmaya başladığı dedikoduları etrafta dolanırken, Geceefendisi

cesaret kazanmış olabilirdi. Güç Tacı'nı takması gerekenin kendisi olduğunu düşünüyordu uzun süredir. Takhisis'te onunla aynı şekilde düşünmeye başlamış olabilirdi belki de.

İolanthe'nin gölgelerde gizlenerek üzerine atlamaya hazırlananın ne tür bir canavar olduğunu anlaması gerekiyordu.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum," dedi soğuk bir şekilde, genç büyücüye dönmeden önce. "Neden Takhisis Tapınağı'na geldin?"

"Lord hazretlerine defalaca söyledim. Kara Majesteleri'ne saygılarımı sunmaya geldim," dedi Raistlin.

Doğruyu söylüyor! diye düşündü İolanthe hayret içinde. Karanlıklar Kraliçesi'nden bahsederken sesindeki saygıyı duymuştu; bu saygı üstünkörü, sahte, taklit ya da yalakalık değildi. Kalpten gelen bir saygıydı, dayak yeme korkusundan değil. Kaderin cilvesine bak! Raistlin Majere. Kraliçe Takhisis'e bu kadar saygı duyan Neraka'daki son kişiydi muhtemelen. Ve bunun için, Kraliçe'nin sadık hizmetkarları onu öldüreceklerdi.

Kadının düşüncelerine son vermek ister gibi, Geceefendisi homurdandı. "Yalan söylüyor. O bir casus."

"Casus mu?" diye tekrarladı İolanthe irkilerek. "Kimin için?"

"Büyücüler Konseyi." Geceefendisi bu kelimeleri tıslayarak ve küçümseyerek telaffuz etmişti.

İolanthe sırtını dikleştirdi. "Sizi temin ederim ki lordum. Siyah Cübbe Tarikatı, Kraliçe Takhisis'in hizmetine adanmıştır."

Geceefendisi gülümsedi. Nadiren gülümserdi ve yaptığında, gülümsemesi birisi için kötü anlama gelirdi. Yargıç da gülümsedi.

"Demek ki size bildirilmedi. Görünen o ki tarikatınızın başı, Ladonna isimli büyücü, şanlı Kraliçe'mizin düşmanlarına yardım ederek bize ihanet etti. Bunda tanrınız, Nuitari'den yardım aldı. Elbette ki Ladonna yakalandı ve idam edildi. Nuitari hatası yüzünden af diledi ve tanrıça annesinin yanına döndü. Her şey düzeldi ama sıkıntı yaşandı."

İolanthe, tehlikenin ellerinin boğazına yapıştığını hissetti. Geceefendisi'nin yalan söylediğini kaynağından biliyordu ama bilmiyormuş ayağına yattı.

"Bunlardan haberim yoktu," dedi sakin kalmaya çalışarak. "Sizi sadakatim konusunda temin ederim, Geceefendisi. Eğer Konsey, Kara Kraliçe'ye sırtını dönmüşse, ben de onlara sırtımı dönerim." Geceefendisi homurdandı. Ona inanmadığı belliydi. O hâlde neden onu çağırmıştı ki? Bilgi edinmeye çalışıyordu ki bu da bildiğini iddia ettiği her şeyi bilmiyor demekti.

İolanthe, Takhisis'e ne kadar bağlı olduğunu anlatmaya başladı uzun uzun. Konuşurken de düşünüyordu. Ladonna yakalanmış ve idam edilmiş olsaydı duyardım. Bütün Konsey, Siyah. Kırmızı ve Beyaz, ayaklanırdı. Büyücüler, uzun yıllar boyunca zulüm gördükten sonra, "*birimize dokunan, hepimize dokunmuş olur,*" sözüne inanırlardı.

O hâlde bunun benim için anlamı ne? Geceefendisi, Ladonna'nın kaçışında parmağım olduğuna mı inanıyor? Hiç şüphesiz öyle, başka bir nedeni olmasa da casusların ve suikastçıların her köşe başında bulunduğunu düşünmesinden dolayı. Elinden gelse kendisini takip ettiği için gölgesini bile tutuklar. Bunları düşünüp kendini nasıl kurtarabileceğini bulmaya çalışırken genç büyücü durumu kontrol altına aldı.

"Takhisis'e olan sadakatimi göstermek için asamı teslim edeceğim," dedi Raistlin usulca. "Asa. hayatım kadar değer verdiğim kadim bir eşya ancak onu size kendi isteğimle

vereceğim. Ve siz lord hazretlerine de buraya nasıl geldiğimi anlatacağım. Kendimi savunmam gerekirse, tapınağa girmenin bir suç olduğunu bilmiyordum. Neraka'ya yeni geldim. Kraliçe Takhisis'e hizmet etmek, onu düşmanlarından korumak uğruna çalışmak için buradayım. Yalan söylüyorsam Karanlık Majesteleri beni olduğum yerde çarpsın."

Geceefendisi gibi kara rahipler, Kraliçeleri'nin hainleri olduğu yerde çarpma gücüne sahip olduğunu söylerlerdi takipçilerine. Raistlin, Kraliçe'ye olan sadakatini dile getirmiş ve bunu da onun adını ağzına alarak yapmıştı. Gökten bir yıldırım inmedi. Raistlin alevler içinde kalmadı. Eti, kemiklerinin üzerinden erimedi. Genç büyücü sakin bir şekilde odanın ortasında durdu; canlı, sağlam ve zarar görmemişti. Silik bir gülümseme ile İolanthe, Geceefendisi'nin tepkisini bekledi.

Adam öfkeyle baktı Raistlin'e. Geceefendisi, Raistlin'in bu yargılamayla dalga geçtiğini düşünüyor olabilirdi ancak Kraliçe'sinin hükmünü sorgulayamazdı, özellikle de tanıkların önünde. Takhisis, Raistlin'in yaşaması gerektiğine karar vermişti. Bu yüzden de Geceefendisi onu idam ettiremezdi ama hayatını elinden geldiğince zorlaştırabilirdi.

"Seni kurtardığı için Kraliçemiz'e teşekkür borçlusun," dedi Geceefendisi iğneleyici bir şekilde. "Neraka şehrinde kalabilirsin, ancak şu andan itibaren tapınağa girmen yasak."

Raistlin kabul ettiğini göstermek için eğilerek selam verdi.

"Asana el konulacak," diyerek devam etti Geceefendisi konuşmaya, "ve sen şehirden ayrılana dek depoda saklanacak. Sen, çıkmadan önce, keselerinin içindekileri göstereceksin."

Geceefendisi sapık, sadist ve deli olabilirdi ancak aptal değildi. İolanthe gibi, o da genç büyücünün elinin kemerindeki bir kesenin etrafında korurcasına dolandığını farketmişti.

Raistlin kararsız gibiydi. İolanthe adamın yanına yaklaştı ve usulca, "Aptal olma. Dediğini yap," dedi.

Raistlin kadına baktı, sonra asasını yere koydu. İolanthe kaybına daha çok endişelenmemiş olduğunu farketti, Geceefendisi'nin "*depo*"ya koydurduğu değerli eşyaların sonsuza dek gittiğini biliyor olmalıydı.

"Siz de, hanımefendi," dedi Geceefendisi, sinirle İolanthe'ye bakarak.

Kadın göğüs geçirdi ve keselerini açarak içindekileri masaya döken Raistlin'e katıldı. Sıradan büyü malzemeleriydi hepsi: örümcek ağı, yarasa pisliği, gül yaprağı, kara yılan derisi, siyah yağ, tabut çivileri, deniz kabukları ve benzeri şeyler. Geceefendisi bu malzemelere iğrenerek baktı ve herhangi birine dokunmamaya özen gösterdi.

Biri dışında bütün keseler Geceefendisi'nin masasındaydı. İolanthe, bir kesenin hâlâ Raistlin'in kemerinde durduğunu görebiliyordu ancak adam onu marifetli bir şekilde kenara çekmiş ve siyah cübbesinin geniş yeni ile gizlemişti.

"Bütün büyü malzemelerim bunlar, efendim." dedi Raistlin ve alçak gönüllülükle ekledi, "Onları bana geri verirseniz minnettar kalırım, efendim. Zengin bir insan değilim ve onlara çok para ödedim."

"Bu malzemelere el konuldu," dedi Geceefendisi, "ve yok edilecekler."

Kara hacılardan birini çağırdı ve o da isteksiz ve ihtiyatlı bir şekilde malzemeleri topladı, bir torbaya attı ve götürdü.

Verdiği emir üzerine başka bir kara hacı asanın üzerine bir örtü attı, onu asayla beraber yerden aldı ve odadan dışarı çıkarttı.

Raistlin tartışmadı; genç büyücünün dudaklarındaki hatif, alaycı sırıtışa bakılırsa, Geceefendisi'nin hıncını almak için böyle davrandığını biliyordu. Gül yaprakları yüzünden Kara Majesteleri çökmeyecekti. Keselerindeki malların hepsi, şehirdeki herhangi bir büyü malzemeleri dükkanından satın alınabilirdi.

"Kararınıza uyacağım, lordum," dedi Raistlin başını eğerek. "Gidebilir miyim?"

"Eğer lord hazretleri izin verirlerse, onu uygun çıkışa götüreyim," dedi İolanthe.

Parmaklarını genç adamın koluna koydu ve cübbesinin siyah kıvrımlarından yayılan doğal olmayan bir sıcaklık hissedince şaşırdı. Ateşler içinde yanıyor gibiydi ama hasta olduğuna dair bir işaret yoktu, sadece, doğal olarak yorgundu. Kitiara'nın kardeşi, İolanthe'nin daha da ilgisini çekti. İkisi selam vermek için eğilmiş, yürümeye hazırlanırlarken Geceefendisi konuştu.

"Son kesenin içindekileri göster bana."

Raistlin'in altın renkli yüzü kızardı. "Siz lord hazretlerini temin ederim ki orada büyüyle ilgili hiçbir şey yok," dedi Raistlin. Korkmuştan ziyade utanmış gibi gözüküyordu.

"Ona ben karar veririm," dedi Geceefendisi kendini beğenmiş bir edayla. Masaya vurdu parmaklarını. "Buraya koy."

Raistlin yavaş yavaş keseyi çıkarttı ama açmadı.

"Başka bir seçeneğin yok," dedi İolanthe. "Gizlediğin her neyse, başının kesilmesine değer mi?"

Raistlin omuzlarını silkti ve keseyi masanın üzerine, Geceefendisi'nin önüne attı. Kese yamru yumru ve ağırdı ve güm diye düştü.

Geceefendisi, keseye işkilli bir edayla baktı. Dokunmadı, bunun yerine İolanthe'ye döndü. "Sen, cadı. Aç."

İolanthe adamın sıska boğazını yarmayı tercih ederdi ama öfkesine ket vurdu. Genç büyücünün bu denli özenle koruduğu şeyin içinde ne olduğunu en az Geceefendisi kadar merak ediyordu.

Eline almadan önce keseyi inceledi; deriden yapılmış, iyice eskimiş ve üstünden geçen bir deri sicimle ağzının kapatılmış olduğunu gördü. Üzerine hiçbir rün işlenmemişti. Herhangi bir koruma büyüsü yoktu. Başka bir şekilde büyüyle korunuyor olup olmadığını anlamak için basit bir büyü yapabilirdi ama bir büyücüye güvenmiyor olduğu izlenimini yaratmak istemiyordu Geceefendisi üzerinde. Başına bir şey gelmeden devam edebileceğine dair bir işaret görebilmek için uzun kirpiklerinin altından Raistlin'e baktı.

Adamın göz kapakları, başlığının altında titredi. Adam hafifçe gülümsedi.

İolanthe derin bir nefes aldı ve kesenin ipini bir çekişte açtı. İçine baktı ve önce çok şaşırdı, sonra kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Keseyi ters çevirdi. Kesenin içindekiler döküldü ve dört bir yana yuvarlandı.

"Bunlar da ne?" diye sordu Geceefendisi öfkeyle.

Yargıç, yakından incelemek için eğildi. Geceefendisi'nin aksine Yargıç hem sapık, hem de aptaldı.

"Misket, lordum," dedi Yargıç ciddi bir ifadeyle.

Seğiren dudaklarını kontrol altına aldı İolanthe. Karanlıkta biri güldü. Geceefendisi öfkeyle etrafına bakındı ve

kahkaha anında sustu.

"Misket." Geceefendisi, sert bakışlarını Raistlin'e çevirdi.

Raistlin'in yüzü daha da kızardı. Utanç içindeymiş gibi gözüküyordu. "Çocuk oyunu olduğunu biliyorum, efendim, ancak epey hoşlanıyorum. Misket oynamak beni rahatlatıyor. Siz lord hazretlerine de önerebilirim, eğer sıkılırsanız..."

"Yeterine zamanımı harcadın. Çık dışarı!" diye emretti Geceefendisi. "Ve geri gelme. Kraliçe Takhisis senin gibi pisliklerin '*saygı*'sı olmadan da yapabilir."

"Evet, efendim," dedi Raistlin ve masada yuvarlanmaya devam eden misketlerini toplamaya koyuldu hızla.

İolanthe, yere düşmüş ve genç büyücünün cübbesinin eteklerinin yakınında duran bir misketi almak için eğildi. Bu misket yeşildi ve tekinsiz bir parlaklığa sahipti. Kendi çocukluğundan, bu misketlere kedi gözü dendiğini hatırladı.

"Lütfen hanımefendi, kendinizi yormayın," dedi Raistlin yumuşak sesiyle. Becerikli bir şekilde kadının önünü kesti, misketi parmaklarının altından aldı. Adamın eli kadının eline değince, kadın, derisinin garip sıcaklığını hissetti tekrar.

Mahkemeye başka bir mahkûm taşınıyordu. Zincirler ve kelepçelerle bağlanmıştı adam. Kan revan içindeydi ve canlıdan ziyade ölü gibi gözüküyordu. İolanthe ile birlikte hızla yanından geçerken Raistlin adama göz attı.

"O, sen olabilirdin," dedi kadın fısıldayarak.

"Evet," dedi adam, ve ekledi, "Yardımınıza müteşekkirim, hanımefendi"

"Bu kadar resmi olmaya gerek yok. Benim adım İolanthe," dedi kadın, adamı mahkemeden hızla çıkartırken. Nerede olduğu ya da bu tüneller labirentinden nasıl çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama ilerlemeye devam etti. Tek düşüncesi, Geceefendisi'nden olabildiğince uzaklaşmaktı.

"Sen Raistlin Majere'sin. Adın bu, değil mi?"

"Doğru, hanımefendi. Yani... İolanthe," dedi Raistlin.

Ona kız kardeşi Kitiara'yı tanıdığını söylemek istiyordu ama bunu hemen yapmamaya karar verdi. Bilgi güçtü ve bunu nasıl kullanacağına ya da kullanmaya zahmet edip etmeyeceğine karar vermemişti henüz. Misketlerle oynayan bir büyücü...

Tapınaktan çıkmaları için kendilerine yardım etmekten memnun olacak bir kara hacı buldu. Dolambaçlı koridorlarda ilerlerlerken Raistlin'in her şeye dikkat ettiğini farketti. Garip gözleri mütemadiyen hareket ediyor, döndükleri her köşeyi, geçtikleri her merdiveni, hücreyi ve asit havuzlarını, muhafız odalarını kaydediyordu beynine. Buranın haritasını çıkarmaya çalışıyorsa, zaman harcadığını İolanthe ona söyleyebilirdi. Bir tutsak, az bir ihtimal de olsa kaçması durumunda, labirentte derhal kaybolur ve muhafızlar tarafından öldürülürdü.

İolanthe genç büyücüye sorular sormak istiyordu ama yanlarında yürüyen kara rahibin farkındaydı ve adamın kulakları hiç şüphesiz başlığının altında hareket ediyordu. En sonunda dik, kıvrılarak yukarı uzanan bir merdivene geldiler; yan yana çıkmaları için çok dardı. Kara rahip onların önünde yürümek zorunda kaldı.

Yavaş yavaş çıktılar basamaklardan. Raistlin'in nefesi hemen kesildi ve adam demir korkuluğa yaslanmak zorunda kaldı.

"İyi misin?" diye sordu İolanthe.

"Uzun yıllardır bir hastalığın pençesindeydim," dedi adam. "Artık iyileştim ama hâlâ bedelini ödüyorum."

Merdivenden çıkmaya devam ederlerken. İolanthe nazikçe bir şey söyledi. Adam cevap vermedi ve kadın, onu duymamış olduğunu farketti. Dalmış, kendi düşüncelerine gömülmüştü. Basamakların sonuna ulaştıklarında, nezaretindekilerin kendisine yakın olduğuna inanan kara rahip bir köşeden döndü ve gözden kayboldu.

"Rehberimiz bizi kaybetmiş gibi gözüküyor," dedi İolanthe. "Onu burada beklemeliyiz. Bu korkunç yerde nerede olduğumu asla bilemiyorum."

Raistlin etrafına bakınıyordu.

"Merdivendeyken derin derin bir şey düşünüyordun. Konuştum, ama beni duymadın."

"Özür dilerim," dedi Raistlin. "Sayıyordum."

"Sayıyor muydun?" diye sordu İolanthe şaşkınlıkla. "Neyi sayıyordun?"

"Basamakları," diye yanıtladı adam.

"Neden?"

"Gözlemlemek gibi bir huyum var. Kendimi bulduğum manastırdan muhafız odasına yirmi basamaklı bir merdivenle iniliyor. Aniden belirişim biraz karışıklığa neden oldu." diye ekledi, garip gözlerinde aniden beliren bir neşeyle.

"Tahmin edebiliyorum," dedi kadın.

"Mahkemeden çıkınca tırmandığımız son merdivenin kırk beş basamağı vardı."

"Sanırım çok ilginç olsa gerek," dedi İolanthe, "ama böyle bir bilginin ne işe yarayacağını anlamakta zorluk

çekiyorum, özellikle de böylesi garip bir yerde."

"Maddi dünya ile Abyss arasındaki, düzlemler arası kaymadan bahsediyorsun kanaatimce," dedi Raistlin.

"Bunu nasıl biliyorsun?" diye sordu, tekrar şaşkınlık içinde. "Neraka'ya gelmeden önce bu fenomen hakkında yazılar okumuştum. Neye benzediğini merak ediyordum ki tapınağa gelmemin nedenlerinden biri de bu. Aslında koridorlar kaymıyor. Öyle yapıyor gibiler çünkü bir düzlemle diğeri arasındaki değişimden göz yanılıyor. Prizmadan bakar gibi," diye açıkladı. "Bina aslında yer ya da şekil değiştirmiyor. Ancak, konu merdivenler olunca görsel değişim etkisinin azaldığını farkettim. Bu mantıklı elbette, zira diğer türlü kara rahipler basamaklardan yuvarlanır ve boyunlarını kırarlardı. Fakat ben zaten aşikar olanı söylüyorum. Sen buraya sıklıkla geliyorsun. Bunu farketmiş olmalısın."

Düşününce, İolanthe merdivenlerden inip çıkmakta hiç zorlanmadığının farkına vardı, ancak böylesi bir bilginin önemli olabileceğine inanmamıştı.

"Değişim yüzünden tapınakta yürümek zorlaşıyor ki bunun da nedeni bu zaten," diyerek devam etti Raistlin konuşmaya. "Sıradan bir ziyaretçi derhal kayboluyor, bu da onu korkutuyor ve savunmasız bırakıyor ve böylece zihni Kara Kraliçe'nin gücüne ve etkisine açılıyor. Kara rahiplerin yollarını nasıl bulduklarını hiç merak etmedin mi?"

Sanki bir şey duymuş gibi, rehberleri koridorun sonunda belirdi; yüzünde kızgın bir ifade vardı. Onları inceleyerek asık bir suratla ilerledi koridorda.

"Pek etmedim," dedi İolanthe. "Buradan olabildiğince uzak duruyorum. Basamakların sayısının bunlarla ne alakası var?"

"Basamakların böylesi değişimlerden etkilenmemesi, kişinin nerede bulunduğunu anlamasına yardımcı oluyor," dedi Raistlin. "Bana zindan seviyesine kadar eşlik eden kara rahibin basamakları saydığını farkettim. Bunun için parmaklarını kullandığını gördüm. Her merdivenin farklı sayıda basamağa sahip olduğunu ve bu şekilde nerede olduklarını anladıklarını tahmin ettim, kesin olarak bilmiyorum elbette."

"Anlamaya başladım," dedi İolanthe. "Geceefendisi'nin mahkemesine gitmek istersem, kırk beş basamaklı merdiveni bulmam lazım."

Raistlin başını salladı ve İolanthe adama hayranlıkla baktı.

Kitiara'nın olağanüstü bir kadın olduğunu düşünüyordu ve aynı şeyi kardeşi için de hissetti. Zeka, aileden geliyor olmalıydı.

Kara rahip, kendisine ayak uydurmaları için onları sert bir şekilde ikaz ettikten sonra onları bir kez daha arkasına aldı. En yakın çıkışa doğru hızla ilerleyerek koridorda önlerinde önlerine düştü, onlardan kurtulmaya hevesli olduğu belliydi.

Kapıdan çıktıklarında rahatlayan İolanthe derin bir nefes aldı. Tapınaktan kaçmak onu her zaman mutlu ediyordu. Ana kapıdan çıkmışlardı. Arkadaşça Raistlin'in koluna girdi.

Adamın ürküp gerilmesine şaşırdı. Adam kendini geri çekti.

"Özür dilerim," dedi kadın kolunu çekerken, soğuk bir şekilde.

"Hayır, lütfen," dedi adam şaşkınlıkla. "Özür dilemesi gereken benim. Sadece... bana dokunulmasından hoşlanmam."

"Güzel bir kadın tarafından bile mi?" diye sordu kadın gülümseyerek.

"Bu alışkın olduğum bir şey değil," dedi adam alayla.

"Alışman için daha iyi bir zaman olamaz," dedi kadın ve tekrar koluna girdi adamın. "Sokaklar güvenli değil," diye ekledi kasvetle. "Yakın durmamız daha iyi olur."

Sokaklar çoğunlukla boştu. Yağmur oluğunda yatan bir adamın yanından geçtiler. Ya kör kütük sarhoş, ya da sadece ölüydü; İolanthe yakından bakmadı. Raistlin'i sokağın diğer tarafına çekti.

"Neraka'da kalacak bir yerin var mı?" diye sordu.

Raistlin kafasını salladı. "Şehre daha yeni geldim, önce tapınağa gittim. Kulede bir oda bulmayı umuyordum. Boş yer vardır herhâlde? Ufak bir hücre, çıraklara verilenlerden, benim için yeterli olur. Sahip olduğum her şeyi yanımda taşıyorum. Ya da eskiden taşırdım."

"Asanı kaybettiğine üzüldüm," dedi İolanthe. "Korkarım onu bir daha asla göremeyeceksin. Geceefendisi büyüden biraz anlar ve onun değerini derhal..."

"Onun için yapacak hiçbir şey yoktu," dedi Raistlin omuzlarını silkerek.

"Onu kaybetmekten dolayı pek üzülmüş gibi değilsin," dedi İolanthe adama dikkatle bakarak.

"Herhangi bir büyü malzemeleri dükkanından yeni bir asa alabilirim," dedi Raistlin pişmanlık dolu bir gülümsemeyle. "Fakat başka bir hayat alamam."

"Sanırım bu doğru," diyerek kabullendi İolanthe. "Yine de bu kayıp senin için acı olmalı."

Raistlin tekrar omuzlarım silkti.

Bunu fazla iyi karşıladı, diye düşündü İolanthe. Bu işin içinde başka bir şey var. Bu genç adam ne harika bir gizem! Adamdan gittikçe daha çok etkileniyordu.

"Bu gece benimle kalabilirsin," dedi. "Ancak yerde uyuman gerekecek. Yarın sana bir oda buluruz."

"Ben eski bir askerim. Her yerde uyuyabilirim," dedi Raistlin. Hayal kırıklığına uğramış gibi gözüküyordu. "Kulede bana bir oda olmadığını söyler gibisin."

"Kule deyip duruyorsun. Hangi kuleden bahsediyorsun?" diye sordu İolanthe.

"Yüksek Büyücülük Kulesi elbette," dedi Raistlin.

İolanthe adama eğlenerek baktı. "Ha, şu kule. Seni oraya yarın götürürüm. Geç oldu, ya da erken, nereden baktığına bağlı."

Raistlin sokağın bir aşağısına, bir de yukarısına baktı. Etrafta kimse yoktu ama yine de fısıltıyla konuştu. "Geceefendisi'nin Ladonna ve Nuitari hakkında söylediği şeyler. Doğru mu?"

"Ben de senin bildiğini umuyordum," dedi İolanthe.

Tam cevap verecekti ki kadın kafasını salladı. "Böylesi tehlikeli konuların kapalı kapılar ardında konuşulması daha uygun."

Raistlin anlayışla başını salladı.

"Evime vardığımızda bunu konuşuruz," dedi İolanthe ve cilveli cilveli ekledi, "misket oynarken."

- 3 -
Bir bardak çay. Anılar. Tehlikeli bir kadın.

– 6. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

ara Nöbet'i epey geçmişti. Raistlin daha fazla yürümeyeceklerini ümit etti, zira takati neredeyse tükenmişti. Tapınağın dışında. Büyücüler Sokağı olarak bilinen bir sokağa döndüler ve İolanthe evinin burada olduğunu söyleyince adam rahatladı. Dar bir sokaktı, abartılı bir geçitten fazlası değildi. Adını, büyüyle ilgili malzemeler satan çeşitli dükkanlardan alıyordu sokak. Dükkanların çoğunun boş olduğunu farketti Raistlin. Bazılarının kırık camlarında kiralık ilanları vardı.

İolanthe'nin küçük dairesi, hâlâ çalışmakta olan nadir büyü malzemeleri dükkanlarından birinin üst katındaydı. Uzun, dar bir merdivenden çıktılar ve kadın kapıdaki büyücü kilidini çözerken adam bekledi. İçeri girdiklerinde kadın, misafirine bir yastık ve battaniye verdi ve "*kütüphanem*" diye tanımladığı ufak odadaki eşyaların yerlerini değiştirerek adama yatabilmesi için yer açtı. Adama iyi geceler dileyerek odasına gitti, çıkarken de geç uyanan bir insan olduğunu ve öğlenden önce uyandırılmaktan hoşlanmadığını söyledi.

Zindanda yaşadıklarından bitkin düşmüş olan Raistlin. yere yatarak battaniyeyi üzerine örttü ve derhal uykuya daldı. Rüyasında zindanda, çırılçıplak zincirlere asılı olduğunu,

elinde akkor demir bir çubuk tutan bir adamın üzerine doğru yürüdüğünü gördü...

Nefes nefese uyandı. Güneş ışığı odaya dolmuştu. İlk başta nerede olduğunu hatırlayamadı. anımsayana kadar şaşkınlık içinde baktı etrafına. İç çekti ve gözlerini kapattı. Her sabah yaptığı gibi elini uzattı ve yanında duran asasına dokundu; ahşabı sıcak ve güven vericiydi.

Geceefendisi'nin ele geçirdiği değerli eşyayı görmeye gidip de geceleyin kaybolduğunu farkettiğinde yaşayacağı can sıkıntısını düşününce, Raistlin gülümsedi. Asanın büyülü özelliklerinden biri, her zaman sahibine geri dönmesiydi. Raistlin, asayı verdiği zaman kendisine geri geleceğini biliyordu.

Sert zeminde uyumaktan kaskatı kesilmiş bir halde, kaslarındaki düğümleri çözmek için sırtını ve boynunu ovalayarak kalktı yerden. Küçük daire sessizdi. Ev sahibesi henüz uyanmamıştı. Düşünmek için yalnız kalma fırsatı bulduğuna memnundu Raistlin.

Yıkandıktan sonra öksürüğünü yatıştıran bitki çayını hazırlamak için su kaynattı. Geceefendisi şifalı bitkilerini almıştı ama zaten sıradan otlardı ve İolanthe'nin mutfağını biraz karıştırınca ihtiyacı olan her şeyi buldu. Çaydanlığa su doldururken artık bu çayı içmeye ihtiyacının olmadığını hatırladı; öksürüğü geçmişti. İyileşmişti. Fistandantilus artık onun yaşam gücünün yarısını emmiyordu.

Raistlin çayı içmeye alışmıştı ve demlemeye devam etti. Ne yazık ki bu, ona kardeşini hatırlattı. Caramon her zaman Raistlin'in çayını yapardı, günlük bir ayin gibiydi. Dostları, Tanis ve diğerleri, kınayarak izlerlerdi Caramon'un ikizi için gerçekleştirdiği ayak işlerini. Raistlin ne düşündüklerini, hatta bazen ne söylediklerini biliyordu.

''Bacakların kırık değil," diye hırlamıştı Flint bir keresinde. "Lanet çayını kendin yap!"

Raistlin kendi çayını kendisi demleyebilirdi elbette ama o zaman aynı olmazdı. Sıcak çayını kardeşinin hazırlamasına izin vermesinin nedeni, arkadaşlarının düşündüğünün aksine, Caramon'un üzerinde hakimiyet kurmak ya da onu aşağılamak değildi. Bu basit iş, ikisine de eski güzel günlerini hatırlatıyordu; garip ve tehlikeli yollarda ilerledikleri, birbirlerinin sırtlarını kolladıkları, arkadaşlık ve koruma için birbirlerine bağımlı oldukları yılları.

Raistlin mutfaktaki ateşin önüne oturdu, çaydanlıkta kaynamaya başlayan suyun sesini dinledi ve yolda tek başlarına geçirdikleri günleri, güneşin daha büyük, daha görkemli ateşi altında yaktıkları ufak kamp ateşlerini düşündü. Caramon bir kütüğün, bir kayanın ya da etrafta ne varsa onun üzerine oturur, kocaman ellerinden biriyle kil bardağı tutar, dikkat ve büyük bir özenle ölçtüğü şifalı bitki yapraklarını keseden suyun içine atardı.

Yakında oturan Raistlin sabırsızlıkla izler, bu kadar özenli olmasının gerekmediğini söylerdi Caramon'a; tek yapması gereken yaprakları bardağa atmaktı.

Caramon her zaman hayır derdi, doğru karışımı yapmak önemliydi. Mükemmel bir bardak çay yapmayı biliyor muydu, bilmiyor muydu? Raistlin kardeşinin harika çay demlediğini hep kabul ederdi; bu doğruydu. Raistlin ne kadar denerse denesin. Caramon'un yaptığı gibi yapamıyordu. Ne kadar denerse denesin. Raistlin'in çayı aynı tadı vermiyordu. Mantığı, sevgi ve şefkatin bir bardak çayda değişiklik yapabileceği fikriyle alay ediyordu ama buna başka bir açıklama bulamadığını itiraf etmek zorundaydı.

Kaynayan suyu bir bardağa doldurdu ve dibe batmadan önce suyun üzerinde yüzen bitkileri salladı. Kokusu her

zaman nahoştu: tadı, o kadar kötü değildi. Hatta hoşlanıyordu bile. Karanlığın güçlerinin kalbi olan yabacı bir şehirde bir yabancı olarak çayından bir yudum içti ve kendisiyle Caramon'u düşündü; aptalca şakalara gülüyorlar, çocukluklarında yaşadıklarını hatırlıyorlar, başlarından geçen maceraları anımsıyorlar, gördükleri harikalar üzerine konuşuyorlardı.

Raistlin'in gözleri yandı; boğazındaki boğucu his eski hastalığından kaynaklanmıyordu. Nefesinin kesilmesinin nedeni duyguyla, kayıp ve yalnızlıkla, suçluluk, keder ve pişmanlıkla dolan kalbiydi. Raistlin haddinden büyük bir yudum aldı çayından ve damağını yaktı. Nefes nefese küfretti ve bardağın içindekileri ateşe döktü.

"Aşırı duygusallaşırsam başıma bu gelir işte," diye mırıldandı. Caramon ile ilgili bütün düşüncelerini aklından sildi ve kilerde bir parça ekmek bularak onu ateşte kızarttı, durumunu düşünürken yedi.

Neraka'ya gelişi planladığı gibi olmamıştı. Büyünün koridorlarından ilerleyerek tapınağa girmeyi özellikle seçmişti. Tapınağın içinde maddeleşerek buna tanık olanları huşu ve şaşkınlık içinde bırakmayı ummuştu. Rahipler onun büyülü gücünden o kadar etkileneceklerdi ki, onu doğrudan İmparator Ariakas'a götüreceklerdi ve o da dünyayı fethederken Raistlin'in kendisinine katılması için yalvaracaktı.

Olaylar planladığı gibi gelişmemişti. Raistlin hedeflerinden birine ulaşmıştı; kara hacılar tam tören başlamadan önce onun manastırın ortasında bir anda belirmesinden dolayı epey şaşırmışlardı. Yaşlıca bir hacı neredeyse felç geçirecekti ve bir diğeri de bayılmıştı.

Etkilenmek bir yana dursun, kara hacılar çok hiddetlenmişlerdi. Onu yakalamaya çalışmışlardı ama adam kendini, dokunanları çarpan Magius'un Asası ile

savunmuştu. Hacılar etrafına bağırarak ve tehditler savurarak birikirken, Raistlin herkese sakin olmalarını söylemişti. Orada bulunmasının nedeninin sorun yaratmak olmadığını söylemişti. Kendi isteğiyle onlarla beraber gidecekti. Tek yapmak istediği, Kraliçe'sine saygılarını sunmaktı. Bunun yerine, iğrenç Geceefendisi'ne saygılarını sunarken bulmuştu kendini.

Raistlin, adamın ne olduğunu hemen farketmişti: başkalarının ıstırabından zevk ve fiziksel keyif alan deli herifin teki. Raistlin başının ölümcül bir tehlikede olduğunu derhal anlamıştı ama bunun nedenini çözememişti. Bir açıklama istemişti.

"Hepimiz aynı taraftayız," diye açıklamaya çalışmıştı Geceefendisi'ne. "Hepimiz Kraliçe Takhisis'in muzaffer olmasını arzuluyoruz. O hâlde neden bana böyle düşmanca yaklaşıyorsunuz? Neden Konsey'in casusu olduğumu itiraf etmezsem beni ağza alınmayacak eziyetlerle tehdit ediyorsunuz? Konsey neden Kara Kraliçe'nin rahiplerini gizlice gözetlemek istesin ki? Bunun hiç anlamı yok."

Ya da Geceefendisi'nin Nuitari'nin annesine sırt döndüğünü söylediğini duyana kadar anlamı yoktu. Sorgulama uzun saatler boyunca sürmüştü. Bütün bu süre boyunca Raistlin, diğer mahkumların çığlıklarını, inlemelerini ve feryatlarını, gerginin gerilmesini, kamçının şaklamasını duyabiliyor, yanan et kokusunu alabiliyordu.

Geceefendisi, Raistlin'in inkarlarından sıkılmıştı.

"Bildiğin her şeyi anlatacaksın bana," demişti Geceefendisi. "Onu sorgulayıcıya götürün."

Raistlin, Magius'un Asası'nı kullanmaya çalışmıştı ama muhafızlar üzerine koşmuşlar ve birkaç çarpılma sonucunda asayı elinden düşürmüşlerdi. Bundan sonra adam etrafına Koruma Çemberi büyüsü yapmıştı. Ancak

Geceefendisi işbirliğine yanaşmayan büyücülerle başa çıkma konusunda ustalaşmıştı. Birkaç kelime söyleyip kanlı tırnağını Raistlin'e doğrultunca, koruma büyüsü, mermer zemine düşen kristal bir kadeh gibi parçalanmıştı.

Raistlin daha önce hiç bu kadar korkmamıştı; Xak Tsaroth'ta bir siyah ejderhanın pençesi altında çaresizce yatarken bile. Muhafızlar üzerine yaklaşıyorlardı ama onlarla savaşamıyordu. Sonra garip bir şey olmuştu. Bunu henüz açıklayamıyordu. Muhafızlar onu tutamamışlardı.

Kendini korumak için hiçbir şey yapmamıştı. Daha fazla büyü yapabilecek enerjisi kalmamıştı. Büyü koridorlarındaki yolculuğu, sonrasındaki dövüş ve Koruma Çemberi büyüsünü yapması takatini kesmişti. Yine de muhafızlar ne zaman onu tutmaya çalışsalar o kadar şiddetli bir şekilde sarsılmaya başlıyorlardı ki parmaklarını bile hareket ettiremiyorlardı.

Raistlin bağdaş kurarak yere oturdu. Misketlerinin olduğu keseyi çıkarttı ve içini boşalttı. Ejderha küresi de yuvarlandı; kendi gözleri dışında kimse tarafından ayırt edilemezdi diğer misketlerden. Ejderha küresi hakkında öğrendiği şeylerden biri, kürenin, en az onunki kadar güçlü bir kendini koruma güdüsü olduğuydu.

Ejderha küresini yerden aldı ve avucunda tutarak, merak içinde baktı ona. Küreyi Neraka'ya, Kara Kraliçe'nin imparatorluğunun kalbine getirmekle bir risk almıştı. Kötü ejderhaların özünden yapılmış olan küre, kendi türü arasında, kötü Kraliçesi'ne bu kadar yakınken cesaretlenebilirdi. Kendisine sırtını dönebilir, daha önemli, daha güçlü bir efendi bulabilirdi.

Bunun yerine, küre onu korumayı seçmiş gibiydi. Onu sevdiğinden değildi elbette, Raistlin buna emindi. Raistlin kafasını salladı, bu düşünceden dolayı aklı karışmıştı. Küre sadece kendini korumakla ilgileniyordu. Ve bu da huzursuz

edici bir düşünceydi. Küre tehlike sezmişti. Küre tehlikede olduğuna inanmıştı ve bu da tehlikede olduğu anlamına geliyordu.

Ama neden? Kimden? Bu şehir, bu yapılar, karanlığın yolunda yürüyenler için güvenli olmalı.

"Nuitari aşkına, gerçekten de misketlerle oynuyorsun," diye haykırdı İolanthe. Burnunu kırıştırdı ve öksürdü. "Bu korkunç koku da ne?"

Raistlin düşüncelerine o kadar dalmıştı ki kadının geldiğini duymamıştı. Ejderha küresi ile birlikte misketlerini hızla topladı ve hepsini keseye doldurdu.

"Kendime bir bardak çay demledim," dedi nazikçe. "Hasta olduğum zamanlarda yardımcı oluyor."

İolanthe odayı havalandırmak için bir pencere açtı, ancak dışarıdan gelen koku da en az içerideki kadar kötüydü. Hava, çelik eritme ocaklarının ateşinden çıkan, çöp dolu sokaklardan ve yağmur oluklarından diz derinliğinde akan atık sudan yayılan pis kokuyla dolu gri bir dumanla kaplıydı.

"Bu hastalık," dedi İolanthe, kokuyu dağıtmak için elini sallarken, "Sınav'ın bir sonucu muydu?"

"Yan etkisi," diye yanıtladı Raistlin, kadının bu sonuca ulaşmış olmasına şaşırarak.

"Ve bu altın tenin ve kum saati gözlerin nedeni de mi o?"

Raistlin başını salladı.

"Büyü için yaptığımız fedakarlıklar," dedi İolanthe göğüs geçirerek. Pencereyi kapattı ve kitledi. "Ben de yaralanmadan çıkmadım. Kimse çıkamaz. Benim yaralarım içimde."

İolanthe siyah saçlarını karıştırdı ve tekrar göğüs geçirdi. Khur'un doğusundaki topraklarda yaşayanlar tarafından kaftan olarak bilinen ipek bir giysi giymişti. Görkemli ipek giysi rengarenkti; kırmızı ve mavi kuşlar, mor ve turuncu çiçekler, yeşil yapraklar ve asmalar arasında şarkı söylüyorlardı.

Raistlin, kadının kendini şaşırttığını farketti. Açık sözlü konuşması, sevimliliği, zekası, neşesi, hareketliliği ve güzelliği, özellikle de güzelliği, adamı huzursuz ediyordu.

Lanetli bakışıyla bile İolanthe'nin güzel olduğunu görebiliyordu. Mavi siyah saçları ve menekşe rengi gözleri ve zeytin rengi teni ile, hayatı boyunca tanıdığı bütün kadınlardan farklıydı. Sarışın, semavi, genç elf kadını Laurana ya da şehvetli, kahkahalar atan, sevgi dolu, kıpkırmızı bukleli ve içten bir gülümsemeye sahip Tika gibi kadınlardan.

Onların aksine İolanthe gizemliydi, tehlikeliydi, ilginçti. Raistlin'i tedirgin ediyordu. Kadının rengarenk giyimi bile adamı huzursuz ediyordu. Adam bunu onaylamadı. Siyah cübbeyi seçen ve gölgelerden yürüyenler yanlarında güzellik ve renk taşımamalıydılar.

Kadın ona gülümsüyordu ve adam, gözlerini kadına dikmiş olduğunu farketti. Sinirle yandı teni. Bir ejderha küresine hükmetmiş, Fistandantilus'u onun içine hapsetmiş ve Geceefendisi'ni yenmişti ama sadece güzel bir kadın ona gülümsedi diye sivilceli bir delikanlı gibi kızarıyordu.

"Bakıyorum Geceefendisi asanı iade etmiş," dedi İolanthe. "Ne nazik bir davranış. Normalde bu kadar düşünceli değildir."

Kadının sözleri Raistlin'i irkiltti; sonra adam, kadının çarpıcı gözlerinde kahkaha parıltısı gördü. Asanın geri gelmesiyle ilgili mantıklı bir açıklama yapmış olması

gerektiğini farketti; fakat ejderha küresinin nasıl çalıştığıyla ilgili derin düşüncelere dalmıştı. Akla yatkın bir şey söylemeliydi ama dili bağlanmıştı. Kadın aklını karıştırmış, beynini pelteye çevirmişti. Kadından ne kadar çabuk uzaklaşırsa o kadar iyi olacaktı.

İolanthe yere diz çöktü; ipek kaftanı etrafında süzülüyor, havayı gardenya parfümüyle dolduruyordu. Kadın, dokunmadan, asayı inceledi; pürüzsüz ahşaba, asanın tepesini süsleyen ejderha pençesi içindeki kristal küreye baktı dikkatle.

"Demek ünlü Magius'un Asası bu," dedi.

Bir kez daha hazırlıksız yakalanmıştı Raistlin. Aptal aptal kadına baktı.

"Dün gece sen uyuduktan sonra biraz araştırma yaptım," dedi kadın adama. "Dünyada pek fazla büyülü asa yok. Tanımını eski bir kitapta buldum. Onu nasıl edindiğini sorabilir miyim?"

Raistlin, bunun kadını hiç ilgilendirmediğini söyleyecekti. Bunun yerine, "Sınav'ı geçtikten sonra Par-Salian verdi bana," derken buldu kendini.

"Par-Salian?" İolanthe kendini yere bıraktı, koluna yaslanarak kalktı. "Beyaz Cübbe Tarikatı'nın Başı? Sana bu değerli hediyeyi mi verdi?"

"Sınav'a girdiğimde Beyaz Cübbe'ydim," dedi Raistlin. "Lunitari'nin bana gösterdiği nazik ilgi sayesinde, sonradan kırmızı cübbe giydim. Siyaha daha yeni geçmiş durumdayım."

"Üç cübbe," diye mırıldandı İolanthe. Menekşe gözleri adama baktı. Siyah gözbebekleri büyüdü, adamı içine çekmek ister gibiydi. "Ne kadar ilginç."

İolanthe zarafetle ayağa kalktı, kaftanı çıplak ayaklarının etrafında kıvrılıyordu. "Geçmişin ve Bugünün Efendisi'nin her üç cübbeyi de giymiş olan kişi olacağı söylenir."

Raistlin kadına bakakaldı.

"Şimdi, müsaadenle," dedi kadın soğuk bir şekilde, "Yüksek Büyücülük Kulesi'ne olan seyahatimiz için gidip siyah cübbemi giyeceğim. Parlak renkleri sevdiğimden kaftanımla da gidebilirdim ama orada yaşayan yaşlı bunaklar kesin kalp krizi geçirirler."

Süzülerek odadan çıktığında parfümü odada kaldı. Koku, Raistlin'in burnunu gıdıkladı ve hapşırmasına neden oldu. Kadın geri döndüğünde üzerinde bol kesimi ve şekli kaftanınkine benzeyen, kollarının dirsekten aşağısını açıkta bırakan siyah ipekten bir cübbe vardı. Kadın yürürken hafif bir çıngırtı duyan adam, kadının ayak bileğinde ufak, altın zillerle süslü bir halhal olduğunu gördü. Ses sinir bozucuydu ve adamın dişlerini gıcırdatıyordu.

"Normalde uysun diye altın bileziklerimi de takarım," dedi İolanthe adamın düşüncelerini okumuş gibi. Raistlin'in bıraktığı kuru ekmekten ısırdı bir parça ve bardağı eline aldı, çaydan kalanları kokladı ve yüzünü ekşitti. "Fakat artık Neraka'da mücevher takmaya cesaret edemiyorum. Askerlere paraları verilmiyor. İmparator, Palanthas'ı aldığında hâzinesine akacak olan çeliklere güveniyordu. Maalesef duyduğumuza göre gümüş ejderhalar onu korumaya gelmişler."

"Bu doğru," dedi Raistlin. "Ayrılmadan önce onları gördüm."

"Demek Palanthas'tan geldin," dedi İolanthe. "Ne kadar ilginç."

Raistlin böylesi bir bilgiyi verdiği için kendine küfretti. Bu kadın gerçekten bir cadıydı!

"Her neyse," diyerek devam etti İolanthe konuşmaya, "Ariakas bütün o kârını kaybetti. Daha da kötüsü, çeliği kazanacağına emin olduğundan, onu harcamıştı bile. Şu anda büyük bir borç altında fakat bunu çok az kişi biliyor."

"Peki neden ben onlardan biriyim?" diye sordu Raistlin canı sıkılarak. "Neden bunu bana anlatıyorsun? Duymak istemiyorum. Böyle dedikodular yaymak..."

"İhanet mi?" İolanthe omuzlarını silkti. "Evet, sanırım öyle. Ama bunlar dedikodu değil, Raistlin Majere. Gerçekler. Biliyorum. Ben Ariakas'ın metresiyim."

Raistlin kollarındaki ve ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Hayatı ipek bir ipliğe bağlı gibiydi.

"Aynı zamanda," diye ekledi kadın, "üvey kardeşin, Ejderha Yüceefendisi Kitiara uth Matar'ın da bir arkadaşıyım."

Raistlin'in ağzı bir karış açık kaldı. "Sen... kardeşimi tanıyor musun?"

"Ah, evet," dedi İolanthe. Bir an için sessiz kaldıktan sonra aniden uzun bir konuşmaya başladı. "Onun birlikleri. Mavi Ejderha Ordusu askerlerine paraları ödeniyor... iyi ödeniyor hem de. Palanthas'ı almakta başarısız olsa da Solamniya'nın büyük bir kısmı onun kontrolü altında. Temellerine kadar yakmadığı zengin şehirlerden haraç istiyor ve topluyor. Ve askerlerine ödeme yapılmasını sağlıyor. Kit'in mavi ejderhaları, aptal, kibirli ve devamlı kendi aralarında kavga eden kırmızıların aksine sadık ve disiplinli. Ariakas kırmızılarının ve askerlerinin aldıkları şehirleri talan etmelerine ve yakıp yıkmalarına salak gibi izin verdi ve şimdi de çeliği olmadığı için homurdanıyor."

Raistlin, Solace'ı, onlarca mutlu saat geçirdiği, artık yanmış olan Son Yuva Hanı'nı anımsadı. Korkunç Tarsis kuşatmasını hatırladı. Sessiz kaldı ama içten içe memnuniyetle gülümsedi.

İolanthe aniden ellerini tutunca gülümseme yok oldu. "Konuşabilecek birinin olması çok güzel bir şey. Anlayan biri. Bir arkadaş!"

Raistlin ellerini çekti. "Ben bir arkadaş değilim," dedi ve bunun kaba olabileceğini düşünerek bir anda ekledi, "Daha yeni tanıştık. Beni tanımıyorsun bile."

"Seni çok iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum," dedi İolanthe, alınmamıştı. "Kitiara senden sık sık bahsediyor. Seninle ve kardeşinle gurur duyuyor. Bu arada, o nerede?"

Raistlin konuyu değiştirme zamanının geldiğine karar verdi. "Dün gece Geceefendisi'nin Nuitari hakkında söylediği..."

"Gerçek," dedi İolanthe. "Her kelimesi... Ladonna'nın idam edilmesiyle ilgili kısım dışında. Fakat Nuitari, annesi Takhisis'e sırtını döndü ve şimdi Büyücüler Konseyi, Kara Kraliçe'ye karşı birleşecek."

Raistlin sessiz kaldı, fikrini açıklamadı. Konsey'in bir parçası değildi. Siyah cübbeyi giymek için onların iznini almamıştı. Bunu, onlara danışmadan yapmıştı ve bu da onu bir asi haline getiriyordu. Konsey, asi büyücüleri kanun dışı olarak görürdü.

İolanthe adamın yanına yaklaştı. Parfümü adamın burnuna doldu ve başını döndürdü.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi kadın yumuşak bir sesle, "çünkü ben de aynısını düşünüyorum: Bu, benim için ne anlama geliyor?" Adamın omzuna şakadan vurdu. "Öğrenmek için Kule'ye gitmeliyiz."

Omzunun üzerinden adama bakan kadın, "Benim halkımın bir deyişi vardır: '*Bir adam, çayını soğutmak için kendisi üflemelidir,*' derler. Bu Neraka için iyi bir öğüt ama özellikle büyücülere uygun."

"Anlıyorum," dedi Raistlin, yüreği heyecanla çarptı. En sonunda harikulade Yüksek Büyücülük Kulesi'ni görecek, geleceğini şekillendirmesinde kendisine yardımcı olacak büyücülerle tanışacaktı.

"Gidelim mi? Hazır mısın?" diye sordu İolanthe. Adamın bakışlarının asasına kaydığını gördü ve kafasını salladı. "Onu herkesin ortasında taşımamalısın. Geceefendisi onu arıyor olacaktır. Asa burada yeterince güvende. Kapıma her zaman kilitleme büyüsü yaparım."

"Asa kendini koruyacaktır," dedi Raistlin. Onu bırakmaktan hoşlanmıyordu; ona ihtiyacı vardı. Ancak kadının öğüdünü anlamıştı.

İolanthe kapıyı kapattı ve kitledi, parmak ucuyla bir rün çizdi; sonra da birkaç büyü kelimesi söyledi. Rün hafif mavi bir renkle parlamaya başladı.

İolanthe, Raistlin'in bakışlarını yakaladı ve kızardı. "Acemice, biliyorum. Büyü okulunda yapılanlar gibi bir büyü. Ancak zayıf akıllılar parlayan rünlerden etkileniyorlar. Ve bana inan," diye ekledi, "Neraka'da onlardan çok var."

İolanthe, Raistlin'in koluna girdi ve hoşlansa da hoşlanmasa da refakatçisiymiş gibi davranmasını söyledi. "Sokaklar bu günlerde çok tehlikeli," dedi. "Sırtını kollayan birinin olması lazım."

Raistlin bundan hoşlanmadı ama İolanthe'yi reddedemezdi. Kadın, ona yardım edebileceğini ya da zarar verebileceğini çoktan belli etmişti ve karar adamındı. Merdiven dardı ve kadın yanında yürümesi için ısrar ederek adama iyice yaslandı.

"Kaç basamak var?" diye sordu sataşarak.

"Otuz bir," dedi adam. "Son basamak da dahil."

İolanthe kafasını salladı ve adama güldü.

Raistlin, kadının neyi bu kadar komik bulduğunu anlayamadı.

- 4 -

Kırık Kalkan Hanı. Yüksek Büyücülük Kulesi.

– 6. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

olanthe, öncelikle Raistlin'i komşuları ve ev sahipleri olan büyü malzemeleri dükkanının sahibiyle tanıştırmaya karar verdi. Malik, Snaggle isimli yaşlıca bir beyefendiydi. Adam melezdi ama o kadar kamburu çıkmış, o kadar zayıflamış ve o kadar kırışıklıklarla dolmuştu ki; yarı cüce mi, yarı goblin mi, yoksa yarı köpek mi, ayırt etmek olanaksızdı. Raistlin'i dişsiz bir gülümseme ile karşıladı ve satın alacağı ilk malda indirim yapacağını söyledi.

"Snaggle tanımaktan memnun olacağın biridir," diye açıkladı İolanthe, tapınağın önünden uzanan geniş, taşla döşeli yoldan ilerlerken. "Asla soru sormaz. Kazıklamaz ve oradan sık sık alışveriş yapan imparator tarafından sevildiği için de başkalarında bulunamayacak mallara sahip olur. Herkese satış yapmaz, dikkatini çekerim; ama artık dostum olduğunu bildiğinden sana iyi davranacaktır."

Raistlin onun dostu değildi ama bunu dile getirmedi. Onun hiç dostu olmamıştı. Tas, Flint ve diğerleri, dostları olduklarını söylemişlerdi ama gülümsemelerinin ardında kendisinden hoşlanmadıklarını, kendisine güvenmediklerini biliyordu. Arkadaş canlısı, sıcak kalpli, herkesin dostu olan kardeşi Caramon gibi değildi o.

Yollarında ilerlerken Raistlin etrafını her zamanki dikkatiyle inceledi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Beyaz Mahalle'ye," diye yanıtladı İolanthe. "Neraka Şehri, Kraliçe Takhisis'i andırır; bir kalbi ve beş başı olan bir ejderha. Kalp, merkezdeki tapınaktır; başlar da onu koruyan ordular. Tapınağın içinde cisimlendiğinden, dışına pek iyi bakmadığını tahmin ediyorum."

Tapınak yüksek, taş duvarlar ile çevriliydi ve bulundukları yerden görünmesi zordu. İolanthe, daha iyi görebilmesi için Raistlin'i açık duran ön kapıya götürdü. Büyücü tapınağa baktı ve şimdiye kadar bu kadar korkunç bir şey görmediğini düşündü. Görünüşe göre Takhisis'in bir espri anlayışı vardı ama çarpıktı. Bir zamanlar, İstar şehrinde Işık Tanrısı Paladin'e adamış parlak, kutsal ve güzel bir tapınak vardı. Takhisis Tapınağı, Kan Denizi'nin dibinde yatan o kadim tapınağın biçimsiz, sapkın bir taklidiydi. Karanlığın bir eseri olan Takhisis Tapınağı, ayın güneşi engellediği güneş tutulmasının doğal olmayan karanlığı gibi, bütün şehir üzerine gölgesini düşürüyordu; lâkin tapınağın gün ışığı altındaki karanlığı daimiydi.

"Günah kadar çirkin, değil mi?" dedi İolanthe, tapınağa tiksinerek bakarken. "Kötülük, güzel olmalı. Böylece daha fazla zarar verir. Katılmıyor musun?" Menekşe gözleri parladı ve kadın sinsi sinsi gülümsedi.

Güzelim Kralrahip Tapınağı'nı ve içindeki yozlaşmış karanlığı düşünen Raistlin, aynı şekilde düşünüyordu.

Kraliçe'nin Yolu olarak bilinen ana cadde boyunca yürümeye devam ettiler.

"İç Şehir olarak anılan kısımdayız," dedi İolanthe. "Tapınağın etrafında bir duvar var, Neraka'nın da kendi duvarı var. Duvarın dışında, beş Ejderha Ordusu'nun

kampları bulunuyor. Duvarın içinde ise her Ejderha Ordusu'nun kendi bölgesi var."

Raistlin, Büyük Kütüphane'de Neraka üzerine yaptığı çalışmalardan bunu zaten biliyordu. İtimatsızlık, entrika ve beş Ejderha Yüceefendisi arasındaki rekabet, Ariakas'ın teşvik ettiği nitelikler yüzünden her bölge kendi kendine yetiyordu. Her birinin kendi demircileri, dükkanları, konutları, kışlaları vb. vardı. Hiçbir yüceefendi bir başkasına herhangi bir şey için bağımlı olmak istemiyordu. Söylemeye gerek yok ki askerler arası rekabet de teşvik ediliyordu.

"Duvarın dışına çıkacağız. Kahretsin!" İolanthe durdu. Canı sıkılmış gibiydi. "Unuttum. Siyah iznin yok."

"Siyah izin mi? O da ne?" diye sordu Raistlin.

İolanthe kemerindeki ipek keselerinden birine uzandı ve bir kağıt parçası çıkarttı. Mürekkebi solmuştu ama hâlâ okunaklıydı. Altına, Tapınak'ın mührü olan siyah balmumuna basılmış beş başlı ejderha damgalanmıştı.

"Siyah izin denmesinin nedeni, üzerindeki siyah balmumu damga. Şehirde yaşayıp çalışmak isteyen herkesin Tapınak'tan bu mektubu alması gerekiyor. Duvarın dışına çıktığında bu olmadan geri giremezsin. Ve dün geceden sonra Geceefendisi'nin sana bir tane vereceğinden şüpheliyim."

İolanthe sorun hakkında kısa bir süre düşündü kaşlarını çatıp ayağını yere vurarak. Sonra yüzü aydınladı kadının. "Ah, cevabı biliyorum. Bunun neden daha önce düşünmedim acaba? Gel benimle."

Adamın kolunu yakaladı ve çekiştirerek duvara ve kapıya doğru götürdü.

"Ateşin mi var?" diye sordu İolanthe bir anda, hissetmek için elini adamın alnına doğru uzatırken.

"Vücut ısım olağandan yüksektir," dedi Raistlin, kadının elinden kaçarak.

Adamın tepkisini eğlenceli bulmuş gibiydi. Adam huzursuzca, kadının özellikle damarına basıp basmadığını merak etti.

"Sinir enerjisi mi?" diye sordu.

Raistlin konuyu tekrar başka yere çekmek zorunda kaldı. "İmparator Ariakas'ın sık sık arkadaşının dükkanına gittiğinden bahsettin. İmparatorun bir büyücü olduğunu duymuştum ki bu inanmakta zorlandığım bir şey, zira o zırh giyip kılıç kullanan bir savaşçı. Başkaları da onun kendini Takhisis'e adamış bir rahip olduğunu söylüyor. Hangisi doğru?"

"İkisi de," dedi İolanthe ifadesi kararararak. "İmparator savaşa giderken zırh giyer ve iki elli büyük kılıç taşır. Savaşı arkadan yönetmez. Korkak değildir. Ateş hattında olmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktur. Ve bir eliyle kafaları uçururken, diğeriyle de büyülü ateş okları atar."

"Bu mümkün değil," dedi Raistlin.

Kılıç kullanmayı öğrenmesini isteyen Caramon'a mütemadiyen hatırlatmış olduğu gibi, büyü sanatı için sürekli, her gün çalışmak gerekirdi. Kendini büyüye adayanların başka şeylere, dövüş sanatları da dahil, ilgi gösterecek zamanı olmazdı. Ayrıca zırh, büyü yapmak için gerekli olan karmaşık el hareketlerini de engellerdi. Ve çoğu büyücü, Raistlin gibi büyünün kılıçtan çok daha güçlü bir silah olduğuna inanırdı.

"Lord Ariakas, senin de söylediğin gibi, bir tür rahip," dedi İolanthe. "Büyüsünü doğrudan Kraliçe Takhisis'in

kendisinden alıyor."

Yüceefendi Salah-Kahn'ın emrindeki Yeşil Ejderha Ordusu'nun kontrolü altındaki Beyaz Kapı'dan geçtiler. Bir zamanlar merhum Ejderha Yüceefendisi Feal-Thas'ın komutasındaki Beyaz Ejderha Ordusu, Yüceefendi'nin ölümünden beri epey küçülmüş, askerlerinin çoğu başka birliklere atanmıştı. Yeşil Ejderha Ordusu'nun askerleri İolanthe'nin ana vatanı olan Khur'dandı. Kadın, onlar tarafından hayli tanınıyor ve seviliyordu.

İolanthe'nin önerisi üzerine yüzünü gizlemek için başlığını takmış olan Raistlin; kadının askerlerle cilveleşip, gülüşüp, şakalar yaparak kapıdan geçmesini sessizlik içinde izledi. Kimse izin belgesini görmek istemedi.

"Geri dönerken soracaklardır," dedi İolanthe. "Ama endişelenme. Sorun çıkmayacak."

Dış duvardan çıkmak, karanlık ve sessiz geceden gürültülü ve ışıltılı güne çıkmak gibiydi. Güneş. Kara Kraliçe'nin gölgesinden kaçmaktan memnunmuş gibi parlıyordu sıcak sıcak. Toprak sokaklar arabalarla ve her türden askerlerle doluydu, her biri boğazını yırtarcasına bağırıyordu.

Bir araba tarafından ezilmeden caddeden karşıya geçmeye çalışan Raistlin'in çarptığı asker ana avrat küfretti ve bıçağını çekti. İolanthe elini kaldırdı; ateşler parmaklarında tehdit edercesine çatırdadı ve asker ters ters bakıp yoluna devam etti. Kadın, Raistlin'i çekti ve ikisi beraber araba tekerlekleri tarafından açılmış oluklara takılıp düşmemek için dikkatle ilerlediler.

Sokaklar her ırktan askerle doluydu; insanlar, ogreler, goblinler, minotorlar ve ejderanlar. Ejderanlar disiplinli ve düzenliydiler; silahları temiz, derileri parlaktı. İnsan askerler, tam aksine, pasaklı, kaba, suratsız ve hırçınlardı. Ogreler kendi işlerine bakıyorlardı. İki minotor gururlu bir

edayla geçti yanlarından; boynuzlu başları dik yürüyorlar, diğer zayıf varlıklara küçümseyerek bakıyorlardı. Herkesin hor gördüğü goblinler ve hobgoblinler çamurda debeleniyor, saldırılardan kaçmak için kıllı kafalarını eğiyorlardı.

Askerler arasında sık sık kavga çıkıyor, hararetli atışmalarla kılıçlar çekiliyordu. İlk bağrışmada bir anda seçkin ejderan tapınak muhafızları belirir; kavgacılar onlara baktıktan sonra, efendisi kamçısını çıkartmış köpekler gibi, homurdanıp geri çekilirlerdi.

Araba gıcırtılarının, küfreden adamların, köpek havlamalarının ve tiz sesli fahişelerin gürültüsü ve yarattığı karmaşa, Raistlin'e korkunç bir baş ağrısı verdi. Hava, çadırları uzakta gözüken çeşitli ordu kamplarının demirci ocağı ve yemek ateşlerinden yükselen dumanla doluydu. Yakındaki bir tabakhaneden gelen pis koku, ahırların canlı hayvan ve kasabın taze kan kokusuyla karışmıştı.

"Tanrıya şükür yaklaştık," dedi İolanthe, bulundukları yerin karşısında sokak boyunca uzanan bir grup binayı göstererek. "Kırık Kalkan Hanı. Kalacak yer için oraya bakmalısın."

Raistlin kafasını salladı. "Onun hakkında bir şeyler okumuştum. Param yetmez."

"Ah, evet, yeter," dedi İolanthe ve adama göz kırptı. "Bir fikrim var."

Yolun iki tarafına baktıktan sonra caddeye atladı. Raistlin de onu takip etti; ikisi birden koşuyor, tekerlek izlerinin üzerinden atlıyor, arabalardan ve askerlerden kaçıyorlardı.

Neraka üzerine çalışırken hanla ilgili bir şeyler okumuştu Raistlin. Cameroon Bunks isimli bir Estetik hayatını tehlikeye atarak Kara Kraliçe'nin şehrini araştırmaya gitmiş ve sonra da geri dönüp gördüklerini yazıya dökmüştü.

Kırık Kalkan Hanı, Lemish'li eski bir paralı asker olan Takent Orren'in kumarda kazandıklarını Neraka'nın Beyaz Mahallesi'nde tek odalı bir kulübe almak için kullanmasıyla kuruldu. Orren'in tabelaya harcayacak parası olmadığı için kendi çatlak kalkanını kapıya çaktığı ve kulübeye de "Kırık Kalkan" adını verdiği söyleniyor. Orren basit ama iyi yemek sunuyormuş. Birayı sulandırmıyor ya da müşterilerini kazıklamıyormuş. Askerlerin ve kara hacıların Neraka'ya akın etmesi sonucunda, kısa bir süre içinde başa çıkamayacağı kadar işi olmuş. Orren kulübeye bir oda eklemiş ve "Kırık Kalkan Meyhanesi" olarak adlandırmış. Daha sonra meyhaneye birkaç oda daha eklemiş ve adını "Kırık Kalkan Hanı"na çevirmiş.

Her birinin birkaç girişi olan o kadar bina vardı ki, Raistlin hangi kapının ana kapı olduğunu kestiremedi. İolanthe, Raistlin'e göre rastgele bir kapı seçtikten sonra, kapının üzerinde ortası kırık bir kalkan asılı olduğunu farketti.

Kapıya çivilenmiş, havanın harap ettiği bir tabelada Ortak Dil'de, "*Sadece insanlar*" yazıyordu. Ogreler, goblinler, ejderanlar ve minotorlar, Kıllı Trol olarak bilinen Trolün Saçı'nda içiyorlardı.

İolanthe çift kanatlı kapıyı itecekken, kapı bir anda, savrulara açıldı. Beyaz gömlek ve deri yelek giyen bir adam belirdi, bir kenderi yakasından ve pantolonunun arkasından yakalamıştı. Adam kenderi salladı ve sokağa fırlattı; çamurun üzerine karın üstü düştü.

"Ve geri de gelme!" diye bağırdı adam yumruğunu sallayarak.

"Ah, beni özleyeceğini biliyorsun Talent!" diye yanıtladı kender, neşe içinde ayağa kalkarken. Gözlerindeki pisliği

silip saç örgülerinden çamuru silkerek sokaktan aşağı yürümeye başladı.

"Sıçan!" diye mırıldandı adam İolanthe'ye gülümsemek için dönerken. Saygıyla eğilip selam verdi. "Hoşgeldiniz, İolanthe Hanım. Sizi görmek çok güzel, her zamanki gibi. Arkadaşınız kim?"

İolanthe tanıştırdı. "Raistlin Majere, bu Talent Orren, Kırık Kalkan Hanı'nın sahibi."

Orren tekrar eğildi. Raistlin başlıklı kafasını eğdi ve iki adam birbirini inceledi. Orta boylu olan Orren ince, neredeyse narin yapılı bir adamdı. Yakışıklı bir adamdı, kahverengi gözleri keskin ve deliciydi. Omuz hizasında, koyu renkli ve özenle taranmış saçları ve ince bir bıyığı vardı. Uzun, geniş yenleri olan, yakası açık, beyaz bir gömlek ve dar deri bir pantolon giymişti. Kalçasında uzun bir kılıç sallanıyordu. Kapıyı açık tuttu ve nazikçe İolanthe'yi içeri soktu. Raistlin tam onu takip edecekti ki, yolunun Orren'in kaslı kolu ile engellendiğini gördü.

"Sadece insanlar," dedi Orren, "tabelada yazdığı gibi."

Raistlin öfke ve utançla kızardı.

"Ah, tanrı aşkına, o insan Orren," dedi İolanthe.

"Böyle komik renkli derisi olan bir insan hiç görmedim," dedi Orren, inanmamıştı. Eğitimli bir sesi vardı. Raistlin, hafif bir Solamn aksanı duyduğunu düşündü.

İolanthe, Raistlin'in kolunu tuttu. "İnsanlar her renkten olabilirler, Orren. Arkadaşımınki biraz farklı, hepsi bu."

Orren'in kulağına bir şey söyledi ve adam Raistlin'e daha bir ilgiyle baktı. "Bu doğru mu? Siz Kitiara'nın kardeşi misiniz?" Raistlin cevap vermek için ağzını açtı ama İolanthe onun yerine yanıtladı.

"Elbette öyle," dedi hemen. "Benzerliği görebilirsin." Sesini alçalttı. "Ve senin yerinde olsam sokaklarda Kitiara'nın adını bağırarak dolanmam. Bu günlerde yapmam."

Talent gülümsedi. "Doğru bir noktaya parmak bastın İolanthe, tatlım. Gerçekten de kardeşinize benziyorsunuz bayım ve bu bir iltifat, zira o çok sevimli bir hanım."

Raistlin yorum yapmadı. Kendisiyle Kitiara'nın benzediğini düşünmüyordu; zaten üvey kardeştiler. Kitiara'nın siyah ve kıvırcık saçları ve kahverengi gözleri vardı. Karanlık bir yakışıklılığa sahip olan babasına çekmişti o. Raistlin'in saçı ise Sınav'dan önce Caramon'unki gibi kızıl kahveydi; sonrasında bembeyaz olmuştu.

Raistlin'in farketmediği şey, hem kendisinin hem de Kit'in gözlerinde aynı ateşin yandığıydı; güç için aynı insafsız hırs, neye bedel olursa olsun istediklerine ulaşmak için aynı kararlılık vardı.

Orren, Raistlin'in girmesine izin verdi ve hatta onun için kapıyı bile tuttu. Han kalabalık ve gürültülüydü; öğle yemeği için gelmiş olanlara servis yapıyorlardı. İolanthe, iş konuşmaları gerektiğini söyledi Talent'e. Adam şu anda hiç vaktinin olmadığını ama işler hafiflediğinde kadınla konuşacağını belirtti.

Kadın ve Raistlin, kendilerine çatık kaşlar ve onaylamaz bakışlarla bakan kara hacıların oturduğu birkaç masanın yanından yürüdüler. Raistlin, "*cadı*" kelimesinin mırıldanıldığını duydu ve refakatçisine baktı. Yanaklarının rengine bakılırsa kelimeyi İolanthe de duymuştu. Fakat kadın duymamış gibi davrandı ve yanlarından geçip gitti.

Bazı askerler kadına daha sevgi dolu bakıyorlar, ondan saygıyla "*İolanthe Hanım*" diye bahsediyorlar ve hatta kendilerine katılması için davet ediyorlardı. İolanthe hep reddediyordu ama her seferinde bir espri yapıyor ve

askerleri kahkahalara boğuyordu. Raistlin'i üst kattaki odalara çıkan geniş merdivenin altındaki gölgeli bir köşede yer alan ufak bir masaya götürdü.

Masada oturan bir asker vardı ama kadının geldiğini görünce derhal ayağa kalktı. Yemeğini ve içkisini eline alıp kadına gülümseyerek masadan ayrıldı.

Raistlin müteşekkir bir şekilde oturdu iskemleye. Sağlığı iyileşmiş olabilirdi ama hâlâ çok çabuk yoruluyordu. Siparişlerini almak için garson kız hızla yanlarına geldi; yolda kalçasına konan eli itti, tokat attı ya da becerikli bir şekilde bir kaburgayı dirsekledi. Sinirli, hatta rahatsız gibi gözükmüyordu, sadece böylesi saygısız hareketleri atlatıyordu.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi, Raistlin'in ne düşündüğünü tahmin ederek. "Ve oğlanlar da bana göz kulak oluyorlar."

Sırtlarını duvara dayamış, müşterileri izleyen birkaç iri adamı işaret etti başıyla. Tam o anda adamlardan biri yerini terk etti ve çıkan kavgayı ayırmak için kalabalığın arasına daldı. İki kavgacı da hızla dışarı atıldı.

"Askerleri besleyen bir meyhanede kavga dövüş olmadığını görmek garip," diye belirtti Raistlin.

"Talen, meyhane kavgalarının, iş için kötü olduğunu erken öğrendi, özellikle de konu dindarlarken," dedi İolanthe. "Kara hacılar, Kraliçe'leri için yapılan kanlı bir kurban ayinini saçlarını bile kıpırdatmadan izlerler. Ama yemek zamanında biri bir başkasının burnunu kanatırsa hacılar dehşete düşerler."

Garson kız yemeklerini getirdi; Estetik'in yazdığı gibi, basit ama iyiydi. İolanthe, iştahla etli börek yedi. Raistlin haşlanmış tavuk tırtıkladı. Tabağında kalanları İolanthe bitirdi onun yerine.

"Daha fazla yemelisin," dedi adama. "Gücünü koru. Bu öğleden sonra ihtiyacın olacak."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Raistlin, kadının meşum ses tonundan gerilerek.

"Neraka'daki Yüksek Büyücülük Kulesi seni çok şaşırtacak," dedi kadın kısık bir sesle.

Raistlin daha fazla bilgi almak için sıkıştıracaktı kadını ama bu sırada Talent Orren onlara katıldı. Başka bir masadan bir iskemle çekerek döndürdü ve ters oturdu.

"Senin için ne yapabilirim, benim tatlı cadım?" diye sordu oyunbaz bir gülümseme ile. "Sana hizmet etmek için yaşadığımı biliyorsun."

"Kadınları etkilemek için yaşadığını biliyorum," dedi İolanthe sırıtarak.

Raistlin para kesesini çıkartmaya başladı. İolanthe kafasını salladı.

"Yemeğimizi lordum Ariakas ödeyecek. Borcumuzu imparatorun hesabına yaz, olur mu Talent? Ve kızla kendin için de bir şeyler ekle."

"Emriniz başım üzerine," dedi Talent. "Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Arkadaşım için hanında bir oda istiyorum," diyerek devam etti İolanthe. "Ufak bir oda, büyük bir yere gerek yok. Onun basit ihtiyaçları için sadece."

"Genelde doluyumdur ama şans eseri, müsait bir odam var," dedi Orren. "Bu sabah açıldı." Sıradan bir şeymiş gibi ekledi, "Odada kalan kişi uykusunda öldü."

Ücreti söyledi. Raistlin hızla birkaç hesaplama yaptı ve kafasını salladı. "Üzgünüm ama param..."

İolanthe, adamın elini tutarak, adamı susturdu. "Ödemeyi Kitiara yapacak. Ne de olsa onun kardeşi."

Talent, iskemlenin sırtına vurdu. "O hâlde anlaştık. İstediğin zaman taşınabilirsin, Majere. Yoğun bir boya kokusu alacaksın, ancak kan lekelerini gizlemek için birkaç kat sürmek zorunda kaldık. Çıkarken anahtarını al. Otuz dokuz numara. Üçüncü kat, sağa dön, koridorun sonunda sola dön. Başka bir şey var mı?"

İolanthe fısıldayarak bir şey söyledi. Adam dikkatle dinledi. Raistlin'e baktı, bir kaşını kaldırdı, sonra gülümsedi.

"Elbette. Burada bekle."

"Onu da Ariakas'ın hesabına yazabilirsin," diye seslendi İolanthe.

Bara doğru ilerleyen Talent güldü.

"Endişelenme," dedi İolanthe, Raistlin itiraz etmeye başlayınca. "Kit'le konuşacağım. Neraka'da olduğunu duyunca heyecanlanacaktır. Odanın ücretine gelince, kolaylıkla ödeyebilir."

"Yine de," dedi Raistlin kesinlikle, "kimseye, kardeşime bile, borçlu kalmayacağım. Mümkün olduğu an ona borcumu ödeyeceğim."

"Ne asil," dedi İolanthe dalga geçerek. "Ve şimdi, eğer kendini daha iyi hissediyorsan, kuleyi ziyaret edeceğiz ve seni saygıdeğer meslektaşlarımla tanıştıracağım."

Garson kız geldiğinde İolanthe para kesesini çıkartmaktaydı. İolanthe ayağa kalkınca kadınla çarpıştı, İolanthe kesesini düşürdü ve içindekiler etrafa saçıldı. İolanthe kendisinden özür dileyen ve dökülen paralarla ıvır zıvırını toplayan kadını sinirle azarladı. Raistlin, dökülenlerden bir kısmının büyü malzemeleri olduğunu farketti.

Raistlin masadan kalktığında İolanthe elini tuttu ve avucuna yuvarlanmış bir parça kağıt tutuşturdu. Adam, kağıdı cübbesinin uzun, geniş yenleri ile sakladı ve keselerinden birine koydu maharetle. Resmi mühür'ün siyah balmumu hâlâ ılıktı.

Tezgahtarlardan birinden otuz dokuz numaralı odanın anahtarını isteyen Raistlin'e handan çıkarken anahtarı bırakması ve döndüğünde alması söylendi. İolanthe, biri erkek biri kadın iki kara hacıyla aynı masada oturan Talent Orren'e veda etti. Talent, hacıların onaylamaz bakışları altında İolanthe'nin elini öptükten sonra onlarla konuşmaya geri döndü.

"İstediğiniz şeyi edinebilirim," diyordu Talent, "ama ücreti yüksek olur."

Kara hacılar birbirlerine baktılar, sonra kadın gülümsedi ve başını salladı. Adam dolu bir kese çıkarttı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Raistlin handan çıkarlarken.

"Ah, Talent muhtemelen onlara karaborsa bir şey satıyordur," dedi İolanthe omuzlarını silkerek. "Bu ikisi Ruhçu, ruhban sınıfında yüksek seviyedeler. Kara Majesteleri'nin çoğu takipçisi gibi onlar ince zevkler geliştirmişler; Khur'un safkan atları, Qualinesti'nin şarap ve ipeği, Thorbardin'in cüce zanaatkarlarının yaptığı mücevherler gibi.

Bir zamanlar dükkanlarda satılırlardı ama erzak yollarının kesilmesi ve yüklemedeki zorluklar nedeniyle böylesi lüks mallar kıtlaştı."

"Talent'ın ele geçirebilmesi ilginç," dedi Raistlin.

"Çok tanıdığı vardır," dedi İolanthe gülümseyerek.

Kadın, Raistlin'i huzursuz ederek tekrar koluna girdi. Şehrin merkezine döneceklerini ummuştu adam. Yüksek Büyücülük Kulesi, elbette ki Kara Kraliçe'nin Tapınağı kadar büyük ya da etkileyici olmayacaktı. Bu, uygun kaçmazdı. Ancak Takhisis tapınağının yakınlarında yer almak zorundaydı.

Estetik'in Neraka hakkındaki yazılarında Yüksek Büyücülük Kulesi ile ilgili bir şey bulamamış olması ilgisini çekmişti. Bunun bir sürü nedeni olabilirdi. Her Yüksek Büyücülük Kulesi, bir koru ile korunurdu. Palanthas Kulesi'nin Shoikan Korusu vardı. Wayreth Kulesi'nin ise büyülü ormanı. Neraka Kulesi'nin etrafındaki koru onu görünmez yapıyordu belki de.

Fakat İolanthe, Kara Kraliçe'nin Tapınağı'na doğru dönmedi. Depo mahallesi gibi gözüken bir yere doğru ilerleyen bir yola girerek ters yöne doğru yürüdü. Sokaklar burada daha az kalabalıktı, zira askerler bu bölgeye pek gelmiyorlardı. Raistlin işçilerin depoların içinde fıçıları yerleştirdiklerini, sandıkları taşıdıklarını ve arabalardaki tahıl çuvallarını boşalttıklarını görebiliyordu.

"Kuleye gittiğimizi sanıyordum," dedi Raistlin.

"Öyle zaten," dedi İolanthe.

Bir köşeden dönünce, tuğladan yapılmış üç katlı bir binanın önünde durdu kadın; bir tarafında bir marangoz, diğer tarafında bir demirci vardı. Bina siyahtı ama bu kasıtlı değildi; tuğlalar kir ve isle kaplanmıştı. Birkaç pencere vardı ve çoğu ya çatlak ya da kırıktı.

"Kule nerede?" diye sordu Raistlin.

"Ona bakıyorsun," dedi İolanthe.

- 5 -
Haşlanmış lahana. Yeni kütüphaneci.

– 6. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Bir... bir hata olmalı," dedi Raistlin, sarsılmıştı.

"Hiç hata yok," dedi İolanthe. "Kara Kraliçe'nin dünyasındaki büyü hazinesine bakıyorsun."

Adamla yüzleşmek için döndü. "Şimdi anlıyor musun? Nuitari'nin neden annesiyle bozuştuğunu anladın mı? Karanlıklar Kraliçesi," kılıksız, pis ye köhne binaya ters ters baktı, "büyüye işte bu kadar değer veriyor."

Raistlin hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştı. Buraya gelmek için katlandıklarını, feda ettiklerini düşündü; öfke ve hüsran yaşları gözlerini yaktı.

İolanthe, anlayışla vurdu adamın koluna. "Üzgünüm ama bundan sonra daha da kötüleşecek. Henüz Siyah Cübbeler'le tanışmadın." Kadının menekşe rengi gözleri delip geçercesine bakıyordu adama. "Karar vermelisin, Raistlin Majere," dedi usulca. "Kimin tarafını seçeceksin? Anne mi oğul mu?"

"Ya sen?" diye sordu adam.

İolanthe güldü. "Oh, bu kolay. Ben her zaman kendi tarafımdayımdır."

Ve görünen o ki senin tarafın kardeşim Kitiara'ya hizmet etmeyi de içeriyor, diye düşündü Raistlin. Bu benim işime yarayabilir, ya da yaramaz zira ben Neraka'ya başkalarına hizmet etmek için gelmedim.

Göğüs geçiren Raistlin darmadağın olan hırsının parçalarını topladı. Yürüdüğü yol ayağının altından kaymış ve bir darboğaza girmişti, kendisini de neredeyse yanında götürecekti. Bu andan sonra her adımına dikkat etmeli, ayağını nereye bastığına dikkatle bakmalıydı.

İolanthe'nin alayla tanımladığı üzere Yüksek Delilik Kulesi'nin kapısı, ahşaba kazınmış bir rünle korunuyordu. Basit bir büyüydü bu. Bir çocuk bile kaldırabilirdi.

"İstenmeyen kişilerin içeri girmesinden korkmuyorlar mı?" diye sordu Raistlin.

İolanthe homurdandı. "Şimdiye kadar kimsenin kuleye izinsiz girmeye çalışmadığını söylediğimde, Neraka halkının bizimle ne kadar az ilgilendiği konusunda bir fikir sahibi olursun. Bizimle vakitlerini harcamamakta haklılar. İçeride değerli hiçbir şey yok."

"Ama bir kütüphane olmalı," dedi Raistlin gittikçe artan bir umutsuzlukla. "Büyü kitapları, tomarlar, büyülü eşyalar..."

"Değerli olan her şey binanın kirasını ödemek için uzun zaman önce satıldı," dedi İolanthe.

Kirayı ödemek! Raistlin utançla yandı. Yüksek Büyücülük Kuleleri'nin ulu, şerefli ve acıklı tarihçelerini düşündü. Bakan herkesin içine korku ve huşu saçmak için inşa edilmiş muazzam yapılardı hepsi. Bir sıçanın tuğla duvarın altındaki bir deliğe girdiğini görünce neredeyse kusacaktı.

İolanthe rünü çözdü ve küçük, pis bir koridora açılan kapıyı itti. Sağlarında, tozlu karanlığa uzanan bir koridor vardı.

Sarsak, döküntü görünüşlü bir merdiven ikinci kata çıkıyordu.

"Burada odalar var ama sana neden başka yerde yaşamanı önerdiğimi anlamışsındır," dedi İolanthe.

İkinci kata çıkması için sesini yükselterek seslendi. "Benim! İolanthe! Yukarı geliyorum. Ateş topu falan atmayın." Aşağılayıcı bir sesle ekledi fısıldayarak, "O yaşlı dangalakların yapabileceği yok ya. Bildikleri bütün büyüleri, tabii eğer biliyorduysalar, uzun zaman önce unuttular."

"Koridorun sonunda ne var?" diye sordu Raistlin, ayaklarının altında korkutucu bir şekilde gıcırdayan basamaklardan tırmanırlarken.

"Sınıflar," dedi İolanthe. "En azından yapılma amaçları oydu. Burada hiç öğrenci olmadı."

Onları içeri girdiklerinde sessizlik karşılamıştı ama İolanthe kendini tanıttıktan sonra tiz ve kavgacı, gıdaklayan sesler duymaya başladılar bir anda.

İkinci katta ortak dinlenme ve çalışma alanı vardı. Yatak odaları üçüncü kattaydı. İçinde, üzerinde çatlak ve kirli çömlekler ve ateşte kaynayan bir kazan olan uzun bir masa bulunan laboratuvarı işaret etti İolanthe. Kazandan çıkan dumanın kokusuna göre içinde lahana kaynıyordu.

Laboratuvarın yanında kütüphane vardı. Raistlin kapıdan içeriye baktı. Zeminde kitap, parşömen ve tomar yığınları vardı. Biri onları düzenlemeye başlamış gibiydi, zira birkaç kitap düzenli bir şekilde yerleştirilmişti bir rafa. Ancak görünen o ki, sonra başka hiçbir şey yapılmamış, sadece daha büyük bir karmaşa yaratılmıştı.

Bu kattaki en büyük oda, merdivenin karşısında yer alan dinlenme alanıydı. İolanthe, arkasında, başlığını takmış,

yüzünü gölgeyle saklayan Raistlin ile birlikte girdi odaya. Odada birkaç kırık kanepe, sallanan bacakları olan birkaç iskemle, ufak bir iki masa ve sandık vardı. Hepsi de orta yaşlarında insanlar olan üç Siyah Cübbe, İolanthe'nin çevresine toplanarak aynı anda konuşmaya başladı.

"Beyler," dedi kadın sessizlik için elini kaldırarak. "Sizlerle hemen ilgileneceğim. Öncelikle sizlere Raistlin Majere'i tanıtmak istiyorum, kendisi bizim saflarımıza yeni katıldı."

Üç Siyah Cübbe'nin birbirinden tek farkı, birinin uzun gri saçlarının olması, diğerinin daha az gri saçının olması, bir diğerinin ise hiç saçının olmamasıydı. Hepsi de diğerlerinden nefret ediyor ve kimseye güvenmiyordu; büyü, kendi ihtiyaçlarını tatmin etmek için bir araçtı sadece. Bir zamanlar sahip oldukları ruhları, cehalet ve açgözlülükle kemirilerek yok olmuştu. Neraka'daydılar, çünkü gidecek başka hiçbir yerleri yoktu.

İolanthe hızla adlarını söyledi. İsimler Raistlin'in bir kulağından girip diğerinden çıktı. Onları öğrenmek için vakit harcamaya değmezdi ve öğrenmeye ihtiyacının olmadığı da ortaya çıktı. Siyah Cübbeler onunla ilgilenmiyorlardı. Tek ilgilendikleri şey kendileriydi ve İolanthe'yi soru yağmuruna tuttular; sorularına cevap istiyorlar ama kadın cevaplamaya çalıştığında onu dinlemiyorlardı.

Boğucu bir çember gibi daraldılar kadının çevresinde. Raistlin, dinleyerek ve gözlemleyerek, dışarıda kaldı.

"Biriniz... biriniz diye sertçe tekrarladı İolanthe hepsi birden konuşacakmış gibi görününce, "bu velvelenin nedenini söyleyin bana."

Neden, en yaşlı büyücü tarafından söylendi; tohuma kaçmış, yamuk burunlu bir adamdı bu. Sonradan Raistlin'in öğrendiğine göre çiftçilere kötü tılsımlar ve şüpheli iksirler

satarak hayatını kazanmış ama sonunda birkaç müşterisini öldürünce kaçmak zorunda kalmıştı. Raistlin'in taktığı isimle Çengel Burun'un söylediklerine göre Nuitari'nin Kraliçe Takhisis ile bozuştuğuna, Ladonna'nın öldürüldüğüne ve hepsinin başının belada olduğuna dair dedikodular duymuşlardı.

"Geceefendisi'nin muhafızları her an kapıya dayanabilirler!" Çengel Burun inledi. "Gizli Işık için çalışıyor olduğumuzdan şüpheleniyorlar. Geceefendisi'nin zindanlarını boylayacağız!"

İolanthe sabırla dinledi ve hafif, havalı bir kahkaha attı. "İçiniz rahat etsin beyler," dedi. "Bu dedikoduları ben de duydum. Huzursuz olduğumdan gerçeği araştırdım. Hepiniz biliyorsunuz ki yüce büyücü Ladonna benim akıl hocam ve hamimdi."

Belli ki yaşlı adamlar bunu biliyorlardı ve bundan hiç de etkilenmemişlerdi, zira Ladonna ile ilgili olan herhangi bir şeyin kendilerine yardımcı olmaktan ziyade sorunlarını arttıracağını söylediler bağıra çağıra. Bunu bilmeyen Raistlin ne anlama gelebileceğini düşündü, İolanthe, Ladonna'ya sadık mıydı?

"Onunla daha dün gece konuştum. Dedikodular tamamen yalan. Ladonna, Takhisis'e sadık, oğlu Nuitari de. Endişelenmenize hiç gerek yok. Her şey eskisi gibi."

Yaşlı adamların anlayışla parladığını gören Raistlin, "*her şey eskisi gibi*"nin o kadar da hoş olmadığını tahmin etti. İolanthe, bunu doğrularcasına, ipek para kesesinden Kara Kraliçe'nin beş başı ile damgalanmış birkaç çelik para çıkarttı. Paraları masanın üzerine koydu.

"İşte. Neraka'nın Siyah Cübbeler'i tarafından gerçekleştirilen hizmetler için yapılan ödeme."

Bir terzinin dükkanından kemirgenlerin çıkartılması ve Snaggle'ın ısmarladığı iksirlerin hazırlanması gibi işlerden oluşan bir seri faaliyet saydı kadın. Raistlin, bu üç heriftense lağım cücelerinin hazırladığı bir iksiri kullanmayı tercih edeceğini düşündü kadının. Sonradan, İolanthe'nin bu iksirleri Neraka'nın lağımına döktüğünü öğrenecekti kendisinden. Kadın, kuleyi kendisi destekliyordu.

"Yoksa," diyecekti Raistlin'e fısıldayarak, "bu akbabalar kendileri iş ararlar ve bana bulaştıracakları belaları ancak Nuitari bilir."

Yaşlı adamlar İolanthe'nin kelimelerinden ziyade paraları görünce rahatlamışlardı. Diğerlerinin kıskanç bakışları altında Çengel Burun paraları kaptı ve çelik paraları nasıl bölüşeceklerine dair hararetli bir tartışmaya başladılar; her biri en büyük payın kendisine ait olduğunu iddia ediyordu.

"Araya girmekten nefret ediyorum," dedi İolanthe yüksek sesle, "ancak yapmam gereken başka işlerim var. Sizlere saflarımıza katılmak için buraya gelen Raistlin Majere'i tanıştırmıştım. O..."

"...sadece bir büyü öğrencisi," dedi Raistlin yumuşak sesiyle. Başı eğik, elleri yenlerinde, gölgelerde kalmaya devam etti. "Hâlâ öğreniyorum ve siz saygıdeğer büyüklerimin bana öğreteceklerinizi ve tavsiyelerinizi bekliyorum."

Çengel Burun homurdandı. "Burada yaşamayı düşünmüyor, değil mi? Çünkü hiç oda yok."

"Yatacak başka bir yer ayarladım," diyerek temin etti Raistlin adamı. "Ancak burada çalışmaktan memnun...''

"Yemek yapabilir misin?" diye sordu biri. Çift gerdanı ve büyük karnı, adamın ilgi alanının ne olduğunu açıkça belli ediyordu. Raistlin, adama Göbekli adını taktı içinden.

"Kütüphanedeki kitapları ve tomarları kataloglarsam sizlere daha fazla yardımcı olabileceğimi düşünüyordum," dedi Raistlin.

"Bir aşçıya ihtiyacımız var," diye tersledi Göbekli. "Haşlanmış lahanadan bıktım."

"Genç Efendi Majere'in harika bir fikri var," dedi İolanthe, Raistlin'in verdiği ipucunu anlayarak. "Sizlerin çok daha önemli işleriniz olduğundan, kütüphaneyle ilgilenme görevini acemi büyücümüze verebiliriz. Kim bilir? Belki değerli bir şeyler bulur orada."

Bunu duyan Çengel Burun'un gözleri parladı ve kabul etti ancak Göbekli, bir kütüphaneciden ziyade bir aşçıya ihtiyaç duyduklarını söyleyerek homurdanmaya devam etti. Daha delikanlıyken öksüz kaldıklarından kendisiyle kardeşine yemek pişirmiş olan Raistlin, aslında epey iyi bir aşçıydı ve bu konuda da elinden geldiğince yardımcı olacağına söz verdi. Herkesi memnun etmiş bir halde İolanthe ile birlikte en kısa sürede kuleden çıktılar.

"Cübbem lahana kokuyor!" dedi İolanthe dışarı çıktıklarında. "İğrenç koku her şeye siniyor. Eve gidip üstümü değiştirmem lazım. Akşam yemeğinde bana katılır mısın? Lahana vermem, söz!"

"Eşyalarımı hana taşımam..," diye başladı lafa Raistlin.

İolanthe araya girdi. "Geç oluyor. Karanlık çöktükten sonra Neraka sokaklarında, hele ki Dış Şehir'de yürümek güvenli değil. Bir gece daha kalmalısın benim yanımda, hana yarın taşınırsın. Hem." diye ekledi alaylı bir ses tonuyla, "daha misket oynayacağız."

"Teşekkür ederim ama misafirperverliğini yeterince suistimal ettim," dedi Raistlin, kadının misketler hakkındaki lafını duymazdan gelerek. "Eşyalarımı karanlık çöktükten sonra taşımak benim için güvenli olacaktır, sence de öyle

değil mi? Özellikle de asa varken. Hem ben, akşam olunca sokaklarda yürümekten korkmuyorum."

İolanthe adama baktı. "Sanırım haklısın. Kendi başının çaresine bakabileceğinden hiç şüphem yok. Ki bu da orada neler çevirdiğini getirdi aklıma. Sen... sadece bir büyü öğrencisi! O yaşlı piçlerin etrafında ateş halkaları yaratabilirsin. Bence sadece biri Sınav'a girmiş. Diğerleri düşük seviyeli, sadece su kaynatabiliyorlar."

"Gerçek yeteneğimden bahsetmiş olsaydım, beni bir tehdit olarak görürler ve mütemadiyen beni izlerler, bana karşı hep tetikte olurlardı," diye açıkladı Raistlin. "Şu durumda beni önemsemeyecekler. Bu da bana kendi sorumu hatırlattı; neden dedikoduların doğruluğunu inkar ederek onlara yalan söyledin?"

"Hepsi Geceefendisi'nden korkuyor. Birinin ya da hepsinin benimle ilgili laf taşıdığını biliyorum," diye yanıtladı İolanthe sakin sakin. "Onlara dedikoduların doğru olduğunu söylemiş olsaydım, haberle birlikte beni de kapıdan atarlardı."

"Onlara para ödemenin nedeni bu," dedi Raistlin aniden anlayarak.

"Onlara Geceefendisi'nin duymasını istediğim şeyleri söylememin nedeni de bu," dedi İolanthe. "Anlaman lazım," diye ekledi kasvetle. "Ladonna ve diğer Siyah Cübbeler, Neraka'ya ilk geldiklerinde hepimizin büyük planları vardı. Zengin olmak için gelmiştik buraya. Muazzam bir Yüksek Büyücülük Kulesi inşa edecektik, hayallerinin kulesini..," dedi pişman bir gülümseme ile içini çekerek Raistlin'e bakarken.

"Ladonna ve diğer büyücüler, kısa bir süre sonra Neraka'da hoş karşılanmadıklarını, burada istenmediklerini farkettiler. İlk başta Tapınak ile sıkıntı yaşıyorlardı; sonra zulüm

başladı. Amacımızı yüksek sesle savunan birkaç büyücü geceleyin öldürüldü. Elbette Tapınak, bununla herhangi bir ilgisi olduğunu reddetti."

Raistlin kaşlarını çattı. "Bu nasıl olabilir? Onlar yüksek seviyeli büyü kullanıcısı iselerdi, kolaylıkla kendilerini savunabilmeleri gerekirdi..."

İolanthe kafasını salladı. "Geceefendisi'nin emrinde çok güçlü yaratıkları var. Cinayetler aynı şekilde işlendi. Cesetlerde hiç sıvı kalmamıştı. Bütün kanları çekilmişti. Ergoth'un eski kralları gibi mumyalanmışa benziyorlardı. Derileri kemiklerine parşömen gibi yapışmıştı. Korkunç bir görüntüydü. Hâlâ onlarla ilgili kabuslar görüyorum."

Raistlin, kadının titrediğini hissetti ve kadın adama yaklaştı iyice; onun sıcaklığını, canlı et ve kemiğini hissetmekten memnundu. "Hepsi uykularında öldü, en azından öyle gözüküyordu. Ve bu erkeklerin ve kadınların güçlü büyüleri vardı, kapılarına ve kendilerine koruma büyüleri yapmışlardı. Ladonna, suikastçıya '*Kara Hayalet*' diyordu. Geceefendisi'nin mezardan bir iblis çağırdığı ve onu bizi öldürmesi için üzerimize saldığı konusunda hiçbir şüphemiz yoktu."

"Ladonna, Tapınak'ın büyücüleri öldürdüğünü şikayet etti imparatora. Ariakas, sert bir şekilde, '*Etekliler,*' –ki cübbe giyen herkes için kullanır bunu– arasında bir kan davasına bulaşamayacak kadar meşgul olduğunu söyledi. Hayatlarından korkan yüksek seviyeli büyücülerin bir kısmı ya sessizce evlerine geri döndüler, ya da Dracart ve Ladonna gibi, Kara Kraliçe için '*gizli projeler*'de çalışmayı kabul ettiler, ancak Ladonna buna pek katlanamadı."

"Ya sen?" diye sordu Raistlin. "Sen bu Kara Hayalet'ten korkmuyor musun?"

İolanthe omuzlarını silkti. "Ben Ariakas'ın metresiyim ve onun koruması altındayım. Geceefendisi'nin imparatora karşı bir sevgi beslediği yok ama Kraliçe Takhisis'in var; ancak Işık'ın güçleri durumu kendi lehlerine çevirmekte başarılı oldukları sürece bunun daha ne kadar süreceği tartışmaya açık. Fakat şu an için Geceefendisi, imparatora karşı gelmeye cüret edemiyor."

"Sen benim kardeşim Kitiara'nın da arkadaşısın." dedi Raistlin.

"Bu günlerde insanın olabildiğince çok arkadaşa ihtiyacı var," dedi İolanthe kayıtsızca ve konuyu değiştirdi. "Düşününce, kulede çalışacak olmana memnunum. Yaşlı adamların haklı olmalarından korkuyorum. Tapınak hiç şüphesiz bizimle tekrar yakından ilgilenmeye başlayacak. Ne yazık. Kitapları kataloglayıp kütüphaneyi temizleyerek, orada ne kitapların bulunduğunu öğrenebilirsin. Ve kulağını açık tutup konuşulanları dinleyebilirsin."

İolanthe adama yan yan baktı ve sırıttı. "O fare deliğinde değerli bir şey bulabileceğini düşünüyorsan, büyük bir hata yapıyorsun. İçeride ne olduğunu gayet iyi biliyorum."

İolanthe değerli olabilecek her şeyi farketmiş ve almış olmalıydı. Yine de bakmaktan zarar çıkmaz, diye düşündü Raistlin. "Şu an için yapacak daha iyi bir işim olduğu da söylenemez zaten," diye mırıldandı.

Konuşa konuşa Beyaz Kapı'ya vardılar. Güneş batıyordu; gök, kırmızı lekelerle boyanmış, gölgeler uzuyordu. Caddenin karşısındaki Kırık Kalkan'dan gelen kahkahaları ve gürültüyü duyabiliyorlardı. Görevleri biten askerler ve vardiyaları biten işçiler, yemek ve içki için meyhaneye üşüşüyorlardı. Kapı muhafızları İç Şehir'den ayrılıp meyhanelere gidenlerle Neraka'ya girmek isteyenleri kontrol etmekle meşgullerdi. Bu kişilerin bazıları siyah cübbeli rahiplerdi ama Raistlin çoğunun Ejderha

Orduları'nda iş bulmak için gelen paralı askerler olduklarını farketti.

Sıraya girerek, birbirleriyle konuşan biri erkek biri kadın iki insanın arkasında durdular.

"Baharda taarruza geçileceğini duydum," dedi kadın. "İmparator iyi para ödüyor. Bu yüzden geldim buraya."

"İmparatorun iyi para ödemeye söz verdiğini söylesek daha doğru," dedi adam ters ters. "Hakkım olan çelikleri henüz görmedim ve iki aydır buradayım. Beni dinle, kuzeye git. Mavi Leydi için çalış. İyi ve zamanında ödüyor. Ben şimdi oraya gidiyorum. Şehre sadece eşyalarımı almak için döndüm."

"Tekliflere açığım. Yanına bir yol arkadaşı istersin belki," dedi kadın.

"Belki isterim," dedi adam.

Raistlin bu konuşmanın önemini daha sonra anlayacaktı. Sırada beklerken tek düşünebildiği sahte belgesiydi ve gittikçe daha çok bozuluyordu sinirleri. Kapı muhafızlarının belgeyi kabul edip etmeyeceğini düşündü huzursuzca. Kabul etmeyeceklerinden şüphelenmeye başladı. Tutuklanacağını, hatta Geceefendisi'nin zindanlarına atılacağını düşündü.

Yanında duran İolanthe'ye baktı, elini koluna koymuştu. Kadın sakindi ve Raistlin'in hiç önemsemediği bir konu hakkında bir şeyler anlatıyordu adama. Endişelenmesine gerek olmadığını söyledi kadın tekrar tekrar, muhafız sahte belgeye doğru düzgün bakmayacaktı bile. Raistlin kendi sahte belgesini kadının gerçeğiyle karşılaştırdı ve kendisi bile aralarında bir fark göremedi.

Kadına güveniyordu, en azından şimdiye kadar herhangi bir kişiye güvendiği kadar. Ancak Talent Orren hakkında

şüpheleri vardı. Orren anlaşılması zor bir adamdı. Hileli ya da hilesiz, herhangi bir şekilde para kazanmaya çıkmış sığ, sevimli hırsızlardan biri gibi gözüküyordu. Raistlin'in içinde, adamın bundan fazlası olduğuna dair bir his vardı. Orren'in keskin ve delici bakışlarını, kahverengi gözlerdeki zeka ve kurnazlığı düşündü. Sesindeki hafif Solamn aksanını hatırladı. Orren, Sturm gibi, her şeyini kaybetmiş asil bir aileden geldiği için kılıcını kiraya vermek zorunda kalmış olabilirdi. Ancak Sturm'ün aksine, Orren, Karanlık'ı seçmişti.

En azından, diye düşündü Raistlin, Talent Orren daha akıllı.

Kapı muhafızı öne ilerlemelerini işaret etti. Sahte izin belgesini muhafıza uzatırken Raistlin'in kalbi hızlandı, kanı kulaklarına hücum etti. İolanthe, muhafızı adıyla selamladı ve onu daha sonra Kırık Kalkan'da görüp göremeyeceğini sordu. Kendisine bir içki ısmarlayabileceğini söyledi gülerek. Muhafız sadece kadına bakıyordu. Raistlin'in iznine şöyle bir göz attı sadece, Raistlin'le ilgilenmedi bile. Kapıdan geçmelerini işaret etti ve sıradakilere döndü.

"İşte, kolay değil miydi?" dedi İolanthe.

"Bir dahaki sefere yanımda sen olmayacaksın." dedi Raistlin.

"Peh, hiç farketmez. Bu adamlar Yüceefendiler'in ordularına mensup değiller ama görünürde kapılardan sorumlu olanlar Yüceefendiler. Bu askerler, Neraka şehir muhafızları. Asli görevleri, Tapınak'ı kızdırabilecek kişileri şehre sokmamak. Soruna bulaşmalarına ya da risk almalarına yetecek kadar para kazanmıyorlar. Bir keresinde bir askerin sokakta, onlardan ikisinin gözlerinin önünde bıçaklandığını gördüm. Neraka muhafızları cesedin üzerinden atladılar ve yollarına devam ettiler. Öldürülen ya da soyulan bir kara hacı olsaydı durum farklı olurdu. Faili yakalamak için muhafızlar birbirlerini ezerlerdi."

Bundan sonra konuşmadan yürüdüler. Raistlin muhabbet edemeyecek kadar yorgun ve keyifsizdi ve konuşkan İolanthe'nin lafı bitmiş gibiydi en sonunda. Yüzündeki ifadeden düşüncelerinin en az üzerlerine düşen gölgeler kadar karanlık olduğu belli oluyordu. Raistlin kadının ne düşündüğünü tahmin edemedi. Kendisi geleceğini değerlendiriyordu ve kasvetli gözüktüğünü kabul etmek zorundaydı.

Büyücüler Sokağı'na geri döndüler; Raistlin, dükkanların hemen hemen hepsinin neden kepenklerinin kapalı olduğunu anlamıştı artık. Snaggle'ın işte kalmayı başarmasına hayret etti. Yine de Neraka'daki tek büyü malzemeleri dükkanı olmanın faydaları olmalıydı.

Raistlin, İolanthe'nin akşam yemeğine kalması için yaptığı ısrarlara karşı çıktı. Tükenmişti, bitkinliği fiziksel yorgunluğun yanında şevk kırılmasından ve mutsuzluktan da kaynaklanıyordu. Yalnız kalmak, olanları düşünmek ve ne yapacağına karar vermek istiyordu. Kadının yanında kalmamak için bir nedeni daha vardı. İolanthe'nin mütemadiyen misketlerine gönderme yapmasından hoşlanmıyordu. Kadının ejderha küresi hakkındaki gerçeği anladığını sanmıyordu ama riske girmeye gerek yoktu.

Raistlin nazik ama kesin bir şekilde kalmayı reddetti. İolanthe adamın dediğini yapacağını görünce, maalesef, başka işinin olmadığını söyledi. Onunla birlikte Kırık Kalkan'a gidecekti. Orada beraber yemek yiyeceklerdi.

İolanthe'nin duygularını incitmeden onu reddetmek için bir yol bulmaya çalıştı. Kadının arkadaşlığı ona şimdiden fayda sağlamıştı ve ileride de yararlı olacağını görebiliyordu. Ürkütücü bir düşman da olabilirdi. Neden peşini bırakmamakta ısrar ettiğini merak etti.

Dairenin içinde dolanıp odayı toplarken boş boş konuşmasını dinledi kadının ve anladı. Kadın yalnızdı.

Başka bir büyücüyle, kendisi gibi biriyle, hedeflerini ve düşlerini anlayacak bir kişiyle konuşmaya açtı. Kadın dönüp de, "Senle benim, birbirimize çok benzediğimizi hissediyorum," deyince teyit etmiş oldu düşüncelerini.

Raistlin gülümsedi. Neredeyse kahkahalarla gülecekti. Hastalıklı, garip renkli bir teni ve daha da garip gözleri olan kendisinin böylesi güzel, egzotik, zeki, güçlü ve itidal sahibi genç bir kadınla ortak ne noktası olabilirdi ki? Kadını çekici bulmuyordu. Kadına güvenmiyordu, ondan pek hoşlanmıyordu bile. Ne zaman alayla misketlerinden bahsetse, tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. Yine de kadının söylediği doğruydu. Aralarında bir bağ olduğunu kendisi de hissediyordu.

"Bizi birbirimize bağlayan, büyüye olan sevgimiz," dedi kadın, adamın dile getirmediği düşüncelerini duymuş gibi. "Ve büyüye olan sevgimiz, bizi bir arada tutacak. İkimiz de büyü için sevgi ve rahatlıktan, güvenlikten vazgeçtik. Ve daha fazlasından da vazgeçmeye hazırız. Haksız mıyım?"

Raistlin cevap vermedi. Adamın sessizliğini cevap olarak aldı kadın ve kıyafetini değiştirmek için yatak odasına geçti. Akşamı kadınla geçirmek ve söylediği her şeye dikkat etmek zorunda olduğu gerçeğine tam alıştırmıştı ki kendini, kadının dairesine çıkan merdivende ayak sesleri duydu adam.

Ayaklar ağırdı ve bir ses vardı, tahtaya sürten tırnaklar gibi. İolanthe odadan çıktığında yüzünü buruşturdu, bu sesin ne anlama geldiğini biliyor gibiydi.

"Ah, lanet olsun," dedi usulca ve kapıyı açtı.

Kanatları tavana sürünen iri bir bozak ejderan dikiliyordu kapıda.

"Burası İolanthe Hanım'ın evi mi?" diye sordu bozak.

"Evet," dedi İolanthe iç çekerek. "İolanthe benim. Ne istiyorsun?"

"İmparator Ariakas, Neraka'yı varlığıyla şereflendirmek için döndü. Sizin kendisine eşlik etmenizi rica ediyor hanımefendi," dedi bozak. "Ben size yolda refakat edeceğim."

Ejderanın bakışları kadından Raistlin'e kaydı, oradan tekrar İolanthe'ye döndü. Sürüngen gözlerinin tehditkar bir ifade ile titrediğini gören Raistlin ayağa kalktı, ölümcül bir büyünün kelimelerini getirdi aklına.

"Bakıyorum yalnız değilsiniz, hanımefendi," diyerek devam etti bozak konuşmaya. "Bir şeyi mi engelledim?"

"Sadece akşam yemeği planlarımı," dedi İolanthe önemsemez bir edayla. "Acemi bir büyücü olan bu genç adamla akşam yemeği yiyecektim; Neraka'ya yeni geldi de. İmparatorun onunla tanışmak isteyeceğini düşünüyorum. Bu Raistlin Majere, Ejderha Yüceefendisi Kitiara'nın kardeşi."

Bozak'ın şüphe dolu tavırları kayboldu. Raistlin'e ilgi ve saygıyla baktı. "Kardeşinize çok değer veririm, bayım," dedi. "İmparator da öyle."

"Sadece onu idam etmeye kalkıştı," diye fısıldadı İolanthe Raistlin'e, kalacağı yerde ihtiyacının olacağını söylediği nevresimi ve battaniyeyi verirken.

Raistlin kadına bakakaldı, bu haber onda şok etkisi yaratmıştı. Kadın ne demek istiyordu? Ne olmuştu? Ariakas ve Kit birbirlerine düşman mıydılar? Daha da önemlisi, bu, kendisini nasıl etkileyecekti? Raistlin olayın detaylarını öğrenmek istiyordu ama bunun zamanı değildi. İolanthe adama sırıttı ve göz kırptı, adamın onunla birlikte zaman geçirmesini garantileyecek bir şey söylemiş olduğunu çok iyi biliyordu.

"Kırık Kalkan'a nasıl gideceğinizi biliyorsunuz, değil mi Majere Usta?" diye sordu.

"Evet hanımefendi. Teşekkür ederim," dedi Raistlin tevazuyla, rolünü oynayarak.

İolanthe elini uzattı. "Sizinle tekrar görüşene kadar epey bir vakit geçebilir. Güle güle ve iyi şanslar."

Bozak'ın bakışları altında Raistlin nevresimini bir torbaya koydu ve eşyalarını topladı. Magius'un Asası'nı almadı. Ona bakmadı bile, köşedeki yerinde bıraktı. İolanthe, adamın bakışlarını yakaladı ve güvence verircesine, hafifçe salladı başını.

Raistlin eğilerek İolanthe'yi selamladı, sonra da bozak'ı. İçinde nevresimi, büyü kitapları ve başka birkaç parça eşyası olan torbayı omzuna attı. Kendini seyyar bir satıcı gibi hissederek hızla merdivenden indi. Yolunu aydınlatmak için İolanthe elinde bir fener tutmuştu.

"Yarın kuleye uğrayıp işinin nasıl gittiğine bakacağım," diye seslendi kadın, adam merdivenin sonuna ulaştığında.

Raistlin cevap veremeden kapattı kapıyı. Bozak, kadını kapının önünde beklemeye devam etti.

Akşamın bu saatinde boş olan sokağa çıktı Raistlin. Asasmı, onun parlayan ışığını, yorgun adımlarını desteklemesini özledi. Taşıdığı torba ağırdı, kollarını ağrıtıyordu. Döndü.

"Al, Caramon, bunu sen taşı..."

Raistlin durdu. Bunu söylediğine inanamıyordu. Bunu düşündüğüne inanamıyordu. Caramon ölmüştü. Kendine kızan Raistlin sokakta hızla ilerledi; yolunu Lunitari'nin kırmızı ışınlan ile Solinari'nin gümüş ışınları aydınlatıyordu.

Kara Kraliçe'nin tapınağını gördü. Ayların zayıf ışığı, Tapınak'a erişmekten aciz gibi gözüküyordu. Çarpık kuleler

ve soğan şekilli minareler ayların küçülmesine, yıldızların yok olmasına yol açmıştı. Tapınağın gölgesi adamın üzerine düştü ve onu ezdi. Başını kaldırmak, yürümeye devam etmek için çaba harcaması gerekti.

Eğer savaşı kazanırsa, gölgesi dünyadaki herkesin üzerine düşecek.

Hizmet etmek için gelmedim. Yönetmek için geldim.

Raistlin gülmeye başladı. Kahkahaları boğazını tahriş edip öksürmesine neden olana dek güldü.

- 6 -
Kara Kraliçe'nin Güçleri. Arayış. Buluş.

– 8. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Papağanların Evcil Olarak Kullanılmasının Uygunluğu Üzerine Bir İnceleme – Söz Konusu Kuşlara Büyü Kelimelerinin Öğretilmesi ve Bundan Kaynaklanan Korkunç Neticeler Hakkında Notlar.

Raistlin derin bir iç çekti. El yazması kitabı "*Tarifsiz Saçmalık*" olarak etiketlediği büyük bir sandığa atarken, etrafındaki yazmalara, kitaplara, tomarlara ve diğer dokümanlara kasvetli bir umutsuzluk içinde baktı. Bir taburenin üzerine oturmuş, işe yaramaz şeyleri ayıklayarak saatlerini, bir önceki günün tamamını ve bugünün de büyük bir kısmını harcamıştı. Sandık neredeyse dolmuştu. Tozdan boğulma raddesine gelmişti ve herhangi bir ilerleme kaydettiğini söyleyemezdi.

İolanthe haklıydı. Ancak alayla "*kütüphane*" olarak tanımlanabilecek bu yerde değerli hiçbir şey yoktu. Yüksek seviyeli Siyah Cübbeler giderken böylesi büyü kitaplarını ve tomarları yanlarında götürmüş olmalıydılar. Ya da İolanthe'nin söylemiş olduğu gibi, satılmışlardı.

İşine geri döndü ve kırmızı deriyle ciltlenmiş bir büyü kitabı ile ödüllendirildi. Bir hazine bulduğunu sanmıştı; hevesli genç büyücülere büyü sanatını öğretmek için yazılmış bir çocuk kitabı olduğunu gördü açınca. Sayfalarını çevirerek

kitaba göz atıyor, kendi okul günlerini, katlandığı işkenceyi, beceriksiz öğretmenini anımsıyordu ki kulenin ön kapısının dışından gelen bağrışmalar duydu. Biri kapıyı yumruklamaya başladı.

"Majesteleri Kraliçe adına açın kapıyı!"

Koridorun diğer ucundaki yaşlı üç adamın panik olduğunu işitti. Raistlin ayağa kalktı.

"Tapmak muhafızları!" diye bağırdı Çengel Burun, pis pencereden dışarı bakınca. "Seçkin Tapınak muhafızları! Ne yapacağız?"

"İçeri alacağız," dedi Göbekli.

Raistlin'in Sıska adını taktığı üçüncüsü, "Hayır, olmaz," dedi. Yığınların arasından geçerek açık duran kapıya ilerledi Raistlin. Kapıyı kapatarak aralık bıraktı sadece ve dışarıya baktı.

Kapının yumruklanması ve bağırtılar devam etti, Siyah Cübbeler'in tartışması da. En sonunda Çengel Burun kapıyı açmaları gerektiğine karar verdi; bunun için de eğer açmazlarsa muhafızların onu kıracağını ve Siyah Cübbeler'in ev sahiplerine bunu ödemeleri gerekeceğini söyledi. Zaten kirayı geciktirmişlerdi.

Çengel Burun merdivenden aşağı indi ve kapıyı açtı. Raistlin kapıya baktı. Ejderanlardan oluşan bir birlik içeri girdi ve merdivenden yukarı çıktı, pençeleri ahşap üzerinde iz bırakıyordu.

"Ben Komutan Slith'im," diye bağırdı biri. "Bu mülkü aramak için emir aldım."

"Aramak mı? Ne için? Bu bir rezillik," dedi Çengel Burun titreyen bir sesle.

"Kraliçe Takhisis, güçlü ve muhtemelen tehlikeli bir büyülü eşyanın Neraka şehrine girdiğini farketmiş," dedi komutan Slith bangır bangır. "Bildiğiniz üzere kanun gereği, bütün büyülü eşyaların değerlendirme ve kayıt için tapınağa getirilmesi gerekiyor. Neraka halkına tehdit oluşturabilecek eşyalara kamu güvenliği açısından el konulacaktır."

Raistlin'in aklına Magius'un Asası geldi hemen; onu Kırık Kalkan'daki odasında, döşeğinin altında bıraktığı için memnun oldu. Güvenlik, Kırık Kalkan'da biraz gevşekti ve hırsızlardan endişelenmişti. Kafası karıştı. Magius'un Asası güçlüydü ve tehlikeli olabilirdi ama Raistlin, onun Kara Kraliçe'nin dikkatini çekecek kadar güçlü olduğunu sanmıyordu.

"Kanunu biliyoruz," dedi Çengel Burun ağlarcasına. "Ve ona daima uyduk. Burada herhangi bir büyülü eşya yok."

"Ya İolanthe Hanım?" diye sordu Göbekli hevesle. "Onun tehlikeli eşyaları var. Ancak onları burada saklamıyor."

"Onu aramalısınız," diyerek teşvik etti Cılız.

"İolanthe Hanım'la konuştuk," dedi Komutan Slith. "İmparator Ariakas'm odasında görüştük kendisiyle. İolanthe Hanım, söz konusu büyülü eşya hakkında hiçbir şey bilmediğine dair temin etti bizi. Dairesini aramamız için izin verdi. Onu bulamadık."

"Neden bizde olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu Çengel Burun.

"Bazılarınızın Gizli Işık üyesi olduğunuza inanıyoruz," dedi Komutan Slith.

Raistlin, sivak'ın diğer askerlerden birine göz kırptığını gördü. "Gizli Işık! Hayır, hayır, hayır!" Çengel Burun korku içinde, anlaşılmaz bir şekilde konuşuyordu. "Biz hepimiz

muzaffer Kraliçe'mizin sadık hizmetkarlarıyız, sizi temin ederim!"

"İyi. O hâlde binayı aramamıza bir şey demezsiniz," dedi komutan sakin sakin.

"Lütfen arayın. Gizleyecek hiçbir şeyimiz yok bizim. Bu eşya neymiş?" diye sordu Çengel Burun, acınası bir hevesle. "Eğer onu biz bulursak sizlere teslim etmekten memnun oluruz."

"Bir ejderha küresi," dedi Komutan Slith, ve askerlerine ayrılmalarını emretti; bir kısmını alt katları, bir kısmını üst katları, bir kısmını da zemin katını aramaya gönderdi.

"Ejderha küresi mi?" Çengel Burun arkadaşlarına baktı.

"Hiç duymadım," dedi Göbekli ve Sıska kafasını salladı.

Komutan Slith tanımını verdi. "İnsan kafası büyüklüğünde bir kristal küre. Renksiz veya içinde renkler dönüyor olabilir." Adamlarına bağırdı, "Eğer bu tanıma uyan bir şey bulursanız ona dokunmayın. Derhal beni çağırın."

Raistlin kapıdan ayrıldı, taburesine dönerken kitap yığınlarına takıldı; nereye gittiğine pek bakmıyordu. Cübbesinin başlığını kafasına geçirdi, birkaç parşömen aldı eline ve yazılanları okumaya dalmış gibi yaptı. Kelimeler gözlerinin önünde uçuşuyordu. Eli, belindeki deri keseye gitti; misketlerle dolu olan keseye. Hiçbiri insan kafası büyüklüğünde değildi ama birinin içinde renkler dönüyordu.

Ahşabın parçalandığını duyabiliyordu; alt kattaki ejderanlar kapıları tekmeliyorlardı. Aklına gelen ilk şey, keseyi bir kitap yığınının altına sokmak ya da bir rafın arkasına saklamak oldu. Hemen kendini topladı ve sorunu iyice düşündü. Keseyi saklamak, yapabileceği en kötü şeydi. Ejderanlar onu bulurlarsa, içinde değerli bir şey olduğunu

derhal tahmin ederlerdi. Ejderanlar zekiydiler ve büyü kullanıcılarıydılar. Büyülü özellikleri olduğu bilinen büyük bir kristal kürenin kendini küçültebildiğini kısa bir sürede anlarlardı.

Keseyi üstünde tutmak, göz önünde saklamak çok daha iyiydi. Ejderanların büyü yaptıklarını duyabiliyordu. Kelimeleri anlayamıyordu ama gizli bir büyülü eşyayı kendisi arıyor olsa hangi büyüyü yapacağını biliyordu. Büyüyü meydana çıkaran bir büyü kullanır, eşyanın parlayarak ya da uğultu çıkartarak kendini ele vermesini sağlardı.

Raistlin, kesenin içine uzandı. Hassas parmakları, ejderha küresini diğer misketlerden sadece dokunarak ayırt edebiliyordu. Misketler serindi. Küre ise ılık ve yüzeyi çok daha pürüzsüz, yusyuvarlaktı.

Ejderanlar mutfağı arıyorlar, çanakları ve kavanozları etrafa atıyorlar, kilerin kapısını zorluyorlar, tabakları kırıyorlardı. Bir sonraki hedefleri kütüphane olacaktı.

Raistlin küreyi avucunun içine alarak sıktı. Ya küre kendini ele verirse? Ya küre Kraliçe Takhisis tarafından bulunmak istiyorsa? Ya nerede olduğunu küre söylediyse Takhisis'e?

Küre ısındı. Engerek'in sesi fısıldadı adama. Takhisis kürelerden korkar. Küreleri yok etmek için arıyor. Onun için oluşturduğumuz tehdidin farkında. Beni korursan, ben de seni korurum.

Kütüphanenin kapısı savrularak açıldı ve iki bozak ejderan içeri girdi. Kapıda durarak etraflarına bakındılar.

Raistlin küreyi kesesine geri bıraktı ve saygıyla ayağa kalktı; elleriyle cübbesini düzeltiyor ve gözlerini kaldırmaya korkarmış gibi başını eğik tutuyordu.

"Komutan, gelip bunu görmeniz lazım," diye bağırdı bozak. Komutan Slith odaya girdi. Etrafındaki yığınlara baktı ve iğrenerek homurdandı.

"Burada lağım cüceleri yaşıyormuş gibi gözüküyor," dedi. Sivak, Raistlin'e baktı. "Sen de kimsin?"

Çengel Burun kapıdan içeri daldı. "Kimse değil, Komutan. Bir çırak. Bizim için ıvır zıvır işler yapıyor. Yarattığın şu karmaşaya bir bak, Majere! Burayı derhal temizle!"

"Evet, Usta," dedi Raistlin. "Özür dilerim, Usta."

"Bu çöplüğü arayacak mıyız, efendim?" diye sordu bozak, Çengel Burun ejderanların mutfağı un içinde bırakmasına yüksek sesle söylenmek için giderken. "Haftalar alır!"

"Büyünü yap ve bitirelim bu işi," diye yanıtladı Komutan Slith. "İolanthe Hanım, bizi buraya gelmenin zaman kaybı olacağı konusunda uyarmıştı ve haklıymış."

"Cadıya güveniyor musunuz, efendim?" diye sordu bozak şüpheyle. "Küreyi kendisine saklamadığını nereden biliyorsunuz?" Komutan Slith kıkırdadı. "Cadının kendini koruma içgüdüsü çok güçlü. Takhisis onu küreyle yakalarsa hayatının hiçbir değerinin olmayacağını biliyor."

"Bir ejderha küresi nedir ki?" Bozak, bir kitap yığınını tekmeleyerek devirdi. "Ne yapar?"

"Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, Mavi Leydi'nin Yüce Ermiş Kulesi Savaşı'nı kaybetmesinin nedeninin küre olduğu; en azından ben öyle duydum." Komutan Slith, pençeli ellerini birbirine sürttü. "Onu ele geçirmeyi çok isterdim. Onun için epey para ödeyecek birkaç kişi tanıyorum."

"Para ödemek mi?" Bozak çok şaşırmıştı. "Onu bulursak derhal Geceefendisi'ne teslim etmemiz emredildi."

Komutan Slith üzüntüyle salladı kafasını ve kolunu bozak'ın omuzlarına attı. "Glug, evladım, seni eğitmeye çalışıp duruyorum. Hiçkimseye hiçbir şeyi '*vermezsin*'."

"Ama emirlerimiz..."

"Emirler, memirler!" Slith küçümseyerek söylendi. "Emirlerimizi bize kim veriyor? İnsanlar... ve savaşı kim kaybediyor? İnsanlar. Biz ejderciklerin kendi başımızın çaresine bakmaya başlamamız gerekiyor."

Bozak endişeyle kapıdan dışarıya baktı. "Bu şekilde konuşmamanız gerekiyor, efendim."

Raistlin, cübbesinin içinde terliyordu. Başı önde, kütüphanenin ortasında dikilmek dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hareket etmeye, dikkati kendi üzerine çekmeye korkuyordu.

"Şu ejderha küresi güçlü bir şey olmalı," dedi Slith özlemle, "Bir servet değerindedir. Daha önce herhangi bir büyülü nesne için bütün şehri aramamız hiç emredilmemişti."

"Yeşil Mücevher Adam, Berem dışında," dedi Grag.

"O adamı bulmak ve başına konan ödülü kazanmak isterdim." Slith ağzını şapırdattı. "Kraliçe'nin vereceği ödülle ufak bir şehir alabilirdim."

"Bir şehir mi, efendim?" diye sordu Grag ilgiyle. "Bir şehirle ne yapacaksınız?"

Raistlin burada biraz daha durursa delireceğini düşündü. Haydi yapın artık! Cübbesinin altında yumruklarını sıktı.

"Etrafına bir duvar örerdim," dedi Komutan Slith. "Sadece ejdercikler için bir şehir yapardım. Ne insanlar, ne cüceler, ne efler, ne de geri kalan o pisliklerin hiçbirinin içeride yaşamasına izin olmazdı. Ah, belki birkaç cücenin

yaşamasına izin verirdim," dedi sonunda, "Arkadaşlarıma ve bana cüce içkisi üretirlerdi. Adını da..."

Ejderanın lafı bir haykırışla kesildi.

"Alt katı bitirdik, Komutan! Hiçbir şey yok!''

"Üst katı bitirdik, Komutan! İlginizi çekecek bir şey yok!"

"Büyünü yap da gidelim buradan Glug," dedi Komutan Slith. "Mutfaktan gelen bu iğrenç koku midemi bulandırıyor."

Bozak birkaç kelime telaffuz etti ve pençeli elini salladı. Raistlin bunun bir büyü bulma büyüsü olduğunu farketti. Başka koşullar altında Raistlin bozak'ın büyü yapma şeklini incelerdi. Ancak şu anda buna ilgi gösteremeyecek kadar gergindi.

Nefesini tuttu; başı önde, elleri yenlerinin altında, yenleri ile keseyi gizlerken sol yeninden bir parıltının yayıldığını gördü dehşet içinde.

Raistlin'in kalbi ağzına geldi. Ağzı kurudu. Bütün bedeni titredi. Ejderanların bunu farketmemesi için bütün büyü tanrılarına, aklına gelen bütün tanrılara yalvardı. Bir an için dualarının cevaplandığını düşündü, zira bozak arkasını döndü. Sivak da onu takip edecekti ki omzunun üzerinden arkasına baktı. Sivak durdu.

"Sen git, Glug," diye emretti Slith. "Adamları topla. Ben de birazdan iniyorum."

Glug çıktı. Komutan yığınları iterek aralarından geçti ve Raistlin'in önünde durdu.

"Taşıdığın o büyülü şeyi vereceksin, değil mi evlat, yoksa ben mi alayım?" diye sordu Komutan Slith.

Raistlin cevap bile veremeden sivak, Raistlin'in sol kolunu yakaladı ve siyah cübbesinin yenini sıyırdı. Adamın bileğine

deri bir iple bağlanmış olan bir hançer parladı gümüş ışığıyla.

"Ah, bu da neymiş böyle?" dedi Komutan Slith hayran hayran. "Nasıl çalışıyor?"

Raistlin kolunu titremeden tutmakta zorlanıyordu. Bileğini kıvırarak hançerin ipten kurtulmasını ve eline düşmesini sağladı.

Komutan Slith, Raistlin'e baktı kurnaz bir ifade ile. "Sanırım sen bir çıraktan fazlasısın. Hepsini kandırdın, değil mi?"

"Sizi temin ederim ki efendim.." diye başladı Raistlin konuşmaya.

Komutan Slith sırıttı. Dili gözüktü dişlerinin arasından. "Endişelenme. Benim üzerime vazife değil. Ama bu silaha el koymam gerektiğini düşünüyorum. Başını belaya sokabilir."

Komutan Slith becerikli bir hareketle hançeri aldı.

"Lütfen almayın, efendim," dedi Raistlin, itiraz etmemesinin şüphe uyandıracağını düşünerek. "Gördüğünüz üzere, küçük bir hançer sadece. Pek değerli de değil ama benim için çok şey ifade ediyor..."

"Manevi değeri var, ha?" komutan Slith hançere baktı. "Bunun için kolaylıkla iki çelik alabilirim. Sana ne yapacağımı söyleyeyim evlat ve bu da sadece senin hoşlanabileceğim bir insan olduğunu düşünmem. Büyücüler Sokağı'ndaki yaşlı Snaggle'ı biliyor musun? Bunu ona satacağım, sen de gidip ondan alabilirsin."

Büyülü ışıltısını kaybetmiş olan hançeri koşumuna soktu Komutan Slith. İyice gizlendiğinden emin olduktan sonra sürüngen gözünü Raistlin'e kırptı ve yerdeki kitapların üzerinden geçerek odadan çıktı.

Takati kesilen Raistlin tabureye yığıldı. Kendisi için çok önemli olan hançeri kaybettiğine üzülmüştü ama buna değerdi. Hançerden yayılan parlak ışık, sivak'ın keseden parlayan soluk yeşil ışığı farketmesini engellemişti.

Kütüphanenin dışında, yaşlı üç adam hasarı gözden geçiriyor ve Geceefendisi'ne şikayette bulunmakla tehdit ediyorlardı. Ancak kimse bunu yapmaya gönüllü olmadı ve en sonunda şikayeti İolanthe'nin bildirmesi üzerine anlaştılar. Bundan sonra da sinirlerini yatıştırmak için içki içmeye karar verdiler. İçinde biranın durduğu fıçıya doğru giderken kütüphanenin önünden geçen Çengel Burun, Raistlin'i gördü ve neden oturduğunu öğrenmek istedi. Mutfaktaki dağınıklığı temizlemeye başlamalıydı.

Raistlin onu duymazdan geldi. Çocuklar için büyü kitapları, kelimelerin yarısı yanlış yazılmış büyü tomarları ve papağanlar üzerine önemsiz incelemelerle çevrili taburesinde oturdu ve panteondaki en güçlü ve tehlikeli tanrıça olan Karanlıklar Kraliçesi'nin kendisini ve ejderha küresini aradığı bilgisi altında ezildiğini hissetti. Kadının ikisini de bulması an meselesiydi.

Şehirden kaçabilirdi ama neredeyse hiç çeliği kalmamıştı. Gelişinden bu kadar kısa süre sonra ayrılması kuşku uyandırırdı.

Ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Konsey üyeleri onu şimdiye kadar asi büyücü ilan etmiş olmalılardı. Bütün beyaz cübbeli büyücüler onu yakalamak isteyecekti. Bütün Siyah Cübbeler onu gördükleri yerde öldürmek isteyecekti. Toplumdan dışlanacak, kötü, aşağılayıcı işler yaparak hayatta kalmaya çalışacaktı. Geleceğini görebiliyordu. Dışarıdaki Siyah Cübbeler gibi olacak, hırsı yüzünden tükenecek, haşlanmış lahana yiyerek yaşayacaktı.

"Önce Tahkisis beni bulmazsa elbette; zira o durumda bir geleceğim olmayacağı için bunun hakkında endişelenmeme

de gerek kalmaz," diye homurdandı Raistlin. "Salak kardeşimle beraber Kan Denizi'nin dibinde olsaydım keşke."

Kamburunu çıkartarak öne doğru eğildi, başını ellerinin arasına aldı ve umutsuzluğun içinde yayılmasına izin verdi.

Siyah Cübbeler oturma odasında korkularını aceleyle bira ile boğmuşlar ve saldırgan olmaya başlamışlardı.

"Şu ejderha küpesinin kimde olduğunu size söyleyeyim," dedi Çengel Burun.

"Küre, seni kel kafalı," dedi Göbekli huysuz huysuz. "Ejderha küresi."

"Küre, küpe, ne fark eder ki?" diye hırladı Çengel Burun. "Gizli Işık. Ejderciğin ne dediğini duydunuz!"

Raistlin kafasını kaldırdı. Bu ismi üçüncü kez duyuyordu. Çengel Burun daha dün bunu İolanthe ile konuşmuş, Gizli Işık'a üye olmalarından şüphelenilmesinden korktuğunu söylemişti. Sivak da Gizli Işık'tan bahsetmişti.

Raistlin bunu İolanthe'ye sormak istemişti ama diğer sorunlarının arasında unutup gitmişti. Kütüphaneden çıktı ve koridorun diğer ucundaki, Siyah Cübbeler'in bira içip sorunları için başka kimleri suçlayabileceklerini düşündükleri oturma odasına gitti.

"Burada ne yapıyorsun, Majere?" diye sordu Çengel Burun öfkeyle, Raistlin'i görünce. "Mutfağı temizliyor olman lazım senin."

"Hemen başlıyorum efendim," dedi Raistlin. "Ancak merak ettim de, bahsettiğiniz bu '*Gizli Işık*' nedir?"

"Bir grup hain, suikastçı ve hırsız," dedi Çengel Burun, "Muzaffer Kraliçemizi yenmek için çalışıyorlar."

Raistlin şaşkınlıkla, bunun bir direniş hareketi olduğunu farketti. Neraka'da faaliyet gösteriyordu, Takhisis'in burnunun dibinde.

Daha fazla bilgi edinmek istedi ama kimse konuşmaya yanaşmadı. Birbirlerine şüpheyle baktıklarından, her birinin diğerlerinin muhbir olduğundan şüphelendiğini ve kendisini ilk fırsatta Geceefendisi'ne ihbar edeceklerini tahmin etti.

İsterlerse yapsınlar, diye düşündü Raistlin temizliğe başlamak için mutfağa giderken. Aklını boşaltmak için fiziksel bir işinin olmasından memnundu. Fikirler ve planlar o kadar çabuk oluşuyordu ki onları takip etmekte zorlanıyordu. Ancak baskın olan tek bir düşünce vardı.

Takhisis savaşı kazanırsa, onun kölesi olacağım, bana atacağı güç kırıntıları için yalvarmak zorunda kalacağım. Ama Takhisis kaybederse...

Yeri süpürüp kırık tabakları toplarken, kendini Karanlık'ın davasına adamış birinin Işık güçleri için savaşıp savaşamayacağını merak etti.

- 7 -
Yanlış yer. Yanlış zaman.

– 8. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Raistlin, bütün gün kulede çalışarak önce mutfağı temizledi, sonra da oda oda dolaşıp devrilmiş mobilyaları düzeltti ve ejderanların tekmelediği kapılardan düşen tahta parçalarını topladı. Siyah Cübbeler bira içtiler, atıştılar, Raistlin'in onlar için hazırladığı yemeği yediler, biraz daha atıştılar, sonra da yataklarına gittiler.

Raistlin, büyülü kelimeler söyleyebilen bir papağanın bile açabileceği rünüyle kapıyı kapattığında karanlık çökmüştü. Uzun ve yorucu günün sonunda fiziksel olarak bitap düşmüştü ancak asla uyuyamayacağını biliyordu, çünkü aklı hâlâ karman çormandı. Uyanık bir şekilde yatıp karanlığa bakmaktan daha fazla nefret ettiği bir şey yoktu.

Snaggle'a uğrayıp hançerini geri alabileceği geldi aklına. Sivak komutan, herhangi bir şeyin pençelerine yapışmasına izin vermeyecek biri gibi gözükmüştü, hele ki konu çelikse.

Raistlin o civardayken İolanthe'ye uğramayı düşündü. Gizli Işık olarak bilinen örgüt ilgisini çekiyordu ve kadın da Neraka'daki herkesi tanıyor gibiydi. Şehrin karanlık nabzını tutuyordu. Ama adam bu fikri reddetti. Kadınla konuşmak çok tehlikeliydi. Ne düşündüğünü hemen anlıyordu ve adam, kadının şu anda aklından geçenleri de tahmin etmesinden korktu. Kadın tam bir muammaydı. Sadakatinin

kime karşı olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Takhisis için mi çalışıyordu? Ariakas mı? Yoksa Kitiara mı? İolanthe, Kit hakkında pek konuşmamıştı ama kardeşinden bahsederken kadının sesindeki sıcak hayranlık tonunu farketmişti Raistlin.

İolanthe bana benzediğine göre, diyerek hatırlattı Raistlin kendine, sadakati hiç şüphesiz İolanthe'ye, ki bu da ona güvenilemeyeceği anlamına geliyor.

Beyaz Kapı'dan geçerek girdi Neraka'ya. Bu geç saatte sıra azdı, ancak Raistlin kendilerine Talent Orren'in selamlarıyla Kırık Kalkan'dan bir sürahi soğuk bira getirmiş olan bir garson kıza kur yapan muhafızlar yüzünden bir süre beklemek durumunda kaldı. Raistlin, Orren'in Neraka muhafızlarım mutlu tutarak akıllıca davrandığını düşündü. Orren biraya çok para ödemiyordu ama karşılığında epey güven kazanıyordu.

Raistlin, Beyaz Kapı'dan tek başına birkaç kez geçmişti ve sahte belgesine sadece bir göz atmışlardı. Artık ondan endişelenilmiyordu. İolanthe'nin onu temin etmiş olduğu gibi, muhafızların nöbeti çok gevşekti. Raistlin sadece kenderlerin geri çevrildiğini görmüştü ve o da muhafızların bu ufak baş belalarını yakalayabilecek kadar ayık oldukları zamandı.

Kapıdan en sonunda geçmeyi başardıktan sonra Raistlin gözlerini açık tutarak hızla hedefine doğru yürüdü. Elinde gül yaprakları vardı ve uyku büyüsünün kelimelerini tekrarlıyordu içinden. Kimse ona bulaşmadı ve güvenli bir şekilde Büyücüler Sokağı'na ulaştı.

Sokaktaki tek ışık, Snaggle'ın büyü malzemeleri dükkanının penceresinden geliyordu. İolanthe'nin penceresi karanlıktı. Raistlin. düzenli ve özenle yerleştirilmiş birkaç lambayla aydınlatılan dükkana girdi. Snaggle tezgahın arkasında, bir tabureye tünemiş oturuyor, bitki çayı içiyordu.

Dükkanın sahibiyle zaten tanışmış ve İolanthe'nin ona nasıl davrandığını izlemiş olduğundan, ne yapması gerektiğini biliyordu.

"*Duvarlarda bir şey görmezsin. Kutularda iksir şişeleri olmaz. Bu şehirde aşikar nedenlerden ötürü açıkta hiçbir şey yoktur,*" diyerek uyarmıştı kadın onu. "*Snaggle bütün mallarını etiketli kutular ve sandıklarda saklar, onlar da uzun tezgahın arkasında, yerden tavana kadar uzanan raflara dizilmiştir. Hiçbir müşterinin tezgahın arkasına geçmesine izin verilmez. Geçmeye çalışan son adamı yerden süngerle temizlediler. Snaggle'a neye ihtiyacın olduğunu söylersen sana getirir.*"

Snaggle dişsiz ağzıyla gülümsedi. "Majere Usta, sizin için ne yapabilirim? Örümcek ağı mı arıyorsunuz? Çok güzel ağlarım var, efendim. Bugün geldi. Thorbardin'in kara cüceleri tarafından yetiştirilmiş örümceklerin ağları. Çok mutlu o örümcekler. Kaliteli ağ örmekte mutlu örümcekler gibisi yoktur."

"Hayır, teşekkür ederim efendim," dedi Raistlin. "Bir hançer için geldim. Bugün size bir ejderan muhafız tarafından satılmış olabilir. Tapınak muhafızlarından bir sivak ejderan..."

"Komutan Slith," dedi Snaggle başını anlayışla sallayarak. "Onu iyi tanıyorum, efendim. Şehre yeni geldi ama şimdiden izini bıraktı. Evet, bugün buradaydı. Bana bir hançer getirdi. Kaliteli. Bir zamanlar Magius'a aitmiş. Bileğinizde taşıyabilmeniz için deri bir ipi de var..."

"Biliyorum," dedi Raistlin ters ters. "Hançer eskiden benimdi."

"Ah şu Slith!" Snaggle kıkırdadı. "Sanırım hançerinizi geri istiyorsunuz. Emin olmak için, onu bana tarif edebilir misiniz? Ayırt edilmesini sağlayacak özellikleri var mı?"

Raistlin sabırla tarif etti hançerini ve ağzında ufak bir çentiğinin olduğundan bahsetti.

"Cesur bir kaçış sırasında mı oldu, efendim?" diye sordu Snaggle ilgiyle. "Bir trolle mi dövüşüyordunuz? Yoksa goblinlerle mi savaşıyordunuz?"

"Hayır," dedi Raistlin, olayı gülümseyerek hatırlarken. "Kardeşim ve ben, bıçak fırlatmaca oynuyorduk..."

Durdu. Caramon'dan bahsetmek, hatta onu anımsamak bile istememişti. Raistlin, kendi tasarımı olan deri kılıfı anlatmaya koyuldu.

Snaggle taburesinden kalktı ve kutulardan birine gitti, yerinden aldı ve tezgahın üzerine koydu. Kapağını açarak içindeki birkaç hançeri ortaya çıkarttı. Raistlin kendininkini gördü ve tam eline alacaktı ki, Snaggle, maharetli bir hareketle onu engelledi.

"Bu sizin hançeriniz mi efendim? Beş çelik verirseniz onu memnuniyetle size iade ederim."

"Beş çelik!" Raistlin'in soluğu kesildi.

"Magius'a aitmiş. Bana öyle söylendi," dedi Snaggle ciddiyetle.

"Ansalon'un dört bir yanındaki diğer beş bin hançer de öyle," dedi Raistlin.

Snaggle, adama gülümsedi sadece ve kutunun içindeki hançeri düzeltip kapağını kapattı.

"Size bir teklifim var," dedi Raistlin. "Hiç param yok ama duyduğuma göre iksir alıyormuşsunuz. Uzun süredir iksir yapıyorum ve bu konuda yetenekliyim."

"İşinizden örnek getirin, efendim. Eğer iksir söylediğiniz kadar iyiyse anlaştık."

Raistlin selam vererek teşekkür etti ve Kırık Kalkan'a dönmek için ayrıldı. Yürüyüş iyi gelmişti. Yorgundu, uyuyabilirdi.

Kraliçe'nin Yolu'ndaki kaldırımlardan birinden Beyaz Kapı'ya doğru ilerlerken, kara hacıların uzun, siyah cübbesini giymiş üç adamın kendisine doğru geldiğini gördü. Üçü kol kola girmiş, derin bir tartışmaya dalmışlardı. Muhtemelen Kırık Kalkan'dan geliyorlardı, zira kelimelerini yuvarlıyorlar ve birbirlerine bağırıyorlardı, ki sakin gecede sesleri çok yüksek çıkıyordu.

Adamlardan ikisinde fener vardı ve o ışıkta Yargıç'ın köpeğe benzer yüzünü ve kaslı kollarını tanıdı Raistlin. Konuşmanın çoğunu cellat yapıyor, kurbanlarından birinin son can çekişmelerini iğrenç detaylarını vererek anlatıyordu sarhoş kafayla. Diğer ikisiyse heyecanla onu dinliyor ve vidanın her dönüşüne ya da kamçının her darbesine kahkahalarla gülüyorlardı. Üçü doğrudan Raistlin'in üzerine doğru yürüyorlardı.

Raistlin çarpışmadan kaçınması gerektiğini biliyordu. Yargıç, sarhoş da olsa, tehlikeli bir adamdı. Raistlin bir sokağa dönmeli ya da uysalca caddenin karşısına geçmeliydi. Ancak Yargıç'ı izlerken, Raistlin işkence odasındaki zavallıların çığlıklarını hatırladı ve öfke alev aldı içinde. Kabadayılardan hep nefret etmişti, muhtemelen kendisi onların hedefi olduğu için ve kabadayı, konu Yargıç olunca, nazik bir ifadeydi.

Raistlin, kaldırımın ortasında durdu. Yargıç ve iki arkadaşı, kol kola, ona doğru geldiler. Ya onu farketmeyecek kadar sarhoşlardı, ya da çekileceğini farzetmişlerdi.

Raistlin olduğu yerde kaldı. Üçlü ya duracak ya da onun üzerinden geçecekti.

En sonunda Yargıç onu gördü. Küfretmeye başladı ve üçlü sallanarak durdu.

"Kenara çekil pislik ve efendilerinin geçmesine izin ver," dedi Yargıç hırlayarak.

Raistlin başlıklı kafasını eğdi. "Eğer siz üçünüz bir adım kenara çekilme nezaketini gösterirseniz, saygıdeğer beyler, ben..."

"Bizden kenara çekilmemizi istemeye cüret ediyorsun!" diye bağırdı fener taşıyan rahiplerden biri. "Onun kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum, umursamıyorum da," dedi Raistlin.

"Bu sesi hatırlıyorum. Bu bok yiyenle daha önce karşılaşmıştım," dedi Yargıç. "Feneri ona doğru tut ki kim olduğunu görebileyim..." Yargıç'ın bedeni bir anda kasıldı. Geriye eğildi, gözleri açıldı. Acı dolu bir çığlıkla nefes verdi, sonra da boğulur gibi bir ses çıkartarak öne eğildi, ellerini uzatmıştı. Yargıç'ın ağzının kenarından kan damladı ve adam yüz üstü kaldırıma düştü. İki fenerin ışığı, Yargıç'ın sırtına saplanmış kasap bıçağından yansıdı. Raistlin, siyahlara bürünmüş birinin köşeden döndüğünü gördü.

İki kara hacı, ölü adama bira dolu bir şaşkınlıkla bakakaldı. Raistlin de en az onlar kadar şaşkındı. Şoktan ilk kurtulan o oldu ve adamın öldüğü belli olmasına karşın yanında diz çöküp boğa benzeri boynunda nabız aradı. Kara hacılardan biri aniden çığlık attı.

"Sen!" diye bağırdı, parmağını Raistlin'e uzatarak. "Senin yüzünden öldü!"

Raistlin'in kafasına vurmak için fenerini salladı ama darbesi hedefinin yakınına bile gelmedi.

Diğer kara hacı muhafızları çağırmaya başladı. "Cinayet! İmdat! Suikastçılar! Cinayet!"

Raistlin içinde bulunduğu tehlikeyi farketti. Kara hacılar onun Yargıç'ı özellikle durdurup konuşmaya tuttuğunu ve böylece suikastçının arkadan gelip onu bıçakladığını düşünüyorlardı! Raistlin suçsuz olduğunu istediği kadar söyleyebilirdi ama durum onun aksineydi. Kimse ona inanmazdı.

Raistlin ayağa kalktı. Gül yaprakları elindeydi. Uyku büyüsünün kelimeleri de zihnindeydi ve derhal diline geçtiler.

"*Ast taşarak sinuralan krynawi*!"

Gül yapraklarını iki kara hacmin yüzüne attı ve adamlar kaldırıma yığılarak uyumaya başladılar; biri su oluğuna, diğeri de Raistlin'in ayaklarının dibine düşmüştü. Fenerlerden biri yere düşerek kırıldı. Işığı söndü. Maalesef diğeri yanmaya devam ediyordu. Raistlin ışığı söndürmek isterdi ama cesaret edemedi. Islıklar ve bağırtılar duyabiliyordu ve İolanthe'nin ona Neraka muhafızlarının bir kara hacının öldürülmesini ne kadar ciddiye aldıklarını anlattığını hatırladı. Yargıç'ın öldürülmesi üzerine bütün garnizon ayağa kalkardı.

Raistlin ne yapacağını düşünerek bir an için tereddüt etti. Kendini büyü koridorlarına atabilir ve odasının güvenliğine ulaşabilirdi. Göğe baktı ve Lunitari'nin kırmızı gözü ona kırpılırmış gibi geldi. Tanrıça, ondan her zaman hoşlanmıştı. Bu, aradığı şey olabilirdi. Kendini riske atıyor olsa da bu fırsatı tepemezdi.

Siyahlara bürünmüş kişinin caddeden aşağı koştuğunu hatırlayan Raistlin, aynı güzergahı izledi. Solinari'nin gümüş ışığı Lunitari'nin kırmızı parıltısıyla karışıyordu ve Raistlin. suikastçının bir hata yapmış olduğunu derhal gördü. Aceleyle yanlış köşeden dönmüştü. Bir caddeye çıkmamış, yüksek, taş bir duvarla sonlanan bir çıkmaz

sokağa girmişti. Suikastçı hâlâ burada olmalıydı. Kanatları yoksa kaçmış olamazdı.

Raistlin yavaşladı; dikkatli ilerliyor, gölgelere bakıyor, en hafif sesi bile dinliyordu. Suikastçı birden fazla bıçak taşıyor olabilirdi ve Raistlin de karburgaları arasında bir bıçak hissetmek istemiyordu. Bir sürtünme sesi duydu ve simsiyah giyinmiş, taş duvara tırmanmaya çalışan suikastçıyı gördü. Duvar çok yüksekti; çamur kaplı taşlar kaygandı ve el ya da ayak koyacak bir yer yoktu. Suiksatçı kayarak yere düştü ve olduğu yerde kalıp küfretti.

Ay ışığı ve gölgeler altında tam olarak seçilmeyen suikastçı kısa boylu ve inceydi; Raistlin, ilk başta, katilin bir çocuk olduğunu sandı. Daha da yaklaşınca, Lunitari'nin ışığında, onun, Talent Orren'in Kırık Kalkan'dan attığı dişi kender olduğunu anladı. Kenderlerin giydiği parlak kıyafetleri yoktu üzerinde, simsiyah giyinmişti; siyah gömlek, siyah pantolon. Sarı örgülerini siyah bir berenin altına sokmuştu.

Çelik parladı kadın elinde. Gözleri ışıldadı. Yüzünde bir kendere hiç yakışmayan bir ifade vardı; sert, kararlı ve soğuk.

"Muhafızları çağır ve boğazını kesivereyim," dedi. "Onu da yapabilirim. Bıçakla çok hızlıyımdır. Ne kadar hızlı olduğumu görmüşsündür belki."

"Çağırmayacağım," dedi Raistlin. "Duvarı aşmana yardım edebilirim."

"Senin gibi zayıf biri mi?" Kender alay etti. "Bu duvardan bir kedi yavrusunu bile atamazsın sen."

Arkalarında muhafızlar bağırıyor ve düdüklerini öttürüyorlardı. Kender hiç de sinirli ya da korkmuş gibi değildi, bu konuda herhangi bir kender gibi davranıyordu.

"Büyümü kullanabilirim," dedi Raistlin. "Ancak bir bedeli var."

"Ne kadar?" siye sordu kender tehditkar bir bakışla.

"Pazarlık edecek durumda değilsin," dedi sakin sakin Raistlin ve elini kadına uzattı. "Al ya da reddet."

Kender adama tereddütle baktı, şüphe içindeydi. Artan düdük sesleri ve kaldırıma çarpan ayakların gürültüsü kadının karar vermesine yardım etti. Adamın elini tuttu. Raistlin büyü kelimelerini söyledi ve ikisi birden yükselerek duvarın üzerinden uçtular. Sokağın diğer tarafında, tüy kadar hafif indiler yere.

Tasslehoff olsaydı ohlar, ahlar ve büyüyü tartışıp Raistlin'den kendisini tekrar uçurmasını isterdi. Yanındaki kender ağzını kapalı tuttu. Yere indikleri anda kadın yaydan fırlayan bir ok gibi fırladı.

Ya da aslında fırlamaya çalıştı. Raistlin kadının elini sıkıca tutmuştu ve kenderlerin oyunlarına alışkın olduğundan, kadın kaçmaya çalışırken bileğini kırarcasına büküp neredeyse omuzunu çıkartmasına karşın onu bırakmadı.

Arkalarından yükselen seslere bakılırsa, olay yerinde daha fazla muhafız birikiyordu ve katili arama alanlarını genişleteceklerdi.

"Bana borçlusun," dedi adam, kenderi sıkı sıkı tutarken.

"Hiç çeliğim yok," dedi kender.

"Çelik değil. Bilgi."

"Ondan da hiç yok," dedi kender ve adamdan tekrar kurtulmaya çalıştı.

"Senin adın ne?" diye sordu adam.

"Seni ilgilendirmez."

"Benimki Raistlin Majere," dedi kadına. "İşte, benimkini biliyorsun artık. Sen de bana seninkini söyle. Zararı dokunmaz, değil mi?"

Kender düşündü. "Sanırım dokunmaz. Ben Marigold Featherwinkle'ım."

Krynn'in uzun tarihi boyunca bundan daha garip isimli bir soğukkanlı katil olmamıştır herhalde, diye düşündü Raistlin.

"Bana Mari derler," diye ekledi kender. "Sana da Raist diyorlar mı?"

"Hayır," dedi Raistlin. Ona bu şekilde seslenen sadece bir kişi vardı. "Sen Gizli Işık'ın bir üyesisin, Mari," dedi bildirir gibi, soru gibi sormadan.

"Gizli Işık mı? Hiç duymadım," dedi Mari.

"Sana inanmıyorum. Kenderler hakkında bir şeyler bilirim ve bu cüretkar planı tek başına yapmadığına eminim."

"Yaptım işte!" diye bağırdı Mari içerleyerek.

Raistlin omuzlarını silkti. "Seni büyüyle duvarın diğer tarafına gönderebilirim."

Muhafızların sokağa doluştuğunu ikisi de duyabiliyordu.

Mari suratını astı ve inatla hiçbir şey söylemedi.

"Yardım edebilirim," dedi Raistlin. "Biraz önce gördüğün gibi."

"Siyah Cübbe giyiyorsun," dedi kadın.

"Sen de şen kalpli bir kendersin," dedi Raistlin, "ve yüzünde kan var."

"Öyle mi?" Mari cebinden bir mendil çıkarttı ve yanaklarını sildi.

"Sanırım o benim," dedi Raistlin, mendili tanıyarak.

"Düşürmüş olmalısın." Mari kocaman gözleriyle baktı adama. "Geri istiyor musun?"

Raistlin gülümsedi. En azından bazı şeyler hiç değişmeyecekti. Garip bir şekilde rahatlamış hissetti kendini. "Arkadaşlarınla nasıl temasa geçebileceğimi söyle bana Mari ve ben de gitmene izin vereyim."

Mari adamı inceledi, onunla ilgili karar vermeye çalışıyormuş gibiydi. Duvarın diğer tarafında muhafızların çöp yığınlarını dürttükleri ve arka kapılara vurdukları duyulabiliyordu.

"Çok vaktimiz yok," dedi Raistlin. "Birinin aklına bu sokağa bakmak gelecektir eninde sonunda. Ve ben de bilmek istediklerimi bana söyleyene kadar seni bırakmayacağım."

"Pekala, bu Gizli Işık grubu hakkında bir şeyler duymuş olabilirim," dedi Mari istemeye istemeye. "Hatırladığım kadarıyla Trol'ün Saçı isimli meyhaneye gitmeli, bir içki istemeli ve '*Girdaptan kurtuldum,*' deyip beklemelisin."

"Girdaptan kurtuldum!" Raistlin dehşet içinde tekrarladı. Kadını daha sıkı tuttu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Neyi? Bırak beni! Canımı acıtıyorsun," diye inledi Mari.

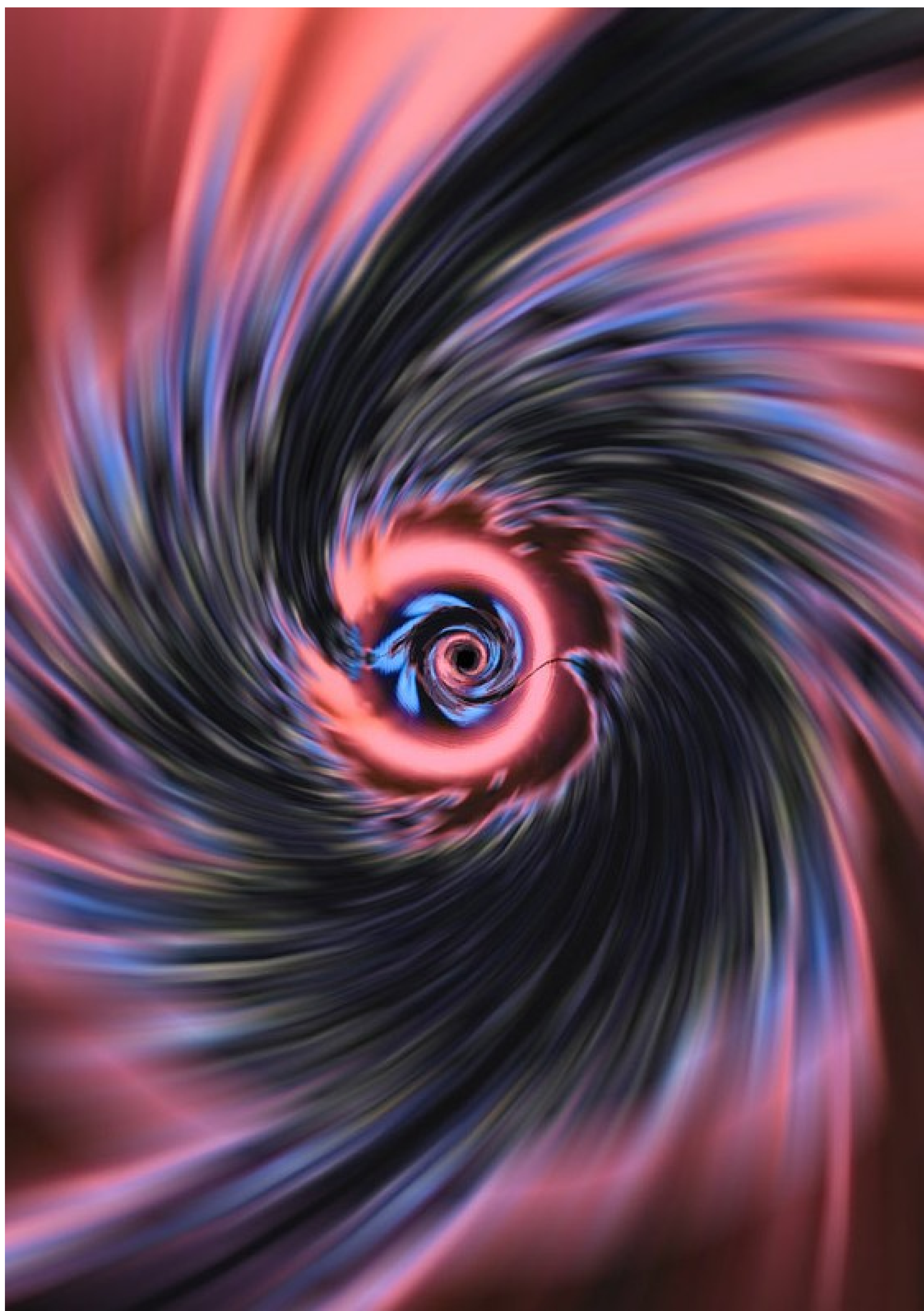
Raistlin elini gevşetti. Aptalca davranıyordu. Kadının Girdap'ı, geminin batmasını, Kan Denizi'ni bilmesinin imkanı yoktu. Girdap bir parolaydı, hepsi bu. Kenderi bıraktı; tam teşekkür edecekken Mari sokakta koşmaya başlamıştı bile. Karanlığın içinde kayboldu kadın.

Raistlin sırtını duvara dayadı. Heyecan ve tehlike geçince bitmiş, tükenmiş hissediyordu kendini. Ve Kırık Kalkan'a kadar önünde uzun bir yol vardı. Etrafındaki binaların içinde ışıklar yanıyordu; muhafızların bağırtılarını duyanlar uyanmış, pencerelerinden sarkarak ne olduğunu

öğrenmeye çalışıyorlardı. Bu karmaşaya ek olarak muhafızlar şehir kapılarının kapatılmasını, kimsenin ne dışarı bırakılmasını ne de içeri alınmasını emrediyorlardı.

Raistlin'in son bir büyü yapacak gücü kalmıştı. Ejderha küresini avucuna aldı, kelimeleri söyledi ve büyü koridorlarına girdi. Kırık Kalkan'daki odasında çıktı. Keselerini çıkartıp yastığının altına koyduktan sonra soyundu ve yatağın üzerine yığılarak anında uykuya daldı.

Rüyasında, her zamanki gibi, Caramon'u gördü. Ancak bu sefer Raistlin'i kasap bıçağıyla dürten bir kender vardı Caramon'un yanında.

- 8 -
Ertesi Sabah. Tanık

– 9. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Raistlin, kapının çalınmasıyla uyandı. Derin bir uykudan aniden kalkınca yatağında oturdu, kalbi deliler gibi çarpıyordu. Pencereden dışarı baktı. Gece hâlâ şehri örtüyordu. Çok kısa bir süredir uyuyordu sadece. Nerede olduğunu hatırlamaya çalışarak yatağında oturmaya devam etti.

"Aç şu lanet olası kapıyı!" diye seslendi İolanthe anahtar deliğinden.

Komşulardan biri seslerini kesmeleri için bağırdı. Raistlin kısa bir süre daha olduğu yerde kalarak durumunu değerlendirdi; sonra, Magius'un Asası'nı tutup "*Shirak,*" demesiyle birlikte asanın tepesindeki kristal yumuşak bir ışıkla parlamaya başladı.

"İzin ver de giyineyim," diye seslendi adam.

"Daha önceden görmediğim bir şeyin olmadığına eminim," dedi İolanthe sabırsızca. "Bir tek altın rengi olması olabilir."

Raistlin gülmedi. Aceleyle giyinip kapıyı açtı.

Bol, gece mavisi bir cübbeye sarınmış olan İolanthe, adamın yanından geçerek odaya girdi.

"Kapıyı kapat," dedi kadın, "ve kilitle."

Raistlin kendine söyleneni yaptı ve kadına uykulu gözlerle baktı.

"Sana bir bardak bitki çayı getirdim." Üzerinde dumanı tüten bir bardak verdi adama. "Uyanık olman gerekiyor."

"Saat kaç?" diye sordu adam.

"Sabah olmak üzere."

Adam bardağı hiç düşünmeden aldı ve elini yaktı. Bardağı yere koydu. İolanthe odadaki tek iskemleyi alarak Raistlin'i, yatağının kenarına oturmak zorunda bıraktı. Adam gözlerini ovuşturdu.

İolanthe ellerini kucağında birleştirdi ve öne eğildi. "Buraya geldiler mi?" diye sordu gergince.

"Kim buraya geldi mi?"

"Tapınak muhafızları. Demek gelmediler. Nerede yaşadığını bilmiyorlar. İyi. Bu bize zaman kazandırır." Adama baktı. "Bu gece neredeydin?"

Raistlin kadına mahmur mahmur baktı. "Yatakta. Niye?"

"Bütün gece yatakta değildin. Sadece soruma cevap ver," dedi kadın sert bir sesle.

Raistlin eliyle saçlarını düzeltti. "Büyülü bir eşyayı arayan ejderanlar yüzünden Kule'de kalıp temizlik yapmak zorunda..." "Onu biliyorum," diye kesti İolanthe adamın sözünü. "Sonra nereye gittin?"

Raistlin ayağa kalktı. "Yorgunum. Bence gitmelisin."

"Ve bence de sen bana cevap vermelisin!" dedi İolanthe, menekşe gözleri alev alevdi. "Kara Hayalet'in senin peşine düşmesini istemiyorsan elbette."

Raistlin kadına dikkatle baktıktan sonra geri oturdu.

"Kuleden çıktıktan sonra arkadaşın Snaggle'ı ziyaret ettim. Kertenkele adamlardan biri hançerimi almıştı..."

"Komutan Slith. Onu da biliyorum. Snaggle'ı gördün mü?" "Evet, bir anlaşma yaptık. İksir karşılığında..."

"İksirlerinin Cehennem'e kadar yolu var! Sonra ne oldu?" "Yorgundum. Odama gelip yattım," dedi Raistlin.

"Gürültüleri duymadın mı? Sokaklardaki karmaşayı görmedin mi?"

"Sokaklarda değildim," dedi Raistlin. "Büyü malzemeleri dükkanından çıktığımda o kadar bitkindim ki yürümek istemedim. Büyünün koridorlarından gittim."

İolanthe gözlerini adama dikti. Adam da kadının gözlerinin içine baktı.

"İyi, iyi," dedi kadın rahatlayarak ve adama hafifçe gülümsedi. "Bunu duyduğum iyi oldu. Olanlara senin de karışmış olabileceğinden korkuyordum."

"Neye karışmış olmamdan?" diye sordu Raistlin sabırsızlanarak. "Bütün bu gizemin nedeni ne?"

İolanthe iskemleden kalktı ve yataktaki adamın yanına oturdu. Sesini alçalttı, fısıldayarak konuştu. "Dün gece Yargıç öldürüldü. Tapınağın yakınında, Büyücüler Sokağı'ndan pek de uzakta olmayan bir kaldırımda yürüyormuş ki siyah cübbe giyen bir büyücü yanına yaklaşmış. Siyah Cübbe, Yargıç'ı lafa tutunca suikastçı arkasından yaklaşmış ve onu sırtından bıçaklamış. Hem suikastçı hem de büyücü kaçmış."

"Yargıç..," dedi Raistlin, hatırlamaya çalışırcasına kaşlarını çatarak.

"Geceefendisi'nin pis işlerini yapan kas yığını," dedi İolanthe. "Geceefendisi'nin gözleri döndü. Siyah cübbeli

büyücüleri bulmak için şehrin altını üstüne getiriyor."

İolanthe ayağa kalktı ve yumruk yaptığı elini diğer elinin avucuna vurarak odada volta atmaya başladı.

"Bu daha kötü bir zamanda olamazdı! Büyücüler zaten zan altında ve şimdi de bu! Muhafızlar önce bana geldiler. Şansıma bir tanığım vardı. Ariakas'ın yatağındaydım."

"Yani benim peşime düşeceklerini düşünüyorsun," dedi Raistlin; kayıtsız gözükmeye çalışıyordu ama başının ciddi ciddi belada olduğunu düşünüyordu. Şehirde ne kadar az Siyah Cübbe olduğunu unutmuştu.

İolanthe volta atmayı kesti ve adama döndü. "Onlara aradıklarının kim olduğunu söyledim."

"Söyledin mi?" diye sordu Raistlin korku içinde.

"Evet. Suçluların hepsi öldü," dedi İolanthe sakin sakin. "Kuleden yeni geliyorum. Cesetleri gördüm."

"Öldü mü?" diye tekrarladı Raistlin şaşkınlık içinde. "Cesetler mi? Kim..."

"Kuledeki Siyah Cübbeler," dedi İolanthe. İç çekti ve ekledi, "O yaşlı adamların bu kadar tehlikeli olabileceklerini kim bilebilirdi ki? Burda, gözümün önünde, Gizli Işık için çalışıyorlarmış. Bunu gözden kaçırdığım için kör olmalıyım."

Raistlin kadına bakakaldı, sonra da, "Nasıl öldüler?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Geceefendisi, Kara Hayalet'i gönderdi." Kadın titredi. "Korkunç bir görüntüydü. Yaşlı adamların üçü de yataklarında yatıyorlardı, bedenleri kupkuru..."

Raistlin ayağa kalktı. "Bu bana garip geldi. Geceefendisi neden onları tutuklamadı? Neden sorgulamadı? Neden suç ortaklarını sormadı?"

"Sana Geceefendisi gibi mi gözüküyorum?" diye sordu İolanthe adamla yüzleşmek için dönerken. Sonra kadın tekrar volta atmaya başladı. "Senin nerede kaldığını öğrenmeleri an meselesi. Geceefendisi'nin muhafızları seni sorgulamak için, hatta belki de tutuklamak için buraya geleceklerdir. Seni onun uzanamayacağı, güvenli bir yere götürmeliyim."

Yürümeye ve avucunu yumruklamaya devam etti. Aniden adama döndü. "Buraya büyünün koridorlarını kullanarak geldiğini söylemiştin. Kapın kilitliydi. Anahtarını almadın, değil mi?

"Hayır, doğrudan odama geldim."

"Güzel! Benimle geliyorsun."

"Nereye?" diye sordu Raistlin.

"Kırmızı Konak'a. Anahtarını hiç kullanmadın. Talent Orren buna tanıklık edebilir. Kimse hana girdiğini görmedi. Geceyi geç saatlere kadar çalışarak geçirdiğini söyleyebilirsin. Ben sana kefil olacağım, Ariakas da."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Raistlin kaşlarını çatarak.

"Hiçbir şey olmasa, Geceefendisi'nin burnunu sürtmek için. İmparator'un keyfi yerinde değil ve ne zaman bir şey ters gitse, rahipleri suçluyor. Şanslısın ki kardeşin, Kitiara yeninden gözüne girdi. Görünüşe göre iyi giden bir toplantı yaptılar. Onun küçük kardeşine yardım etmekten memnun olacaktır. Magius'un Asası'nı yanında getirsen iyi olur. Odanı arayacaklardır elbette."

Kadın konuşurken, bir yandan da, içinde uyunmuş gibi durmaması için adamın yatağını düzeltiyordu.

"Bu konak nerede?" diye sordu adam.

"Kırmızı Ejderha Ordusu kampının yakınında. Şehir duvarlarının dışında, ki bu da diğer iyi özelliği. Cinayetten sonra Neraka Muhafızları kapıları kapattılar. Dolayısıyla dışarıdaysan içeri giremezsin. Ve içerideysen de dışarı çıkmış olamazsın."

Raistlin kadının planını değerlendirdi ve iyi olduğuna karar verdi. Hem, Ariakas ile tanışmak için bir fırsat kolluyordu zaten. Belki de imparator ona bir teklifte bulunurdu. Raistlin bütün tekliflere açıktı. İçinde büyü malzemeleri olan keselerini kemerine bağladı.

"Bütün '*misketlerini*' aldın mı?" diye sordu İolanthe sinsi sinsi sırıtarak. "Ejderanlar onlardan herhangi birine el koymadı, değil mi? Büyülü eşyaları bulmak için büyü yaptıklarını duydum."

"Hayır, onları almadılar," diye yanıtladı Raistlin. "Zaten onlar sadece misket."

İolanthe adama sırıttı. "Nasıl diyorsan öyle olsun."

Kadın keselerinden birine uzandı ve bir avuç siyah kil çıkarttı. Kili yumuşatana kadar yuvarladı, bütün bu süre boyunca da mırıldanarak büyü kelimelerini telaffuz etti. Raistlin, kadını duymak için elinden geleni yaptı ama kadın sesini kısık tuttu. Büyüsünü bitirdiğinde kili duvara fırlattı. Kil duvara yapıştı ve sonra büyümeye başladı; hızla kabaran ekmek hamuru gibi gözüküyordu. Siyah kil, İolanthe'nin boyu kadar büyük bir yüzeyi kaplayana kadar genişledi.

Kadının büyülü bir kelime söylemesi ile birlikte kil yok oldu, duvar da. Zaman ve mekan içinde ilerleyen bir koridor açıldı önlerinde.

"Bu şey bana bir servete mal olmuştu," dedi İolanthe göğüs geçirerek. Raistlin'i bileğinden yakaladı. Adam içgüdüsel olarak elini çekmeye çalıştı ama kadın tutuşunu sıkılaştırdı.

"Sana dokunulmasından gerçekten de hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Kimsenin sana yaklaşmasına izin vermiyorsun."

"Size yakın olanların başına neler geldiğini yeni öğrendim, hanımefendi," dedi Raistlin soğuk bir tavırla. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki o adamların cinayetle bir ilgisi yoktu."

"Beni dinle, Raistlin Majere," dedi İolanthe; o kadar sokulmuştu ki, kadının nefesini yanağında hissedebiliyordu adam. "Dün gece şehirde siyah cübbeli beş büyücü vardı. Daha fazla değil. Ben nerede olduğumu biliyorum. O üç salağın Kule'de nerede olduklarını biliyorum. Geriye sadece bir kişi kalıyor. Sen, arkadaşım. Ne yaptıysam, senin altın derini kurtarmak için yaptım."

"Siyah Cübbe kılığına girmiş biri olabilir," dedi Raistlin. "Ya da kendini yanlış zamanda yanlış yerde bulan ve aslında tamamen masum olan bir Siyah Cübbe de..."

"Olabilir." İolanthe adamın elini sıktı. "Ama öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz. Endişelenme. Gözümde değerin arttı. Kaburgalarının arasında bir bıçak olması gereken bir kişi varsa, o da Yargıç'tı. Sessiz kalmam karşılında senden sadece tek şey istiyorum."

"Nedir o?" diye sordu Raistlin.

"Senin için ne yaptığımı Kitiara'ya anlat," dedi İolanthe. Raistlin'i yanında sürükleyerek büyülü koridora girdi. İçeri girdiklerinde adamın elini bıraktı, kili duvardan almak için elini uzattı; kil aslında yok olmamış, görünmez hâle gelmişti. Koridorun girişi arkalarından kapandı. Önlerinde bir kapı açıldı. İyi döşenmiş ve lüks, gardenya kokan bir odada buldu Raistlin kendini.

"Bu, benim odam," dedi İolanthe. "Burada kalamazsın. Eğer seni benimle yakalarlarsa hayatımızdan oluruz."

Raistlin'i kapıya götürdü. Kapıyı aralayarak hole baktı. "Güzel. Kimse yok. Acele et ve asanın tepesindeki ışığı da söndür! Solundan üçüncü kapı boş bir odaya açılıyor."

Adamı karanlık hole itti ve arkasından kapıyı kapatarak kilitledi.

JPR

- 9 -
Kırmızı Konak. Kara Kraliçe

– 18. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Raistlin, Kırmızı Konak'ta bir haftadan fazla vakit geçirdi; sabırsızlık içinde kaygılanıp öfkeleniyordu, çok sıkılmıştı, yalnız ve belli ki unutulmuştu. Kırmızı Konak, adının aksine, hem renk hem de verdiği his açısından siyahtı. Binaya Kırmızı Konak denmesinin nedeni. Kırmızı Ejderha Ordusu'nun kampına yukarıdan bakan bir uçurumda yer alıyor olmasıydı. Raistlin, konağın arkasında bulunan revağın üzerinde durup askerleri barındıran çadır sıralarına bakabiliyordu. Uzakta şehir duvarı ve Kırmızı Kapı vardı. Onun arkasında da tapınağın çirkin, çarpık kuleleri bulunuyordu.

Konak, yüksek rütbeli bir Takhisis ermişi tarafından büyük paralar ödenerek yaptırılmıştı. Ruhçu, Geceefendisi'ni devirmeyi amaçlayan bir komploya karışmıştı. Bazıları, Ariakas'ın da bu komploya karışmış, başarısız olunmasının tek nedeninin de adamın son dakikada taraf değiştirerek yoldaşlarına ihanet ettiği olduğunu söylemişlerdi.

Bu hikayenin doğru olup olmadığını kimse bilmiyordu. Herkesin bildiği, bir gece Ruhçu'un güzel konağından kaybolduğu ve ertesi gün de oraya Ariakas'ın taşınmış olduğuydu. Konak, siyah mermerden yapılmış, çok büyük, çok karanlık ve çok soğuktu. Raistlin zamanını ya kütüphanede bulduğu büyü kitaplarını çalışarak geçiriyor

ya da koridorlarda dolaşarak imparatorla görüşmeyi bekliyordu.

İolanthe, onun hakkında Ariakas ile konuştuğu konusunda temin etmişti Raistlin'i. Ariakas'ın sevgili dostu Kitiara'nın kardeşiyle tanışmaya sabırsızlandığını söylemişti, ona bir iş vereceği kesindi.

Görünen o ki. Ariakas sabırsızlanmasını kontrol altında tutabiliyordu. Konakta çok az vakit geçirmiş. Kırmızı Ejderha Ordusu kampında bulunan komuta çadırında çalışmayı tercih etmişti. Raistlin sadece yanından geçerken görmüştü onu. İmparator ona bakmamıştı bile.

Onu gördükten ve Ariakas etrafta değilken başkalarının onun hakkında söylediklerini duyduktan sonra, Raistlin ona hizmet etmek bir yana, tanıştırılmak istediğini bile sanmıyordu. Ariakas güçlü, iri bir adamdı, kaba kuvvetinden gurur duyuyordu ve cüssesini göz korkutmak için kullanmaya alışkındı. Kılıç ve mızrak kullanmayı çok iyi biliyordu ve askerlerini başarıyla yönetiyordu. Yetenekli bir komutandı ve bu sayede de Kraliçe'sine ne kadar faydalı olduğunu kanıtlamıştı.

Ariakas, onun savaşını yönetmekten tatmin olmalıydı ama adamın kibri, onu savaş alanının nispi güvenliğini terk edip çok daha tehlikeli ve ölümcül bir saha olan politikaya karışmaya kışkırtmıştı. Güç Tacı'nı istemişti ve Takhisis de onun bu dileğini gerçekleştirmişti. Ancak bu, Kara Kraliçe'nin de farketmeye başladığı gibi, bir hata olmuştu.

Ariakas, Güç Tacı'nı taktığı anda bir hedef haline gelmişti. Sevgili Yüceefendiler'inin kendisine karşı entrikalar çevirdiğine emindi ve bunda haklıydı. Güçlü liderlere sahip olmak amacıyla aralarındaki rekabeti ve birbirlerine duydukları kıskançlığı körüklemek için elinden geleni yapmış olduğundan, bıçaklar kendisine döndüğünde, kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

Ariakas çoğu açıdan. Caramon'un karanlık ruhlu, küstah ikizi gibi geliyordu Raistlin'e. Ariakas. aslında, politika ve entrikanın çamur ve pisliğinde debelenen bir kabadayı ve basit bir askerdi. Ağır zırhının altında ezilmiş, batmaya başlıyordu ki kendisine yaslanan herkesi de beraberinde götürecekti.

Üç gün sonra Raistlin, İolanthe'ye ayrılacağını söyledi ancak nedenlerini kendine sakladı. Kadın, ondan sabırlı olmasını istedi.

"Ariakas savaşıyor," dedi İolanthe. "Başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor ve buna hırslı, genç büyücüler de dahil. Kendini öne çıkartmalısın. Onun dikkatini çek."

"Peki bunu nasıl yapacağım?" diye sordu Raistlin ters ters. "Yanımdan geçerken çelme mi takayım?"

"Kraliçe Takhisis'e dua et. Senin için aracı olmasını rica et."

"Neden yapsın ki?" Raistlin omuzlarını silkti. "Nuitari onu terk ettiğinden beri bütün büyücülere sırtını döndüğünü kendin söyledin."

"Ah, ama Kara Kraliçe senden hoşlanıyor gibi. Seni Geceefendisi'nden kurtardı, hatırlamıyor musun?" dedi İolanthe sırıtarak. "Seni kurtaran Kara Kraliçe'ydi, değil mi?"

Raistlin homurdanarak kadından uzaklaştı.

İolanthe'nin soruları ve imaları sinirine dokunmaya başlamıştı. Bu kadın için ne ifade ettiğini bilmiyordu. Doğru, onu tutuklanmaktan kurtarmıştı. Tapınak muhafızları, ikisi Kırık Kalkan'dan kaçtıktan kısa bir süre sonra gelmişlerdi Raistlin'i sorgulamaya. Fakat Raistlin, İolanthe'nin kendisini kurtarmaktaki nedeninin ejderhaların kurbanlarını öldürmemelerindeki nedenleriyle aynı

olduğunu hissediyordu: onu hayatta tutuyordu ki daha sonra yiyebilsin.

Raistlin'in Takhisis'le konuşmaya hiç niyeti yoktu. Kara Kraliçe, ejderha küresini hâlâ arıyordu. Ve onu kadından gizleyebilecek kadar güçlü olduğuna inancı tam olsa da, riske girmek istemiyordu. Gidiyor olmasının bir nedeni de buydu. Takhisis'in Kırmızı Konak'ta bir mihrabı vardı ve kadının varlığını orada hissedebiliyordu. Şimdiye kadar mihrabın yakınlarında bir yere gitmemeyi başarmıştı.

Ayrılmayı planladığı günün sabahında Raistlin, konağın kütüphanesinden dönüyordu. Ariakas da bir büyü kullanıcısı olduğundan kütüphanede büyü kitapları bulmayı ummuştu. Ancak Ariakas'ın büyüyle pek işinin olmadığı belliydi, zira hiç büyü kitabı yoktu ve okumakla pek ilgilenmiyor gibiydi. Kütüphanedeki kitapların hepsi Ruhçu'dan kalmıştı ve onlar da Takhisis'in onuruna adanmıştı. Raistlin bunların bir kaçına sıkılarak göz attı ve sonra da aramayı bıraktı.

İlginç tek bir cilt buldu; Ariakas'ın gerçekten okumuş olduğu ince bir kitaptı bu, Raistlin adamın kaba notlarını gördü sayfalardaki boşluklarda: *Güç Tacı'nın Tarihi*. Kitap, son Kralrahip, Beldinas'ın hizmetindeki bir katip tarafından yazılmıştı ve tacın ogrelerin hükümdarı tarafından yaratılışı hakkında bilgi veriyordu; Kralrahip, geçmişinin Rüyalar Çağı'na kadar uzandığına inanıyordu.

Taç, çağlar boyunca tekrar tekrar kaybedilmiş ve sözde tekrar bulunmuştu. Kitapta yazılanlara göre, İstar'ın yıkılışından önce Beldinas'ın elindeydi. Sona Ariakas tarafından eklenen notta, Takhisis, Temel Taşı'nı keşfettikten kısa bir süre sonra tacın tekrar bulunduğu yazıyordu. Tacın büyülü güçlerinden bir kısmını da üstelemişti ancak detay vermemişti. Ariakas'ın tacın güçleriyle pek ilgilenmediği belliydi, biri hariç; taç,

kendisini takanı fiziksel saldırılardan koruyordu. Ariakas bunun altını çizmişti.

Raistlin cildi rafına koydu ve kütüphaneden çıktı. Başı önde, konağın koridorlarında ilerledi; o anda son derece kasvetli gözüken geleceğini düşünüyordu. Odası olduğunu düşündüğü yere gelince kapıyı açtı. Yoğun bir tütsü kokusu onu gırtlağından yakaladı ve öksürmesine neden oldu. Endişeyle etrafına bakınınca odasında olmadığını anladı. Krynn üzerinde olmak istediği en son yerdeydi. Bir şekilde Takhisis'in mabedine girmişti.

Mabet küçük, garip bir şekle sahipti, yumurtayı andırıyordu. Tavanı kubbeliydi ve ejderhanın beş başıyla süslenmişti, hepsi de Raistlin'e bakıyordu. Ejderhaların gözleri öyle bir boyanmıştı ki, onu takip ediyor gibiydiler; nereye yürürse yürüsün onların bakışlarından kurtulamıyordu. Odanın ortasında, Takhisis'e adanmış bir sunak vardı. Devamlı tütsü yanıyor, dumanı kaynağı belirsiz bir yerden yükseliyordu. Koku iç bayıltıcıydı ve burnuyla ciğerlerini dolduruyordu. Raistlin, başının dönmeye başladığını hissetti ve dumanın zehirli olmasından korkarak burnunu ve ağzını koluyla kapatıp olabildiğince az nefes almaya çalıştı.

Raistlin çıkmak için dönünce kapının kapanmış ve kilitlenmiş olduğunu farketti. Endişesi arttı. Başka bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Odanın arka tarafında açık bir kapı vardı. Ona ulaşmak için Raistlin'in sunağın yanından geçmesi gerekiyordu ki sunak da adamın üzerinde garip bir etkisi olan dumanla çevriliydi. Oda küçülüp büyüyordu; zemin, ayaklarının altında dalgalanıyordu. Magius'un Asası'nı sıkı sıkı tutup ondan güç alarak, ibadet edenlerin oturup ne kadar değersiz olduklarını idrak ettikleri sıraların arasından ilerledi güçlükle.

Bir kadının sesiyle durduruldu.

"*Önümde diz çökeceksin.*"

Kanı damarlarında donan Raistlin kalakaldı. Dengesini sağlamak için Magius'un Asası'na yaslandı. Ses tekrar konuşmadı ve adam, uzun süren sessizlikten sonra, onu duyup duymadığından şüphe etti.

Bir adım daha attı.

"*Önümde diz çök! Kendini bana ver,*" dedi ses ve ateşli bir tonla ekledi, "*Yapanlara büyük ödüller veriyorum.*"

Raistlin'in şüphesi kalmamıştı. Tavana baktı. Kara bir ışık, kara ayın ışığı gibi, parlıyordu beş ejderhanın gözlerinde. Dizlerinin üzerine çöktü ve başını öne eğdi.

"Majesteleri," dedi Raistlin. "Size nasıl hizmet edebilirim?"

"*Ejderha küresini sunağa koy.*"

Raistlin'in eli titredi. Kalbi sıkıştı. Zehirli duman zihnini bulandırdı, düşünmesini zorlaştırdı. Keseye uzandı ve tahakküm edercesine kavradı ejderha küresini. Fistandantilus'un umutsuzca ve öfkeyle büyü kelimelerini telaffuz ettiğini, ejderhayı yok etmek ve kendini zindanından kurtarmak için boş yere çabaladığını duyuyor gibiydi.

Ses kısık ve uzaktı. Raistlin onu duymazdan geldi.

"Bunun dışında istediğiniz her şeyi yaparım, Kraliçem," dedi Raistlin.

Adamın üzerine bir ağırlık çöktü, onu ezmeye çalışıyordu. Ağırlık, dünyanın ağırlığıydı ve o da altında yıkılıyordu. Takhisis onu parçalayacak, toz haline getirecekti. Dişlerini sıktı, ejderha küresini elinde tuttu ve hareket etmedi.

Sonra, bir anda, ağırlık kalktı.

"*Bu sözünü tutacaksın.*"

Raistlin yere çöktü, titriyordu. Ses bir daha konuşmadı. Yavaş yavaş, sarsak bir şekilde ayağa kalktı. Karanlık ışık, ejderhaların gözlerinde parlıyordu. Kraliçe'nin kötülüğünü hâlâ hissedebiliyordu, keskin dişlerin arasından tıslayan soğuk bir nefes gibiydi.

Raistlin, tek parça hâlinde kalmasından ötürü şaşkın olsa da rahatlamıştı. Takhisis, onu yumurta kabuğu gibi ezebilirdi. Ama yapmamıştı.

Bunun nedenini anladı Raistlin ve heyecanla titredi.

"Yapamadı," dedi nefes nefese.

Kötü ejderhalarının dönüşüyle birlikte, alimler, Takhisis'in de döndüğü kanaatine varmışlardı. Ancak Raistlin bundan pek emin değildi. Takhisis, ölümlülere ruhsal eliyle dokunabiliyordu, fiziksel eliyle değil. Gücünü ve kudretini tüm ağırlığıyla kullanamıyordu; bu da dünyaya tam olarak girmediği anlamına geliyordu. Bir şey onu durduruyor, yolunu kapatıyordu.

Durum hakkında düşünen Raistlin, çıkışa doğru ilerledi. Kadının zalim gözlerinin ve içlerindeki karanlık kinin sırtını deldiğini hissetti; koşarak kaçmamak için kendini zor tuttu. İki kanatlı kapı zamanın sonu kadar uzak görünüyordu ama en sonunda ona ulaşmayı başardı. İtmesiyle birlikte kapı açıldı. Mabetten uzaklaştı ve kapının arkasından kapandığını duydu. Temiz havayı minnettarlıkla soludu. Başının dönmesi geçti.

İşlemeli tavanı kalın, siyah, mermer sütunlarla desteklenen büyük bir odada buldu kendini. Konağın bu kısmına daha önce hiç gelmemişti, buradan nasıl çıkacağını düşünürken birinin geldiğini duydu ve bunun Ariakas olduğunu gördü. Ve ilk kez Ariakas da onu gördü.

Bu bir tesadüf değil, diye düşündü Raistlin ve gerildi.

Ariakas odasını ve oradan hoşlanıp hoşlanmadığını sordu ona. Raistlin hoşlandığını söyledi ama fırsatını bulduğu ilk anda oradan ayrılmaya niyetli olduğundan bahsetmedi. Ariakas, "*iş*"i için Raistlin'in Kit'e müteşekkir olması gerektiğini söyledi ki henüz Raistlin'in bir işi olmadığına göre Kit'e müteşekkir olmasını gerektiren bir durum da yoktu. Raistlin, kardeşine epey borçlandığını söyledi sadece.

Ariakas'ın onun ses tonundan hoşlanmadığı belliydi, zira adam kaşlarını çattı ve çoğu erkeğin önünde ezilip büzülmesine neden olacak bir şey söyledi. Kraliçe'nin önünde ezilip büzülmeyi daha henüz reddetmiş olan Raistlin'in uşağın önünde ezilmesi düşünülemezdi. Ancak birazcık dalkavukluk yapmayacak da değildi. Etkilenmiş olmasının korkuyor olması gerekmediğini belirtecek bir şey söyledi, Ariakas'ın korkaklarla işinin olmadığını biliyordu.

"Beni takdir etmenizi sağlayacağım," dedi Raistlin.

Ariakas gülmeye başladı ve onu henüz takdir etmediğine, ancak kendisini kanıtladığında bunu yapabileceğine dair bir şeyler söyledi. Ve uzaklaştı.

Raistlin, o gün Kırmızı Konak'tan ayrıldı. Şehir kapılardan geçmek zorunda kalmaktan kurtulmak için büyü koridorlarından ilerledi. Ancak caddelerden yürümek zorundaydı ve tapınak muhafızı rütbelerine sahip iki ejderanın yanından geçerken nabzı hızlandı.

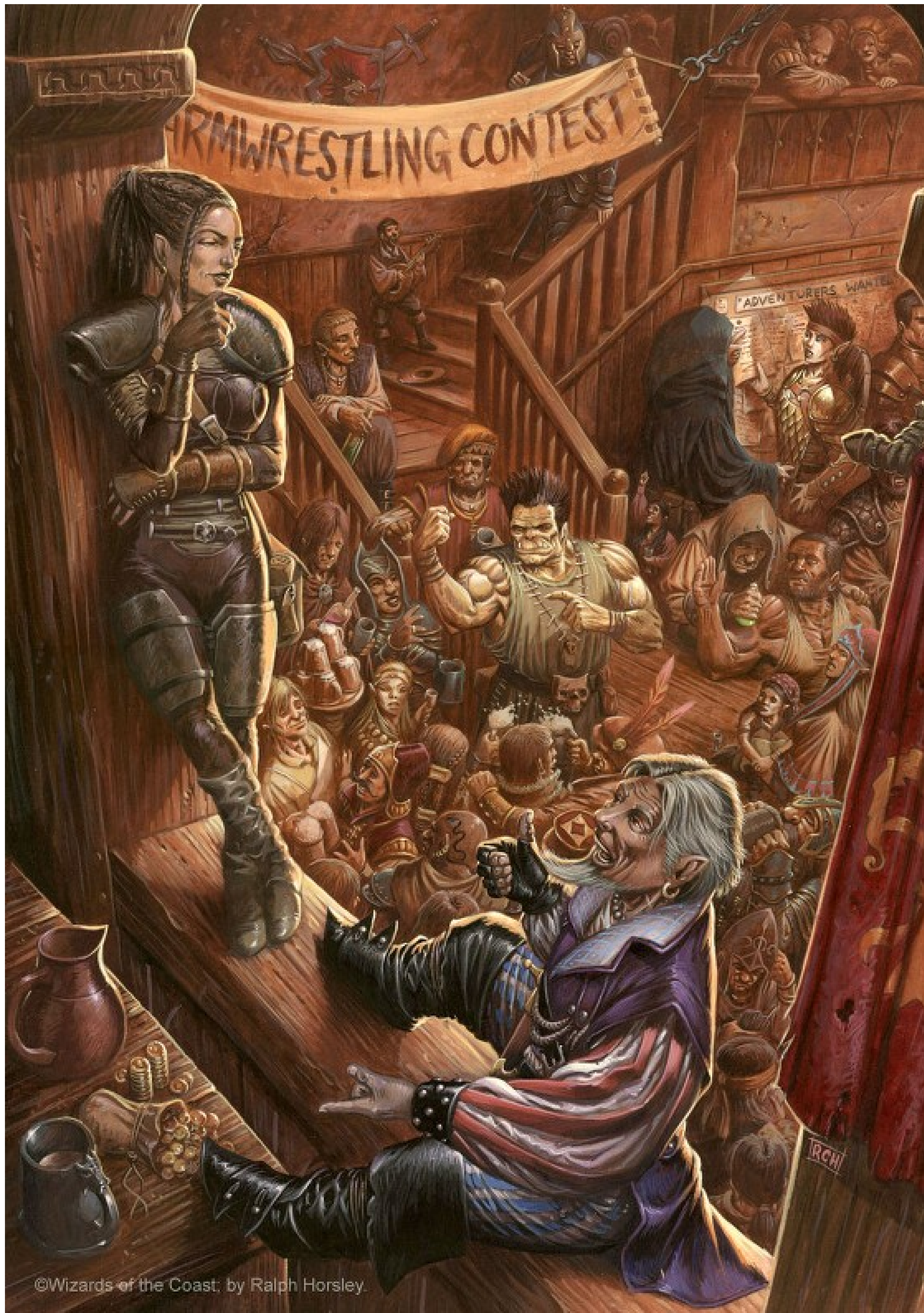
Şansına, Yargıç'ın öldürülmesinin yarattığı heyecan sönmüştü. Gecefendisi, Kuledeki Siyah Cübbeler'in cinayeti işlediklerine inanmıştı ve hepsi de öldüğünden, artık faal bir şekilde büyücü aramıyordu. Sayısız kişiyi tutuklamış, itiraf ettirene kadar kurbanlara işkence etmiş, hepsini öldürtmüş ve davanın kapandığını ilan etmişti.

Raistlin, o ufak balık Mari'nin, Geceefendisi'nin ağlarına yakalanmış olmasından endişelenmişti. Biraz soruşturduktan sonra şüphelilerin hepsinin insan olduğunu öğrenip rahatladı. Kender için endişelenmiş olmasının tek nedeninin ona gerçek adını vermek salaklığında bulunması olduğunu söyledi kendine.

Ariakas'tan bir iş teklifi almayacağına emin olan Raistlin. hayatını kazanması gerektiğini farketti; hançerini geri almalı, oda ve yemeklerinin parasını ödemeliydi (İolanthe'nin önerdiği gibi kardeşinin sırtından geçinmemeye kararlıydı!). Çelik kazanmanın en iyi ve en hızlı yolunun Snaggle'a iksir satmak olduğuna karar verdi.

Raistlin, Kırık Kalkan'a geri döndü. Anahtarını aldı ve odasının kapısını açtı; döşeği parçalanmış, mobilyaları kırılmıştı ve duvarda da bir delik vardı.

Raistlin, yatağının başına asılmış bir fatura da buldu: Talent Orren, hasar için iki çelik talep ediyordu. Raistlin derinden bir göğüs geçirdi ve çalışmaya başladı.

RMWRESTLING CONTEST
ADVENTURERS
RCH
©Wizards of the Coast; by Ralph Horsley.

- 10 -
Trolün Saçı.
Bir Girdap Spesyali

– 14. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Raistlin, sonraki iki günü Kulenin boş odalarında iksirleri üzerine çalışarak geçirdi. On üçüncü günün sabahında kuleye geldiğinde, ejderanlar öldürülmüş Siyah Cübbeler'in cesetlerini taşıyorlardı. Raistlin, götürülmeden önce son cesedi görmek istemişti. Geride kalan kurumuş bedenin kime ait olduğunu anlaması mümkün değildi. Onun Göbekli olduğunu bilmesinin tek nedeni, üzerinde parşömen gibi duran bir deriyle kaplı olan kemiklerin Göbekli'nin yatağında bulunmuş olmasıydı. Başka türlü adamı tanıyamazdı.

Bedendeki bütün sıvı çekilmişti. Ölümü yavaş, uzun ve acılı olmuştu kesinlikle. Cesedin ağzı açıktı, çenesi çığlık atarken kilitlenmişti. Kemik parmaklar, yatak örtüsünü tutuyordu. Bacakları ölüm tekmeleri atarken bükülmüştü. Gözleri, kuru üzüm gibi sallanıyordu çukurlarında.

Raistlin, cesedi dikkatle incelerken ejderanlar odada huzursuz bir şekilde beklediler, "*Kara Hayalet*"ten bahsettiler ve durmadan omuzlarının üzerinden baktılar, elleri hep silahlarındaydı. Raistlin işini bitirdiğinde cesedi çarşafa sardılar ve arabaya, diğerlerinin yanına atıp hızla oradan ayrıldılar.

Raistlin mutfağı temizlemeye giderken hafifçe gülümsedi. Şüphelerini doğrulayan kanıtı bulmuştu ama bunun ne anlama geldiğini henüz anlayamamıştı.

Gizli Işık isimli direniş hareketine olan ilgisini unutmuş değildi Raistlin. îki gün boyunca çalışırken, bundan başka bir şeyi pek düşünmedi. Değerlendirdiği karar hayatını değiştirecekti, hatta sonlandırabilirdi bile ve bunda acele etmeye niyeti yoktu. En sonunda biraz araştırma yapmaya karar verdi, ne bulabileceğine bakacaktı. O gün için çalışmasını bitirdiğinde Trolün Saçı'nı, ya da herkesin bildiği adıyla Kıllı Trol'ü aramaya koyuldu.

Han, Yeşil Mahalle'nin varoşlarındaydı. Raistlin hanı bulmakta zorlanmadı, şehrin o kısmındaki doğru düzgün tek bina oydu. Depolar, demirciler, dericiler ve orduyu destekleyen çeşitli zanaatlara ev sahipliği yapan Beyaz Mahalle'nin aksine, Yeşil Mahalle'de sadece haşarat (hem iki, hem dört bacaklı) yaşıyordu.

Kendine tapınan ırkların; goblinler, hobgoblinler, ogreler, minotorlar ve yeni yaratılan ejderanların, sadakati ve fedakarlığı olmasaydı, Kara Kraliçe savaşamazdı. Ancak, Takhisis'nin savaşını yönetenler, birkaç istisna dışında, insanlardı ve insan komutanlar da savaşmanın ve ölmenin büyük bir kısmını yapan "*ayaktakımı*"nı hor gördüklerini gizlemiyorlardı.

Goblinler ve hobgoblinler, ogreler ve minotorlar bu ayrımcılığa alışkınlardı ama bu, durumdan hoşlandıkları anlamına gelmiyordu. Fakat ejderanlar değillerdi. Güç, zeka ve yetenek bakımından kendilerini insanlardan çok daha üstün görüyorlardı. Yumurtadan çıktıkları andan itibaren dövüşmeyi öğrendiklerinden, ejderanlar. insan komutanlarına isyan etmek üzereydiler ve kanlarını dökmeleri karşılığında sadece kamçılanmaktan ve kötü

yemek almaktan bıkmış olan goblinlerle hobgoblinler arasında da huzursuzluk yaratmaya başlamışlardı.

Bu nedenle Ejderha Orduları'nın morali tehlikeli bir seviyede bozuktu. İnsan komutanların cesetleri savaş alanında sırtlarında oklarla bulunuyordu; çünkü kendi askerleri tarafından vuruluyorlardı. Birkaç hobgoblin bölüğü silahlarını atmış, paraları ödenene kadar savaşmayı reddetmişti. Birliklerin ırklara göre bölünmesi yüzünden "*hoblar ve goblar, ejdercikler ve inekler,*" hoş karşılandıkları tek yer olan Yeşil Mahalle'de toplanmışlardı.

Goblinler, hobgoblinler, ejderanlar, ogreler ile minotorlar caddeleri dolduruyorlar ve içki ucuza keyif verdiğinden çoğu da sarhoş oluyordu. Askerler hep dövüş arıyorlar, kendilerine yapılanların öcünü almaya can atıyorlardı ve en sevdikleri hedefler de insanlardı. Yeşil Kapı'dan geçmek ve Yeşil Mahelle'de yürümek zorunda kalan insanlar, sırtlarını korumaları için yanlarında arkadaşlarını getirmeleri gerektiğini öğrenmişlerdi.

Kendini kanıtlamak için bir çeşit sınavdan geçmesi gerekeceğini düşünmüştü, ancak ilk sınavın Trolün Saçı'na canlı ulaşmak olacağı aklına gelmemişti adamın. Mahalleye girdiği anda etrafı sarıldı. Bir büyücünün siyah cübbesini giyiyor olması, kimse için bir şey ifade etmiyordu belli ki; Raistlin başlığını indirdi, batmakta olan güneşin altın teni ve beyaz saçları üzerinde parlamasına izin verdi. Garip görüntüsü kalabalığın geri çekilmesini ve açılarak kendisine yol vermesini sağladı, ancak laf atıp tehditler yağdırmaya devam ettiler.

Rahat bir şekilde yürümeye zorladı kendini. Gözlerini hedefinde tuttu ve bir çamur topağı sırtına çarpınca tepki vermedi. Bir dövüşe çekilmeye hiç niyeti yoktu. Biraz daha yürümesi gerekiyordu ancak bunu başarabileceğinden şüphe etmeye başlamıştı.

Bir çamur topağı daha geldi, bu seferki başına isabet etmişti. Darbe sert değildi, acıtmamıştı bile, fakat durumunun hızla kötüye gittiğini görebiliyordu. Ağızlarından salyalar akan bir grup goblin, ellerinde çamur değil bıçaklarla yaklaşıyordu üzerine. Raistlin dövüşmek zorunda kalacağını düşünmeye başlamıştı. Kesesinden bir kürk parçası aldı ve tam ellerinden çıkan bir şimşekle goblinleri çarpacak büyünün kelimelerini söylemeye başlayacaktı ki birinin kıyafetini çekiştirdiğini hissetti. Aşağı bakınca Mari'yi gördü.

"Selam, Raist," dedi kadın neşeyle.

Artık siyah giymiyordu, kenderlerin sevdiği parlak renklere bürünmüştü. Kıyafetlerinin büyük bir kısmını "*ödünç aldığı*" belliydi, zira hiçbiri üzerine uygun değildi. Bluzu çok uzundu, kolları mütemadiyen ellerinin üzerine düşüyordu. Pantalonu çok kısaydı, birbirinin aynı olmayan ve eski püskü çorapları gözüküyordu. Sarı örgülerini başının üzerinde topuz yapmıştı, kahkülüyle birlikte sarkık kulaklı tavşan gibi gözüküyordu.

Alaylar ve tehditlerden oluşan gürültüde Raistlin'in anlayamadığı bir şey söyledi. Mari kafasını salladı. Goblinlere dönerek, "Kesin sesinizi, alçak herifler!" diye bağırdı ciyak ciyak.

Goblinler kahkahalarla güldüler.

"Hangi rüzgar attı seni şehrin bu kısmına?" diye sordu Mari bağırarak.

Raistlin kadının neden bahsettiğini düşündü, sonra doğru yanıtı hatırladı. Gözünü goblinlerin üzerinde tutarak, "Girdaptan yeni kurtuldum," dedi ve ekledi, "ve adım Raist değil."

Mari sırıttı. "Bence adın Ölü Ördek şu anda. Yardıma ihtiyacın varmış gibi gözüküyorsun."

Adam daha cevap veremeden Mari sesini yükseltti. "Kıllı Trol'de bedava içki! Dostumuz Raist ısmarlıyor!"

Alaylar bir anda tezahüratlara döndü. Goblinler koşmaya başladılar, hana ilk ulaşan olmak için birbirlerini itiyorlardı.

Raistlin onların koşuşturmalarını izledi. Kürkü kesesine geri koydu. "Bu bana kaça patlayacak?" diye sordu pişman bir gülümsemeyle.

"Hesabına yazarız," dedi Mari.

Adamın elini tuttu ve onu hana doğru çekiştirdi. Raistlin bu son derece çürük gözüken harap ahşap binaya girme konusunda tereddütlüydü; kuvvetli bir hapşırıkla yıkılacak gibi gözüküyordu han. İki katlı bir binaydı bu ama Mari, bir keresinde ikinci kata çıkan bir goblinin çürük zemin tahtalarını kırıp delikte sıkışarak, aşağıdaki barda bulunan kalabalığı eğlendirdiğini anlattı neşeyle. Müşteriler hâlâ tavandaki deliği işaret ediyorlar ve biri gidip aşağı itene kadar o talihsiz goblinin ayaklarının nasıl deliler gibi çırpındığını, sonunda da nasıl aşağıdaki masalardan birinin üzerine düşerek onu kırdığını anlatıyorlardı.

Bir şömine vardı ama bacası yıkılmıştı ve kimse de onu tamir etmekle uğraşmamıştı. Binanın dışında da terbiyesiz resimler ve karalamalar vardı. Üzerinde çok kıllı bir trolün resmi olan büyük bir tabela, herhalde bir zamanlar binanın önünde asılı duruyordu; fakat tabela yere düşmüştü ve ya o binaya yaslı duruyordu ya da bina ona yaslıydı; Raistlin hangisi olduğunu kestiremedi. Yerel halk, binayı hâlâ ayakta tutanın tabela olduğuna inanıyordu.

Bir zamanlar girişte bir kapı vardı belli ki ama ondan geriye sadece paslı menteşeler kalmıştı. Mari'ye göre zaten bir kapıya da ihtiyaç yoktu; çünkü Kıllı Trol asla kapanmazdı. Gece gündüz, her zaman kalabalık olurdu.

İçki, kusmuk ve terli goblin kokusu, Raistlin'i içeri girerken neredeyse sersemletti. Koku kötüydü ama gürültü beynini uyuşturuyordu. İçerisi askerlerle doluydu. Boş bira fıçıları masa vazifesi görüyordu. Müşteriler ya onların etrafında ayakta duruyor ya da dengesiz taburelerde oturuyorlardı. Bar yoktu. Hanın sahibi olan Slouch isimli yarı ogre bir bira fıçısının yanına oturmuş bardakları doldurup çelik alıyor, çelikleri de yanında duran demir bir kutunun içine atıyordu. Slouch asla konuşmazdı ve demir kutunun yanındaki yerinden nadiren ayrılırdı. Handa olup biten hiçbir şeye ilgi göstermezdi. Etrafında karmaşa çıkmış olsa dönüp bakmazdı. Dikkatini bardaklara dolan birada ve kasasına akan çelik sikkelerde tutardı.

Kural, müşterinin önce içkisinin parasını ödemesi (Slouch, haklı olarak, müşterilerine güvenmezdi) sonra oturmasıydı. Bira, tekmelerden ve yumruklardan kaçarak ayak altında dolaşan lağım cücesi garsonlar tarafından getirilirdi. Mari, üç ayaklı bir masaya kadar eşlik etti Raistlin'e ve oturmasını söyledi. Adam pisliğe gözlerini kapattı ve oturdu.

"Ne içmek istersin?" diye sordu kadın.

Raistlin pislik içindeki lağım cüceleri tarafından müşterilerin ellerine tutuşturulan kirli bardaklara baktı ve susamadığını söyledi.

"Hey, Girdap!" diye haykırdı Mari, tiz sesi inlemeleri, homurdanmaları ve kahkahaları bastırmıştı. "Slouch'a, dostum Raistlin'in senin spesiyallerinden bir tane istediğini söyle!"

Odadaki diğer tek insana seslenmişti, Raistlin'in hayatında gördüğü en iri, en çirkin insanlardan birine. Girdap, bir minotor kadar uzundu ve omuzlarıyla göğsü de o canavarlar kadar genişti. Esmerdi, kalın siyah kaşlarının altındaki kara gözleri zorlukla görünüyordu; uzun, siyah,

yağlı saçlarını arkadan toplamıştı. Deri yelek, deri pantolon ve uzun deri çizmeler giymişti. Başka bir şey giydiği asla görülmemişti; ne gömlek, ne pelerin. Kışın en soğuk günlerinde bile göğsü açık dolaşırdı.

Girdap'ın kara gözleri, içeri girdiği andan beri Raistlin'in üzerine kilitlenmişti ve Mari'nin seslenmesi üzerine yavaşça kafasını salladı ve Slouch'a bir şey söyledi; o da cüssesini kıpırdattı ve daha ufak bir fıçının altına iki bardak koydu. Girdap, ejderanlara omuz atıp, goblinleri devirip, lağım cücelerini kendi kendilerine ayılmaya bırakıp kalabalığın arasından kolaylıkla ilerleyerek bardakları kendisi getirdi. Gözlerini bir kere bile Raistlin'den ayırmadı.

Girdap'ın oturmasıyla birlikte uzun sıra devasa adamın ağırlığıyla inledi ve diğer ucu havalandı; Raistlin neredeyse yere düşecekti. Bardaklardan birini Raistlin'in önüne koyan Girdap, diğerini elinde tuttu.

"Bu, dostum Raist," dedi Mari. "Sana daha önce bahsetmiştim. Raist, bu Girdap."

"Raist," dedi Girdap başını hafifçe öne eğerek.

"Adım Raistlin."

"Raist," diye tekrarladı Girdap ve kaşlarını çatarak, "iç," dedi.

Raistlin cüce içkilerinin keskin, topraksı kokusunu tanıdı ve sert içkilerden epey hoşlanan kardeşini hatırladı. Bardağı ittirdi.

"Teşekkür ederim, hayır," dedi.

Girdap kendi içkisini tek seferde, başını geriye atıp doğrudan boğazına döker gibi içti. Bu sırada, başı geriye yatıkken bile, bakışlarını Raistlin'den ayırmadı. Bardağını sertçe vurdu masaya.

"Sana, '*iç*' dedim, Raist." Girdap'ın kalın kaşları çatıldı. Pis pis sırıtarak, yüzünü Raistlin'in yüzüne yaklaştırdı. "Yoksa, ben ve arkadaşım gibilerle içemeyecek kadar iyi biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yok, Raist öyle düşünmez," dedi Mari, masa yerine kullanılan fıçıya dirseklerini dayarken. "Düşünür müsün, Raist?" Cüce içkisiyle dolu bardağı ona doğru itti.

Raistlin bardağı aldı, dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Alevli sıvı boğazını yaktı, nefesini kesti, gözlerini yaşarttı ve onu öksürttü. Mari düşünceli bir şekilde ona, çorabından çıkarttığı mendilini verdi. Adam, Mari yardımsever bir şekilde sırtına vururken öksürdü, Girdap'ın kendisine baktığının farkındaydı.

Girdap, yanlarından geçen bir lağım cücesini tekmeledi ve iki bardak daha istedi. "İç, Raist. Bir tane daha geliyor."

Raistlin bardağını kaldırdı, fakat parmakları doğru çalışmıyor gibiydi ve bardağı yere düşürdü. İki lağım cücesi derhal dizlerinin üzerine çöküp dökülenleri yalayarak yeri temizlediler.

Raistlin fıçının üzerine yığıldı. Gözleri kapandı. Bedeni gevşedi.

Girdap homurdandı. "Güçsüz ve cılız," yorumunu yaptı. "Bence onu geri atalım."

"Ah, Raist iyidir. Sadece iyi şeylere alışkın değil," dedi Mari.

Girdap saçlarından tutarak Raistlin'in kafasını kaldırdı. Raistlin'in gözlerine baktı.

"Bayılmış numarası mı yapıyor?"

"Sanmam," dedi Mari. Raistlin'in kolunu cimcikledi. Adam hareket etmedi. Göz kapakları bile oynamadı. "Baygın."

Girdap, Raistlin'i tuttu, oturduğu yerden kaldırarak omzunun üzerine attı; bir lağım cücesi taşıyormuşcasına rahattı.

"Ona dikkat et, Girdap," dedi Mari. "Onu ben buldum. O benim."

"Siz kenderler her zaman bir şeyler '*bulursunuz*'," diye homurdandı Girdap. "Onların büyük bir kısmı da lağımda kalsa daha iyi olur."

Raistlin'in başlığını kafasına geçirdi, bir kolunu Raistlin'in bacaklarının etrafına doladı ve içki içmeyi bilmeyen insanlar hakkında yapılan kaba şakalar ve kahkahalar arasından geçerek onu Trolün Saçı'ndan dışarıya taşıdı.

- 11 -
Lute'un Ganimeti. İş teklifi

– 14. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

üzel bir geceydi, en azından daima sis, duman ve tozdan oluşan bir bulutla kaplı gibi gözüken Neraka şehrinde olabileceği kadar güzeldi. Talent Orren'in keyfi yerindeydi, Kırmızı Kapı'dan geçerken neşeli bir dans şarkısını çalıyordu ıslıkla. Nöbetteki muhafızlar onu coşkuyla selamladılar, yanında getirdiği şarap tulumuna aç aç baktılar ve ona anında "*el koydular.*" Talent tulumu sırıtarak verdi ve keyfini çıkartmalarını umduğunu söyledi.

O gece hiç ay olmadığından, Talent yolunu aydınlatmak için bir fener taşıyordu. İlk sokaktan sola döndü, sonra da yolun sonunda duran T şeklindeki binaya doğru ilerledi. Yalnız değildi. Kırmızı Mahalle'nin sokaklarında insan ve ejderan askerler devriye geziyorlar, düzenli bir verimlilik havasıyla işlerine gidiyorlardı; Yeşil Mahalle'deki hoblarla gobların keyifsiz tavırlarının tam aksiydi bu. Bu nispi sakinlik, Kırmızı Ejderha Ordusu Komutanı Ariakas'ın evinde olmasından kaynaklanıyor olabilirdi.

Ejderanlar, çoğu insanı küçümseyerek umursamadıkları gibi Talent'i de görmezden geldiler.. Ancak insan askerlerin çoğu onu tanıyor ve ondan hoşlanıyordu ve ona şakayla takıldılar. Orren de elinden geldiğince onlara cevap verdi. Daha sonra hepsini hanında görecekti, ki orada da maaşlarından kurtulmalarına yardım etmekten memnun olacaktı.

Talent'in hedefi, Lute'un Ganimeti olarak bilinen bir rehin dükkanıydı. Oraya varınca Talent kapıyı açtı ve içeri girdi. Gözlerinin parlak ışığa alışması için bir an durdu; bu, dükkanın başarısının bir işaretiydi. Dükkanın tavanından muazzam güzellikte yedi kristal avize sarkıyordu. Lute, onları Ejderha Ordusu'nun saldırısından önce Qualinesti'den kaçmaya çalışan bir elf lordundan aldığını iddia ediyordu. Lambalara ışık büyüsü yapması için imparatorun cadısı İolanthe'ye yüklü bir ödeme yapmıştı. Işık, yumuşak bir beyazdı ve bazı müşteriler onun sert olduğunu ve gözlerini yaktığını düşünseler de, Talent'i sakinleştiriyordu.

Gözlerinin kamaşması geçip de boynunu kırma tehlikesi ortadan kalkınca, Lute'un muhafızları olan iki devasa bekçi köpeğine iyi akşamlar diledi. Shinare ve Hiddukel isimli köpekler de kuyruklarını sallayıp salyalarını akıtarak selamladılar Talent'i. Biri, arka ayaklarının üzerinde kalkarak yüzünü yalamak için ön patilerini Talent'in göğsüne koydu. Köpek, adamdan birkaç santim daha uzundu.

Talent mastılarla[6] oynadı ve Lute'la konuşmayı bekledi; arka duvarın önünde uzun bir taburede oturan adamın işi vardı, Kırmızı Ejder Ordusu askerlerinden biriyle bir anlaşma yapıyor gibiydi. Talent'i görünce, arkadaşını selamlamak için pazarlığına ara verdi Lute.

"Hey, Talent, akşam yemeği olarak bana gönderdiğin o bulaşık suyu da neydi?"

Lute kısa boylu, güdük biriydi; büyük bir kafası, yuvarlak bir göbeği ve hırçın bir mizacı vardı. Ansalon'daki en tembel kişi olduğunu iddia ederdi gururla. Her sabah tezgahın hemen arkasındaki odada yer alan yatağından kalkar, bütün gün üzerinde oturduğu taburesine geçerdi; ondan da sadece lazımlığını kullanmak için kalkardı.

Gecenin geç saatlerinde dükkanı kapatma vakti gelince Lute taburesinden iner ve birkaç adımda yatağına giderdi; Kıvırcık, siyah saçları gözlerinin üzerine düşer ve burnunun civarında dolgun, yine kıvırcık, siyah sakalına ulaşırdı; bu yüzden de sakalın nerede başladığını ve saçın nerede bittiğini kestirmek zordu. O karmaşanın altından ufak, keskin gözleri parlardı.

"Tavşan yahnisi," dedi Talent.

"Yalan! Haşlanmış lağım cücesi desene şuna!" dedi Lute sinirle.

"Geri gönderseydin," dedi Talent.

"Yemek yemek zorundaydım," diye tersledi Lute ve pazarlığına döndü.

Talent sırıttı. Tavşan yahnisi güzeldi; dünyanın bu kısmında daha iyisini bulamazdı. Lute, bir şeylerden şikayet etmediği sürece mutlu olmazdı.

Lute'un bir soyadı varsa bile kimse bilmiyordu. İnsan olduğunu iddia ediyordu ama Talent bunun doğrusunu biliyordu. Uzun süreli arkadaşlıklarının başlarında, bir gece, çok fazla cüce içkisi içmiş olan Lute, babasının Thorbardin krallığından bir cüce olduğunu söylemişti Talent'e. Talent bu konudan sabah bahsedince de Lute öfkelenmiş ve böyle bir şey söylediğini inkar etmişti. Bir hafta boyunca arkadaşıyla konuşmamıştı ve Talent de bu konuyu bir daha asla açmamıştı.

Talent, dükkanın zeminini kaplayan hurda yığınlarının arasında dolandı. Lute'un Ganimeti, Ansalon'un dört bir tarafından gelen mallar için bir depoydu. Talent, bu malların çeşitliliğinden savaşın nasıl ilerlediğini takip edebildiğini söylerdi hep. Odadaki malların arasında Qualinesti'den mobilyalar, resimler ve duvar halıları, Solace'taki ünlü Son Yuva Hanı'ndan geldiği söylenen

iskemleler, ve cüce krallığından birkaç eşya (çok değil, zira Thorbardin, Ejderha Orduları'nı püskürtmüştü) vardı. Lanetli olduğu söylendiğinden ve kimse oraya yaklaşmadığından, elf krallığı Silvanesti'ye ait hiçbir şey yoktu. Mavi Leydi'nin gücü karşısında yenilen Solamniya'nın doğusundan büyük miktarda mal vardı ama Talent'in duyduğuna göre Palanthas hâlâ dayanıyordu.

Askerin pazarlığının bitmesini sabırla bekledi. Adam en sonunda bir fiyatı kabullendi ama bunun, satmaya çalıştığı her neyse onun değerinin çok altında olduğunu iddia etti. Asker keyifsizce çıktı dükkandan, sikkelerini sıkı sıkı tutuyordu elinde. Talent. adamın müdavimlerinden biri olduğunu farketti; kısa bir süre sonra o sikkeler kendi kasasında olacaktı.

Asker sinirle kapıyı çarpıp çıktıktan sonra Lute siyah bastonunu kaldırdı ve salladı; bu, Talent'e kapıyı kapatması ve kilitlemesi için bir işaretti. Eğer Talent bunu yapmak için orada olmasaydı, Lute, kapıyı kapatması için Shinare'yi eğitmişti; sonra da eşi Hiddukel de, kapı zorla açılamasın diye, demir çubuğa burnuyla vurup düşürürdü. Böylece Lute da tezgahtan kapıya yürüyüp geri dönme zahmetinden kurtulmuş oluyordu.

Köpeklerin asıl görevi, hırsızları caydırmaktı. Müşterileri kapıda karşılar ve dükkanda onlara eşlik ederlerdi, biri Lute'un izni olmadan herhangi bir şeye dokunmaya kalkarsa da hırlarlardı. Birinin herhangi bir şeyi kapıp kaçmaya kalkışması durumunda ise Lute her zaman ballı bitki çayının yanında tezgahta duran küçük, portatif kurmalı yayını eline alırdı. Lute'un kurmalı yayı kullanma yeteneğinden şüphe eden olursa, adam, duvarda kapının yanında, gözünde bir okla asılı duran goblin kafatasını gösterirdi.

Talent tam kapıyı kapatmış demir çubuğu yerine yerleştirmeye hazırlanıyordu ki, kapının çalındığını duydu. Kapıyı araladı ve dışarı baktı. İlk başta bir şey göremedi.

"Aşağı bak, salak," dedi Mari.

Talent bakışlarını kendere indirdi.

"Teslimat yapıldı," dedi kadın.

"Eline sağlık, teşekkürler," dedi Talent.

Mari adama el salladı ve koşarak geceye karıştı. Talent kapıyı kapattı ve kilitledi.

"Kender miydi?" diye sordu Lute suratını asarak. "O küçük hırsızı içeri almadın, değil mi?"

Talent gülümsedi. "Hayır, güvendesin. Malların teslim edildiğini bildirmeye gelmiş."

"İyi. Onunla sen ilgilen. Ben yatmaya gidiyorum."

Lute, bedenini yüksek tabureden indirmek için hareketlendi. Talent, yanında iki köpekle beraber döküntülerin arasından ilerledi ve tezgaha ulaştı.

"Şu Berem'den haber var mı?" diye sordu.

"Şimdiye kadar bir şey yok," dedi Lute. "Bu hafta adı Berem olan iki adam girdi şehre. Bizimkiler kapıda bekliyorlardı ve onları Neraka muhafızlarından önce yakalamayı başardılar. Girdap onları Kıllı Trol'e götürdü ve sorguladı."

"İkisinin göğsünde de yeşil ziynet yoktu her hâlde," dedi Talent, "ya da '*genç gözlere sahip yaşlı görünüşlü bir surat.*' " "Birinin bir gözü kayıyordu ve yaşlı bir yüzü vardı, diğerinin gözleri de yüzü de gençti. Ama bu Geceefendisi'nin sadece emin olmak için onlara işkence etmesine engel olmazdı. Geçen sonbaharda yakaladıkları Berem'i hatırlar mısın? Geceefendisi, kursağında bir

zümrüt saklamadığından emin olmak için göğsünü açmış ve göğüs kemiğini kırmıştı."

"Bu son iki Berem'e ne oldu?"

"Biri kapkaççıymış. Girdap, eğer Neraka'da kalmak istiyorsa Kıllı Trol'den uzak kalması için onu uyarmış. Adını değiştirmek isteyebileceğini de söylemiş. Diğer Berem'se on dört yaşında bir çocukmuş, evinden kaçıp zengin olmak için buraya gelen bir çiftçi çocuğu. Oğlanı uyarmaya gerek kalmamış. Güzel şehrimizde gördüklerinden sonra zavallı çocuk zaten korkudan neredeyse aklını kaçırmış. Girdap ona bir çelik sikke vermiş ve evine, annesine göndermiş."

"Şu Berem'i bu kadar özel yapan ne, merak ediyorum," diye sesli düşündü Talent kim bilir kaçıncı kez.

Lute homurdandı. "Göğüs kılları arasında bir yeşil ziynet olması dışında mı?"

"Böyle aptalca bir masala sadece bir goblin inanacak kadar saf olabilir. Yeşil ziynetten bir kolye ya da ona benzer bir şey takıyor olması daha muhtemel. Göğsüne gömülü bir mücevhermiş, hadi ordan!"

"Ben bilmem," dedi Lute sessizce. "Sen ve ben. daha garip şeyler de gördük, dostum. Yeni gelen mallarla ilgili ne yapacaksın?"

"Onunla bir konuşacağım. Tipini beğenirsem iş bile verebilirim."

Lute kaşlarını çattı, saçı ve sakalı arasından azıcık gözüken yüzü tamamen kayboldu. "Ona ne diye iş vermek istiyorsun ki? Bir kere o bir büyücü ve onların hiçbiri beş para etmez..."

"Tatlı İolanthe dışında..," dedi Talent sinsice.

Lute kızarmış olabilirdi. Bütün o kılların arasından ne olduğunu söylemek zordu. Ancak Talent'in imasını duymazdan geldi. "Bire on iddiasına girerim ki Geceefendisi'nin casusu."

"O hâlde neden Mari'nin hayatını kurtardı?"

"Aramıza katılabilmesi için daha iyi bir yol var mı? Sırlarımızı öğrenebilmek için?"

Talent kafasını salladı. "Geceefendisi'nin ajanları o kadar akıllı değil. Ama öyleyse, kısa bir süre sonra öğrenirim. Ona önereceğim işi reddedecektir, çünkü Neraka'dan ayrılması gerekecek ve Geceefendisi için bizi izlemek amacıyla gönderilmişse bunu yapmak istemeyecektir. Kabul ederse, doğru söylüyor olabilir."

"Ne işiymiş bu?"

"Biliyorsun, geçen gece konuştuğumuz şey. Onun kardeşi."

"Ve sen de ona güveniyorsun, ha?" Lute öfkeyle baktı. "Sen çatlaksın, Orren. Her zaman söylerim."

"Aysız bir gecede siyah cübbesini gördüğüm sürece ona güvenmiyorum," dedi Talent. "Ama Mari ondan hoşlanıyor ve kenderin kişiler hakkındaki içgüdüleri çok iyi. Hem senden de hoşlanıyor."

Lute, neredeyse düşmesine neden olacak bir şekilde homurdandı. Dengesini toplayınca bastonuna yüklenip, çayını ve yayını yanına alarak yatağına doğru ilerledi. Yolun yarısında arkasına döndü. "Büyücün teklifini geri çevirirse ne olacak?"

Talent, bir parmağım sakalında gezdirdi. "Köpeklerine bu akşam yemek verdin mi?"

"Hayır," dedi Lute.

"O hâlde verme," dedi Talent.

Lute kafasını salladı, yatak odasına geçti ve kapıyı kapattı. Talent ıslık çalınca, köpekler adamın peşine takıldılar; kutular, sandıklar ve fıçıların, kumaş ve kıyafet yığınlarının, ilginç aletlerin, kırık bir sabanın ve çeşitli tahta tekerlerin etrafından dolanıp bazen üzerlerinden geçerek dükkanın arka tarafına doğru ilerlerken onu takip ettiler.

Lute, dükkanın arka köşesine köpekleri için bir tür kulübe yapmıştı. Yatma zamanının geldiğini düşünen köpekler itaatkar bir şekilde büyük kasalarının içine girip battaniyelerinin üzerine kıvrıldılar ve kemiklerini kemirmeye başladılar.

"O kadar çabuk değil, dostlarım," dedi Talent. "Bu akşam yapmamız gereken işler var hâlâ."

Islık çalmasıyla beraber köpekler kasalarından çıktılar, kemiklerini bıraktılar ve zıplayarak adamın yanına gittiler. Talent, Hiddukel'in kasasına doğru yürüdü. Köpek adamın arkasından ilerlerken bir gözüyle kemiğine bakıyordu.

"Rahat ol, dostum. Akşam yemeğimi yedim ben," dedi Talent, köpeğin kafasını okşarken.

Hiddukel'in adama inanmadığı belliydi; Talent'in yanından geçip kemiğini aldı. Dişlerini kemiğe geçiren Hiddukel. uzakta kalması için Shinare'ye uyarırcasına hırladı.

Talent, kasayı kenara çekti. Kasanın altında bir kapak vardı. Talent "*yuvasına*" yaklaşmaya cesaret edecek bir yabancıya mastının ne yapacağını düşünerek sırıtıp, kapağı açtı. Kabaca inşa edilmiş bir merdiven yarı karanlığa iniyordu. Uzakta bir yerde, zayıf bir lamba yanıyor, solgun sarı bir ışık yayıyordu.

Talent kapağı kapattı ve merdivenden indi. Mastılar arkasından ilerlerken havayı kokluyorlardı; burunları seğirirken, kulakları dikilmişti. Hiddukel kemiğini düşürdü

ve iki köpek de havlayarak kuyruklarını salladılar. Bir dost görmüşlerdi.

Girdap, "*mal*"ın, iskemlede oturan bir adamın yanında dikilmişti. Talent adamı tamamen göremiyordu, adamın başı öne eğikti. Kolları arkasından, ayakları da iskemleye bağlanmıştı. Üzerinde siyah bir cübbe vardı ve kemerinden birkaç kese sallanıyordu.

"Selam, Girdap," dedi Talent, arkadaşını selamlamak için yanına doğru ilerlerken.

Adamın büyük eli Talent'inkini kavradı ve öyle bir sevgiyle sıktı ki, Talent'ın canı yandı.

"Ah, dikkatli ol. Bir gün parmaklarıma ihtiyacım olabilir," dedi Talent. İskemledeki adama ilgiyle baktı. "Demek Mari'nin büyücüsü bu. Benim kiracılarımdan biri, biliyorsun. Mari o olduğunu söylediğinde şaşırmıştım."

"Hastalıklı biri," diyerek burun kıvırdı Girdap. "Kaliteli cüce içkisinin kokusundan neredeyse kusacaktı. Yine de görünen o ki yaptığı işte iyi. Yaşlı Snaggle, bunun yaptıklarının hayatında kullandığı en iyi iksirler olduğunu söylüyor."

"E, şimdiye kadar nerelerdeymiş? Birkaç gecedir odasında uyumadı."

"Kırmızı Konak'taymış," dedi Girdap.

Talent kaşlarını çattı. "Ariakas'la birlikte mi?"

"Muhtemelen cadıyla. İolanthe bu arkadaşı evcil hayvanı yapmışa benziyor. Ariakas'ın ona iş vermesini sağlamaya çalışıyor. Ancak imparatorun bu aralar aklında başka şeyler var ve Raistlin de işi alamadı. Öfkeyle ayrıldı oradan. O zamandan beri Kule'de çalışıyor, karışımlar üretip yaşlı Snaggle'a satıyor."

"Yani kendini Ariakas'a satmaya çalıştı, başarısız olunca bize çalışabileceğini düşündü."

"Ya da kendini Ariakas'a sattı," diyerek hırladı Girdap, "ve bizi gözlemek için burada."

Talent, Raistlin'i düşünceli bir sessizlik içinde inceledi. Köpekler büyücünün ayaklarının dibinde yatıyorlardı. Girdap da kollarını göğsünde birleştirmiş, adamın başında dikiliyordu.

"Uyandır onu," dedi Talent aniden.

Girdap, Raistlin'i saçlarından yakaladı, kafasını geriye çekti ve birkaç kez yüzüne vurdu.

Raistlin'in soluğu kesildi. Gözleri bir anda açıldı. Acıyla yüzünü buruşturdu ve titreyen ışıkta gözlerini kırpıştırdı. Bakışları Talent üzerine odaklandı ve yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. Sonra bir kaşını kaldırdı ve hafifçe başını salladı, sanki hepsi mantıklı gelmiş gibi görünüyordu.

"Odandaki zarar için bana hâlâ borcun var, Majere," dedi Talent.

Bir iskemle çekerek döndürdü ve üzerine oturarak kollarını iskemlenin sırtına dayadı.

"Özür dilerim, efendim," dedi Raistlin. "Konu buysa, borcumu ödeyecek kadar çeliğe..."

"Unut gitsin," dedi Talent. "Mari'nin hayatını kurtardın. Ödeştik. Gizli Işık için çalışmakla ilgilenebileceğini duydum."

"Gizli Işık mı?" Raistlin kafasını salladı. "Hiç duymadım."

"O hâlde neden bu gece Trol Saçı'na gittin?"

"Bir içki..."

Talent güldü. "At sidiğine düşkünlüğü olmayan kimse Trol Saçı'na gitmez." Kaşlarını çattı. "Saçmalamayı kes, Majere. Mari sana şifreyi verdi. Garip bir şekilde senden hoşlanıyor."

"Zevksiz," dedi Girdap ve Raistlin'in kafasına sert bir darbe indirdi. "Patronun sorularına cevap ver. Yalancılardan hiç haz etmez."

Talent, Raistlin'in kulaklarının aldığı darbeden dolayı çınlamasının bitmesini bekledi; sonra da, "Tekrar denemek ister misin? Trol Saçı'na neden gittin?"

"Gizli Işık için çalışmakla ilgilendiğimi kabul ediyorum," dedi Raistlin, yarılan dudağından sızan kanı yalarken.

"Siyah cübbe giyen bir büyücü Takhisis'e karşı yürütülen savaşa yardım etmek istiyor. Sana neden güvenelim?"

"Çünkü siyah cübbe giyiyorum," dedi Raistlin.

Talent adama dikkatle baktı. "Kendini açıkla istersen."

"Bu savaşı Takhisis kazanır da kendini Abyss'den kurtarırsa, o efendi, ben de onun kölesi olacağım. Ben bir köle olmam. Efendi olmayı tercih ederim."

"En azından dürüstsün," dedi Talent.

"Yalan söylemek için bir neden görmüyorum." dedi Raistlin. bağlı kollarının izin verdiği ölçüde omuzlarını silkerken. "Siyah cübbe giymekten utanmıyorum. Hırslarımdan da utanmıyorum. Siz ve ben, Takhisis'le farklı nedenlerden dolayı savaşıyoruz, efendim, en azından ben öyle tahmin ediyorum. Sizin savaşınız yaşayanların iyiliği için. Ben ise kendim için savaşıyorum. Aslolan şu; ikimiz de savaşıyoruz."

Talent hayretle salladı kafasını. "Her türlü erkek ve kadınla karşılaştım, Majere, ama senin gibisini hiç görmedim. Seni

kucaklamalı mıyım, yoksa boğazını mı kesmeliyim, emin değilim." "Ben ne yapardım, biliyorum," diye mırıldandı Girdap, kemerindeki iri bıçağa dokunurken.

"Kendini kanıtlamanı istersek bunu anlayacağına eminim," dedi Talent, derhal işe dönerek. "Senin için bir görev var, sadece senin yapabileceğin bir şey. Mavi Leydi Kitiara uth Matar'ın ablan olduğunu duydum."

"Üvey ablam," dedi Raistlin. "Neden?"

"Çünkü Mavi Leydi bir şeyler çeviriyor ve bunun ne olduğunu bilmem lazım," dedi Talent.

"Kitiara'yı en son görmemin üzerinden yıllar geçti ama duyduğuma göre Mavi Ejderha Ordusu'nun başına geçmiş. O ordu şu anda Solamniya'yı yağmalayıp Solamn Şövalyeleri'ni parçalıyor. Çevirdiği her neyse, Şövalyeliğin mahvıyla ilgili olsa gerek."

"Solamniya Şövalyeleri hakkında daha saygılı konuş istersen," dedi Talent.

Raislin hafifçe gülümsedi. "Hafif bir Solamn aksanı farketmiştim. Anlatmanıza gerek yok, efendim. Hikayenizi biliyorum. Fakir düşmüş bir şövalyeydiniz, kılıcınızı satıyordunuz. Yanlış kişilere sattınız, Karanlık'ın tarafından yürüdünüz bir süre, fikrinizi değiştirdiniz ve şimdi de Işık tarafındasınız. Haksız mıyım?"

"Fikrimi değiştirmedim," dedi Talent usulca. "Onu benim için değiştiren iyi bir arkadaşım oldu. Beni, kendimden kurtardı. Ama konu ben değilim. Bir işten konuşuyoruz. Aslında, Kitiara şu anda Solamniya'da savaşmıyor. Savaşı komutanlarına bıraktı. Haftalardır onu savaş meydanında gören olmadı."

"Yaralanmış olabilir," diyerek fikir yürüttü Raistlin. "Belki de ölmüştür."

"Öyle olsa duyardık. Ama duyduğumuz, gizli bir proje üzerinde çalıştığı. Bu projenin ne olduğunu öğrenmek ve eğer mümkünse, tamamlanmasını engellemek istiyoruz."

"Ve ben de kardeşi olduğum için bana her şeyi anlatacağını sanıyorsunuz. Maalesef Kit'in nerede olduğunu bilmiyorum".

"Şansımıza, biz biliyoruz," dedi Talent. "Ölüm şövalyesi Lord Soth'u duydun mu?"

"Kocakarı hikayelerini biliyorum," dedi Raistlin.

"Bazen kocakarılar neden bahsettiklerini bilirler. Soth yaşıyor, tabiri caizse. Ölüm şövalyesi, Dargaard Kalesi olarak bilinen lanetli kalede. Ve ablan, Kitiara da onunla beraber."

Raistlin duyduklarına inanamayarak bakakaldı. "Ciddi olamazsınız."

"Daha ciddi olamazdım. Işık ejderhalarının savaşa katılması, Takhisis'i hazırlıksız yakaladı. Kaybetmekten korkuyor. Kitiara, Lord Soth ile birlikte Dargaard Kalesi'nde ve bu umut kıvılcımını söndürmek için bir şeyler planladıklarına inanıyoruz. Ne çevirdiklerini bilmek istiyorum. Senin öğrenmeni ve dönüp bana anlatmanı istiyorum."

"Ya reddedersem?"

"Sana bir seçenek sunduğumu hatırlamıyorum," dedi Talent, sakalını düzeltirken. "Sen bana geldin, Majere. Ve şimdi bizim hakkımızda çok şey biliyorsun. Ya Dargaard Kalesi'ne gitmeyi kabul edersin ya da kemiklerin Hidukkel'in bu akşamki yemeği olur. Köpek Hiddukel," diye ekledi Talent açıklamak için, köpeğin kafasını okşarken, "tanrı değil."

Raistlin mastıya baktı. Omzunun üzerinden arkasındaki Girdap'a dikti gözlerini. Sonra omuzlarım silkti. "İşlerimi yoluna koymak ve yokluğuma bir bahane uydurmak için bir iki gün lazım. Ani kayboluşumdan şüphelenecek kişiler var."

"Bir şeyler düşüneceğine eminim." dedi Talent. İskemleden kalktı. Yanında yatmakla olan köpekler ayağa fırladılar. "Girdap, hana güvenli bir şekilde varmanı sağlayacaktır. Umarım gözlerinin bağlanmasını kabul edersin."

"İlaçla bayılmaktan iyidir," dedi Raistlin alayla.

Girdap bıçağını çekti ve Raistlin'in elleriyle ayaklarını bağlayan ipleri kesti.

"Sormak istediğim bir şey var, "dedi Talent. "Kapı muhafızlarına, göğsünde yeşil bir ziynet olan Berem isimli bir adama dikkat etmeleri söylendi. Bir büyücünün tanıyabileceği bir adama benziyor. Tanıyor musun? Ya da onun hakkında herhangi bir şey biliyor musun?"

"Maalesef hayır," dedi Raistlin, ifadesiz bir yüzle.

Bileklerini ovalayarak ayağa kalktı. Dudağı şişmeye başlamıştı: altın rengi yüzünde çirkin bir yeşile dönen bir yaraydı bu.

Girdap siyah bir kumaş çıkarttı. Talent, elini kaldırarak adama beklemesini işaret etti.

"Bir de muhafızların aradığı şu büyülü nesne var. Ejderha topu muymuş neymiş."

"Ejderha küresi," dedi Raistlin.

"Ondan bahsedildiğini duymuş muydun?" Talent şaşırmıştı.

"Duymuş olmasaydım büyü öğrencisi olamazdım," dedi Raistlin.

"Nerede olduğunu bilmiyorsundur herhalde?"

Genç büyücünün garip gözleri karardı. "İnanın bana, efendim, size söylediğimde bilmek istemeyeceksiniz." dudağındaki kanı sildi.

Talent adama baktıktan sonra omuzlarını silkti. "Dargaard Kalesi'ne gitmek için ne zaman yola çıkacağını Mari'ye haber ver," dedi. Köpeklere ıslık çaldıktan sonra ayrılmak için arkasını döndü.

"Bir dakika," dedi Raistlin. "Benim de size bir sorum var. Kenderi nasıl yozlaştırdınız?"

"Yozlaştırmak mı?" diye tekrarladı Talent öfkeyle. "Ne demek istiyorsun? Onu ben yozlaştırmadım."

"Onu soğuk kanlı bir katile çevirmişsiniz. Yozlaşmak değilse nedir ki bu?"

"Onu ben yozlaştırmadım," dedi Talent. "Mari'nin hikayesini bilmiyorum. Hiç bahsetmez. Ve şunu da söyleyeyim. Yargıç'ı öldürmesi için onu ben göndermedim. Kendi kendine yaptı bunu. Yapana kadar bu konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum ve o zaman da dehşete düştüm."

Raistlin kaşlarını çattı, inanmamıştı.

"Kiri-Jolith üzerine yemin ederim," dedi Talent içtenlikle, "ne yapmak istediğini bilseydim, onu bodruma zincirlerdim. Hepimizi tehlikeye attı," duraksadı, sonra devam etti. "Bu arada, ona yardım ettiğin için teşekkür ederim Majere. Mari benim için çok önemli. Güzel, masum olan birçok şey. dünyadaki kötülük tarafından yok edildi. Mesela sen. Bence, sen kötü olmadan önce, bir zamanlar mutlu, tasasız bir çocuk..."

"Yanlış düşünüyorsunuz," diyerek araya girdi Raistlin sert bir şekilde. "Gitmekte özgür müyüm?"

Talent başını salladı. Girdap, siyah kumaşı büyücünün gözleri üzerine bağladıktan sonra yüzünü gizlemesi için

başlığını kafasına geçirdi ve onu yer altındaki odadan dışarı çıkarttı.

Onlar gittikten sonra köpeklerden bin aniden titredi.

"Biliyorum, kızım," dedi Talent, sakinleştirmek için elini mastının kafasına koyarak. "Benim tüylerimi de diken diken ediyor o adam."

- 12 -
Ariakas'la görüşme. Başka bir iş teklifi.

– 15. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Galent'le görüştüğü günün ertesi sabahı Raistlin. Kule'deki laboratuvarda çalışıyor, Snaggle'a vereceği son iksirleri hazırlıyordu. Hançerini satın almıştı zaten. Handaki odasının parasını ödeyecek kadar çeliğe ihtiyacı vardı sadece. Kitiara'ya borçlu olarak gitmeyecekti. Daha da önemlisi, hem onu gözetleyip hem de ondan yardım alamazdı.

"Benimle gurur duyardın, Sturm," dedi Raistlin. acıyan bir boğazı rahatlatmaya yarayan karışımı kaşık kaşık bir kavanoza doldururken. "Bir nebze de olsa onurum varmış gibi gözüküyor."

Alt kattan ön kapının açıldığı ve kapandığı sesi geldi, hızla yukarı çıkan hafif ayak sesleri duyuldu. Raistlin işini bırakmadı. Hafif gardenya kokusu olmadan da ziyaretçisinin İolanthe olduğunu biliyordu. Kule'nin ölü Siyah Cübbeler'in hayaletleri tarafından lanetlenmiş olduğu dedikodusu şehirde dolandığından, başka kimse Kule'nin yakınına bile gelmezdi.

"Raistlin?" diye seslendi İolanthe.

"Buradayım," diye yanıtladı adam.

İtolanthe odaya girdi. Koşmaktan nefes nefese kalmıştı. Saçları karışmıştı, gözleri parlak ve sabırsızdı.

"Ne yapıyorsan derhal bırak," dedi. "Ariakas seninle görüşmek istiyor."

"Benimle mi görüşmek istiyor?" diye sordu Raistlin, gözlerini işinden ayırmadan.

"Evet, seninle! Başka kimden bahsediyor olabilirim ki? Seninle şimdi görüşmek istiyor! Hemen şunu bırak," dedi İolanthe adamın elindeki kaşığı alırken. "Bekletilmekten hiç hoşlanmaz."

Raistlin'in aklına gelen ilk şey, Ariakas'ın bir şekilde Gizli Işık'a bulaşmış olduğunu öğrenmiş olduğuydu. Ama mantıken, konu buysa, Ariakas onu alması için ejderanlarını gönderirdi, metresini değil.

"Benden ne istiyor?"

"Kendin sor," dedi İolanthe.

Raistlin kavanozun ağzını kapattı.

"Gideceğim; ama bunu henüz bırakamam." Ocağın üzerine yerleştirmiş olduğu ufak tencereye eğildi. "Kaynaması gerekiyor."

İolanthe, çaydanlığın içine baktı ve burnunu buruşturdu. "Ih. Bu ne?"

"Bir deney," dedi Raistlin.

İzlenen bir tencerenin asla kaynamayacağı sözünü bildiğinden başka bir işe koyuldu, satmak için hazırladığı diğer iksir ve merhemlerin durduğu kutuya boğaz ilacıyla dolu kavanozu yerleştirdi. Sabırsızlanan İolanthe, ayağını yere vurup parmaklarını şıklatarak izledi adamı.

"Tenceren kaynıyor," dedi.

Raistlin, kulbu bir bezle tuttu ve tencereyi ateşten aldı. Tezgaha koyduktan sonra cübbesini korumak için giydiği önlüğü çıkarttı.

"Hepsi bu kadar mı? Şimdi ne olacak?" diye sordu İolanthe. karışıma tiksinerek bakıyordu.

"Fermante olması gerekiyor," dedi Raistlin. önlüğü düzgün bir şekilde katlarken. "Göz Gecesi'nde..."

"Göz Gecesi! Ah, evet!" dedi İolanthe. elini alnına vurup. "Ne kadar aptalım. Çok az kaldı, değil mi? Wayreth'teki Kule'deki kutlamalara mı katılacaksın?"

"Hayır, planım burada kalıp deneylerime devam etmek." dedi Raistlin. "Ya sen?"

"İmparatora giderken konuşuruz bunu." Adamın elini yakaladı ve onu merdivenlerden aşağı çekiştirip dışarı çıkarttı.

"Neden Kule'ye gitmiyorsun?" diye sordu kadın.

Adam, ters ters baktı. "Sen neden gitmiyorsun?"

İolanthe güldü. "Çünkü Neraka'da daha iyi vakit geçiririm. Biliyorum, inanması zor; ama Göz Gecesi'nde Talent, Kırık Kalkan'da hep büyük bir parti verir ve Kıllı Trol'de de başka bir parti olur. Bedava bira. Herkes sarhoş olur... ya da daha sarhoş olur. Sokaklarda ateşler yakılır ve herkes büyücü gibi giyinip büyü yapıyormuş gibi davranır. Bu şehirdeki eğlenceli tek zamandır."

"Geceefendisi'nin bunu onayladığını hiç sanmıyorum," dedi Raistlin.

"Ah, elbette onaylamıyor. Ve bu eğlencenin sadece yarısı. Her yıl, Geceefendisi, kutlamaların aleyhine bir karar yayınlar ve askerleri gönderip meyhaneleri kapatmakla

tehdit eder. Ama bütün askerler partiye katıldığından tehditleri hiç işe yaramaz."

Cilveli cilveli gülümsedi adama. "Soruma cevap vermedin. Sen neden Kule'ye gitmiyorsun?"

"Beni hoş karşılamayacaklardır. Bağlılığımı Kırmızı'dan Siyah'a değiştirmek için Meclis'in iznini istemedim."

"Eh, bu aptalca olmuş," dedi İolanthe dobra dobra. "Düşman edinmek için yolundan çıkıyor gibisin. Tek yapman gereken, Meclis'in önüne çıkıp nedenlerini açıklamak ve onaylarını istemekti. Sadece bir formalite. Neden yapmadın ki?"

"Çünkü başkalarından bir şey istemekten hoşlanmıyorum," dedi Raistlin.

"Ve bu yüzden de diğer büyücülerle aranı iyi tutmanın avantajlarından faydalanamıyorsun; hayatını tehlikeye atmandan bahsetmiyorum bile. Ne için? Ne kazanıyorsun?"

"Özgürlüğümü," dedi Raistlin.

İolanthe gözlerini devirdi. "Ölmek için özgürlük. Üç ayın üzerine yemin ederim ki seni anlamıyorum Raistlin Majere."

Raistlin de kendisini anladığından pek emin değildi. Göz Gecesi kutlamalarına katılmak için Wayreth Kulesi'ne gitme fikrini aklından çıkartırken, orada olmayacağından ötürü pişmanlık hissetti.

Bu kutlamalardan hiçbirine katılmamıştı; daha önce Kule'ye seyahat etme şansı olmamıştı hiç. Ama ne olduğunu biliyordu ve birçok kez gitmek istemişti.

Göz Gecesi: Üç ayın sıralanarak gökte bir "*göz*" oluşturdukları gece... Gümüş ay gözün akı olurdu, kırmızı irisi ve siyah da bebeği. O gece, büyünün en güçlü olduğu

geceydi. Ay ışıkları gibi parıldayan büyü gücünden yararlanmak için Ansalon'un dört bir tarafındaki büyücüler Wayreth'te bulunan Kule'ye giderlerdi. Ondan yararlanarak büyülü eşyalar yaratırlar ya da onları büyüyle doldururlar, büyüleri kaydederler, iksirler yaparlar, başka düzlemlerden iblisler çağırırlardı. O gece harikulade büyüler yapılırdı ve bunu kaçıracaktı.

Omuzlarını silkti. Kararını vermişti ve bundan pişman değildi. Ertesi gece Kule'de kalacak ve kendi harikulade büyülerini izleyecekti.

Elbette, eğer Ariakas'ın kendisi için başka planları yoksa.

* * * * *

İolanthe, adamın beklediğinin aksine, Raistlin'i Kırmızı Konak'a götürmedi. Ariakas, Kırmızı Ejderha Ordusu kampındaki karargahındaydı; duvarlarına haritalarını asabileceği, isterse ogre muhafızlarıyla kılıç düellosuna tutuşabileceği ve Geceefendisi'ne iletileceğinden korkmadan aklından geçenleri söyleyebileceği küçük bir binaydı bu.

Ariakas'ın odasının kapısında zırhlara bürünmüş iki devasa ogre, Raistlin'in şimdiye kadar gördüğü en iri ogreler duruyordu. Raistlin kolay etkilenen biri değildi ama sadece zırhlarının bile ağırlık olarak muhtemelen kendisinin iki katı olduğunu idrak etti. Ogreler, İolanthe'yi tanıyorlar ve belli ki ona hayranlık duyuyorlardı zira kadını gördükleri zaman kıllı yüzleri gülümsemeleriyle ikiye bölündü. Yine de ona karşı profesyonelce davrandılar ve üzerindeki keseleri çıkartmasını istediler.

İolanthe, üzerinde hiç kese olmadığını beyan etti, bunu onlar da biliyorlardı. Sonra da kollarını kaldırdı ve üzerinde silah aramaları için davet etti.

"Bugün yazı turayı kim kazandı?" diye sordu alayla.

Ogrelerden biri sırıttı ve kadını aramaya koyuldu. Ogrenin yaptığı işten keyif aldığı belliydi ama Raistlin, ogrenin işini profesyonel bir edayla, dikkatle yaptığını gördü. Muhafız, birinin komutanına bıçak çekmesi durumunda başına gelecek korkunç şeylerin farkındaydı.

İolanthe'yle işini bitiren ogre, Raistlin'e döndü. Kadın, büyücülerin odaya herhangi bir büyü malzemesi ya da büyülü asa sokmalarının yasak olduğu konusunda onu önceden uyarmış olduğundan Raistlin, keselerini ve asasını Kule'de bırakmıştı. Misketleri ve ejderha küresini taşıyan kese ise, uzun zaman önce, böceklenmiş bir un çuvalına konmuştu zaten.

Ogreler adamı aradılar ve bir şey bulamadıklarından içeri girebileceğini söylediler.

İolanthe adamı kapıya götürdü ama kendisi içeri girmedi. "Endişelenme," dedi, "yan odadan dinliyor olacağım."

Adam, kadının şaka yapmadığını hissetti.

Raistlin, küçük, içinde az mobilya bulunan bir odaya girdi. Duvarları haritalar süslüyordu. Odadaki tek pencere, ejderan birliklerin talim yaptığı bir avluya bakıyordu.

Ariakas, Raistlin'in onunla sarayda karşılaştığı günden çok daha rahat giyinmişti. Ilık gündeki bahar esintisi, havayı neredeyse solunabilir yapmıştı. Ariakas pelerinini çıkartıp bir iskemlenin üzerine atmıştı. Kaliteli deriden bir yelek giyiyordu. Deri ve ter kokuyordu ve bu, Raistlin'in aklına Caramon'u getirdi.

İmparator raporları okumaya dalmıştı, Raistlin'in odada bulunduğunun farkında olduğunu gösterir hiçbir şey yapmadı. Büyük adam tenezzül edene kadar Raistlin, elleri cübbesinin yenleri içinde, ayakta bekledi.

En sonunda Ariakas elindeki raporu bıraktı. "Otur." Masasının yanındaki iskemlelerden birini işaret etti.

Raistlin emre uydu. Neden çağrılmış olduğunu duyana kadar hiçbir şey söylemeden sessizce bekledi. Bunun önemsiz, sıkıcı bir iş olacağına emindi ve reddetmeye hazırlanıyordu.

Ariakas bir süre ona gözlerini dikip baktıktan sonra, "Kahretsin, çok çirkinsin. İolanthe, bu cilt hastalığının Sınav sonucunda olduğunu söyledi bana."

Raistlin sinirle gerildi. Soğuk bir edayla kafasını sallamaktan başka bir şey yapmadı, en azından öyle düşünüyordu. Yanıldığı belliydi, zira Ariakas sırıttı.

"Ah, şimdi kardeşini sende görüyorum. Gözlerindeki o parlama. Onun gözlerinde de gördüm ve ne anlama geldiğini biliyorum; bıçağını bağırsaklarıma sokmak istiyorsun. Ya da senin durumunda beni bir ateştopuyla yakmak."

Raistlin sessizliğini korudu.

"Kardeşinden ve bıçaklardan bahsetmişken..." dedi Ariakas sevimli bir şekilde, düşünmeye devam ediyordu. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Kitiara, şu ölüm şövalyesiyle birlikte bir şeyler çeviriyor ve ben de bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Raistlin şaşırmıştı. Kitiara ile ilgili olarak Talent Orren de hemen hemen aynı kelimeleri kullanmıştı. Kit'in gizli bir iş peşinde olduğuna dair Orren'in iddiasına pek inanmamıştı. Ancak Ariakas da bundan bahsettikten sonra, gerçekten de bir şeyler dönüyor olabileceğini düşünmeye başladı ve ablasının neyin peşinde olduğunu merak etti.

Raistlin, Ariakas'ın gözlerini dikip kendisine bakmasından hoşlanmamıştı. Konuşulan konu yüzünden olabilirdi;

ablasının gizli işlerini öğrenme isteği... Ya da Raistlin'in de bulaşıp bulaşmadığını anlama çabası... Tehlikeli sulardaydı ve dikkatli olması gerekiyordu.

"Yüce Majestelerine söylemiş olduğum üzere." dedi Raistlin. "üvey ablam Kitiara'yı ne gördüm ne de onunla irtibata geçtim..."

"Bunları umursayan birine anlat," dedi Ariakas. adamın lafını sabırsızlanarak keserek. "Onunla irtibata geçeceksin. Onu kardeşçe ziyaret edeceksin. Onun ve o lanet olası ölüm şövalyesinin ne yaptığını öğreneceksin ve geri dönüp bana rapor edeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, lordum," dedi Raistlin düz bir sesle.

"Bu kadar," dedi Ariakas, çıkmasını işaret ederken. "İolanthe seni Dargaard Kalesi'ne götürecek. Kendini nakletmek için kullandığı bir tür büyüsü var. Sana yardımcı olacak."

Raistlin aşağılanmış hissetti kendini. "Onun yardımına ihtiyacım yok, lordum. Kendi büyümü kullanarak seyahat edebilirim." Ariakas başka bir raporu eline aldı ve okumaya başladı. "Bunu yapmak için bir ejderha küresi kullanıyor olamazsın, değil mi?" diye sordu kayıtsızca.

Tuzağı o kadar düzgün kurmuş, soruyu o kadar rahatça sormuştu ki, Raistlin neredeyse düşecekti. Kendine son anda hakim oldu ve sakin, inandırıcı bir şekilde konuştu; en azından öyle olduğunu umuyordu.

"Özür dilerim, lordum, ancak neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Ariakas gözlerini kaldırdı ve adama delercesine baktı; sonra gözlerini rapora çevirdi ve muhafızlarını çağırdı.

Ogreler kapıyı açarak Raistlin'i beklediler. Bu görüşmeden dolayı terliyordu, sarsılmıştı adam. Ama yine de bir yalaka

gibi çıkmayacaktı odadan.

"Affınıza sığınıyorum, lord hazretleri," dedi Raistlin, kalbi hızla atar, kan kulaklarına hücum ederken. "Fakat hizmetlerim karşılığında alacağım ücreti henüz konuşmadık."

"O kahrolası küstah boğazını kesmememe ne dersin?" diye sordu Ariakas.

Raistlin hafifçe gülümsedi. "Bu tehlikeli bir iş, lordum. İkimiz de Kitiara'yı tanıyoruz. Onu gözetlemek için gönderildiğimi fark ederse bana ne yapacağını ikimiz de biliyoruz. Ücretim, aldığım riske uygun olmalı."

"Orospu çocuğu!" diye mırıldandı Ariakas. Raistlin'e öfkeyle baktı. "Kraliçene hizmet etme fırsatını veriyorum sana ve sen de bir karı gibi dırdır ediyorsun. Olduğun yerde öldürmeliyim seni!" Raistlin çok ileri gittiğini farketti ve böyle salakça davrandığı için kendine lanet okudu. Üzerinde büyü malzemesi yoktu ama paralı askerlik yaptığı dönemdeki komutanlarından biri, ona malzemeler olmadan büyü yapmayı öğretmişti. Zordu. Bir büyücünün buna başvurmak için çaresiz olması gerekirdi ama Raistlin, çaresiz kelimesinin şu anda hissettiklerini tam karşıladığını düşündü. Aklına bir büyüyü getirdi...

"Yüz çelik," dedi Ariakas.

Raistlin gözlerini kırpıştırdı ve ağzını açtı.

"Daha fazlasını istemeye cüret edersen," diye ekledi Ariakas, koyu gözleri parlayarak, "o altın tenini eriterek para yapar ve sana onunla öderim. Şimdi çık dışarı!"

Raistlin hızla dışarı çıktı. İolanthe'yi görmek için etrafına bakındı, göremeyince de büyücüyü beklemenin akıllıca olmadığına karar verdi. Kadın ona yetiştiğinde sokağı

yarılamıştı ve kadının koluna dokunduğunu hissettiğinde neredeyse bayılacaktı.

"Ölmek istiyor olmalısın!" İolanthe, adamın rahatsız olmasına rağmen, kolunu sıkıca tuttu. "Ne düşünüyordun? Neredeyse ikimizi de öldürtecektin. Bundan çok daha azı yüzünden başkalarını öldürdüğü oldu. Umarım yüz çeliğe değmiştir!"

"Çelik için yapmadım," dedi Raistlin. "Ariakas, isterse çeliklerini Kan Denizi'ne atsın, umurumda değil."

"O halde neden riske attın kendini?"

Gerçekten de, neden? Raistlin soruyu düşündü.

"Nedenini söyleyeyim," diye yanıtladı İolanthe onun yerine. "Her zaman kendini kanıtlamak zorundasın. Kimse senden daha uzun olamaz. Eğer uzunlarsa, dizlerinden kesersin onları. Bir gün biri seni kesecek."

Haklı, diye kabul etti Raistlin. Bir gün çok ileri gideceğim. Çok yükselmeye kalkacağım.

İolanthe kafasını salladı. "Ariakas güçlü olduğu için zekasının az olduğunu düşünenler, yanıldıklarını anladıklarında çok geç oluyor."

Raistlin, Ariakas'ı küçümsediğini kabullenmek zorundaydı; bunu neredeyse hayatıyla ödeyecekti. Bunun hatırlatılmasından hoşlanmamıştı ve kadının kendisini yalnız bırakmasını, düşünmesine izin vermesini diledi sinirle. Kolunu kadından kurtarmaya çalıştı ama kadın daha sıkı kavradı.

"Dargaard Kalesi'ne gidecek misin?"

"Yapmam için bana yüz çelik veriliyor," dedi adam.

"Oraya ulaşmak için yardımıma ihtiyacın olacak; ejderha küresi olsa da olmasa da."

Raistlin kadına baktı, dalga geçip geçmediğini merak ediyordu. Konu o olunca asla bilemiyordu. "Teşekkür ederim," dedi, "ancak kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Öyle mi? Lord Soth bir ölüm şövalyesi," dedi kadın. "Bunun ne olduğunu biliyor musun? Seni bir dokunuşuyla dondurabilecek, bir kelimesiyle öldürebilecek korkunç ve güçlü bir namevt. Ziyaretçilerden de hoşlanmaz. Hikayesini biliyor musun?"

"Yaşlı bir ninenin anlattığını duymuştum bir kez sanırım," dedi Raistlin.

"Yaşlı nineleri daima dinlemelisin. O kadar uzun yaşamalarının bir nedeni var. Afet'ten önce Soth, saygı duyulan ve sevilen bir Solamniya Şövalyesi'ydi. Güçlü ve ihtiraslı bir adamdı ve bir elf kadınına aşık olma talihsizliğine kapıldı; bazıları bunun elflerin bir komplosu olduğunu söyler, zira onlar İstar'ın Kralrahibi'ne sadıklardı ama Soth onun diktatörlük yönetimine karşıydı.

Soth evliydi ama yeminini bozdu ve elf kadını baştan çıkartarak onu hamile bıraktı. Bu sıralarda karısı da uygun bir şekilde ortadan kaybolarak Soth'un elf metresiyle evlenmesine olanak sağladı. Elf kadın Dargaard Kalesi'ne gelince adamın korkunç sırrını keşfetti; adam, ilk karısını öldürmüştü ve dehşet içinde, adamın suçunu yüzüne vurdu. Adamın iyi tarafı yüze çıktı ve kadının affını istedi, kefaretini ödeyebilmek için tanrılardan bir fırsat diledi. Tanrılar duasını duydular ve Soth'a Afet'i engelleme gücünü bahşettiler ancak bu, onun hayatına malolacaktı."

"Soth, İstar'a giderken önüne elf kadınlarından oluşan bir grup çıktı. Bu kadınlar, adama karısının sadakatsiz olduğunu, çocuğun kendisinden olmadığını söylediler. Adam tutkularına yenik düştü. Öfkeye kapıldı. Görevinden vazgeçerek hızla kalesine geri döndü."

"Karısmı suçlarken Afet gerçekleşti. Tavan çöktü ya da düşen avizeydi; hatırlayamıyorum. Soth karısını ve çocuğunu kurtarabilirdi ama çok sinirliydi, çok gururluydu. Kaleyi saran alevlerde ikisinin de ölmesini izledi.

Karısının son sözleri, adama okuduğu lanetti; suçunun bilincinde olarak sonsuza dek yaşamalıydı. Şövalyeleri iskelet savaşçılara dönüştüler. Çöküşüne neden olan elf kadınlar lanetlendiler ve ona her gece suçlarını anlatan banşiler oldular."

"Didaktik bir masal," dedi Raistlin iğneli iğneli. "Birçok Solamn çocuğun bunun yüzünden yatağa dehşet içinde gittiğine eminim."

"Seni temin ederim ki, hepsi doğru," dedi İolanthe. Sesi değişti. Adam, kadının titrediğini hissetti. "Lord Soth ile tanıştım. Gözlerine baktım. Keşke bakmamış olsaydım."

Raistlin, kadının bu kadar korktuğunu hiç görmemişti. Omurgasından bir şey aktı. "Bu ölüm şövalyesi o kadar korkunçsa, nasıl oluyor da Kitiara onunla aynı kalede yaşıyor?"

"Çünkü ablan olağanüstü bir kadın," dedi İolanthe. "Mezarın ne bu tarafında ne de diğer tarafında korktuğu hiçbir şey yok."

"Dargaard Kalesi'nde bulunmuşsun. Ablamı orada ziyaret etmişsin. Onun ne yaptığını biliyor musun? Ariakas ona neden güvenmiyor? Daha birkaç gün önce bana onların görüştüğünü ve aralarının iyi olduğunu söylemiştin."

İolanthe kafasını salladı. "Öyle olduğunu sanıyordum."

"Ariakas, Kit'i görmeye gittiğini biliyor. Beni senin götüreceğini o söyledi. Bu görevi neden sana vermedi?"

"Bana güvenmiyor," dedi İolanthe. "Benim Kit'le arkadaş olmamdan şüpheleniyor. Onu rakibi olarak görüyor."

"Ancak beni gönderiyor ve Kit benim akrabam. Neden benim ablama ihanet edeceğimi düşünüyor?"

"İkizine ihanet ettiğini bildiğindendir belki de," dedi İolanthe.

Raistlin kadına bakakaldı. Bunu inkar etmesi gerektiğini biliyordu ama kelimeler çıkmıyordu ağzından. Konuşmayı başaramadı.

"Bunu, sana bir uyarı olarak söylüyorum, Raistlin," dedi İolanthe. "Lord Ariakas'ı küçümseme. Sahip olduğun bütün sırlarını bilir. Bazen rüzgarın onun için casusluk yaptığını düşünüyorum. Evet, seni Dargaard Kalesi'ne götürmem emredildi. Ne zaman gitmek istersin?"

"İksirlerimi teslim etmem ve bazı hazırlıklar yapmam lazım," dedi Raistlin ve ters ters ekledi, "Ama bunları sana neden anlatıyorum ki? Şüphesiz sen ve Ariakas, ne yapacağımı benden önce biliyorsunuz."

"İstediğin kadar sinirlenebilirsin arkadaşım; ama Kara Kraliçe'ye hizmet etmeyi seçtiğinde ne bekliyordun ki? Seni ödüllere boğacağını ve karşılığında da hiçbir şey istemeyeceğini mi? Tam aksine, canım," dedi İolanthe, kedi gibi mırıldayarak. "Takhisis, kendisine hem bedeninle hem ruhunla hizmet etmeni talep eder."

Ejderha küresinin bende olduğunu biliyor, diye düşündü Raistlin. Ariakas da biliyor, Takhisis de.

"Zamanın gelmesini bekliyor," dedi İolanthe, adamın düşüncelerini dile getirerek, sanki adamın gözlerinden okuyor gibiydi onları. "Saldırmak için fırsatını bekliyor. Bir tökezleme, bir hata..."

İolanthe, elini adamın kolundan çekti.

"Yarın sabah erkenden seninle Kule'de buluşacağız. Magius'un Asası'nı yanında getir, zira Dargaard Kalesi'nde

onun ışığına ihtiyacın olacak."

Bir an durdu, sonra kasvetle ekledi, "Ancak o korkunç karanlığı, büyülü olsun ya da olmasın, hiçbir ışık yok edemez."

- 13 -
Karanlığı Değiştirmek.

– 15. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

 akşam güneş batarken, Raistlin iksir dolu kavanozlarını kırılmamalanrıiçin dikkatle pamuklu kumaşa sardı, sonra da onları Snaggle'a götürmek için bir kutuya yerleştirdi. Yürümek için fırsat çıkmasına memnundu; yürürken düşünüyor, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Palanthas'tayken hayat çok basit gözükmüştü. Arzularının gerçekleşmesine uzanan yol düz ve pürüzsüzdü. Ancak bir yerde yoldan sapmış, yanlış yöne dönmüş ve kendini yalan ve entrika dolu Ölümcül bir bataklığın içinde bocalar bulmuştu. Tek bir yanlış adım ölümüne yol açacaktı. Pis suyun içinde boğulacaktı, tıpkı...

"*Tıpkı benim Kan Denizi*'*nde boğulmam gibi,*" dedi bir ses.

"Caramon?" Raistlin durdu, irkilmişti. Etrafına bakındı. Bu Caramon'un sesiydi. Bundan emindi.

"Burada olduğunu biliyorum, Caramon," diye seslendi Raistlin. "Saklandığın yerden çık. Senin aptal oyunlarını oynayacak halim yok."

Büyücüler Sokağı'ndaydı ve sokak, her zamanki gibi, boştu. Sokakta esen rüzgar sonbaharın ölü yapraklarını hışırdattı, çöpleri yerden kaldırıp tekrar yere bıraktı. Etrafta kimse yoktu. Raistlin soğuk soğuk terledi. Elleri o kadar titriyordu ki kutuyu düşürmemek için yere koymak zorunda kaldı.

"Caramon öldü,'' dedi yüksek sesle, bunu duymaya ihtiyacı vardı.

"Caramon kim?"

Dudaklarında bir büyüyle arkasına dönen Raistlin, Mari'nin bir evin önünde oturduğunu gördü. En azından o ses gerçekti, sadece kafasında... ya da kalbinde değil.

"Boşver," dedi adam. "Ne istiyorsun?"

"Kutunun içinde ne var?" diye sordu Mari, kavanozlardan birine dokunmak için elini uzatırken.

Raistlin kutuyu kaldırdı, kadının erişemeyeceği bir yerde tuttu. Snaggle'ın dükkanına doğru ilerlemeye devam etti.

"Onu taşımanda yardım etmemi ister misin?" diye sordu Mari, adamın yanından ilerlerken.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Raistlin.

Mari ellerini cebine soktu. "Sanırım neden burada olduğumu biliyorsun."

"Talent cevabımı öğrenmek istiyor," dedi Raistlin.

"Eh, o da var. Ama öncelikle neden Ariakas'la görüştüğünü bilmek istiyor."

Raistlin kafasını salladı. "Bu şehirde herkes casus mu?"

"Aşağı yukarı," dedi Mari omuzlarını silkerek. "Neraka'da bir fare kırıntı yese Talent'in haberi olur."

Raistlin, kadının kavanozlardan birinin kapağını açtığını ve o kirli parmaklarından birini temiz iksirine sokmak üzere olduğunu farketti. Kutuyu yere koyan Raistlin kavanozu kadının elinden aldı ve kapağını kapattı.

"Böyle mi kokması gerekiyor?" diye sordu Mari.

"Evet," dedi Raistlin. Ne yapacağını düşünüyordu.

Gizli Işık'ı Ariakas'a ihbar ederek onlara ihanet edebilirdi. Kendisine verilen cüce içkisinin ilaçlı olduğunu anlamıştı; bardağı dudaklarına götürdüğünde içindeki uyuşturucunun kokusunu almıştı. İçmiş gibi davranmış ve bayılmış numarası yapmıştı. Kendisini nereye taşıdıklarına bakmıştı. Muhafızları Lute'un Ganimeti'ne ve altındaki tünellere götürebilirdi. Bunun için de cömertçe ödüllendirilirdi.

Ya da Ariakas'a ihanet edebilir, imparator ve Kara Kraliçe'yi devirmek için Gizli Işık'ın savaşına katılabilirdi. Ona karşı savaşan düşmanları hakkında duyduklarını ve gördüklerini değerlendiren Raistlin, bunun en tehlikeli seçenek olduğu ve başarısızlık ihtimalinin çok yüksek olduğu sonucuna vardı.

İki taraf da ablası hakkında bilgi toplamasını istiyordu. Kararının ablası ve onun gizli işleri hakkında bulduklarına bağlı olduğuna karar verdi. O anda, Kit'in hangi tarafta olduğunu merak etti.

O da hepimiz gibi, diye düşündü. Kit, Kit'in işine gelen tarafta.

Onun ne yaptığını öğrenecek, sonra da kime ihanet edeceğine karar verecekti.

"Herkesin peşinde olduğu şu adam hakkında bir şey bilip bilmediğimi sormak için çağırmış Ariakas beni," dedi Raistlin. "Şu yeşil ziynetli olan."

"Berem mi? Söylesene, herkesin onu neden aradığını biliyor musun?" diye sordu Mari hevesle. "Yani, elbette göğsünde bir zümrüt olan biriyle her gün karşılaşmazsın ama onu bu kadar özel yapan ne? Zümrüt dışında yani. Oraya nasıl yapıştığını merak ediyorum. Sen biliyor musun? Ve biri onu söküp çıkarmaya çalışırsa ne olur? Kan kaybından ölür mü? Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence..."

"Berem hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Raistlin, en sonunda araya girmeyi başararak. "Tek bildiğim, Ariakas'ın beni görmek istemesinin nedeninin bu olduğu."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Mari ve rahatlayarak ıslık çaldı. "İyi. Artık seni öldürmem gerekmiyor."

"Bu hiç komik değil," dedi Raistlin sert bir şekilde.

"Komik olsun diye söylemedim zaten. Yani Talent'in önerdiği işi yapacaksın? Ben de seninle gelebilir miyim? Çok iyi bir ekip oluruz, sen ve ben."

"Talent beni nereye gönderdiğini sana söylemedi, değil mi?" diye sordu Raistlin korkarak. Eğer bir kender biliyorsa, Neraka'nın yarısı da bilirdi.

"Cık, Talent bana hiçbir şey söylemez, ki muhtemelen akıllıca bir şey bu," dedi Mari. "Ben sır tutmakta pek iyi değilimdir. Ama hey, neresi olursa olsun, yardımıma ihtiyacın olacaktır."

Bu kelimeleri daha önce de duymuştu, başka bir kender tarafından söylenmişti sadece. Raistlin, Tasslehoff'un kaç kere yardımcı olamadığını hatırladı; büyü malzemelerini karıştırır, yarısını döker ve diğer yarısını çalar, iksirlerini gizlice tadar (ki bunun sonucu bazen felaket olur), kaşıktan çaydanlığa çeşitli ev eşyasını yürütür ve kendisinin ve arkadaşlarının başını hep derde sokardı.

Daha geçen sonbahar, Tasslehoff, basit ve sıradan olduğunu düşündüğü bir asayı eline almış, onun mavi kristale dönüşerek bir mucize gerçekleştirmesine yol açmıştı ve bu da her şeyin başlangıcı olmuştu.

Bu gerçekten de geçen sonbahar mıydı? diye sordu Raistlin kendine. Bir ömür gibi gözüküyordu.

"Hey, Raist, her neredeysen geri dön," dedi Mari, adamın kolunu çekiştirip ona el sallarken. "Yaşlı Snaggle'ı görmeye

mi gidiyorsun? Çünkü öyleyse, geldik."

Raistlin durdu. Kutuyu kapının eşiğine koydu ve yanına oturdu.

"Benimle gelemezsin Mari. Aslında, Neraka'dan ayrılmalısın," dedi kadına. "Talent için çalışmayı bırak. Çok tehlikeli."

"Oh, Talent de bana hep bunu söylüyor," dedi Mari. "Ve bak, bana hiçbir şey olmadı!"

"Oldu," dedi Raistlin nazikçe. "Sen Işık'a aitsin, Karanlık'a değil, Mari. Eğer burada kalırsan, Karanlık seni yok edecek. Seni değiştirmeye başlamış bile."

"Öyle mi?" Mari'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bir adamı öldürdün. Ellerinde onun kanı var."

"Ellerimde bugün yediğim öğle yemeğinin bir kısmı, şu berbat iksirinden küçük bir parça ve meyhaneden goblin sümüğü var, ama kan yok. Bak, kendin de görebilirsin." Mari ellerini kaldırdı ve avuçlarını uzattı.

Raistlin kafasını salladı ve göğüs geçirdi.

Mari adamın omzuna vurdu hafiften. "Ne demek istediğini biliyorum. Dalga geçiyordum sadece. Ellerimde Yargıç'ın kanının olduğunu söylüyorsun. Ama yok. Yıkadım."

Raistlin ayağa kalktı. Kutusunu eline aldı. "Gitsen iyi olur, Mari. Burada ciddi bir işim var."

"Burada hepimizin işi ciddi," dedi Mari.

"Bu kelimenin anlamını bildiğinden şüpheliyim."

"Ah, ama biliyorum," dedi Mari. "Biz kenderler ciddi olmak istemeyiz ama zorunda kalınca olabiliriz. Benim halkım, dünyanın dört bir yanında Kara Kraliçe ile savaşıyor. Kenderdiyarı'nda ve Kenderevi'nde ve Flotsam'da ve

Solace'ta ve Palanthas'ta ve adını bile duymadığım başka bir sürü yerde kenderler savaşıyor ve bazen de ölüyoruz. Ve bu üzücü ama savaşmaya devam etmemiz gerekiyor çünkü kazanmak zorundayız, çünkü eğer kazanamazsak korkunç şeyler olacak. Takhisis, kenderlerden nefret eder. Bizi elflerle aynı kefeye koyuyor ki bu biz kenderler için büyük bir iltifat, ama elfler öyle düşünmüyor olabilirler. Yani, görüyorsun Raist, Karanlık bizi değiştirmiyor. Biz Karanlık'ı değiştiriyoruz."

Mari'nin gözleri parlıyordu. Gülümsemesi neşe doluydu. "Talent'e ne diyeyim?"

"Ona işi kabul ettiğimi söyle," dedi Raistlin. İç çekerek uzandı ve tam cebine atmak üzereyken kadının elinden başka bir kavanoz aldı. "Beni öldürmeni istemem."

III. KİTAP

- I -

Kardeşler ve Kardeşler.

– 23. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

 sabah erken saatlerde, Raistlin ve İolanthe, büyü koridorlarından ilerleyerek Dargaard Kalesi'ne ulaştılar. Gökkuşağı ether'den, harabede yaşamaya elverişli tek odaya çıktılar: Kitiara'nın yatak ve oturma odasına. Orada bile uzun zaman önce kaleyi sarmış olan yangının izlerinin olduğunu farketti Raistlin.

Kurşun çerçeveli pencerelerdeki camlar kırılmış ve yenilenmemişti. Çerçeveden geriye kalanların arasından soğuk bir rüzgar esti, çürümüş dişlerin arkasından gelen nefes gibiydi. Raistlin pencereden dışarıya, ıssız, virane ve ölüm dolu manzaraya baktı. Miğferlerinin göz yarıkları alevdendi, hayaletimsi savaşçılar korkunç nöbetlerini tutuyorlar, bir zamanlar gül hatırına muhteşem bir kırmızı renginde olan ama sonra kendi kanlarıyla korkunç bir kırmızıya dönüşen duvarlarda yürüyorlardı.

Dargaard Kalesi, efsaneye göre, bir zamanlar dünyanın harikalarından biriydi. Kale, aile arması olan güle benzeyecek şekilde yapılmıştı. Taç yaprağı şeklindeki taş duvarlar, bir zamanlar sabah güneşi altında ışıldıyorlardı. Gül kırmızısı kuleler, gururla yükseliyorlardı mavi göğe. Gül kanser olmuş, şövalyenin karanlık tutkuları yüzünden içten mahvolmuştu. Gül duvarlar alevlerden, ölümden ve onursuzluktan kararmış ve lekelenmişti. Kırık kuleler, fırtına bulutları içinde parçalanmıştı. Bazıları, Soth'un

kendisini ve kalesini sonsuz bir fırtınaya sararak, artık nefret ettiği ışıktan gözlerini korumak için özellikle güneşi uzaklaştırdığını söylüyorlardı.

Raistlin, tutkularını kontrol edememesi çöküşüne yol açan saygın bir adamın harabesine baktı ve böylesi zayıflıkları olmadığı için doğumunda kendisini kutsayan tanrılara teşekkür etti.

Ablasına bakmak için gözlerini pencerenin dışındaki bu dehşetli görüntüden çevirdi. Kadın, bir masaya oturmuş, beklemesi mümkün olmayan emirler yazıyordu. İşini bitirene kadar ziyaretçilerinden sabırlı olmalarını istemişti.

Raistlin, fırsattan istifade, kadını inceledi. Kit'i kısa bir süreliğine Flotsam'da görmüştü ama o pek sayılmazdı, zira kadın mavi ejderhasını sürüyor ve bir Ejderha Yüceefendisi zırhı ile miğferi takıyordu. Birlikte olmalarının üzerinden beş yıl geçmişti, o zaman da Son Yuva Hanı'nda tekrar buluşmaya söz vermişlerdi; Kit'in yerine getirmediği bir söz. Beş yıl içinde son derece değişmiş olan Raistlin, ablasının hiç değişmemiş olmasına hayret etti.

Uzun ve kıvrak, bir savaşçının gücüne ve kaslı vücuduna sahip olan, otuzlu yaşlarının ortasındaki Kitiara, yirmisinde nasıl görünüyorsa öyleydi. Çarpık gülümsemesi hâlâ büyüleyiciydi. Kısa, siyah, kıvırcık saçları, gençken olduğu gibi gür ve dağınıktı. Yüzü pürüzsüzdü, ne keder ne de sevinç çizgileriyle bozulmuştu.

Kitiara'ya hiçbir duygu derinden işlememişti. Hayatı olduğu gibi kabul eder, her anı doyasıya yaşar, sonra da bir sonrakine atlayarak derhal unuturdu. Hiçbir şeyden pişman değildi. Geçmiş hatalarını nadiren düşünür, daha da az hayıflanırdı. Aklı, geleceği kurmakla meşguldü. Sızlayan bir vicdanı, yoluna ket vuran ahlaki değerleri yoktu. Zırhındaki tek çatlak, tek zayıf noktası, Tanis Yarımelf'e, ona sırtını

dönüp uzaklaşıncaya kadar istemediği erkeğe olan saplantısıydı.

İolanthe, kollarını pelerininin altında birleştirmiş, huzursuzca odada geziniyordu. Oda serindi ve o da titriyordu, ancak bu pek soğuktan değil de korkudanmış gibiydi. Günün erken saatlerinde gitmek konusunda ısrar etmişti, böylece gece çökmeden önce ayrılabileceklerdi. Raistlin, hâlâ emrini yazmaya çabalayan Kit'i izlemeye devam etti.

Yazı yazmak, Kitiara için zor bir işti. Hareketi ve heyecanı seven, çabucak sıkılan kadın, hep kötü bir öğrenci olmuştu. Okula gitme fırsatı bulamamıştı. Anneleri Rosamund'un büyüye yatkınlığı vardı ki bunu da oğluna geçirmişti. Rosamund, bu yetenekle başa çıkamıyordu; onun için bu bir ıstıraptı. İkiz oğulları doğduktan sonra yıllar boyunca garip rüyalar ve fanteziler denizinde sürüklenmiş, aklı başına nadiren gelmişti. Kocası öldüğünde Rosamund'un eli, onu yüzeyde tutan son gerçeklik parçasından da kaymış ve kadın, dalgaların altında boğulmuştu. Küçük kardeşlerini yetiştirme görevini Kit üstlenmişti. Kendi başlarına bakabilecekleri kadar büyüdüklerine karar verene dek onlarla kalmıştı. Sonra da kardeşlerini bir başlarına bırakıp kendi yoluna gitmişti.

Ancak Kitiara, üvey kardeşlerini unutmamıştı. Nasıl olduklarını görmek için birkaç yıl sonra geri dönmüştü. İşte o zaman arkadaşları Tanis Yarımelf'le tanışmıştı. İkisi arasında tutukulu bir ilişki başlamıştı. Raistlin, bu ilişkinin kötü biteceğini o zamandan görmüştü.

Raistlin, Kitiara'yı en son gördüğünde, kadın mavi ejderhası Skie'nin üzerindeydi ve adam da Kan Denizi'nde felaketine doğru ilerleyen bir gemideydi. Caramon, Tanis'e Flotsam'da Kit'le oynaşarak vakit geçirdiğini, arkadaşlarına ihanet ettiğini itiraf ettirmişti Raistlin. Caramon'un şiddetli

öfkesini, gemileri fırtınada savrulurken onun haykırarak Tanis'i suçladığını anımsadı.

"Demek son dört gündür oradaydın. Ablamızla, bir Ejderha Yüceefendisi'yle!..

"Evet, onu seviyorum,'' demişti Tanis. "Bunu anlamanı beklemiyorum."

Raistlin, Tanis'in bile kendisini anladığından şüpheliydi. Cüce içkilerine olan susuzluğunun üstesinden gelemeyen bir adama benziyordu. Kitiara onu sarhoş ediyordu ve adam, onu bünyesinden çıkartıp atamıyordu. Kadın, adamın felaketi olmuştu.

Kitiara, dövüş için giyinmişti. Kılıcı, çizmeleri ve mavi ejderha pulu zırhı üzerindeydi, mavi pelerini omuzlarında duruyordu. Tamamen işine gömülmüş, sınıfta nefret ettiği bir ödevi yapmaya zorlanan bir çocuk gibi masanın üzerine eğilmişti. Siyah kıvırcık saçlarıyla dolu başı neredeyse masaya değiyordu. Dişlerini alt dudağına geçirmişti ve alnı konsantrasyonla kırışmıştı. Homurdanarak yazdı, sonra yazdıklarını karaladı ve tekrar başladı.

En sonunda, zamanın geçtiğinin farkında olan İolanthe, hafifçe öksürdü.

Kitiara elini kaldırdı. "Beklediğini biliyorum, dostum." Kit hapşırmak için durdu. Burnunu sildi ve tekrar hapşırdı. "Şu senin korkunç parfümün yüzünden! Ne yapıyorsun? İçinde yıkanıyor musun? Bir saniye ver. Neredeyse bitirdim. Ah, Abyss'e kadar yolun var! Ne yaptığıma bak!"

Acele içinde Kit, avucunu sayfaya sürtmüş, yazdığı son cümleyi dağıtmıştı. Küfrederek kalemi masaya fırlatınca kağıda mürekkep serperek karmaşaya katkıda bulundu.

"O salak Garibaus kendini öldürttüğünden beri emirlerimi kendim yazmak zorundayım!"

"Ya ejderanların?" diye sordu İolanthe, ardından Kit'in muhafızlarının pençelerinin yere sürtünmesini ve kısık seslerini duydukları kapıya doğru bakarak. Ejderanlar homurdanıyorlardı. Belli ki kertenkele adamlar bile Dargaard Kalesi'nin iğrenç bir yer olduğunu düşünüyorlardı. Raistlin, Kit'in burada yaşamaya nasıl dayandığını merak etti. Hayattaki diğer pek çok şey gibi, Dargaard Kalesi'nin trajedisi ve dehşeti, buz üzerinde kayan patenciler gibi onun sert yüzeyinden kayıp gittiği içindi belki de.

Kitiara kafasını salladı. "Ejderanlar iyi savaşçılar ama katiplikleri kötü."

"Belki ben yardımcı olabilirim, abla," dedi Raistlin yumuşak sesiyle.

Kitiara ona bakmak için döndü. "Ah, küçük kardeşim. Seni hayatta gördüğüme sevindim. Girdap'ta öldüğünü sanmıştım."

Senin sayende değil, ablam, demek istedi Raistlin iğneleyici bir şekilde ama sessiz kaldı.

"Küçük kardeşin, seni gözetlemek için Ariakas'ı yüz çelik vermeye kandırdı," dedi İolanthe.

"Öyle mi?" Kitiara, o çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. "Aferin ona."

İki kadın, fesat fesat güldüler. Raistlin, görülmeden gözlemek için özellikle yüzüne kadar indirdiği başlığının gölgesi altında gülümsedi. İolanthe hakkındaki şüphelerinin doğrulandığını görmekten memnun olmuştu. Bilmezden gelerek ne kadar daha öğrenebileceğini görmeye karar verdi.

"Anlamıyorum," dedi, bir kadından diğerine bakarken. "Sanmıştım ki..."

"Ariakas'ın seni, beni gözetlemen için kiraladığını sanmıştın," dedi Kitiara.

"Bu da tam olarak senin düşünmeni istediğimiz şeydi." dedi İolanthe.

Raistlin şaşırmış gibi kafasını salladı, ancak aslında bu kadarından zaten şüphelenmişti.

"Daha sonra açıklarım," dedi Kit. "Söylediğim gibi, İolanthe'den hayatta olduğunu duyduğumda mutlu olmuştum. Senin, Caramon'un ve diğerlerinin Girdap'tan kurtulamayacağınızdan korkmuştum."

"Ben kaçtım," dedi Raistlin. "Diğerleri kaçamadı. Kan Denizi'nde öldüler."

"O hâlde bilmiyorsun..." diye başladı Kitiara, sonra sustu.

"Neyi bilmiyorum?" diye sordu Raistlin sert bir şekilde.

"Kardeşin ölmedi. Caramon kurtuldu, Tanis ve adını asla hatırlayamadığım o kızıl saçlı tezgahtar; mavi kristal asalı kadınla barbar irisi kocası da. Dün hepsi Kalaman'daydılar. Ve orada, casuslarıma göre, Flint ve Tas ile buluştular."

Kit, Laurana hakkında konuşmaya devam etti ama Raistlin dinlemiyordu. Başlığıyla yüzünü örttüğüne memnundu, zira aklı sarhoş gibi sendeleyip dönüyordu, Caramon'un ölmüş olduğundan o kadar emindi ki. Buna kendini inandırmış, tekrar tekrar, her sabah, her akşam bunu söylemişti. Odanın dönmesini durdurmak için gözlerini kapattı ve kontrolünü geri kazanmak amacıyla oturduğu iskemlenin kollarını sıktı.

Caramon'un ölü olup olmamasından bana ne? diye sordu Raistlin kendine, parmaklarını tahtaya geçirirken. Hiçbir şey ifade etmiyor.

Ancak öyle değildi. Derinde, çok derinlerde bir yerde, zayıf ve hor gördüğü bir kısmı, uzun zamandır kesip atmaya çalıştığı bir parçası ağlayabilirdi.

Kitiara ona bakıyor, duymadığı bir sorunun cevabını vermesini bekliyordu.

"Kardeşimin hayatta olduğunu bilmiyordum," dedi Raistlin, duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak. "Kalaman'da olması garip. O şehir Flotsam'dan çok uzak. Kardeşimiz oraya nasıl ulaşmış?"

"Sormadım. Bir aile buluşmasının ne yeri ne de zamanıydı," dedi Kitiara gülerek. "Şu sözde Altın Komutan'larının fidyesini nasıl ödeyeceklerini anlatıyordum zavallı halka."

"O kim?" diye sordu Raistlin.

"Elf karısı Laurana."

"Ah, evet," dedi Raistlin. "Palanthas'tayken Şövalyeler'in onu seçtiğini duymuştum. Seçimin mülhem olduğu belli. Kazanıyor."

"Şans," dedi Kitiara sinirli sinirli. Hırsla nefes aldı. "Onun zaferlerini sona erdirdim. Şu anda benim tutsağım."

"Peki ona ne yapmak niyetindesin?"

Kitiara, duraksadıktan sonra, "Güç Tacı'nı ele geçirmek için kullanacağım onu. Kalaman halkına, onu geri istiyorlarsa, Berem Hepadam'ı bana teslim etmeleri gerektiğini söyledim."

Raistlin anlamaya başlıyordu. "Berem, Tanis ile birlikte, değil mi?"

Kitiara, adama şaşkın şaşkın baktı. "Nereden biliyorsun?" Raistlin omuzlarını silkti. "Sadece bir tahmin. Tanis'in Laurana karşılığında Berem'i vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Vereceğini biliyorum," dedi Kitiara. "Ve ben de Laurana karşılığında tacı alacağım."

"Yani gizli planın bu. Tanis ve kardeşim neredeler şu anda?' diye sordu Raistlin.

"Laurana'yı kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorlar. Casuslarım onların peşindelerdi ama izlerini kaybettiler, ancak Godshome denen bir yere nasıl gideceğini soran, Tasslehoff'u andıran bir kenderi hatırlayan birine rastlamışlar."

"Godshome..." diye tekrarladı Raistlin düşünceli bir şekilde.

"Orayı duymuş muydun?"

Raistlin başını olumsuzca salladı. Elbette ki Godshome'u duymuştu; tanrılara adanmış kutsal, mukaddes bir yerdi orası. Böylesi bir bilgiyi ablasıyla paylaşmayacaktı. Bilgi, güçtü. Tanis, kardeşi ve diğerlerinin neden oraya gittiklerini merak etti.

"Khalkist dağlarında, Neraka yakınlarında bir yerde olduğu söyleniyor," diyerek devam etti Kit konuşmaya. "Onları arayan devriyelerim var. Yakında onları bulurlar ve Tanis de beni Berem'e götürür."

"Bu adam neden bu kadar önemli?" diye sordu Raistlin. '"Neden ordunun yarısı onu arıyor? Onu Güç Tacı kadar değerli kılan ne?"

İolanthe şüphelenmiş gibiydi. "Bilmen gerekmiyor."

"Yardımımı istiyorsanız, gerekiyor."

"Küçük kardeşim kendini beğenmiş bir hergeledir." Kitiara adama sırıttı. "Ama onu bu şekilde yetiştiren benim. Sana bir hikaye anlatacağım."

Bir iskemle çekip oturdu. Odada sadece iki iskemle olduğundan, İolanthe yatağın üzerine bağdaş kurdu.

"Bu hikayeyi ilginç bulacaksın," dedi Kitiara, çarpık gülümsemesiyle dudakları aralanırken. "İki kardeş hakkında; biri, diğerini öldürüyor."

Raistlin'in bir tepki vermesini beklemişse, hayal kırıklığına uğramıştı. Adam, hiç kıpırdamadan oturup beklemeye devam etli.

"Hikayeye göre," dedi Kit, "bu Berem isimli adam ve kız kardeşi yürürlerken nadir ve değerli taşlarla kaplı, kırık bir sütuna rastlamışlar. Çok fakirlermiş ve adam, yani Berem, bir zümrüt çalmaya karar vermiş. Kardeşi ona karşı çıkmış ve adam, lafı uzatmamak gerekirse, kızın kafasını sütuna geçirmiş."

"Kız düşmüş ve kafasını taşa vurmuş," dedi İolanthe.

Kitiara elini salladı. "Bunun bir önemi yok. Önemli olan, Berem'in, göğsüne yapışan zümrütle, tanrılar tarafından lanetlemiş olması. O zamandan beri dünyada dolanıp günahından kaçmaya çalışıyor. Bu arada kardeşi onu affetmiş ve iyi ruhu taşa girmiş ve Takhisis onu aşmaya çalıştığında başaramamış. Böylece dünyaya gelmesi engellenmiş."

Raistlin bu çarpıcı hikayeye inanmazdı ama Berem'in göğsündeki zümrüdü kendi gözleriyle görmüştü.

Haklıydım, diye düşündü, Takhisis, bu dünyaya bütün gücüyle giremiyor. İyi bir şey bu. Yoksa savaş başlamadan bitmiş olurdu.

"Kırık sütun, İstar Tapınağı'nın Temel Taşı'ydı," diye açıkladı İolanthe. "Takhisis onu buldu ve Neraka'ya getirerek tapınağını etrafına kurdu. Berem'i, onu yok etmek için arıyor, zira eğer adam kardeşiyle birleşirse Abyss'in kapısı sonsuza dek kapanır."

"Peki ben ne yapacağım?" diye sordu Raistlin. "Neden beni bu işe soktunuz? Siz her şeyi düşünmüşsünüz gibi gözüküyor."

Kitiara, kirpiklerinin altından İolanthe'ye yan yan baktı; bu bakış, cadının görmesi için değildi. Bakış, sessizce, *Bunu sen ve ben özel olarak konuşacağız*, diyordu. Kit, yüksek sesle, "Gitmek için bu acelen ne?" diye sordu. "Seni yıllardır görmedim. Söylesene, şu elf karısı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kitiara," dedi İolanthe uyarırcasına. "Duvarların kulağı vardır. Yanmış duvarların bile."

Kit, kadını duymazdan geldi. "Herkes onun güzelliğinden bahsediyor. Çok solgun ve tek renkte, süte batırılmış ekmek gibi. Ama ben onu Yüce Ermiş Kulesi'nde, muharebeden hemen sonra gördüm. En iyi halinde değildi."

"Kitiara, daha önemli konular..." diyerek söze girdi İolanthe ama Kit onu susturdu.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye ısrar etti Kit.

Raistlin, Laurana hakkında ne düşünüyordu? O kadının, bu dünyada kendisi için geride kalan tek güzellik olduğunu. Her şeyi yaşlanıp, kuruyup ölürken gören lanetli görüşü bile, onun güzelliğine dokunamamıştı. Elfler çok uzun yaşarlardı ve yaşlılık, ona nazikçe dokunmuştu. Geçen yıllar onu, bu mümkünse, daha da güzelleştirmişti.

Laurana, adama biraz huşu duyuyor, biraz da ondan korkuyordu. Ancak ona güvenmişti. Adam bunun nedenini bilmiyordu; tek bildiği, kadının onda başkalarının, hatta kendisinin bile görmediği bir şey görmüş gibi olduğuydu. Kadının güveninin kadrini bilmiş, bundan etkilenmişti. Kadını sevmişti... hayır, sevmemişti, ona değer vermişti; çölde kaybolmuş, susuzluktan kurumuş bir adamın, bir yudum soğuk suya verdiği değer gibi.

"O, senin olduğun ve olmadığın her şey, abla," dedi Raistlin alçak bir sesle.

Ablası güldü, hoşuna gitmişti. Bunu bir iltifat olarak aldı.

"Kitiara, seninle konuşmam lazım," dedi İolanthe, sabırsız bir şekilde. "Özel."

"Şu mektubu senin için yazabilirim," diye önerdi Raistlin. Düşünmek, edindiği bu bilgileri sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

Kitiara elini sallayarak masaya gelmesini işaret etti ve kendisi de pencerenin önüne doğru ilerleyip İolanthe ile kısık sesle konuşmaya başladı.

Raistlin oturdu. Magius'un Asası'nı yanına, elinin uzanabileceği bir yere koydu ve leke içindeki yanlış hecelenmiş kelimeleri yeni bir kağıda geçirirken düşünmeye koyuldu. Kit'ten çok daha hızlı, rahat ve okunaklı yazıyordu.

Raistlin, çalışırken, iki kadının ne konuştuğunu duymak için başlığını kulağının arkasına itti. Aradan birkaç kelime yakalayabildi sadece ama bu bile ona, kadınların ne konuştuğu hakkında genel bir bilgi vermeye yetti.

"...Ariakas senden şüpheleniyor... Bu yüzden kardeşini gönderdi... Ona söylemek için bir şeyler düşünmemiz lazım..."

Raistlin mektuba devam etti. Dinlemeye daldığından, yazdığı kelimelere dikkat etmiyordu ki bir kelime sanki alev alıp sayfada delik açtı.

Laurana... Emir onun hakkındaydı.

Raistlin, artık Kit ve İolanthe'nin söylediklerine aldırmıyordu. Bütün dikkatini mektuba verdi ve yazdıklarını okudu. Kit, emri astlarından birine gönderiyordu, emirleri

değişmişti. Tutsak'ı Dargaard Kalesi'ne getirmeyecekti artık. Onu doğrudan Neraka'ya götürecekti. Ast, Laurana'nın hayatta olmasından ve zarar görmemesinden – en azından Hepadam'la takas edilene kadar– sorumluydu. Bundan sonra, Kitiara tacı alınca, Kara Kraliçe'ye kurban edilecekti Laurana.

Raistlin düşündü. Kitiara haklıydı. Tanis'in Laurana'yı kurtarmaya çalışmak için Neraka'ya geleceği kesindi. Raistlin'in bir yardımı olabilir miydi? Kitiara, bir nedenden ötürü, onun geride kalmasını istiyordu ve Raistlin bunun ne olduğunu anlayamıyordu. Berem'i yakalamak için ona ihtiyacı yoktu kadının. Komplo başarılıydı ve adamın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ariakas, Kit'e ihanet etmesi için göndermişti onu. Gizli Işık da Kit ve Ariakas'a ihanet etmesi için. İolanthe'nin kendi kurduğu entrikalar için ihtiyacı vardı ona. Herkes hançerini çekmiş, bir başkasının sırtına saplamaya hazır bekliyordu. Herkesin birbirini bıçaklamasını sağlamalıydı.

Düşünceleri, taş zeminde yankılanan ağır ayak sesleriyle kesildi. İolanthe'nin beti benzi soldu.

"Gitmeliyim," dedi aceleyle ve pelerinine sarındı. "Raistlin, Neraka'ya döndüğünde bana uğra. Konuşmamız gereken çok şey var."

Adam daha bir kelime edemeden İolanthe büyülü kilini duvara attı ve daha tam açılmamışken büyülü geçide girerek hızla ardından kapattı.

Ayak sesleri yaklaştı; yavaş, kararlı, azimli bir şekilde hareket ediyordu. Ölüme benzer bir soğuk doldu odaya.

"Dargaard Kalesi'nin efendisiyle tanışmak üzeresin, küçük kardeşim," dedi Kitiara ve o çarpık gülümsemesiyle gülümsemeye çalıştı ama Raistlin, kadının dudaklarının seğirdiğini farketti.

- 2 -
Kara Gül Şövalyesi.
Yıldızların Kum Saati.

– 23. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

lüm soğuğu kapının altından aktı, taş duvarlardaki çatlaklardan sızdı, kırık camlarda uğuldadı. Raistlin, korkunç soğukta titredi ve tüy kalemi bırakarak ellerini ısıtmak için yenlerine soktu. Hazır olmak amacıyla ayağa kalktı.

"Soth çok korkunçtur," dedi Kitiara, gözleri kapıya kilitlenmişti. "Ama benim korumam altında olduğun sürece sana zarar vermez."

"Senin korumana ihtiyacım yok, abla," dedi Raistlin, kadının büyüklük taslamasına sinirlenmişti.

"Sadece dikkatli ol, olmaz mı, Raistlin?" dedi Kitiara sert bir şekilde.

Adam, şaşırdı. Kadın ona nadiren adıyla seslenirdi.

Kitiara yumuşak bir sesle ekledi, "Soth, ikimizi de tek bir kelimeyle öldürebilir."

Kapı açıldı ve dehşet içeri girdi.

Kapıda dikilen ölüm şövalyesi, İstar'ın yükseldiği günlerden kalma bir Solamniya Şövalyesi zırhı giyiyordu. Vakti zamanında gümüşi bir parlaklığa sahip olan işli zırh kararmış ve sadece kefaret sularının silebileceği kan

izleriyle lekelenmişti ki Soth'un af dilemeye hiç niyeti yoktu. Kanlı ve lime lime olmuş siyah bir pelerin asılıydı omuzlarında.

Miğferinin göz yarığı al al parlıyordu; felaketi olan ve kontrol edemediği tutkusundan kırmızı olmuşlardı. Kaderine öfkeliydi; tanrılara öfkeliydi; bazen de kendisine öfkeleniyordu. Sadece geceleri, banşiler çöküşüyle ilgili kederli şarkıyı söylediklerinde o alev azalarak pişmanlık ve acı kederin tüten közlerine dönüşüyordu. Yeni günün doğmasıyla birlikte şarkı bitince, Soth'un öfkesi tekrar alevleniyordu.

Raistlin, hayatı boyunca pek çok karanlık yerde yürümüştü; muhtemelen bunlardan hiçbiri de kendi ruhu kadar karanlık değildi. Kule'de korkunç Sınav'a girmişti. Kara Orman'ı geçmişti. Silvanesti olan bir kabusa yakalanmıştı. Takhisis'in zindanlarında tutsak olmuştu. Bu yerlerin hepsinde korkuyu yaşamıştı. Ancak ölüm şövalyesinin gözlerinde yanan bu cehennem ateşine baktığında, Raistlin korkunun ne kadar feci, ne kadar zayıflatıcı olabileceğini anladı; bunun yüzünden ölebileceğini düşündü.

Ejderha küresini eline alabilir ve büyülü kelimeleri söyleyerek İolanthe kadar kolayca kaçabilirdi. Titreyen elleriyle küreyi bulmaya çalışırken Kitiara'nın kendisini izlediğini gördü.

Kadının dudakları büküldü ve korkak kelimesini oluşturdu. Kadın, onu sınıyor, onunla alay ediyordu; tıpkı çocukken, onu meydan okumaya zorlamaya çalışırken yaptığı gibi.

Öfke. Raistlin'in üzerinde bir iksir etkisi yarattı, cesaretini toplatıp düşünmesini sağladı. O anda, korkusu yüzünden daha önceden farkedemediği şeyi tanıdı; korku büyülüydü, Soth'un yaptığı bir büyü.

Göze göz, bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

"*Delu solisarr*" dedi Raistlin hızla. Küreyi bıraktı ve elini kaldırarak havaya bir rün çizdi.

Rün alev aldı ve ışıl ışıl yandı. Karşılıklı büyüler titreyerek havada asılı kaldılar. Kitiara, bir eli belinde, diğer eli kılıcının kabzasında, onları izledi. Mücadelenin keyfini çıkarıyordu.

Soth'un büyüsü aniden kesildi. Raistlin kendi büyüsünü bitirdi. Alevli rün kaybolarak arkasında mavi ve titrek dumandan bir iz bıraktı.

Kitiara, onaylarcasına salladı başım. "Lord Soth, Gül Şövalyesi. Raistlin Majeri'i takdim etmekten gurur duyuyorum," dedi Kitiara. yarı alay yarı gurur dolu bir sesle, "Kardeşim."

Raistlin, tanıştırılması üzerine eğilerek selam verdi: sonra başını kaldırdı, sırtını dikleştirdi ve ölüm şövalyesinin miğferindeki göz yarıklarına, azap içindeki bir ruhun alevlerine bakmaya zorladı kendini; gördüğü, Raistlin'in ruhunun korkuyla büzülmesine neden oldu.

"Bu kadar genç birine göre büyüde çok güçlüsün," dedi Lord Soth. Sesi boş ve derindi; daimi öfkesiyle yanıyor, sonsuz kederiyle gölgeleniyordu.

Raistlin tekrar eğilerek selam verdi. Henüz konuşmak için kendine güvenmiyordu.

"İki gölgen var, Raistlin Majere." dedi ölüm şövalyesi aniden. "Neden?"

Adamın neden bahsettiği hakkında Raistlin'in hiçbir fikri yoktu. "Bu korkunç yerde ikiyi bırakın, tek bir gölgem bile yok."

Ölüm şövalyesinin kırmızı gözleri titredi.

"Güneşin yarattığı gölgelerden bahsetmiyorum." dedi Lord Soth. "İki düzlemde birden bulunuyorum ben: yaşayanların düzleminde bulunmaya zorlanıyorum ve ölemeyen ölülerin düzleminde bulunmaya lanetlendim. Ve her ikisinde de, karanlıktan daha karanlık olan gölgeni görüyorum."

Raistlin anladı, ikinci gölge, hâlâ ejderha küresinde tutsak olan Fistandantilus'a aitti. Raistlin artık onun sesini duyamıyordu ama Fistandantilus. hayatını gölgelemeye devam ediyordu.

Kitiara. Soth'un neden bahsettiğini bilmiyordu. "Raistlin'in bir ikizi..," diye başladı konuşmaya.

"Artık yok," dedi Raistlin, sinirle kadına göz atarak. Bazen Caramon kadar salak olabiliyordu.

Büyü, korku ve merak yüzünden Raistlin bir anda bitap düşmüştü. "Buraya beni, yardımıma ihtiyacın olduğu için getirttin, abla. Sana ve Takhisis'e bağlılığımı sundum. Eğer senin için yapabileceğim bir şey varsa, bana söyle. Yoksa, izin ver eve gideyim."

Kitiara, Lord Soth'a baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"O tehlikeli." dedi Soth.

"Kim? Raistlin mi?" dedi Kitiara alayla, şaşırmış ve eğlenmişti.

"Senin felaketin olacak." Ölüm şövalyesi, alevden gözleri titreyerek baktı Raistlin'e.

Kitiara, gözleri Raistlin'de, kaşlarını çatıp kılıcının kabzasına dokunurken tereddüt içindeydi. "Onu öldürmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Deneyebilirsin," dedi Raistlin, bakışları ikisi üzerinde gezinirken. Bir parça kehribar aldı avucuna.

Kitiara adama baktı ve bir anda gülmeye başladı. "Benimle gel," dedi, duvardan yanan bir meşale alırken. "Sana göstereceğim bir şey var."

"Ya o?" diye sordu Raistlin, durduğu yerden kıpırdamadan.

Ölüm şövalyesi pencereye doğru yürümüş, ıssız manzaraya bakıyordu.

"Gece oluyor," dedi Kitiara. "Soth'un gitmesi gereken başka bir yer var. Acele et," diye ekledi titreyerek. "Yakınlarında olmak istemezsin."

* * * * *

İniltiler uzaktan geliyordu ama o tekinsiz ve korkunç ses, Raistlin'in içine işledi, kalbini sıkıştırdı. Adam yavaşladı ve omzunun üzerinden arkasına, koridora baktı. Şarkı tüyler ürperticiydi ancak adam onu dinlemekten kendini alıkoyamıyordu.

Kitiara adamı bileğinden yakaladı. "Dinleme!" dedi uyarırcasına.

"Bu ne?" diye sordu adam. Ensesindeki ve kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu.

"Banşiler. Onun lanetini paylaşan elf kadınları. Ona her gece şarkı söylemek, suçlarının hikayesini anlatmak zorundalar. O da karısı ve çocuğunun öldüğü odada oturuyor ve yerdeki kan izlerine bakıp dinliyor."

Hızlarını arttırarak aceleyle koridordan geçtiler ama habis şarkı onları takip etti, inleme, Raistlin'i kara kanatlarıyla dövüyor ve keskin pençeleriyle parçalıyor gibiydi. Elleriyle kulaklarını kapatmaya çalıştı ama şarkı, kanında aktı. Kitiara'nın renginin attığını ve terlediğini gördü.

"Buna asla alışamadım," diye itiraf etti kadın.

İçinde bulundukları koridor bir anda bitti. Raistlin, bütün bu yolu boşuna gelmemiş olduklarını tahmin etti ve neler olacağını görmek için bekledi. Kit, meşaleyi tutması için Raistlin'e uzattı. Raistlin asasının ışığını kullanmayı önerebilirdi fakat iyi bir nedeni olmadığı sürece onun güçlerini başkalarına göstermekten hoşlanmıyordu. Meşaleyi yukarıya kaldırarak kadının ne yaptığını görmesini sağladı.

Kitiara, sol elini duvardaki bir taşın üzerine, sağ elini başka bir taşa koydu ve ayağıyla da yerdeki bir taşa bastı. Alışkanlıktan, Raistlin, her taşın yerini not aldı beyninde. Dargaard Kalesi'ne bir daha asla dönmek zoruna kalmayacağını umuyordu ama bundan emin olamazdı. Aslında bir kapı olan duvar, menteşeleri gıcırdayarak açıldı yavaşça. Kit, açıklıktan ardındaki karanlığa hızla geçti. Raistlin etrafına bakındıktan sonra tedbirli bir şekilde takip etti kadını.

Kitiara, elini diğer taraftaki bir taşın üzerine koyunca kapı kapanarak banşilerin inlemelerini susturdu. İkisi birden rahatlayarak derin bir nefes aldılar.

Meşaleyi adamın elinden alan kadın, önden ilerleyerek yolu aydınlattı. Kabaca yontulmuş duvarlarla çevrili, kayaya oyulmuş basamaklar, dönerek aşağı iniyordu. Kitiara hızla inerken, çizmeleri taşa çarptıkça çınlayıp banşilerin bütün seslerini bastırıyordu. Raistlin de onun peşi sıra ilerledi. Merdivenin yanmış olmadığını ve kalenin bu kısmında ne duman ne de ölüm kokusu olmadığını farketti.

"Bu taş işçiliği yeni." dedi adam, elini kayaya sürtüp parmaklarıyla toz toplarken. "Yakınlarda yapılmış."

"Kraliçemiz tarafından," diye mırıldandı Kitiara.

Raistlin yürümeyi kesti. "Beni nereye götürüyorsun? Aşağıda ne var?"

Kitiara sinsi sinsi sırıttı. "Yukarı geri dönüp koroyu dinlemek istiyorsundur belki."

Raistlin tekrar basamaklardan inmeye başladı. Merdiven (kırk beş basamak saymıştı) som çelikten bir kapıda sonlandı. Raistlin kapıya bakakaldı, etkilenmişti. Kapı, tek başına, Neraka'nın bütün hâzinelerine değerdi. Ardında yatan hâzineyi hayal edemiyordu.

Kitiara, avucu açık olarak sağ elini kapının ortasına koydu; kapı pürüzsüzdü, üzerinde Raistlin'in görebildiği hiçbir işaret yoktu. Tek bir kelime telaffuz etti Kit, "*Takhisis*" ve avucunun altında beyaz bir ışık parladı. Kadın, Kara Kraliçe'nin adını tekrar söyledi ve yeşil bir ışık parladı. Kitiara ismi üç kez daha tekrarladı ve üç kez daha ışık renk değiştirdi; kırmızı, mavi ve siyah oldu.

Beş başlı ejderhanın hatları parladı, kapıya kazındı ve kapı, sessiz ve düzgün bir şekilde yükselerek tavanda kayboldu.

Kitiara, Raistlin'e içeri girmesini işaret etti. Adam kapının dışında kalarak kadına soğuk bir edayla baktı.

"Önce sen," dedi.

Kitiara güldü, kafasını salladı ve içeri yürüdü. Adam mahzeni inceleyebilsin diye meşaleyi yukarıda tutuyordu. Işık, yekpare kayadan oyulmuş duvarlardan yansıdı. Mahzen büyük değildi, otuz metreye otuz metre kadardı. Tavanı da alçaktı. Raistlin uzanırsa tavana dokunabilirdi.

Mahzende sadece üç şey vardı; altınla kaplanmış kristalden bir kum saati, kum saatinin üzerinde durduğu altın kaide ve eş aralıklarla yerleştirilmiş, yanlarında birden başlayıp yirmi dörde kadar giden sayılar olan kırmızı çizgilerle işaretli bir mum. Mum, saati gösteriyordu. Neredeyse sonuna kadar yanmıştı.

Raistlin, Kitiara'ya hâlâ güvenmiyordu ama merakı, tedbirini bastırdı. Odaya girdi ve kum saatini incelemek için ilerledi. Büyülü olduğunu anlamak için büyü yapmasına gerek yoktu.

Kum saatinin üst kısmı kumla doluydu; altında ise koyu ve sonsuz bir karanlık vardı. Raistlin yakından bakınca, iki yarı arasındaki dar ağzı tek bir kum tanesinin tıkamış olduğunu gördü. Kum tanesi düşmemişti. Kumun geri kalanının düşmesini engelliyor gibiydi.

"Tıkanmış," dedi Raistlin.

"Bekle!" Kitiara derin bir nefes aldı.

"Neyi?"

"Kara Nöbet'i," dedi Kitiara.

Raistlin, alevin mumu eritmesini, günün sonunu belirten kırmızı çizgiye gelene kadar beyazı yeyip bitirmesini izledi. Kırmızı erimeye başladığında adam kum saatine baktı ve hafifçe nefes aldı.

İki yarı arasındaki dar ağızda duran tek kum tanesi ışıldamaya başladı. Kum tanesi ışıldadı, bir yıldız kadar parlaktı ve bir yıldız gibi karanlığı deldi aşağı düşerken. Başka bir ufak kum tanesi dar ağza düştü ve orada kaldı.

Kitiara, saatleri gösteren mumu bir yenisiyle değiştirdi, yenisini de eskisinin sönmekte olan aleviyle yaktı. Alev, mahzenin durgun havasında parlak ve tereddütsüz yandı.

"Bu ne?" diye sordu Raistlin yumuşak bir sesle, huşu içinde.

"Yıldızların Kum Saati," dedi Kitiara. "Yaradılışın ilk gününden itibaren zamanı gösteriyor ve içindeki kum bittiğinde, zaman sona erecek."

Raistlin, kristalin parlak kenarlarına dokunmak istiyordu ama ellerini yenlerinin içinde tuttu. Büyülü eşyalara

ihtiyatlı yaklaşmak gerekirdi.

"Peki burada ne işi var? Takhisis onu nasıl ele geçirmiş?"

"Kendisi yapmış," dedi Kitiara.

"Bunun Ariakas'la ne alakası var?" diye sordu Raistlin.

"Yok," dedi Kitiara.

Adam, gözlerini kadına dikti, şaşırmıştı.

"Ha, İolanthe'ye öyle söylediğimi biliyorum. Seni buraya getirmesi için ona bir şey söylemeliydim, yoksa şüphelenirdi. Cadıya güvenemezsin, küçük kardeşim. Büyücü Ladonna'nın Berem'i nasıl öğrendiğini sanıyorsun? Ona İolanthe söyledi. Ve onun kaçmasına da yardım etti."

Raistlin buna şaşırmamıştı. Bu durum, İolanthe hakkındaki şüphelerine uyuyordu. Ancak kadın onu endişelendirmiyordu.

"Ona güvenmiyorum," dedi Raistlin. "Ben kimseye güvenmem."

"Bana bile mi?" diye sordu Kitiara alayla.

Kadın, sanki küçükken ateşlendiğinde yaptığı gibi saçını geri atmak istermişçesine uzattı elini adama doğru.

Raistlin, geri çekilerek kadının kendisine dokunmasını engelledi. "Neden buradayım? Benden ne istiyorsun?"

Kitiara elini indirdi ve kum saatinin altın tepesine koydu. "Sinsi... Sana böyle derlerdi. Belki de bu yüzden benim en sevdiğim oldun. Görünüşe göre Nuitari, annesine son kez ihanet etti. Takhisis, büyü tanrısından ve onun hain kuzenlerinden kurtulmaya karar verdi. Üç yeni tanrı getirecek, Gri Tanrılar'ı... Doğrudan Kraliçelerine bağlı olacaklar ve o da onlara büyü verecek."

Raistlin, yüzüne bir yumruk yemiş gibi sersemledi. Asasına dayanıyor olmasaydı yere düşerdi. Bütün entrika, Laurana ve Caramon düşünceleri silindi aklından. Raistlin'in kendisini düşünmesi gerekiyordu. Korkunç bir tehlikedeydi. Kit, büyü tanrılarını yok etmekten, yaşamının özü olan büyüyü yok etmekten bahsediyordu.

Kara Kraliçe'nin çok yakınında olduğunu hissedebiliyordu. Kadının nefesi ensesindeydi. Sesini, Kırmızı Konak'taki tapınağında duyduğu gibi duydu.

Bana hizmet et! Önümde diz çök!

Bu, itaatsizliğine verdiği cezaydı kadının. Çok dikkatli olmalıydı, çok dikkatli.

"İlginç bir fikir," dedi Raistlin. "Üç tanrıyı ortadan kaldırmak kolay olamaz, Takhisis için bile. Bunu nasıl yapmayı planlıyor?"

"Senin yardımınla, küçük kardeşim." Kitiara, mumun alevine baktı. "Yarın gece, Göz Gecesi'nde, Ansalon'un en güçlü büyücüleri bir yerde toplanacaklar; Wayreth'teki Yüksek Büyücülük Kulesi'nde. Sen, o Kule'yi ve içindekileri yok edeceksin."

"Ya reddedersem?" diye sordu Raistlin.

"Neden reddedesin ki? O büyücülere hiçbir borcun yok. Sana zarar verdiler," dedi Kitiara. "Ruhunu, şu Fistanbibnemneye verdiler. Takhisis, seni ondan çok daha güçlü yapacak, dünyadaki bütün büyücülerin hepsinden daha güçlü. Sadece ondan istemen yeterli." Raistlin, alevin mumu tüketmesini izledi.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Takhisis'e hizmet et ve o da sana kalbinin dilediği her şeyi versin," dedi Kitiara. Elini kum saatinin üzerinde gezdirdi. "Ona ihanet edersen seni yok eder."

"Pek bir seçenek bırakmadın bana," dedi Raistlin.

"Sana bir seçenek sunduğu için şanslısın. Ne yaptığını bilmiyorum ama Kraliçemiz senden memnun değil. Bu şansı, kendini kanıtlaman için veriyor sana. Cevabın ne?"

Raistlin omuz silkti. "Kraliçemin önünde eğiliyorum."

Kitiara, o çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

- 3 -
Kırık kapı. Güven meselesi.

– 24. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Kara Nöbet'in üzerinden epey geçmişti. Yeni bir gün, hayatını değiştirecek olan gün başlamıştı. Raistlin, Kırık Kalkan'daki odasındaydı ama oraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Büyü yapıp büyü koridorlarından seyahat ettiğini farkedince şaşkına döndü, bunları ne yaptığının bilincinde olmadan yapmıştı. Beyninin büyük bir kısmı çığlıklar atarak etrafta koşuşturup kollarını sallarken bir kısmının düzgün bir şekilde çalışabiliyor olmasından memnun kalmıştı aslında.

"Sakin ol!" dedi kendi kendine, küçük odasında volta atarken. "Sakin olmam lazım. Bunu enine boyuna düşünmeliyim."

Aşağıdaki odadan biri vurdu zemine. "Tanrının cezası gecenin yarısı oldu!" diyen bir ses yükseldi zemindeki tahtaların arasından. "Ortalıkta dolanmayı kes yoksa oraya gelir senin için keserim!" Raistlin, aşağıya bir ateş topu göndermeyi düşündü bir an için ama bunun sonucunda sadece han yanardı, hiçbir şey de kazanamazdı. Kendini yatağına attı. Bitap düşmüştü. Uyumaya ihtiyacı vardı. Gözlerini kapatmayı denedi ama yaptığında, son yaşam gücüyle parladıktan sonra karanlığa düşen kum tanesini gördü. Mumun saatleri yaktığını gördü.

Bu gece, Göz Gecesi.

Bu gece, büyüyü yok edeceğim...

Bu gece, kendimi yok edeceğim...

İşin özü buydu. Büyü, hayatıydı. Onsuz hiçbir şeydi, hiçbir şeyden de azdı. Ah, evet, Takhisis, ona büyü bahşedeceğine dair söz vermişti, Ariakas gibi. Raistlin'in ona dua etmesi, ona yalvarması gerekecekti. Ve o da verip vermemek arasında karar verecekti.

Bunu reddederse, kadına karşı çıkarsa, tanrıçanın onu bulamayacağı nereye kaçabilirdi ki bu dünya üzerinde?

Raistlin boğulduğunu hissetti. Yataktan kalktı ve pencereye giderek panjurları açıp soğuk gece havasını soludu. Uzaktan görünen, Neraka'ya hakim tapınağın silueti, yıldızları söndürüyor gibiydi. Bakışları altında kuleler pençeli ellere dönüşerek kendisine uzandılar ve boğazını yakalamaya çalıştılar...

Raistlin, nefes nefese kendine geldi. Ayakta dururken uyuya kalmıştı. Sendeleyerek yatağına ulaştı ve üzerine çöktü. Gözlerini kapatığında derhal uykuya daldı; saldırıp onu derin karanlıklara çeken vahşi bir hayvan gibiydi uykusu.

Ancak uyurken, aklının soğuk ve mantıklı kısmı çalışmaya devam etmiş olmalıydı, zira birkaç saat sonra uyandığında ne yapması gerektiğini biliyordu.

* * * * *

Şafak sökmeye başlamıştı, nöbet değişimi vaktiydi. İşleri biten askerlerin keyfi yerindeydi, meyhanelere gidiyorlardı. Nöbetleri yeni başlayan askerler ise homurdanıp küfrediyorlardı. Gri bir sis, dokunaçlarla sardı şehri. İlerleyen saatlerde bulutlar dağılacaktı. Göz Gecesi açık olacaktı. Göz Gecesi hep açık olurdu. Tanrılar öyle olmasını sağlardı.

Raistlin, elleri yenlerinde, başı önde, başlığı iyice öne çekilmiş bir hâlde hızla yürüdü. Yolda askerlere çarpınca ters bakışlara ve küfürlere maruz kaldı ama bunları umursamadı. Askerler söylendiler ama yollarına devam ettiler; ya işlerine geç kalmışlardı ya da artık biraz eğlenmek istiyorlardı.

Raistlin Kırmızı Malıalle'ye girdi, kapıdan geçti ve yönünü bulmak için durdu. Buraya daha önce sadece bir kez gelmişti ve o zaman da hava karanlıktı ve baygın ayağına yatmıştı.

Girdap'ın takip ettiği yolu izledi ve büyük binanın altındaki koridorların girişi olduğuna inandığı yere geldi. Ancak giriş çok iyi gizlenmişti ve Raistlin bundan emin olamadı. Binanın önüne yürüdü, işaretine baktı; kapının üzerinde ipe bağlanmış bir lavta sallanıyordu. Rüzgar estiğinde telleri titriyor, hafif bir ses çıkartıyordu.

Raistlin kapıya vurdu.

"Daha açılmadık!" diye bağırdı içeriden gelen derin bir ses.

"Şimdi açıldınız," dedi Raistlin. Keselerinden birinden bir parça gübre çıkarttı ve büyü kelimelerini telaffuz ederken unu parmakları arasında yuvarladı. "*Daya laksarıa banteng!*"

Büyünün sonucu olarak güç, vücuduna dolmaya başladı. İkizi Caramon kadar güçlü bir hâle gelen Raistlin, ağır ahşap kapıyı tekmeledi ve parçalara ayırdı. Demir kilit kırılarak yere düştü. Tahta parçalarının bir kısmını asasıyla iten Raistlin dükkana girdi.

Anında iki mastı tarafından yolu kesildi. Köpekler saldırmadı ama kafaları önde, kulakları dik, önünde durdular. Dişi olan dudağını bükerek sarı dişlerini gösterdi.

"Köpeklerini geri çağır," dedi Raistlin.

"Abyss'e git!" diye hırladı dağınık odanın arka tarafında bir taburede oturmakta olan siyah sakallı adam. "Kapıma ne yaptığına baksana!"

"Köpeklerini geri çağır, Lute," dedi Raistlin tekrar. "Ve o kurmalı yayına dokunmayı bile düşünme. Yoksa o taburenin üzerindeki yanmış bir cüceden geri kalan yağlı, kıllı bir yığın olur."

Lute, elini kurmalı yayından çekti yavaşça.

"Shinare," dedi somurtarak, "Hiddukel. Bana gelin."

Köpekler, Raistlin'e son bir kez baktıktan sonra efendilerine koştular.

"Onları şu odaya kilitle," diye emretti Raistlin, yarı cücenin yatak odasını işaret ederek.

Lute, köpeklerine odaya girmelerini emretti ve homurdanarak yerinden kalkıp odanın kapısını kitledi. Raistlin, dükkanı dolduran ıvır zıvırın arasından ilerleyerek tezgaha ulaştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Lute, Raistlin'e dik dik bakarak.

"Talent'le konuşmam lazım."

"Yanlış yerdesin. O, Kırık Kalkan..."

Raistlin elini tezgaha vurdu. "Yalanlarınla uğraşacak havada değilim. Talent'e, onunla derhal konuşmam gerektiğini söyle!"

Lute dudak büktü. "Senin emir erin değilim..."

Lute'un kalın, dolgun sakalını yakalayan Raistlin onu hızla çekti ve yarı cücenin gözlerinin yaşla dolmasına yol açtı.

Acıyla bağıran Lute, Raistlin'in elinden kurtulmaya çabaladı. Yarı cüce, tavanı tutan meşe kirişleri kırmaya çalışıyor gibiydi. Raistlin, büyüsünün etkisi altındaydı hâlâ.

Lute'un sakalını sertçe çekip köklerinin kanamasına ve adamın acıyla inlemesine neden oldu. Efendilerinin çığlığını duyan köpekler deliler gibi havlamaya başlayarak kendilerini kapıya attılar.

"Sana söylediğimi yapmazsan," dedi Raistlin, kelimeleri dişlerinin arasından telaffuz ederek, "sakalını kökünden sökerim. Talent'i çağıracaksın. Ona, en son buluştuğumuz yerde buluşmasını söyleyeceksin benimle; bu binanın altındaki koridorlarda."

Lute sessizce küfretti.

Raistlin daha sert çekti.

"Söylediğini yapacağım!" diye çığlık attı Lute, Raistlin'in eline vururken. "Bırak beni! Bırak!"

"Talent'la konuşacak mısın?" diye sordu Raistlin. sakalı tutan elini gevşetirken.

Lute başını salladı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Raistlin elini gevşetip Lute'u geri fırlattı.

Yarı cüce, yanan çenesine masaj yaptı. "Mari'yi göndermem lazım. Kendim gidemem. Kapımı kırdın. Donuma kadar soyulurum."

"Mari nerde?"

"Genelde bu saatlerde gelir."

Sanki çağrılmış gibi, kender kapıda belirdi.

"Hey, Lute, kapına n'oldu?" diye sordu. "Ah, selam, Raist. Seni görmemiştim."

"Etrafı boşver," diye hırladı Lute. "Ve içeri girme. Koş, Talent'ı bul. Ona, tünele gitmesini söyle."

"Elbette, Lute, giderim. Ama kapıya n'oldu?"

"Şimdi, seni kafasız!" diye kükredi Lute.

"Acele etmelisin, Mari," dedi Raistlin. "Bu çok acil."

Kender ikisine de baktıktan sonra fırlayarak gitti.

"Ve dönerken bir marangoz getir!" diye seslendi Lute kadının arkasından.

"Tünele nasıl ineceğim?" diye sordu Raistlin.

"O kadar zekiysen kendin bul," dedi Lute. Hâlâ çenesini sıvazlıyordu.

Raistlin, karmaşık dükkanda göz gezdirdi. "Ah, elbette, gizli kapak köpeklerin yatağının altında. Pek özgün değil. Kilitli mi? Anahtarı var mı?"

Lute bir şeyler mırıldandı.

"Zemininde bir delik açabilirim," dedi Raistlin.

"Anahtar yok," dedi Lute. "Kahrolası kapağı kaldırıp kahrolası basamaklardan in. Bastığın yere dikkat et. Merdiven dik. Düşüp boynunu kırarsan yazık olur."

Raistlin, köpeklerin sandığına ilerledi ve iterek altındaki kapağı ortaya çıkardı. Kendine yaptığı büyü azalmaya başlamıştı, ancak şansına, ağır ahşap kapağı kaldıracak kadar gücü kalmıştı. Böyle zamanlarda Caramon'u özlüyordu.

Raistlin, kapağı kapattığında daha da koyu olacak karanlığa baktı.

"Shirak," dedi ve asasının üzerindeki kristal parlamaya başladı.

Cübbesinin eteklerini topladı ve merdivenden aşağı inmeye başladı. Kapak, ardından kapandı. Yeraltı odası sessizdi ve küf kokuyordu. Uzaktan bir yerden su damlaması sesi geliyordu. Işığı etrafa tuttu ve kısa bir süre sonra

bağlanmış olduğu iskemle ile Talent'ın oturduğu iskemleyi buldu.

Raistlin, Talent'ın iskemlesine oturdu ve bekledi.

* * * * *

Talent'ın gelmesi çok sürmedi. Çizmeli ayakların toprak zeminde çıkardığı sesi duyduğunda ve karanlıkta bir fenerin ışığını gördüğünde Raistlin daha sabırsızlanmaya bile başlamamıştı. Raistlin'in elinde gül yaprakları, dudaklarında ise uyku büyüsünün sözleri vardı; Talent'ın toplantıya Girdap gibi bir başkasını göndermesi ihtimaline karşı.

Fakat asasının ışığının yarattığı dairede beliren kişi Talent oldu.

"Otur," dedi Raistlin, ve ayağıyla bir iskemle itti.

Talent ayakta kaldı. Kollarını, göğsünde birleştirdi.

"Burada olmamın nedeni istemem değil. Hepimizi tehlikeye atmış olabilirsin..."

"Zaten tehlikedesiniz," dedi Raistlin. "Dargaard Kalesi'ne gittim. Ablamla konuştum. Lütfen otur. Sana baktığım için boynumun tutulmasını istemiyorum."

Tereddüt eden Talent sonunda oturdu. Kılıcı belinde asılıydı. Ucu toprak zemine değiyordu.

"Ee?" dedi sadece. "Mavi Leydi ne söyledi?"

"Çok şey... ama çoğu seni ilgilendirmiyor. Biri dışında. İfşa edilmişsiniz. Takhisis her şeyi biliyor. Ariakas'a seni, Mari'yi ve çetenin geri kalanını öldürmesini emretmiş."

Talent kaşlarını çattı. "Sana inanmıyor değilim, Majere; ama madem Ariakas biliyordu, neden tutuklanmadım?"

"Çünkü Neraka'da imparatordan daha çok seviliyorsun," dedi Raistlin. "Sen tutuklanırsan ve Kırık Kalkan kapatılırsa, isyan çıkar. Yukarıdaki kıllı arkadaşın için de geçerli bu durum. Yaptığı iş, şehirdeki birçok kişi için çok önemli, özellikle de birliklerin büyük bir kısmına para ödenmediği bu günlerde. Ayrıca tapınaktaki ermişler var ki yarısı senin cebinde. Bunca zamandır keyfini sürdükleri karaborsa lükslerinden vazgeçmek zorunda kalacaklar."

Talent alaycı alaycı gülümsedi. "Sanırım bunların hepsi doğru. Yani Ariakas bizi tutuklamayı planlamıyor ama..."

"Hayır. Sizi öldürtecek," dedi Raistlin.

"Bu ne zaman olacak?"

"Bu gece," dedi Raistlin.

"Bu gece mi?" Talent bir anda ayağa kalktı.

"Göz Gecesi... İolanthe, sen ve Kıllı Trol'deki arkadaşlarının her zaman sokakta bir parti verip ateşler yaktığını söyledi bana. Bu gece, ateşler kontrolden çıkacak. Kıllı Trol ve Kırık Kalkan'a sıçrayacak. Alevlerle savaşırken korkunç bir kaza olacak. Sen ve Mari ve Girdap ve Gizli Işık'ın diğer üyeleri alevlerle kaplı binaların içinde kapana kısılacaksınız. Hepiniz yanarak öleceksiniz."

"Ya Lute?" diye sordu Talent sertçe. "O eğlencelere katılmaz. Dükkanından asla ayrılmaz."

"Cesedi sabah bulunacak. Garip bir kaza eseri kendi köpekleri ona saldıracak ve onu parçalayacak."

"Anlıyorum," dedi Talent ümitsiz bir edayla. "Hain kim? Bize kim ihanet etmiş?"

Raistlin ayağa kalktı. "Bilmiyorum. Umursamıyorum da zaten. Benim kendi sorunlarım var ve onlar, sizinkilerden

çok daha büyük. Ki bu da beni son ricama getiriyor. Bu gece öldürülecek iki kişi daha var. Biri İolanthe..."

"İolanthe? Ariakas'ın cadısı mı?" dedi Talent, şaşırmıştı. "Ariakas neden onu öldürtmek istesin ki?"

"İsteyen o değil, Mavi Leydi. Diğeri de Snaggle, Büyücüler Sokağı'ndaki büyü malzemeleri dükkanının sahibi. Dükkanından ayrılmak istemeyecektir. '*İkna edilmesi*' gerekecek."

"Neler oluyor böyle?" diye sordu Talent öfkeyle.

"Planın tamamını anlatamam. Tek söyleyebileceğim şey, Kraliçe Takhisis'in bu gece büyünün kontrolünü eline geçirecek olduğu. Onun emriyle Mavi Leydi olabildiğince çok büyücüyü öldürmek için adamlarını gönderecek. Hem Snaggle hem de İolanthe onun listesinde."

Talent, sessiz ve şaşkın bir şekilde gözlerini dikip adama baktı. Sonra, "Bunları neden bana anlatıyorsun? Neden İolanthe'ye değil de bana?" diye sordu.

"Çünkü ona güvenemem," dedi Raistlin. "Onun hangi tarafı tuttuğundan bile emin değilim."

Talent kafasını salladı. "İolanthe senin için bir tehdit oluşturuyor ama yine de onu korumak istiyorsun. Senin gibi bir insanın, o alevler içinde yanarken kahkahalarla gülmesini beklerdim. Seni anlamıyorum, Majere."

"Bu dünyada anlamadığın pek çok şey olduğuna eminim," dedi Raistlin. "Maalesef, sana açıklama yapmaya vaktim yok. Hem İolanthe'ye hem de Snaggle'a borcum olduğunu söylemem yeterli. Her zaman borçlarımı öderim."

Işığı parlayan asasını aldı ve yürümeye başladı.

"Hey!" dedi Talent. "Nereye gidiyorsun?"

"Arka kapıdan çıkıyorum," dedi Raistlin. "Arkadaşın Lute beni tekrar görmekten memnun olmayacaktır."

"Muhtemelen haklısın. Kırık kapıyı duydum," dedi Talent, Raistlin'in arkasına düşerken. "Ama kaybolursun. Sana göstermem lazım."

"Zahmet etme. Geçen gelişimden hatırlıyorum yolu."

"Hatırlıyor musun? Ama mümkün değil. Sen..." Talent durdu. Gözlerini büyücüye dikti. "Baygın numarası yapıyordun. Ama nasıl...?"

"Koku alma yeteneğim çok gelişmiştir," dedi Raistlin.

Beraber yürüdüler. Duyulan yegane sesler asanın toprak zemine hafif vuruşu, siyah cübbenin eteklerinin hafif dalgalanması ve Talent'in çizmelerinin gümlemesiydi. Düşüncelere dalmış olan Talent, başı öne eğik, elleri arkasında yürüyordu. Raistlin ise etrafına dikkatle bakınıyor, içinde bulunduklarından ayrılan diğer tünelleri inceliyordu. Kafasında şehrin haritasını canlandırdı ve onu kullanarak diğer tünellerin nereye çıktığını anlamaya çalıştı.

"Bu sistem epey gelişkin," diye belirtti Raistlin. "Tahminimce, örneğin, bu tünel," asasıyla işaret etti, "Kara Kraliçe'nin tapınağına gidiyor. Ve bu da," başka bir tüneli işaret etti, "Kırık Kalkan'a."

"Ve bu," dedi Talent asık bir suratla, elini kılıcının kabzasına koyarak, "çok fazla tahmin yürüten kişilerin ölümüne."

Raistlin gülümsedi ve başını eğdi.

"Merak ettiğim bir şey var," dedi Talent aniden. "İolanthe'ye, dostun olan bir büyücüye güvenmiyorsun. Tanrılar biliyor ki ben de sana güvenmiyorum. Bütün

bunları bana anlattığına göre sen bana güveniyor olmalısın. Neden?"

"Bana birini hatırlatıyorsun," dedi Raistlin bir an duraksadıktan sonra. "Senin gibi, o da Solamn'dı. *Est Sularus uth Mithas*. Bu şiara göre yaşardı. Onuru gerçekten de hayatıydı."

"Benimki değil," dedi Talent.

"İşte bu yüzden sen hâlâ hayattasın ama Sturm değil. Ve ben de bu yüzden sana güveniyorum."

* * * * *

Talent, tünellerden çıkana dek büyücüye eşlik etti. Sokak seviyesine geldiklerinde Talent, siyah cübbe sokaktaki kalabalığın içine karışıp kaybolana kadar Raistlin'i izledi. Raistlin gittikten sonra dahi Talent olduğu yerde kaldı, büyücünün söylediklerini düşünmeye devam etti.

Adamın anlatıkları inanılacak gibi değildi. Takhisis, büyü tanrılarını yok etmeye çalışıyor! Ee, yani? Kim birkaç büyücüyü özlerdi ki? Dünya büyücüler olmadan daha iyi bir yer olurdu, en azından çoğu kişi öyle düşünüyordu. Çoğu kişi, Talent Orren da dahil.

Mesela şu genç adam, diye düşündü Talent. Tüylerimi diken diken ediyor. Baygın numarası yapmış! Girdap'ın bir dahaki sefere daha dikkatli olması lazım.

Bir dahaki sefer olursa. Majere'in söyledikleri doğruysa bir dahaki sefer yok. Ona güveniyor muyum? Bu bir tuzak olabilir.

Talent sokaktan ayrıldı ve Lute'un dükkanına gitti. Orada arkadaşının, hatırladığı kadarıyla ilk kez, tezgahın arkasından kalkıp dükkanın önüne yürümek için enerji harcadığına tanık oldu. Lute, dükkanının önünde durmuş,

parçalanmış kapısına bakıyor, parçaları bastonuyla gösterip küfrediyordu. Revakta oturmuş olan Mari de ellerini çenesine koymuş, Lute'un renkli konuşmasını bariz bir eğlenceyle dinliyordu.

"Mari," dedi Talent, gözlerine bakmak için kenderin yanında diz çökerken. "Şu büyücü, Majere hakkında ne düşünüyorsun?"

"O benim dostum," dedi Mari hiç düşünmeden. "O ve ben, uzun uzun konuştuk. Karanlığı değiştireceğiz."

Talent, bir süre kadına sessizce baktı. Sonra ayağa kalktı. "Bir sorunumuz var," dedi Talent.

"Elbette ki var!" dedi Lute öfkeyle. "O lanet olası alçağın kapıma ne yaptığına bak!"

"Bundan daha büyük bir sorun," dedi Talent Orren. "İçeri gelin, her ikiniz de. Konuşmamız lazım."

- 4 -

Beyaz'ın Tanrısı. Kırmızı'nın Tanrısı. Siyah'ın Tanrısı.

– 24. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

uzu derisi," dedi Raistlin. "En kalitelisinden. Ve tüy kalem."

"Ne tür olsun?" diye sordu Snaggle, bir kutu indirirken. Kutuyu tezgaha koydu ve açtı. "Çok güzel kuğu tüylerim var, efendim. Lütfen bakın. Hem siyah hem de beyaz kuğu."

Raistlin tüyleri inceledi, sonra da birini eline aldı. Ucuna dikkatle baktı, zira mükemmel olması gerekiyordu; parmaklarını yumuşak tüy üzerinde gezdirdi. Aklı, Theobald Usta'nın sınıfındaki güne gitti, hayatını değiştiren güne. Hayır, bu doğru değildi. O gün hayatı değişmemişti. Tasdik edilmişti.

"Karga tüyü alacağım," dedi Raistlin.

Snaggle dudak büzdü. "Karga mı? Emin misiniz efendim? Daha iyisini alabilirsiniz. Şu iksirleriniz harikulade. Onları stokta tutamıyorum. Daha fazla ısmarlamayı düşünüyordum."

Kuğu tüyünü uzattı. "Tavuskuşu tüyüm de var. İolanthe çalışırken sadece tavuskuşu tüyü kullanır."

"Şaşırmadım," dedi Raistlin. "Teşekkür ederim ancak istediğim bu."

Mütevazi karga tüyünü tezgaha koydu. Kuzu derisini itinayla seçti. En iyisini aldı.

Snaggle, adamın aldıklarına baktı ve Raistlin'e iksirleri için olan borcuyla eş olduklarını belirledi. Raistlin'e daha fazla iksir ısmarladı.

Raistlin bu siparişi kabul etti ama gerçekleştirmeyecekti. Yaşlı adamı kurtarabileceğini umuyordu ama dükkan için yapabileceği bir şey yoktu; temeline kadar yanacaktı. Raistlin, raflara dizilmiş, düzgünce etiketlenmiş, içlerinde büyü malzemeleri, büyülü eşyalar, tomarlar ve iksirler olan kutulara baktı. İolanthe'nin dükkanın üzerindeki evini düşündü, büyü kitaplarını ve tomarlarını, giysilerini ve mücevherlerini ve diğer değerli eşyalarını hatırladı. Hepsi alevler içinde yok olacaktı.

Dışarı çıkarken duran Raistlin dönüp, taburesinde oturmuş sakin sakin bitki çayını içen, etrafında dolanan hiddetten bihaber Snaggle'a baktı.

"Göz Gecesi'ni nasıl kutlayacaksınız, efendim?" diye sordu.

Snaggle omuz silkti. "Benim için diğer gecelerden bir farkı yok. Çayımı içerim, dükkanımı kitlerim ve yatağıma giderim."

Raistlin, alevlerin dükkanı sardığını, yaşlı adamın yatağını sarmaladığını gördü bir an için gözlerinin önünde. Satın aldığı değerli malları cübbesinin uzun yeni içinde saklayarak sokağa çıktı ve bir sonraki durağı olan Neraka'nın Yüksek Büyücülük Kulesi'ne ilerledi.

* * * * *

Raistlin, kapıya elinden geldiğince güçlü bir kilit büyüsü yaptı. Kimsenin geleceğini sanmıyordu ama rahatsız edilmeyi göze alamazdı. Yavaş yavaş merdivenden yukarı çıktı. Zaman geçiyordu. Kum saatinin dar açıklığında takılmış olan kum tanesini görebiliyordu. Geçen her saniye, kum tanesi yok olmaya biraz daha yaklaşıyordu.

Raistlin yorgundu. Bir önceki şafaktan beri hareket halindeydi; Talent'la konuşana ve her şeyi ayarlayana kadar dinlenememişti. Öncelikle daha az önemli olan işleri halletmişti. Karar anına geldiğinde, adımları yavaşladı. Talent'ı uyararak bile, Raistlin henüz kendini Takhisis'le savaşmaya adamamıştı. Her an vazgeçebilir, yapması gerekeni, Kitiara'yı yapacağına dair temin ettiği şeyi yapabilirdi.

Raistlin tırmanmaya devam etti.

* * * * *

Hâlâ kaynamış lahana kokan dağınık, küçük laboratuvardaki yüksek tabureye oturdu. Elindeki paketi çözerek kuzu derisini nazikçe çıkarttı ve önündeki masanın üzerine yerleştirdi. Çocukken yaptığı gibi düzeltti onu elleriyle. Karga tüyü kalemi eline aldı ve mürekkebe batırdı. Eline baktı, bir çocuğun eliydi bu. Bir ses duydu ve bu, nefret ettiği, küçük gördüğü ustası Theobald'ın sesiydi.

"Bu kuzu derisinin üzerine '*Ben, Büyücü.*' yazacaksın. Eğer yeteneğin varsa, bir şey olacak. Eğer yoksa, hiçbir şey.

Yetişkin Raistlin kelimeleri kesin açılı, kalın, büyük harflerle yazdı.

Ben, Büyücü.

Hiçbir şey olmadı. İlk seferinde de hiçbir şey olmamıştı.

Raistlin kendine döndü, varoluşunun özüne ve yemin etti: *Bunu yapacağım. Hayatımda hiçbir şeyin önemi yok, bundan başka. Hayatımda bundan başka hiçbir an yok. Bu anda doğdum ve eğer başarısız olursam, bu anda öleceğim.*

Duasını, sonsuza dek kalbine kazınmış olan kelimeleri anımsadı.

Büyünün tanrıları, bana yardım edin! Hayatımı size adayacağım. Her zaman size hizmet edeceğim. Adınıza ihtişam getireceğim. Yardım edin, lütfen bana yardım edin!

Bir yetişkin olarak ettiği dua farklı oldu.

"Büyünün tanrıları," dedi, "hayatımı size adayacağıma söz vermiştim. Her zaman size hizmet edeceğime söz vermiştim. Bugün sözümü tutuyorum."

Yazdığı kelimelere baktı, bir çocuk sınavının basit kelimelerine ve yaptığı fedakarlıkları, çektiği acıları, hayatının sonuna dek çekeceği acıları düşündü. Kendisine verilen destekleri ve onları ne kadar doğru kullandığını düşündü. Büyünün, acının, desteklerin nasıl kaybolabileceğini, bir zamanlar olduğu çocuk gibi hastalıklı, yalnız ve korkmuş kalabileceğini düşündü.

Akıl hocası, pratik zekalı bir büyücü, bir iş adamı olan Antimodes'i, bilge ve uzağı gören ama belki de o kadar bilge olmayan ve uzağı görmeyen Par-Salian'ı, Sınav'da ayağı sakatlanmış, tek istediği ailesiyle olabilmek için rahat bırakılmak isteyen Justarius'u döşündü. Kara Kraliçe'nin sözlerine inanan ve ihanete uğrayınca öfkeyle yanan Ladonna'yı düşündü.

Takhisis'i durduramazsa bu gece hepsi ölecekti.

Raistlin sesini yükseltti ve yukarı baktı. "Hepinizi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Olduğum kişiyi onaylamadığınızı biliyorum. Kanunlarınızı çiğnediğimi

biliyorum. Ancak bu, size hürmet etmediğim ya da saygıda kusur ettiğim anlamına gelmiyor. Bu gece bunu kanıtlayacağım. Size gelerek hayatımı tehlikeye atıyorum."

"Pek de bir tehlike değil," dedi Nuitari. "Büyü olmadan bir hayatın yok."

Tanrı, Raistlin'in üzerinde dikildi. Yüzü ay kadar yuvarlaktı ve gözleri karanlık ve boştu; ki bu da içlerindeki öfkeyi daha da korkunç bir hâle getiriyordu. Üzerinde siyah cübbe vardı ve elinde de siyah dokunaçlardan bir kırbaç tutuyordu.

"Sen, kabul de ettiğin üzere, kanunlarımızı çiğnedin," dedi Solinari, kuzeninin yanına gelip durarak. Beyaz cübbe giymiş olan tanrının elinde buzdan bir kamçı vardı. "Büyücüler Meclisi, bir amaç için kuruldu: büyüyü ve onu kullananları kontrol etmek... Sen sadece kurallarımızı çiğnemekle kalmadın, aynı zamanda onları küçümsedin, onlarla alay ettin."

"Yine de onu anlıyorum," dedi güzel ve korkunç Lunitari, siyah saçında beyaz tutamlar vardı. Cübbesi kırmızıydı ve alevden bir kamçı taşıyordu. "Hareketlerini mazur görmüyorum ama anlıyorum. Bizden ne istiyorsun, Raistlin Majere?"

"Bu gece kaybolacak olanları kurtarmak. Üç yeni tanrıyı biliyorsunuz değil mi, Gri Tanrılar'ı?"

"Biliyoruz," dedi Nuitari ters ters.

"Dargaard Kalesi'nde, yeraltında bir oda var. Bu mahzenin içinde Yıldızların Kum Saati duruyor. Takhisis tarafından yapılmış. İçine döktüğü kum. onun istediği gelecek, mutlak hükümdar olacağı bir gelecek. Düşen her kum tanesi, o geleceği daha da yakınlaştırıyor.''

"Söylediklerin doğruysa..." diye başladı Solinari.

"Kalbime bakın," dedi Raistlin. "Doğru söylediğimi göreceksiniz. Bu gece Takhisis, Gri Tanrılar'ı Kum Saati'ni korumaları için getirecek. O tanrıları pusuya düşürüp hazırlıksız yakalayabilir ve kum saatini yok edebilirsiniz."

Solinari kaşlarını çattı. "O tanrılarla savaşmak için bütün gücümüzü kullanmalıyız. Büyümüzü bu dünyadan çekmemiz gerekecek. Büyücülerimize ne olacak? Güçsüz kalacaklar."

"Büyücülerin büyük bir kısmı Yüksek Büyücülük Kulesi'nde olacak. Onları ben koruyacağım."

"Ve bizim de sana güvenmemiz gerekiyor!"

Raistlin hafifçe gülümsedi. "Başka bir seçeneğiniz yok."

"Bunu yaparsan, Takhisis ona ihanet ettiğini anlayacaktır. Sadece bu dünyada değil, diğerinde de düşmanın olacaktır." diye uyardı Lunitari.

"Büyücüler Meclisi'ne katıl. Kurallara itaat et," dedi Solinari. "Biz seni koruruz."

"Diğer türlü tek başına olacaksın." dedi Nuitari; dudağı, bunu istermiş gibi büküldü.

"Teklifinizi değerlendireceğim," dedi Raistlin.

Alevden kırbacın sıcağında kurur, buzdan kırbacın soğuğunda yanar ve siyah dokunaçların ucunda kıvranırken başka ne diyebilirdi ki?

Solinari ve Nuitari bundan memnun olmamışlardı ama yapacak işleri vardı; tartışmak ya da kandırmak için kalmadılar. İkisi ayrıldı ve sadece Lunitari kaldı geride.

"Meclis'e katılmak gibi bir niyetin yok, değil mi?"

Raistlin, kuzu derisi üzerindeki kelimelere baktı başını eğip. Beyaz üzerinde siyah mürekkep. Parmağıyla yazısının

üzerinden geçti.

"Ben, Büyücü." dedi hafif bir sesle.

Kelimelerin kanla yazılmışcasına kırmızıya döndüğünü görünce irkildi. Titredi ve kuzu derisini eliyle buruşturdu.

Kafasını kaldırdığında Lunitari gitmişti.

Raistlin derinden iç geçirdi ve gözlerini kapatarak başını ellerinin arasına aldı. Haklılardı. Tehlikeli bir oyun, ölümcül bir oyun oynuyordu. Tehlikeye attığı sadece hayatı değil, ruhuydu da. Yine de, Nuitari'nin söylediği gibi, çok da büyük bir tehlike değildi bu.

Raistlin kendini tükenmiş hissediyordu ve gün geceye dönmeden önce yapacak daha çok işi vardı. Bir daha asla dönmemek üzere Kule'yi terk etti.

* * * * *

Raistlin şehre, kapıdan geçmek için sahte geçiş belgesini kullanarak girdi. Kapıda askerler olduğundan uzun sıralar beklemek durumunda kalmıştı. Ariakas'ın bütün Yüceefendiler'ini Neraka'ya çağırdığına dair bir şeyler söylediğini hatırladı Kitiara'nın. Büyü tanrılarıyla ilgili meseleyi çözünce kadının kendisi de gelecekti. Raistlin doğrudan tapınağa gitti. Ön kapıdan girerek, kara hacılardan birinden kendisine yol göstermesini rica etti.

Hacı, onu manastıra görürdü. Raistlin, sunağın önünde yere yatarak alnını zemine koydu ve Takhisis'e dua etti.

"Kraliçem, istediğinizi yaptım. Sizden beni takdis etmenizi istirham ediyorum."

- 5 -
Dua Toplantısı.

– 24. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

öz Gecesi, büyü tanrılarını temsil eden ayların hizalanarak gökte kırpılmayan bir göz şeklini aldıkları ve Ansalon'daki büyücülerine sonsuz bir güç verdikleri bir zamandı.

Ama o gece, aylar yükselmedi. Solinari'nin ışığı gökleri gümüşle kaplamadı. Lunitari'nin kırmızı ışığı gökyüzünü ateşe vermedi. Sadece adanmışlara gözüken Nuitari'nin siyah ışığı herkese görünmez oldu. Aylar gitmişti. Büyü de...

Göz, kapanmıştı...

Kıtanın dört bir yanında, Kraliçe Takhisis'in ölüm mangaları talihsiz, güçsüz büyücüleri aramaya ve öldürmeye koyuldular. Kılıç ve bıçaklarla donanmış ejderan bölükleri, Neraka'daki tapınaktan görevlerinin bilincinde çıktılar. Bir bölük, köhne Yüksek Büyücülük Kulesi'ne gitti. İçeride kimseyi bulamayınca ateşe verdiler kuleyi. Başka bir bölük Snaggle'ın Büyücüler Sokağı'ndaki büyü malzemeleri dükkanına gitti. Adamın orada olmaması herkesi şaşırttı, zira Snaggle'ın dükkanından ayrıldığı hiç görülmemişti.

Sinirlenen ve hayal kırıklığına uğrayan ejderanlar, dükkanın altını üstüne getirdiler, düzgün bir şekilde etiketlenmiş kutuları raflardan indirip içindekileri sokağa döktüler ve sonra da ateşe verdiler. Şişeleri parçaladılar, kavanozları kırdılar ve tapınağa götürülecek büyülü eşyalara el

koydular. Dükkan boşaldığında da, binayı yaktılar. Diğer bölükler, "*kazara*" ateş başlatarak meyhaneleri yakmak ve üzücü talihsizlikler eseri sahiplerini öldürmek üzere Kırık Kalkan ve Kıllı Trol'e gönderilmişlerdi.

Kırık Kalkan'a gönderilen manganın başında Komutan Slith vardı ve o, bu durumdan memnun değildi. Slith, büyücüler için iki pulunu bile kıpırdatmazdı ve hiç tereddütsüz bağırsaklarını deşebilirdi. Ama Talent Orren'dan hoşlanırdı. Slith, Talent'dan ve özellikle de Talent'ın ona ödediği çelikten hoşlanırdı. Slith, Talent'ın sattığı malların büyük bir kısmını sağlamakla kalmıyordu, aynı zamanda Talent'a gönderdiği bütün müşterilerden de komisyon alıyordu.

Slith, gelirinin sadece ordudan aldığı maaşa düşeceğini düşündü kasvetle, Neraka'da bulunmak için bir nedeni kalmamıştı. Slith oraya ait değildi. Uzun zaman önce ordudan ayrılmış bir kaçaktı o; Neraka'da olmasının tek nedeni, burada çelik kazanabileceğini duymasıydı. Sivak, karanlık sokakta yürürken aklını çalıştırıyor, emirlere gerçekten itaatsizlik etmeden nasıl itaatsizlik edebileceğini düşünüyordu ki astlarından birinin dikkatini çekmeye çalıştığını farketti.

"Evet, ne var?" diye hırladı Slith.

"Efendim, yanlış bir şey var," dedi Glug.

"Takhisis'in sana bir beyin vermeyi unutmuş olduğundan bahsediyorsan, bunu zaten herkes biliyor," diye homurdandı Slith.

"O değil, efendim," dedi Glug. "Meyhaneye bakın. O... eh. sessiz, efendim. Çok sessiz. Parti nerede?"

Slith durdu. Bu çok yerinde bir soruydu. Parti *neredeydi*? Sokaklarda ateşler olması, kalabalık olması gerekiyordu–meyhaneyi ateşe vermek için para almış olan kalabalık. Slith, Kırık Kalkan'ın içinden gelen ışığı gördü ama boğuk

kahkahalar, taşkın bir eğlence, ya da sarhoş bir şenlik yoktu. Kırık Kalkan, mezar kadar sessizdi.

Bu düşünce rahatlatıcı olmaktan uzaktı. Slith, bölüğüne durmasını emretti. Sokağın her iki tarafına baktı. Kimseyi göremedi.

"Ne yapacağız, efendim?" diye sordu Glug.

"Beni takip edin," dedi Slith.

Sokak boyunca ilerlerken, bölüğü arkasından yürüdü.

Slith kapıya yaklaştı. Girdap adıyla bilinen ve Sith'in dostlarından biri olan iri bir insan duruyordu kapıda nöbetçi olarak.

"Ejdercikler giremez," dedi Girdap ve tabelayı gösterdi, "Sadece insanlar."

"Kara Kraliçe'nin emriyle geldik," dedi Slith.

"Ah, o zaman tamam," dedi Girdap ve sırıtarak kapıyı açtı. "İçeri buyrun."

"Sizler bekleyin," dedi Slith ve birliğini sokakta bıraktı.

Meyhaneye girince olduğu yerde dondu kaldı, gözlerine inanamıyordu.

Meyhane hınca hınç doluydu. Bütün masalarda birileri vardı ve oturacak yer bulamayanlar da duvarların önünde sıralanmışlardı. Müşterilerin çoğu askerdi ama içeride epey kara hacı da vardı, önde oturuyorlardı. Slith, bazılarının Talent'ın en iyi karaborsa müşterileri olduğunu farketti. Sivak, ağzı açık bir şekilde olduğu yerde dikilirken kara hacılardan biri ayağa kalktı ve kalabalığa duada liderlik etmeye başladı.

"Affet bizi, Kara Majesteleri," diye haykırdı hacı ellerini yukarı kaldırırken. "Senden, gökten aldığın ayları geri

vermeni diliyoruz. Yalvarışımızı duy!"

Askerler ve hacılar Taklıisis'in adını tekrarlamaya başladıklarında Slith'i gören Talent Orren kalabalığı yararak ejderanın yanına gitti.

"Cehennem adına, ne oluyor burada?" diye sordu Slith şaşkınlık içinde.

"Hoşgeldiniz, Komutan," dedi Talent ciddiyetle. "Siz ve adamlarınız. Gelin, Kara Kraliçe'ye yakarışımızda bize katılın."

Slith burnundan soludu. Dili, dişlerinin arasında şakladı. "Saçmalamayı kes, Talent," dedi terslenerek.

"Kara Kraliçe ayları aldı gökyüzünden," diyerek devam etti Talent yüksek ve saygı dolu bir sesle. "Onun affını dilemek için toplandık." Sesi alçaldı. "Hepimiz toplandık, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Slith. yaşlı Snaggle'ın hiddet içinde olduğunu gördü. Kıvranmasına bakılırsa iskemlesine bağlanmıştı. Yanında oturan dişi kender sırıtıyordu. Lute da oradaydı; iri cüssesiyle bir tabureye oturmuş, köpekleri de ayaklarının dibinde yatıyordu.

"Size haber verdiler!" dedi Slith bir anda durumu farkederek.

"Duamda bana katılın!" diye bağırdı Talent.

Slith'in omzunu kavradı ve adamı kendisine doğru çekerek kulağına fısıldadı. "Seni uyarmam gerektiğini düşünüyorum, dostum, bu gece buraya dua etmek için gelmiş olan bu dindar adamlar tepeden tırnağa silahlılar ve sayıları sizin üç katınız. İbadetlerini engellersen alınırlar ve meyhanelerini yakarsan çok daha kötü olur."

Slith, kalabalıktaki herkesin kendisine baktığını gördü. Ellerin bıçaklarda ya da sopalarda, kılıçların kabzalarında ya da kutsal madalyonlarda olduğunu farketti.

"Sanırım bu gece Kıllı Trol'de de dua ediliyordur." dedi Slith.

"Gerçeklen de öyle," dedi Talent.

Slith kafasını salladı. "Bundan paçanı kurtaramayacaksın, Talent. Geceefendisi öğrendiğinde küplere binecek. Seni tutuklamaya kendisi gelecek."

"Kuşların kafesten uçtuğunu görecek," dedi Talent. "Girdap ve Mari ve Snaggle ve ben."

Talent'ın yüz ifadesi ciddileşti ve özellikle yüksek vaazın altında, "İolanthe'yi gördün mü?" diye sordu.

"Cadı'yı mı? Hayır."

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Benimle burada buluşması gerekiyordu."

Slith, arkadaşına baktı. Sivak, insanların ifadelerini okumakta pek başarılı değildi, muhtemelen hiç umursamadığından: ama Talent'ın üzüntüsü o kadar belirgindi ki sivak'ın bunu kaçırmasına olanak yoklu. Dişi ejderan olmadığından Slith bu duyguyu kendisi hiç yaşamamıştı ve bazen bu yokluktan üzüntü duysa da, özellikle böyle zamanlarda, endişe üzüntüsünü ve korkuyu Talent'ın yüzünde görünce, Slith kendini şanslı hissetti.

"İolanthe iyi olacaktır," dedi Slith soğukkanlılıkla. "Cadı başının çaresine bakabilir. Seni rahatlatacaksa, evini yaktıklarında orada değildi."

Talent bu haberden memnun kalmış gibi olmadığından, Slith konuyu değiştirdi, "Nereye gideceksiniz?"

"Işık güçleri Kara Kraliçe'yle nerede savaşıyorlarsa oraya. Ordunun bizim peşimize takılacağının farkındayım. Sadece birkaç saate ihtiyacımız var."

Talent, içinde çelik sikkeler şıngırdayan büyük bir kese sıkıştırdı ejderanın eline. Slith keseyi tarttı ve hızla aklından değerini hesapladı.

"Kıllı Trol'ün bedava cüce içkisi dağıttığını duydum," dedi Talent.

Slith sırıttı. Dili, ağzından dışarı çıktı. "Sanırım gidip bir bakmam lazım."

Keseyi kemerine sıkıştırdı, sonra da iç çekti. "Galiba bu, küçük ticari girişimimizin sona erdiği anlamına geliyor."

"Her şey sona eriyor, Slith," dedi Talent sessizce. "Uzun gece bitmek üzere."

Slith kesesini okşadı. "Bence burası cehenneme dönecek. Fırsattan istifade ordudan emekli olabilirim; tekrar arkadaşlarıma katılırım."

"Her zaman bahsettiğin şu şehri kurabilirsin," dedi Talent.

Slith başını salladı. "Sana iyi şanslar, Talent. Seninle iş yapmak güzeldi."

"Aynı şekilde. Sana da iyi şanslar."

El ve pençe sıkıştılar. Slith, Talent'ı selamladıktan sonra topuklarının üzerinde döndü ve uygun adım ilerleyerek kapıdan çıktı. Girdap'a bakıp sırıttı ve o da karşılığında göz kırptı.

Slith'in bölüğü Kırık Kalkan'ı yakmayacaklarını duyunca hayal kırıklığına uğradı ama Kıllı Trol'e gideceklerini duyunca keyifleri anında yerine geldi.

"Kalitesiz cüce içkisi veriyor olabilirler," dedi Slith. "Anlamak için tadına bakmanız lazım."

"Siz nereye gidiyorsunuz, efendim?" diye sordu Glug.

"Yalnız kalacağım biraz," dedi Slith. "Sen, oğlanları al ve gidin. Sizinle orada buluşurum. Bütün içkileri ben gelmeden bitirmeyin." Glug selam verdi ve koşarak ayrıldı. Bölük de hevesle onu takip etti.

Slith, sokakta kalarak, uzaktaki tapınağa baktı. Pençeli elini veda etmek için kaldırdı ve askerlerinin tersi istikamete yürüdü.

"İyi şanslar, Majesteleri," diye bağırdı omzunun üzerinden. "İçimde bir his, buna ihtiyacınız olacağını söylüyor."

- 6 -
Aysız Gece.

– 24. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

ayreth Kulesi, Ansalon'da bulunan en eski Yüksek Büyücülük Kulesi'ydi, geride kalan iki Kule'den biriydi ve hâlâ kullanılan tek Kule'ydi. Palanthas Kulesi ayaktaydı ama lanetlenmişti ve kimse onun yanına yaklaşmıyordu.

Bir zamanlar beş adet Yüksek Büyücülük Kulesi vardı. İsthar Kulesi, Kralrahip tarafından ele geçirilmiş ve Afet'te yok olmuştu. Daligoth Kulesi düşmanlar tarafından sarılınca, sırlarının düşman eline geçmemesi için içindeki büyücüler tarafından yok edilmişti. Losarcum Kulesi de büyücüler tarafından yok edilmişti. Palanthas Kulesi, Palanthas Lordu'na teslim edilmişti ama o daha sahip çıkamadan lanet, kapılarını kanla mühürlemişti.

Wayreth Kulesi, İkinci Ejderha Savaşı bittikten sonra inşa edilmişti. Kule, bir felaketten yükselmişti. O günlerde büyü vahşi ve hamdı. Savaşı bitirmek için üç büyücü tarafından yapılan bir büyü kontrolden çıkmış ve dünyanın büyük bir kısmını harap etmişti. Tanrılar öfkelenmişler ve suçu büyü tanlarına atmışlardı; onlar da büyüyü ve onu kullananları kontrol altında tutmak için bir şey yapılması gerektiğini görmüşlerdi. Nuitari, Lunitari ve Solinari, büyü disiplinini üç büyücüye öğretmişler ve onları, sonradan Meclis olarak adlandırılacak bir idari kurul tarafından yönetilecek Yüksek Büyücülük Tarikatları'nı kurmaları için göndermişlerdi.

Büyücüler, bir merkeze, büyü öğrencilerinin sanatlarını öğrenmek için gelebilecekleri, yeni tasarlanan Yüksek Büyücülük Sınavı'nın yapılabileceği, büyülü eşyaların yaratılıp saklanabileceği, büyülerin sınanabileceği, kitapların yazılıp korunabileceği bir yere ihtiyaçları olduğunu farketmişlerdi. Aynı zamanda bir kale ve bir sığınak da olmalıydı bu yer, zira dünya büyücülere güvenmiyordu ve onlara zarar vermek istiyordu.

Üç büyücü bir araya gelerek Wayreth Kulesi'ni inşa etmişlerdi. Kule'nin bir kubbenin üzerine yapılmış ve üçgen bir duvarla çevrili iki sivri tepesi gümüş bir dumandan yapılmış, ve yavaş yavaş, zaman içinde taşa dönüşmüştü. O zaman zarfında Kule, onu kendilerinin yapmak isteyen bir barbar kabilesinin saldırısına uğramıştı. Kule ve içindeki büyücüler, siyah cübbeli bir büyücünün Kuleyi çevreleyen büyülü bir orman yaratmasıyla kurtulmuşlardı. Büyücü ölmüş ama büyülü Wayreth Ormanı genişleyerek barbarları sürmüştü. O günden beri ormanın büyüsü Kule'yi saklamış ve onu düşmanlardan korumuştu.

"*Sen Wayreth Kulesi'ni bulamazsın!*" diye bir deyiş vardı, "*Kule seni bulur.*"

Wayreth Ormanı, Göz Gecesi'ni kutlamak için Kule'ye giden sayısız büyücüyü bulmakla meşguldü. Genelde Kule'ye sadece Yüksek Büyücülük Sınavı'nı geçmiş olan büyücülerle Sınav'a girmeye gelenlerin girmelerine izin verilirdi. Ancak bir Göz Gecesi çok nadir ve özel bir zamandı ve bu vesileyle yanlarında ustaları bulunan ümit verici öğrenciler de kabul ediliyordu.

Kule, Ansalon'un dört bir yanından gelen büyü kullanıcılarıyla doluydu. Her hücredeki her yatak doluydu, birçok kişi de yere serdiği battaniye üzerinde yatıyordu ya da avluya kamp kurmuştu. Keyifli bir hava vardı. Eski arkadaşlar sık sık birbirlerine sarılıyor ve olan biteni

anlatıyorlardı. Öğrenciler huşu ve heyecanla etrafta dolanıyor, labirent benzeri koridorlarda kayboluyor ve yanlışlıkla yasak, bölgelere giriyorlardı. Her türden evcil canlı ortalıkta gezinip uçuyor,, koridorlarda sürünüp emekliyor, mütemadiyen birilerinin ayağının altında kalma veya saçına takılma tehlikesi atlatıyorlardı.

Bazı büyücüler laboratuvarlara girmiş, iksirler ve başka merhemlerin malzemelerini hazırlıyor, ayların en güçlü olduğu anda onları karıştırmaya hazırlanıyorlardı. Başka büyücülerse kütüphanelere kapanmışlar, o gece yapacakları büyüleri çalışıyorlardı. Siyah Cübbeler ve Kırmızı Cübbeler, Beyaz Cübbeler'le yan yana oturmuş, büyü konuşmak için bütün farklılıklarını bir kenara bırakmışlardı; ancak, özellikle bu çalkantılı günlerde, arada sırada tartışmalar da çıkmıyor değildi.

Birkaç Beyaz Cübbe, mesela, Siyah Cübbeler'in Kraliçe Takhisis'in peşinden gitmiş olmalarına hâlâ kızgındı. Bu Beyaz Cübbeler, Siyah Cübbeler'in affedilmemesi gerektiğine inanıyor ve görüşlerini dile getirmek için fırsattan istifade ediyorlardı. Siyah Cübbeler alındılar ve sonunda birbirlerine bağırmaya başladılar. Böylesi tartışmalar hızla Gözetmenler tarafından durdurulurdu; Gözetmenler, Kule'de nöbet tutmak ve huysuzlukları kontrol altına almakla görevlendirilmiş, talihsiz kazalarla bu önemli gecenin lekelememesinden sorumlu kırmızı cübbeli büyücülerdi. Zaten çoğunlukla, her üç cübbenin büyücüleri de bir kez daha, başka hiçbir şey için olmasa da büyüye olan sevgileriyle bir arada olmaktan memnunlardı.

Bu Göz Gecesi'nde, geleneklere aykırı olarak, Meclis toplantısı yapılmayacaktı. Etrafta dolanan dedikoduya göre, tarikat başkanlarının toplantıyı yapmamaya karar vermelerinin nedeni, önemli işlerinden alıkonulmamaktı. Toplantının en önemli kısmı Par-Salian'ın Göz Gecesi

nutuğu olduğundan, ki genç büyücüler bunu çok sıkıcı buluyordu, bu haber memnuniyetle karşılanmıştı.

Sadece birkaç kişi biliyordu bu iptalin nedenini. Bu gece tarikatların başları Wayreth Kulesi'nde olmayacaktı. Ladonna, Par- Salian ve Justarius, cesaret isteyen ve tehlikeli bir iş için Neraka'ya gideceklerdi. Bu üçüne altı muhafız eşlik edecekti; son birkaç günü kendilerine ve liderlerine yapmak üzere, canlı ya da ölü, hemen her türden düşmandan kurtulmak için tasarlanmış savaş büyüleri çalışarak geçirmiş olan altı güçlü, genç büyücü.

Akşam çökerken, diğer büyücüler avludaki görkemli ve zengin ziyafete katılıyorlardı. Ladonna, Justarius ve Par-Salian ise Kule'nin yukarıdaki odalarından birine kendilerini kilitlemişler, planlarının üzerinden geçiyorlardı. Karanlıkta oturmuşlardı, yüzleri gözükmüyordu; gözleri, ateşin ışığında parlıyordu. Ateşin sönmekte olduğunu gören ve gece havasının soğuğunu hisseden Par-Salian, ateşe bir odun eklemek için ayağa kalktı.

Saati gösteren bir mum duruyordu şöminenin üzerinde; sabit alevi, üç ay hizalanıp büyücüler zaman ve uzayda seyahat ederek Kara Kraliçe'nin tapınağına doğru tehlikeli yolculuklarına çıkana kadar yavaş yavaş zamanı tüketiyordu.

"Zamanlama çok önemli," dedi Ladonna. Kürk yakalı bir cübbe giymiş, boynunda kolyeler, parmaklarında yüzükler vardı. Mücevherlerin hiçbiri süs amaçlı değildi. Ya büyülülerdi ya da büyü malzemesi olarak kullanılabiliyorlardı. "İlk olarak Jasla'nın ruhunun benim ölüm büyücülüğü büyümle Temel Taşı'ndan çıkartılması gerekiyor."

Par-Salian'a sertçe bakarak, "Mantıklı olan bu, dostum," diye ekledi, günlerdir aralarında sürüp giden tartışmaya devam ederek. "Eğer taşı mühürlemek için büyünü

benimkinden önce yaparsan, kızın ruhu sonsuza dek içinde kalır."

"Benim endişem, Jasla'nın ruhuna ne olacağı," dedi Par-Salian. "Onunki, senin için iyi bir ruh, Ladonna. Onu serbest bırakacağına, hapsetmeyeceğine dair teminat istiyorum."

"O ruhun Kraliçe Takhisis'i nasıl engellediğinin çok değerli bir bilgi olduğunu kabul etmelisin," dedi Ladonna soğuk soğuk. "Sadece ona birkaç soru sormak istiyorum. Azınlıktasın. Justarius da benim gibi düşünüyor."

"Bu, herkesin iyiliği için," dedi Justarius. Kemerine birkaç tomar ile büyü malzemesi dolu keseler takmıştı.

Par-Salian kafasını salladı, inanmamıştı.

"Sorgulama sırasında yanımızda olabilirsin," diyerek teslim oldu Ladonna, ama sesi, bundan hoşnut olmadığını belli ediyordu. "Sonra da onu serbest bıraktığıma kendin tanık olursun."

"Tamam mı? Tatmin oldun mu? Bu tartışmayla çok değerli vaktimizi harcıyoruz," dedi Justarius.

"Pekala," dedi Par-Salian. "Ben de bulunduğum sürece tamam. Önce Ladonna kendi büyüsünü yaparak Jasla'nın ruhunu çıkartacak ve onu güvenli bir yere götürecek. Sonra Justarius, sen büyülerini yaparak Temel Taşı'nın mahiyetini değiştirecek..."

"Çok işe yarayacak ya," diye mırıldandı Ladonna.

Justarius öfkelendi. "Bunun üzerinden yüz defa geçtik..."

"Gerekiyorsa yüz defa daha geçeceğiz," dedi Ladonna huysuz huysuz. "Hafife alınamayacak kadar önemli bu."

"Haklı," dedi Par-Salian. "Bu gece Neraka'ya gidecek olanlardan bazıları geri dönmeyecek. Hepimizin tamamen

adanmış olması lazım. Nedenini belirt."

"Tekrar mı?" diye sordu Justarius sıkkınlıkla.

"Tekrar," dedi Par-Salian.

Justarius göğüs geçirdi. "Beyaz mermerden yapılmış olan asıl taş, tanrılar tarafından kutsanmış ve takdis edilmişti. Takhisis, onu bozmak için kendisi '*kutsadı*' ama Par-Salian'la ben, taşın özünde hâlâ saf olduğuna inanıyoruz, Jasla'nın orada kendine bir sığınak bulabilmesinin nedeni de bu. Bozukluk düzeltilir, taş asıl haline döndürülebilir, Par-Salian'ın yapacağı güçlü koruma büyüleriyle müdafaa edilebilirse, Takhisis onu bir kez daha bozamayacaktır."

"Ve tapınağı Temel Taşı'nın üzerine kurulu olduğundan, eğer dönüştürülebilirse, tapınak çökecek ve Kara Kraliçe'yi sonsuza dek Abyss'de mühürleyecektir," dedi Par-Salian.

Ladonna sesini çıkarmadan oturdu. Hepsi sessizleşmişti, yüz ifadeleri sıkıntılıydı. Her biri bu sohbetin gereksiz ve anlamsız olduğunu, herkesin aklında olan en önemli konuyu geçiştirmek için yapıldığını biliyordu. En sonunda, hepsinin düşündüğünü Ladonna dile getirdi.

"Planımız için Nuitari'nin takdisini almak istedim. Kara ayın tanrısı benimle ilgilenmedi. Onu gücendirdiğimi sanmıyorum ama eğer yaptıysam..."

"Yalnız değilsin, Ladonna. Ben de Solinari ile konuşmaya çalıştım ama sonuç aynı oldu," dedi Par-Salian. "Yanıt alamadım. Ya sen, dostum?"

Justarius kafasını salladı. "Lunitari benimle konuşmuyor. Ve bu büyük bir sorun, zira tanrıça en önemsiz konuları bile tartışmaktan keyif alır. Bu planımız, Kutsal Üçlü, İkinci Ejderha Savaşı'nı bitirdiğinden beri herhangi bir büyücünün kalkıştığı en tehlikeli teşebbüs ve tanrıçam tek kelime bile etmiyor. Yanlış giden bir şey var."

Belki de vazgeçmeliyiz," dedi Par-Salian.

"Yaşlı bir kadın gibi davranmayı kes," dedi Ladonna iğneleyerek.

"Pratik olmaya çalışıyorum. Eğer tanrılar bizi desteklemiyorlarsa..."

"Sus!" dedi Justarius sert bir sesle, elini kaldırarak. Kapının dışından bağırışlar ve çığlıklar geliyordu. "Bu kargaşanın nedeni ne?"

"Aşırı elf şarabı," dedi Par-Salian.

"Bu neşeli bir ses değil," dedi Ladonna, korku içinde. "Daha çok bir ayaklanmaya benziyor!"

Sesler giderek yükseldi. Büyücüler, koridorda panik içinde hızla ilerleyenlerin seslerini duydular. Biri kapılarına vurmaya başladı, sonra ona başkaları da katıldı, tahtaya vuran yağmur taneleri gibiydiler. Büyücüler, liderlerini çağırmaya başladılar; bazıları Par-Salian'a, bazıları ise Ladonna ya da Justarius'a sesleniyordu.

Böylesi uygunsuz bir tavra sinirlenen Par-Salian ayağa kalktı ve hızla kapıyı açtı. Koridorun karanlık olduğunu görünce şaşırdı. Bütün koridorları aydınlatan büyülü ışıklar bozulmuş gibiydi. Kalabalıkta mum ya da fener taşıyanlar olduğunu görünce. Par-Salian kötü bir şeyler olacağı hissine kapıldı.

"Bütün bunların anlamı ne?" diye sordu sert bir sesle, koridoru dolduran büyücü kalabalığına ters ters bakarak. "Bu kargaşaya derhal bir son verin!"

Karanlık koridoru dolduran büyücüler sessizleştiler ama sadece bir an için.

"Söyleyin ona," dedi biri.

"Evet, söyleyin!" diye bastırdı bir diğeri.

"Bana ne söyleyeceksiniz?"

Birkaç kişi aynı anda konuşmaya başladı. Par-Salian, onları sabırsız bir el hareketiyle susturdu ve sözcü olacak birini aradı karanlıkta.

"Antimodes!" dedi Par-Salian arkadaşını görünce. "Bana neler olduğunu anlat."

Kalabalık, Antimodes'in öne geçmesi için açılarak yol verdi. Antimodes, çok saygı duyulan ve sevilen, yaşça büyük bir büyücüydü. Zengin bir aileden geliyordu ve kendisi de epey varlıklıydı. Büyüyü dünyaya yaymak konusunda tutkuluydu ve birçok genç büyücü, onun cömertliğinden yararlanmıştı. Bir iş adamı olan Antimodes mantıklı ve pratikti, ve onun solgun, gergin yüzünü gören Par-Salian, kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Dışarı baktın mı, dostum?" diye sordu Antimodes. Kısık bir sesle konuşmuştu, ama kalabalık onu dinlemeye çalışıyordu. Kelimelerini derhal yakaladılar ve tekrarladılar.

"Dışarı bak! Evet, dışarı bak!"

"Sessizlik!" diye emretti Par-Salian ve kalabalık tekrar sustu, ama tamamen değil. Birçoğu homurdandı ve korkudan kısık seslerle mırıldanmaya devam etti.

"Dışarı bakmalısın," dedi Antimodes acı dolu bir sesle. "Kendi gözlerinle görmelisin. Ve buna tanık olmalısın." Elini kaldırdı, bir parmağını uzattı ve büyü kelimelerini telaffuz etti. "*Sula vigis dolibix!*"

"Delirdin mi?" diye haykırdı Par-Salian dehşet içinde, arkadaşının ellerinden alevli okların fırlamasını bekliyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Büyü kelimeleri, sonbaharın ölü yaprakları gibi düştü yere.

Antimodes iç çekti. "Bu büyü beni en son yolda bıraktığında, dostum, on altı yaşındaydım ve bir kızı

düşünüyordum, büyümü değil."

"Par-Salian!" diye haykırdı Ladonna titrek bir sesle. "Bunu görmen lazım!"

Pencerenin pervazından aşağı sarkmıştı, düşmek üzereydi neredeyse; sırtını iyice bükmüş, başını da göğe bakmak için uzatmıştı. "Yıldızlar parlıyor. Gece bulutsuz. Ama..."

Adama döndü, yüzü bembeyazdı. "Aylar gitmiş!"

"Wayreth Ormanı da..." diye bildirdi Justarius ümitsiz bir şekilde, Ladonna'nın omuzunun üzerinden dışarı bakarken.

"Büyüyü kaybettik!" diyerek inledi bir kadın koridordan. Dehşet içindeki sesi herkesi paniğe soktu.

"Budala lağım cüceleri misiniz ki böyle davranıyorsunuz?" diyerek kükredi Par-Salian. "Hepiniz, odalarınıza gidin. Ne olduğunu öğrenene kadar aklımızı başımızda tutmamız gerekiyor. Gözetmenler, koridorların derhal boşaltılmasını istiyorum."

Bağırışlar kesildi ama büyücüler ortalıkta dolanmaya devam ettiler. Antimodes, arkadaşları ve öğrencilerini alıp odasına çekilerek örnek teşkil etti. Giderken Par-Salian'a baktı. "İyi şanslar."

Par-Salian kafasını salladı ve iç geçirdi.

Kırmızı cübbeleri içinde Gözetmenler kalabalığın içinde dolaşıp Meclis başkanının söylediğini yapmaya zorladılar herkesi. Par-Salian, kalabalığın koridoru boşaltmaya başladığını görene dek kapının önünde bekledi. Çoğu kişi odasına gitmeyecekti. Neler olduğu konusunda fikir yürütmek ve huzursuzluklarını arttırmak için ortak alanları dolduracaklardı.

Par-Salian kapıyı kapattı ve arkadaşlarına döndü: her ikisi de pencerenin önünde duruyor, ümitsizce yanıldıklarını

umarak gökyüzüne bakıyordu. Belki de bir bulut kapatmıştı ayları ya da zamanı yanış hesaplamışlardı ve aylar aslında geç doğacaklardı. Ama yok olan ormanın ortaya koyduğu kanıt korkunç ve reddedilemezdi.

Par-Salian ağaçsız, tepelerle dolu kasvetli ve çorak araziye bakarken basit bir büyü yapmaya çalıştı. Kelimeler ağzından anlamsız bir şekilde çıktığı anda anlamıştı büyünün başarılı olmayacağını.

"Ne yapacağız?" diye sordu Ladonna boş bir sesle.

"Tanrılara dua etmeli..."

"Size cevap vermeyecekler," dedi karanlığın içinden bir ses.

Siyah cübbeli bir büyücü duruyordu odanın ortasında.

"Sen kimsin?" diye sordu Par-Salian.

Büyücü başlığını indirdi. Altın teni, şömineden gelen ışıkta parladı. Kum saati şeklinde bebekleri olan gözler, onlara sakin sakin baktı.

"Raistlin Majere," dedi Justarius, sert bir sesle.

Raistlin, onaylarcasına başını eğdi.

"Bu senin marifetin!" dedi Ladonna öfkeyle.

Raistlin alayla gülümsedi. "Ayları yok etme gücüne muktedir olduğumu düşünmenizden her ne kadar memnun olsam da, hanımefendi, sizi bu hatadan kurtarmak zorundayım. Ayların kaybolmasını ben sağlamadım. Büyüyü alan da ben değilim. Ancak korktuğunuz şey gerçek. Büyünüz gitti. Ayların tanrıları etkisiz kılındı."

"O hâlde sen buraya nasıl geldin, büyü ile değilse?" diye sordu Par-Salian öfkeyle bakarken.

Raistlin eğilerek selam verdi adama. "Zekice bir gözlem, Meclis'in Efendisi. Sizin büyünüzün gittiğini söyledim.

Benimki gitmedi."

"O hâlde, senin büyün nereden geliyor?"

"Tanrıçamdan. Kraliçem," dedi Raistlin usulca, "Takhisis'ten."

"Hain!" diye haykırdı Ladonna.

Boynundaki kolyelerden birini bir eline aldı, diğer eliyle de yakasından bir parça kürk kopardı. "*Ast kiranann kair Gardurm...*" Bocaladı, sonra tekrar başladı. "*Ast kiranann kair...*"

"Nafile," dedi Justarius acıyla.

"Ben hain değilim," dedi Raistlin. "Tapınağa girme ve Temel Taşı'nı mühürleme planınızı Kara Kraliçe'ye ihbar eden de ben değilim. Ben olmasaydım, şimdiye hepiniz ölmüş olurdunuz. Geceefendisi ve hacıları sizi bekliyorlardı."

"O hâlde kim?" diye sordu Ladonna, öfke içinde.

"Duvarların kulağı vardır," dedi Raistlin alçak bir sesle.

Ladonna, kollarını göğsünde birleştirdi ve odada volta atmaya başladı. Pencerenin önünde dikilmeye devam eden Justarius dışarı baktı.

"Buraya böbürlenmeye mi geldin?" diye sordu Par-Salian aniden.

Raistlin'in gözleri kısıldı. "Beni '*kılıcınız*' olarak seçmiştiniz, Meclis'in Efendisi. Ve herkes bilir ki, bir kılıcın keskin iki ağzı vardır. Kılıcınız kanamanıza neden olduysa, bu sizin hatanız. Ancak sorunuzun cevabı, efendim, hayır, buraya böbürlenmeye gelmedim."

Bir parmağıyla pencereyi işaret etti. "Wayreth Ormanı gitti. Şu anda, Soth olarak bilinen bir ölüm şövalyesi ve onun namevt savaşçıları Kule'ye doğru at sürüyorlar. Yollarında

hiçbir şey duramaz onların. Buraya geldiklerinde de bu duvarları yıkmalarını ve içerideki herkesi öldürmelerini hiçbir şey engelleyemez."

"Solinari bizi korusun!" diye mırıldandı Par-Salian.

"Solinari kendini kurtarmak için savaşıyor," dedi Raistlin. "Takhisis, bu dünyaya yeni tanrılar getirdi, onlara Gri Tanrılar diyor. Bizim tanrılarımızı yerinden etmek ve büyüyü kontrolü altına almak istiyor, sonra da onu en sevdiklerine dağıtacak. Benim gibilere."

"Sana inanmıyorum," dedi Justarius sertçe.

"Kendi gözlerinize inanın o zaman," dedi Raistlin omuz silkerek. "Lord Soth'la nasıl savaşacaksınız? Onun büyüsü çok güçlü ve aylardan gelmiyor. Tanrıların lanetinden kaynaklanıyor. Elinin bir hareketiyle bu duvarlarda delikler açabilir. Mezarlarından cesetler diriltebilir. Tek bir kelimesiyle istediklerini öldürebilir. Gelişinin yarattığı korku o kadar fazla ki, en cesurlar bile ona dayanamaz. Bu duvarların ardına gizlenip ölmeyi bekleyeceksiniz. Ölmek için dua edeceksiniz."

"Hepimiz değil," dedi Justarius sert bir sesle.

"Siz de bu durumda kalacaksınız," dedi Raistlin alayla. "Kılıçlarınız ve kalkanlarınız ve baltalarınız nerede? Sizleri koruyacak güçlü savaşçılarınız nerede? Büyünüz olmadan kendinizi savunamazsınız. Doğru, küçük bıçaklarınız var ama onlarla tereyağı bile kesemezsiniz!"

"Belli ki sen cevabı biliyorsun," dedi Par-Salian. "Yoksa buraya gelmezdin."

"Biliyorum, Meclis'in Efendisi. Yardım çağırabilirim."

"Takhisis için çalışıyorsan neden yapasın ki? Ve biz neden sana güvenelim?" diye sordu Ladonna araya girerek.

"Çünkü, hanımefendi, başka bir seçeneğiniz yok," diye yanıtladı Raistlin düz bir sesle. "Sizi kurtarabilirim... ama bunun bir bedeli var."

"Elbette!" dedi Justarius inlercesine. Par-Salian'a döndü. "Bedeli ne olursa olsun, çok yüksek. Şu ölüm şövalyesiyle şansımı denemeyi yeğlerim."

"Eğer konu sadece bizim hayatımız olsaydı, sana katılırdım," dedi Par-Salian pişmanlık içinde. "Ancak öğrencilerimizden Ansalon'daki en iyi ve en yetenekli büyücülere kadar düşünmemiz gereken yüzlerce kişi var. İncinmiş bir gurur yüzünden onları ölmeye mahkum edemeyiz." Raistlin'e döndü. "Ne istiyorsun?"

Raistlin bir an için sessiz kaldı; sonra, usulca konuştu: "Kısıtlamalar olmadan, kendi yolumdan yürümeyi seçtim. Tek istediğim, Efendiler, bu yolda yürümeye devam etmeme izin vermeniz. Meclis, ne şimdi ne de sonra, bana karşı bir faaliyette bulunmayacak. Beni öldürmeleri, yakalamaları ya da eğitmeleri için ardımdan büyücüler göndermeyeceksiniz. Kendi yoluma gitmeme izin vereceksiniz ve ben de hayatta kalıp kendi yolunuza gidebilmeniz için size yardım edeceğim."

Par-Salian'ın kaşları çatıldı. "Büyümüzün geri geleceğini, büyü tanrılarının geri döneceğini ima ediyorsun bununla. Nasıl mümkün olabilir ki bu?"

"Bu benim sorunum," dedi Raistlin. "Anlaştık mı?"

"Hayır. Bilmediğimiz çok şey var," dedi Ladonna.

"Ladonna'ya katılıyorum," dedi Justarius.

Raistlin, elleri siyah cübbesinin yenleri içinde, olduğu yerde sakin sakin durmaya devam etti. "Pencereden dışarı bakın. Üzerine gül işlenmiş, kavrulmuş ve kararmış zırhlar giyen namevt askerlerden oluşan bir ordu göreceksiniz.

Savaşçılar atları üzerinde ilerlerlerken, alevler etlerini yakıyor. Sonsuza dek onları yakan kutsal ateşte eriyor yüzleri. Ölümü taşıyorlar ve Ölüm de onlara liderlik ediyor. Soth, bir dokunuşuyla parçalayacak Kule'nin duvarlarını. Ordusu, eriyen kayadan geçecek ve öğrencileriniz, arkadaşlarınız ve dostlarınız ona karşı duramayacaklar. Kan, nehir haline gelip akacak koridorlarda..."

"Yeter!" diye haykırdı Par-Salian, sarsılmıştı. Diğerlerine baktı. "İkinize de soruyorum; büyümüz olmadan bu ölüm şövalyesiyle savaşabilir miyiz?"

Ladonna'nın beti benzi solmuştu. Dudaklarını sıkarak bir koltuğa yığıldı.

Justarius önce meydan okurcasına baktı; sonra, süzgün bir ifadeyle, kafasını salladı. "Ben Palanthaslı'yım," dedi. "Lord Soth hakkında hikayeler duymuştum ve eğer onların onda biri bile doğruysa, büyümüz olsaydı bile onunla savaşmak tehlikeli olurdu. Büyüsüz... hiç şansımız yok."

"Sözlerime kulak verin, Majere ile anlaşırsak, bundan pişman olarak yaşayacağız," dedi Ladonna.

"En azından yaşayacaksınız," diye mırıldandı Raistlin. Kemerinden küçük bir deri kese çıkarttı ve içindekileri yere döktü. Farklı renklerde misketler yuvarlandı yumuşak halının üzerinde.

Onlara bakan Ladonna, hayret içinde kahkaha attı. "Bizimle dalga geçiyor," dedi.

Par-Salian bundan o kadar emin değildi. Raistlin'in uzun ve narin parmaklarının aradığını bulana kadar misketleri ayırmasını izledi. İstediğini bulan adam misketi kaldırdı ve avucunda tutarak büyüyü mırıldanmaya başladı.

Misket, Raistlin'in avucunu doldurana kadar büyüdü. Renkler parlayıp döndü kristal kürede. İçine bakan Par-

Salian, dışarı bakan kertenkele gözleri gördü.

"Ejderha küresi!" dedi şaşkınlık içinde. Hayranlık içinde yaklaştı Par-Salian. Ünlü ejderha küreleri hakkında bir şeyler okumuştu. Rüyalar Çağı'nda, bugün bir araya geldikleri gibi Karanlıklar Kraliçesi ile savaşmak için bir araya gelen üç büyücü tarafından beş küre yaratılmıştı. Kürelerden ikisi, talihsiz Losarcum ve Daligoth Kuleleri'ndeydi ve o kuleleri yerle bir eden patlamalarda yok olmuşlardı.

Kaderinin ne olduğu bilinmeyen bir küre, Solamniya Şövalyeleri tarafından Yüce Ermiş Kulesi'nde bulunmuştu. Altın Komutan Laurana, küreyi kullanarak Kule'yi kötü ejderhaların saldırısından korumuştu. O küre, savaşta kaybedilmişti.

Başka bir küre de koruması için büyücü Feal-Thas'a verilmiş; o da küreyi yüzlerce yıl boyunca Buzduvarı'nda kilit altında tutmuştu.

O kürenin garip ve trajik yolculuğu, Aktaş Konseyi sırasında bir kender tarafından kırılmasıyla sonlanmıştı.

Par-Salian'ın baktığı, sağlam kalan bu son küre, Raistlin Majere tarafından kontrol ediliyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Par-Salian güçlü bir büyücüydü, muhtemelen şimdiye kadar yaşamış büyücülerin en güçlüsüydü ama o bile, zavallı Lorac'a yaptığı gibi bir büyücünün zihnini ele geçirebilen, onu hayaller alemine sürükleyen, sonsuza dek çarpık bir kabusta yaşamasına neden olan bu küreye el sürme cesaretini gösterip gösteremeyeceğini bilmiyordu. Ancak genç büyücü Raistlin Majere buna cüret etmiş ve küreyi kendi isteğine boyun eğmeye mecbur bırakmayı başarmıştı.

Par-Salian, hem büyülenip hem de tiksinerek küreye bakarken cevabını aldı. Yaşlı, çok yaşlı, bir deri bir kemik

kalmış, canlıdan çok ölü bir adam gördü içinde. Yaşlı adamın yumrukları öfkeyle sıkılmıştı, hiddetle bağırıyor gibiydi ama haykırışları duyulmuyordu.

Par-Salian, hayret ve saygıyla Raistlin'e bakınca, adam başını sallayarak onayladı.

"Haklısınız, Meclis'in Efendisi. Tutsak, Fistandantilus. Size hikayeyi anlatırdım ama vakit yok. Hepiniz sessiz olmalısınız. Tek kelime etmeyin; kıpırdamayın, nefes bile almayın..."

Raistlin, elini ejderha küresinin üzerine koydu. Kürenin içinden eller çıkıp da onu yakalayınca acıyla haykırdı. Gözlerini kapattı ve soluğu kesildi.

"Sana emrediyorum, Cyan Kanfelaketi," dedi Raistlin. Zorlukla nefes alıyordu. Titredi ama ellerini kürenin üzerinden ayırmadı.

"Kanfelaketi yeşil bir ejderha!" dedi Ladonna. "Yalan söyledi! Bizi öldürmek istiyor!"

"Sus!" dedi Par-Salian alçak sesle.

Raistlin bütün dikkatini küreye vermiş, başka kimsenin duymadığı bir sesi dinliyordu, kürenin sesini, ve söylediklerinden memnun olmadığı belliydi.

"Muhafazanı kaldıramazsın!" dedi öfkeyle, kürenin içindeki ejderhaya konuşarak. "Onu serbest bırakmamalısın!"

Kürenin elleri Raistlin'inkileri sıktı ve adam, acı içinde yüzünü buruşturdu; bu ya kavrayışın sıkılaşmasından, ya da vermek zorunda bırakıldığı kararın ıstırabındandı.

"Öyle olsun," dedi Raistlin en nihayetinde. "Ejderhayı çağır!"' Kürenin içine bakan Par-Salian, renklerin çılgınlar gibi döndüğünü gördü. Fistandantilus'un ufak şekli yok oldu. Raistlin yüzünü ekşitti ama ellerini kürenin üzerinde

tutarak iradesini onun üzerinde yoğunlaştırdı, etrafında olanlara kayıtsızdı.

"Ladonna, delirdin mi? Dur!" diye bağırdı Justarius.

Ladonna adama aldırmadı. Çelik parıltısı gören Par-Salian kadına doğru atladı ve elini yakalamayı başardı. Bıçağı almaya çalıştı. Ladonna adama dönerek bıçağıyla ona saldırdı ve göğsünü kanattı. Kadını bırakan Par-Salian geri sendeledi, beyaz cübbesindeki kanlı ize bakıyordu.

Ladonna, Raistlin'e saldırdı. Adam umursamadı. Küre parlak, yeşil, gaz gibi bir ışıkla parlamaya başladı. Kürenin içinden bir duman filizlendi ve Ladonna'nın bedenini sardı. Kadın çığlıklar atarak kıvrandı. Koku zehirliydi. Par-Salian, yeniyle ağzını ve burnunu kapattı. Justarius soluksuz kaldı ve pencereye doğru ilerledi sendeleyerek.

"Onlara zarar verme," diye mırıldandı Raistlin.

Dokunaçlar Ladonna'yı bırakınca, kadın koltuğa yığıldı. Justarius pencereyi açmış, soluk almaya çalışıyordu.

"Par-Salian," dedi Justarius ümitsiz bir sesle ve dışarıyı işaret etti.

Par-Salian, pencereden dışarı baktı.

Aysız gecenin hafif ışığı altında muazzam bedeni, bir gri-yeşil renkte parlayan bir ejderha dolanıyordu Yüksek Büyücülük Kulesi'nin etrafında.

- 7 -
Yeşil Ejderha.
Ölüm Şövalyesi.

– 24. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Kadim yeşil ejderha Cyan Kanfelaketi, yüzlerce yıla yayılmış hayatında karşılaşmış olduğu her varlıktan nefret ediyordu. Ölümlü ya da ölümsüz, ölü ya da namevt, tanrılar ve hatta diğer ejderhalardan, hepsinden nefret ediyordu. Ancak bazılarından daha fazla nefret ediyordu; elflerden mesela ve Solamniya Şövalyeleri'nden. Genç bir ejderhayken İkinci Ejderha Savaşı'na katıldığında Cyan'ın eğlencesini elinden alan bir Solamniya Şövalyesi, Huma Ejderhafelaketi olmuştu.

O lanet olası şövalye, beyinleri dağlayan, gözleri yakan Ejderha Mızrağı ile Cyan'ın Kraliçesi Takhisis'i Cehennem'e geri sürmeden önce, ondan bütün ejderhalarının dünyayı terk edeceklerine, inlerine çekileceklerine ve sonsuz bir uykuya dalacaklarına dair bir söz de almıştı zorla.

Cyan bu korkunç kaderden kurtulmaya çabalamış ama tanrılara karşı gelememiş ve diğerleri gibi, sayısız yıl boyunca süren zoraki bir uykuya dalmıştı. Ancak bundan önce. Kraliçe'sine onun hakkında düşündüklerini söylemişti ve bunlar da pek iyi şeyler değildi.

Birkaç yüzyıl sonra uyandığında hâlâ öfkeliydi. İkinci Ejderha Savaşı sırasında inini yağmalama cüreti gösteren,

hâlâ canını acıtan yaralar açan ahlaksız elflerden öcünü alacağına söz vererek yatıştırmıştı onu Takhisis.

O salak elf Lorac, Silvanesti Kralı, bir ejderha küresini çalmıştı ve onu, sevgili vatanını Ejderha Yüceefendisi Salah-Kahn'ın ordularından kurtarmak amacıyla bir ejderha çağırmak için kullanınca, çağrıya cevap veren Cyan olmuştu.

Silvanesti'ye geldiğinde, ejderha küresinin Lorac'ı korkunç ipleriyle sardığını görmüştü. Cyan o sefil elfi öldürebilirdi ama bu eğlenceli olmazdı. Cyan, şimdiye kadar doğmuş her elfi zamanın sonuna kadar derinden üzecek yaralar açmıştı. Onların sevgili vatanlarını eline geçirmişti. Silvanesti'nin kalpleri sızlatan güzelliğini alıp bozmuş, delmiş, parçalamış ve yakmıştı.

Ağaçlara eziyet ederek kanamalarına ve acı içinde kurumalarına neden olmuştu. Yemyeşil çayırlarını karartmış, kristal göllerini pis kokulu ve zehirli bataklıklara dönüştürmüştü. Ama en eğlencelisi, Lorac'ın kulağına kabuslar fısıldayarak, elf kralını bu dehşeti izlemeye zorlamak ve bunların hepsini kendisinin yaptığına inandırmak olmuştu.

Lorac'a eziyet etmek bir süre keyif vermişti ama Cyan çok geçmeden sıkılmıştı. Silvanesti harap olmuştu, Lorac delirmişti. Lorac'ın kızı Alhana Yıldızmeltemi'nin idaresindeki bir grup eşkıya ve hırsız Silvanesti'ye geldiğinde Cyan neşelenmiş ve bir süre onlara eziyet ederek eğlenmişti. Ancak eğlencesi, ejderhaların deyimiyle, yumurtasının kabuğu hâlâ kafasında duran genç bir büyücü, kürenin ve Cyan'ın Lorac üzerindeki etkisini kırmayı başarınca aniden sonlanmıştı.

Cyan ilk başta genç büyücünün ejderha küresini kontrol etme teşebbüsü karşısında heyecanlanmıştı. Bir ölümlüye daha eziyet edebileceğini sanan Cyan, hayal kırıklığına

uğramıştı. Raistlin sadece küreyi kontrolü altına almakla kalmamış, küreye Cyan'ı kontrol etmesini de emretmişti.

Cyan mücadele etmiş ve savaşmıştı ancak ejderha küresi güçlüydü ve o bile kürenin çağrısına karşı koyamamıştı. İşte bu yüzden şu anda batı Ansalon'da, lanet olası bir kulenin üzerinde uçuyor, nefret etiği efendisinin isteğini yerine getiriyordu. Cyan'ın neden orada bulunduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, zira efendisi ona söylemeye tenezzül etmemişti. Ejderha, amaçsız bir şekilde Kule'nin üzerinde dolanırken, aşağıdaki avluda bulunan talihsiz büyücülere zehirli gaz soluyarak oyalanabileceğini düşünüyordu.

Sonra Cyan, borazan seslerini duydu. Bu sesi tanıyor ve ondan nefret ediyordu. Tepelerin ardına bakınca, bir Solamniya Şövalyesi'nin kendisine doğru at sürdüğünü gördü.

Cyan Kanfelaketi'nin ölüm şövalyeleri hakkında bir bilgisi yoktu. Biri ona bu şövalyenin lanetli ve kötü olduğunu ve Cyan'la onun aynı amaç için savaştığını söylemiş olsaydı bile, ejderha gazlı bir nefes vererek homurdanırdı. İğrenç bir Solamniya Şövalyesi, lanetli ya da değil, ölü olsun ya da olmasın, iğrenç bir Solamniya Şövalyesi'ydi ve yok edilmeliydi.

Cyan Kanfelaketi dalışa geçti. Önce ejderha korkusunu kullanarak şövalyeyi dehşete düşürecek, sonra da zehirli soluğuyla onu öldürecekti.

Şövalyenin amacı, namevt savaşçıları ile birlikte Kule'nin duvarlarına saldırmaktı. Saldırı planına yoğunlaşan Soth, üzerindeki gökte olanlara dikkat etmedi. Ejderhanın olduğu tarafa bile bakmadı. Ejderha korkusu, onun üzerinden kayıp geçmişti.

Cyan hayal kırıklığına uğradı. Bu şövalyeyi çığlıklar atarak kaçırtmak için ejderha korkusuna güvenmişti; böylece onu öldürmeden önce şövalyeyi kovalayarak biraz oyun oynama keyfine erişebilecekti.

Bunun sıradan bir şövalye olmadığının farkına varmaya başladı Cyan. Ve o zaman, bu lanet olası şövalyenin zaten ölü olduğunu anladı. Bu, onu öldürme eğlencesinin büyük bir kısmını yok edecekti. Cyan, şövalyeye birkaç rastgele büyü yaptı; birkaç büyülü bomba atıp onu bir ağla sarmaya çalıştı ama çabasının karşılığını alamadı. Büyülerinin şövalye üzerindeki etkisi, ejderha korkusu kadar olmuştu. Cyan, hüsranla gıcırdattı dişlerini. Şövalyeyi öldüremeyebilirdi ama ejderha, onun namevt hayatını sersefil edecekti.

Etrafında büyülü bombalar patladığını ve gökten üzerine bir ağ düştüğünü gören Soth. büyüleri yapanın kimliğine ilişkin kısa bir şaşkınlık yaşadı önce. Büyücüler olamazdı. Ayları gitmişti onların. Başını yukarı kaldırınca, yeşil bir ejderhanın, avlanan bir şahin gibi, pençelerini öne uzatmış bir halde kendisine doğru dalışa geçmiş olduğunu gördü. Hayretler içinde kalan, ejderhanın nereden çıktığını ve kendisine neden saldırdığını düşünen Soth'un açıklamaya çalışmak için vakti yoktu. Aslında, kılıcını çekmek dışında herhangi bir şey için bile vakti yoktu. Ve bunun da işe yaramadığı ortaya çıktı.

Cyan Kanfelaketi, Soth'u pençeleriyle yakaladı ve şövalyeyi atından çekip aldı. Cyan, kendisini kılıcıyla kesmeye çalışan Soth'u iyice havaya kaldırdıktan sonra yere fırlattı. Sonra da derhal, namevt savaşçılara saldırdı. Onları pençeleriyle kesip dişleriyle kopardı, kemiklerini kırıp parçaladı, güçlü çenesiyle ezdi.

Bu süre zarfında Soth kendini toparlamış ve atına binmişti. Kılıcı melun bir alevle yanan adam, hantal hantal gökte

daireler çizdikten sonra tekrar saldırıya geçen ejderhanın peşine düştü. Ölüm şövalyesi, ejderhanın boynuna öyle vahşi bir darbe indirdi ki, Cyan öfkeyle uluyup çekilmek zorunda kaldı. Bir süre yavaş yavaş uçtuktan sonra ejderha tekrar saldırdı.

Siyah atının üzerine yerleşen Lord Soth, kılıcını kaldırdı.

* * * * *

"Böylece kötülük kendisine döndü," dedi Raistlin.

Par-Salian, garip dövüşü izlemekte olduğu pencereye sırtını döndü. Raistlin'in gözleri, iyice azalmış olan mum saatteydi. Bitap gözüküyordu. Küreyi kontrol altında tutmak için adamın ne kadar zihinsel ve bedensel çaba harcaması gerektiğini hayal bile edemiyordu Par-Salian. Raistlin'in ruhu ve iradesi çeliktendi. Ancak bedeni zayıflı.

"Artık ayrılmak zorundayım," dedi Raistlin. "Neredeyse zamanı geldi."

"Neyin zamanı?" diye sordu Par-Salian.

"Sonun..." Omuzlarını silkti. "Başlangıcın..."

Parlayan ejderha küresini elinde tuttu. Dönen rengarenk ışık altın tenin üzerinde parladı ve kum saati gözlerden yansıdı. Par-Salian ejderha küresine bakarken, aniden aklına bir şey geldi. Nefesini tuttu ancak daha bir kelime bile edemeden Raistlin gitmiş, geldiği kadar hızla ve sessizce kaybolmuştu.

"Ejderha küresi!" diye haykırdı Par-Salian, ve diğer iki büyücü, savaşı izlemeyi bırakarak adama döndüler. "Yaratılan bütün büyülü eşyalar arasında, Takhisis en çok bu kürelerden korkar. Eğer birinin Majere'de olduğunu bilseydi, onu saklamasına asla izin vermezdi."

"Daha da doğrusu, kürenin büyüsünü kullanmasına izin vermezdi," diyerek onayladı Justarius, idrak ve yeşeren bir umutla.

"Yani bunun anlamı ne?" diye sordu Ladonna, ikisine de teker teker bakarken.

"Kurtuluşumuzun Raistlin Majere'in ellerinde olduğu anlamına geliyor," dedi Par-Salian.

Ve genç büyücünün karanlığın içinden fısıldadığını duyar gibi oldu.

"Pazarlığımızı unutma, Meclis'in Efendisi!"

- 8 -
Siyah Girdap.

– 24. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Ayları gökten çekilmiş olan büyü tanrıları, Dargaard Kalesi'ne girdiler. Lord Soth orada değildi. O ve savaşçıları, öfke kanatlarını takmış, Wayreth Kulesi'ne gidiyorlardı. Göz Gecesi için Kule'de toplanmış olan büyücüler, büyülerinden mahrum, ölüm şövalyesinin korkunç saldırısı karşısında çaresizdiler. Neşeli kutlamaları, kanlı ölümleri ve Kulelerinin yıkımıyla sonlanabilirdi.

Ancak bunun için yapılabilecek bir şey yoktu. Takhisis'in, entrikasına ay tanrılarının düştüğüne, üç yeni Gri Tanrı ile savaşarak onlar tarafından yok edildiklerine kandırılması gerekiyordu. Raistlin Majere tarafından uyarılmış olan üçü, bu yeni tanrılarla yüzleşmek, onları hazırlıksız yakalamak ve dünyaya girerek onları pusuya düşürmek için Kaleye gelmişlerdi.

"Bizim dünyamız," dedi Lunitari ve diğerleri de tekrarladı.

Banşiler, tanrıların gelmesiyle birlikte korku içinde saklandılar. Kitiara uyuyor, rüyasında Güç Tacı'nı görüyordu.

Tanrılar derhal taştan ve topraktan geçerek Raistlin'in onlara tarif etmiş olduğu odaya gittiler. Mahzene girdiler ve odadaki tek eşya olan Yıldızların Kum Saati'nin etrafında toplandılar. Geleceğin kumlarının kum saatinin üst

yarısında parlamasını izlediler. Diğer taraf karanlık ve boştu.

Nuitari aniden bir şeyi işaret etti. "Karanlıkta bir yüz!" dedi. "Tanrılardan biri geliyor!"

"Ben de birini görüyorum," dedi Solinari.

"Ve ben de üçüncüyü," dedi Lunitari.

Tanrılar, ateş ve şimşekten, fırtına ve kasırgadan, kör edici karanlık ve aydınlıktan, dünyanın dört bir yanından çekerek büyüyü topladılar ve düşmanlarına meydan okumak için kum saatine girdiler.

Ancak yıldızların düştüğü karanlığa girdiklerinde, büyü tanrıları düşmanlarını göremediler. Sadece kendileri vardı orada ve uzakta, çok uzakta yıldızlar parlıyordu üzerlerinde. Gözlerinin önünde yıldızlar, gittikçe hızlanarak daireler çizmeye başladılar ve siyah bir girdabın içinde dönerek onlardan uzaklaştılar.

Ve çevrelerinde sadece, mutlak ve sonsuz bir karanlıkla sessizlik kaldı. Artık evrenin şarkısını duyamıyorlardı. Arkadaşları olan diğer tanrıların seslerini duyamıyorlardı. Birbirlerini duyamıyorlardı. Her biri, diğerlerinin uzaklaştığını, boşluğa çekildiğini görüyordu. Birbirlerine uzanmaya, tutunmaya çabaladılar ancak çok hızlı düşüyorlardı. Umutsuzca bir kaçış yolu bulmaya çalıştıklarında, kaçış olmadığını farkettiler.

Bir girdaba düşmüşlerdi; her şey bitene kadar yıldızları yutarak dönmeye devam edecek bir zaman girdabına.

Elleri olmasa da zihinleri buluşabildi.

Bir ayna yansıması, diye düşündü Solinari acı acı. *Başka tanrılar yok. Kum saatine baktık ve kendimizi gördük.*

Zamanda kısılı kaldık, diye haykırdı Nuitari. *Sonsuza dek kısıldık. Raistlin Majere bizi kandırdı. Bizi Takhisis*'e *sattı!*

Hayır, diye düşündü Lunitari keder ve umutsuzluk içinde, *Raistlin de kandırıldı.*

- 9 -
Kardeş ve Abla.
Yıldızların Kum Saati.

– 24. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Raistlin, büyü koridorlarından çıktı ve Kitiara'nın Dargaard Kalesi'ndeki odasına girdi. Elindeki ejderha küresinin parlayan renkleri hızla soluyordu. Küre, misket boyutuna küçülmüştü. Adam kemerindeki keseyi açtı ve küreyi içine attı.

Oda karalık ve sessizdi. Kalenin efendisi uzakta olduğundan banşilerin o korkunç şarkılarını söylemek için bir nedenleri yoktu, Raistlin, Soth'un uzun bir süre dönemeyeceğini tahmin etti. Cyan Kanfelaketi dövüşten çekilen biri değildi, hele ki düşmanı kan akıtmışsa.

Ejderha, ölüm şövalyesini yenemeyecekti. Soth da ejderhayı öldüremeyecekti; Cyan, kendini ciddi bir tehlikeye atmayacak kadar çok düşünürdü. Düşmanını taciz edip azap verebildiği sürece dövüşmeye devam edecekti. Savaşı kaybetmeye başladığını hissettiği anda da erkekliğin onda dokuzunu seçecek ve sahayı düşmanına bırakacaktı.

Kitiara yatağında yatıyordu. Gözleri kapalı, nefes alıp verişi derin ve yeknesaktı. Raistlin, cüce içkisi kokusu aldı ve kadının aslında sızdığını tahmin etti, zira ablasının giysileri hâlâ üzerindeydi. Uzun kollu, yakası açık bir erkek gömleği ve dar, deri bir pantolon giymişti. Çizmeleri bile hâlâ ayağındaydı.

Kutlama yapmak için iyi bir nedeni vardı. Kısa bir süre sonra Dargaard Kalesi'nden ayrılacaktı. Birkaç gün önce Kraliçe Takhisis savaş konseyini toplamak için Yüceefendileri'ni Neraka'ya çağırmıştı.

"Takhisis'in savaşı idare ederken Ariakas'ın çok fazla hata yaptığına karar vereceği hakkında dedikodular var," demişti Kitiara kardeşine. "İmparatorluğun yönetimini bir başkasına verecek, daha fazla güvendiği birine. Amacımız doğrultusunda gerçekten de bir şey yapmış birine."

"Senin gibi," demişti Raistlin.

Kitiara da gülümsemişti.

Raistlin, uyuyan ablasının yanına yaklaştı. Kadın, kıvırcık saçları darmadağın, bir kolunu alnının üzerine koymuş, sırt üstü yatıyordu. Adam, daha hepsi çocukken, kadını uyurken izlediği günleri düşündü. Hasta olduğu zamanları, narin vücudu ateşler içinde yanarken, Caramon'un hasta kardeşini aptalca gölge oyunlarıyla eğlendirdiği geceleri. Raistlin, Kit'in uyanıp, alnını ıslatmak ya da ona içecek bir şeyler vermek için yanına geldiğini hatırladı. Kadının asabiyetle, ona iyileşmeye çalışması gerektiğini söylediğini anımsadı.

Kit, onun zayıflığı karşısında hep sabırsız olmuştu. Hayatında bir gün bile hastalanmamıştı kadın. Onun düşüncesine göre, eğer Raistlin aklına koysaydı, irade gücüyle iyileşebilirdi. Yine de ona sert bir nezaketle davranmıştı. Onun büyüye olan yeteneğini farkeden Kitiara olmuştu. Öğrenmesi için ona bir usta arayan da o olmuştu. Adam ona çok şey, muhtemelen hayatını borçluydu.

"Ve zaman harcıyorum," dedi kendi kendine.

Gül yapraklarını almak için kesesine uzandı.

Kit'in gözleri, kapalı göz kapaklarının altında hareket etti. Derin bir kabusun içindeydi kadın; konuşur gibi dudaklarını oynatıyordu ve huzursuzca kıpırdanmaya başlamıştı. Aniden korkunç bir çığlık attı ve oturur pozisyona geçti. Raistlin küfrederek geri çekildi, kadını uyandırdığını düşünüyordu. Kit'in gözleri korkuyla açılmıştı.

"Onu uzak tut, Tanis!" diye haykırdı Kitiara. Ellerini yalvarırcasına ileri uzattı. "Seni hep sevdim!"

Raistlin, kadının hâlâ uyumakta olduğunu farketti. Başını sallayıp soluk verdi. "Tanis'i sevmek mi? Asla!"

Kitiara inledi ve tekrar yattı. Top gibi kıvrılarak, onu takip eden dehşet artık her ne ise ondan saklanabilecekmiş gibi, buruşuk battaniyesini başının üzerine çekti.

Raistlin kadına yaklaştı ve parmaklarını açarak, gül yapraklarını kadının yüzüne bıraktı.

"*Ast taşarak sinuralan krynawi,*" dedi.

Konuşurken, kelimelerin doğru olmadığını hissetti. Kuru, cansız gibilerdi. Bunu yorgunluğuna verdi. Kadının büyünün etkisine girdiğine, derin derin uyuduğuna emin olana kadar bekledikten sonra odadan ayrıldı.

Tam kapıdan çıkarken bir ses onu durdurdu; bir daha asla duymayacağını umduğu ve bunun için dua ettiği bir sesti bu.

Arif olanlar, bir ipte iki cambaz oynamaz derler. Şu anda, mahpusluğum yüzünden zayıfım fakat toparlandığımda aramızdaki bu sorun en nihayetinde çözülecek.

Raistlin, Fistandantilus'a cevap vermedi. Söyleyecek hiçbir şey yoktu. Ona tamamen katılıyordu.

* * * * *

Raistlin, Dargaard Kalesi'nin altındaki gizli mahzene ulaşmak için Kitiara'nın kullandığı yolu aklında tutmuştu. Karanlık ve sessiz koridorlarda, aklındaki haritayı kullanarak ilerledi. Dönüşünü beklemesi için Dargaard Kalesi'nde bıraktığı Magius'un Asası'nı yanına almıştı.

"*Shirak,*" dedi ve kelimelerin tınısı ona yine boş ve tatsız gelse de asanın üzerindeki kristal küre parlamaya başladı.

Raistlin ışığa minnettardı. Kale boştu, efendisi ve namevt savaşçıları gitmişti, banşiler sessizdi. Ancak korku, dehşet ve yılgı, kalenin tam zamanlı sakinleriydiler; ölümün kemikten parmakları cübbesini çekiştirdi ve soğuk ve korkutucu bir hisle yanaklarına dokundu. Zemin sarsıldı, çatıdan taşlar düştü ve duvarlar yıkılmaya başladı, ölmekte olan kadının Soth'a çocuğunu kurtarması için yalvarışını ve diri diri yanan bir bebeğin ölüm çığlıklarını duyabiliyordu.

Korku onu neredeyse boğacaktı. Elleri titremeye başladı, görüşü bulanıklaştı. Nefesi kesilince bir duvara dayanıp kendini derin nefes almaya, zihnini temizlemeye, iradesini güçlendirmeye zorladı.

Kendini topladıktan soma, dönerek inen taş merdivenden devam etti yoluna. Çelik kapıya ulaşınca asasının ışığını söndürdü; zira görülmeden önce görmek istiyordu. Zifiri karanlıkta yolunu belirlemeye çalışarak, elini kapıya koydu ve tanrıçanın kapıya kazınmış suretini buldu parmaklarıyla. Takhisis'in adını telaffuz etti ve beyaz ışık parladı. Kitiara'nın yapmış olduğu gibi, ismi dört kere daha tekrarladı ve her seferinde avucunun altında başka bir renk ışıldadı. Kapı açıldı.

Raistlin odaya derhal girmedi. Karanlıkta hareket etmeden, ses çıkartmamak için nefesini tutarak bekledi. Oda, kaidesinin üzerinde duran Yıldızların Kum Saati dışında boş gibiydi. Adam bakarken, küçük bir kum tanesi düşüyordu üst yarıyla alt yarı arasındaki dar açıklıktan.

Raistlin rahatlayarak bir nefes aldı. Gece neredeyse bitmişti. Büyü tanrıları savaşlarını kazanmış olmalıydılar. Kum saatini sağlam bırakmalarının garip olduğunu düşündü.

Ensesindeki ve kollarındaki tüyler diken diken oldu. Midesi düğümlendi. Doğru olmayan bir şey vardı. Odaya girerken siyah cübbesinin etekleri ayak bileklerine sürünüyordu. Magius'un Asası'nı bir duvara dayadı ve kum saatine baktı dikkatle. Raistlin. şok ve dehşetle inledi. Saatin alt kısmındaki karanlık içinde üç ay, gümüş, kırmızı ve siyah, parlıyordu. Işıkları hâlâ görünüyordu, ama azalmıştı ve uzun bir süre dayanmayacaktı.

Raistlin, elini kum saatine uzattı.

Arkasından gelen bir ses onu durdurdu, neredeyse kalbini de durduracaktı. "Yanılıyorsun, kardeşim." dedi kadın yumuşak bir sesle. "Tanis'i gerçekten de seviyorum. Kitiara. kılıcı kalçasında, karanlığın içinden çıktı.

Raistlin elini indirdi ve cübbesinin kıvrımları arasına soktu. Sesini kontrol altına aldı ve omuzlarını silkerek, "Sen herhangi birini sevmekten acizsin, abla. Bu konuda birbirimize benziyoruz."

Koyu gözleri kum saatinden gelen yıldız ışığı ile parlayan Kitiara adama baktı. "Belki de haklısın, kardeşim. Görünen o ki ikimiz de sevmekten aciziz. Ya da sadakatten."

"Sadakat derken, İolanthe'ye ettiğin ihanetten bahsettiğini farzediyorum," dedi Raistlin.

"Aslında, senin Kraliçe'mize ihanet etmenden bahsediyordum," dedi Kitiara. "İolanthe'ye gelince, onu askerlere vermek zorunda kalmaktan hoşlanmadım. Hayatımı kurtardığını biliyorsun. Ariakas ölüme mahkum ettiğinde beni hapisten kaçırmıştı. Ama güvenilmezdi. Senin gibi, kardeşim, güvenilmezdi." Kitiara adama

yaklaştı. Eli kılıcının kabzasında, kendine güvenerek yürüdü.

Raistlin'in cübbesinin kıvrımları arasına saklanmış olan eli, keselerinden birine uzandı. "Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok," dedi adam. "Yapmaya söz verdiğim şeyi yaptım."

"Şu anda Wayreth Kulesi'nde olman, büyücü arkadaşlarına ihanet ederek onları Lord Soth'a teslim etmen gerekiyordu." Raistlin acımasızca gülümsedi. "Ve senin de uyuyor olman lazımdı."

Kitiara gülmeye başladı. "İyi bir ikiliyiz, değil mi kardeşim? Takhisis sana büyüsünü hediye etti ve sen de onu, ona ihanet etmek için kullandın. Ariakas beni komutan yaptı ve ben de ona aynısını yapmayı planlıyorum."

Göğüs geçirdi ve ekledi, "Zavallı Caramon'u ölüme terk ettin. Seni öldürmeliyim."

Bakışlarını kum saatine çevirdi. Raistlin, ışıkları azalan üç ayın kadının koyu gözlerindeki yansımasını gördü ve gerçeği anladı. Kadın uyumuyordu çünkü ona yaptığı büyü başarısız olmuştu. Ve başarısız olmasının nedeni, büyü olmamasıydı. Kandırılmıştı. Dikkatle hazırlanmış bir tuzaktı bu, kendisi ve tanrılar için Kraliçe Takhisis tarafından kurulmuştu. Kum tanesinin dar açıklıktan kaymasını, karanlığa biraz daha yaklaşmasını izledi.

"Gri Tanrılar asla var olmadılar, değil mi?" diye sordu Raistlin. Kitiara kafasını salladı. "Takhisis'in oğlunu ve onun kuzenlerini tuzağına düşürmek için bir yol bulması gerekiyordu. Yerlerini alacak yeni tanrılar fikrinin onlar için dayanılmaz olacağını biliyordu." Elini pürüzsüz, berrak kristalin üzerinden geçirdi.

"Zamanda bir girdap gibi düşün bunu. Tanrıların girdabın içinde düştüler ve oradan kaçamazlar."

Raistlin camın içine baktı. Aklına bir fikir geldi. "Tanrıları uyaracağımı, onları buraya getireceğimi nereden biliyordun?"

"Sen yapmasaydın, İolanthe, Ladonna'ya söylerdi. Anlayacağın, aslında bir farkı yoktu." Kitiara, kılıcını kınından çekti. Kılıç, çınladı. Kılıcını ustalıkla tutuyor, rahatlıkla, alışkanlıkla taşıyordu. Amansız, acımasızdı. Raistlin'i öldürmekten biraz pişman olabilirdi belki. Ama bunu yapardı, bundan adamın hiç şüphesi yoktu; çünkü bu, kendisinin de yapacağı şeydi.

Raistlin hareket etmedi. Kaçmaya çalışmadı. Bunun ne anlamı vardı ki? Koridorlarda dehşet içinde, cübbesi dalgalanarak koşarken düşündü kendini, bacakları güçten düşene ve nefesi kesilene kadar koştuktan sonra sendeler ve ablası da onu sırtından bıçaklardı...

"Caramon ve senin doğduğunuz günü hatırlıyorum," dedi Kitiara bir anda. "Caramon güçlü ve sağlıklıydı. Sense zayıftın, zorlukla yaşıyordun. Ben olmasaydım ölmüş olurdun. Sana ben hayat verdim. Sanırım bu da bana onu alma hakkını veriyor. Ama sen benim kardeşimsin. Karşı koymazsan, ölümün çabuk ve acısız olur. Bir anda biter. Tek yapman gereken, ejderha küresini bana vermek."

Raistlin, sol elini kesenin içine soktu. Küreyi parmaklarının arasına aldı. Gözlerini Kit'e dikti.

"Ejderha küresi ne işe yarayacak ki artık?" diye sordu. "Öldü. Zaten büyü gitti."

"Senden gitmiş olabilir," dedi Kitiara, ama küreden gitmedi. İolanthe, kürenin nasıl çalıştığını bana anlattı. Bir nesne büyülendiğinde hep büyülü kalır.

"Böyle mi yani?" Raistlin, "*Shirak*" kelimesini söyleyince Magius'un Asası parlak ışığını yaydı.

Bu ani ışık yüzünden Kitiara'nın gözleri kamaştı. Gözlerini parlak ışıktan korumak için elini kullandı ve kılıcını kaldırarak körlemesine saldırdı karanlığa. Raistlin saldırıdan kolayca kaçtı ve yere bir avuç misket attı.

Net göremeyen Kitiara misketlere basarak kaydı. Ayakları yerden kesildi. Taş zemine sertçe düşüp kafasını vurdu.

Asasını kapan Raistlin kadının başında durdu, göz kapağı bile seğirse kadının kafasını kırmaya hazırdı. Ancak kadın, gözleri kapalı, yatmaya devam etti. Kadının ölmüş olabileceğini düşünen adam diz çökerek boynundan kalbinin atıp atmadığına baktı; hâlâ hayattaydı kadın. Şiddetli bir baş ağrısı ve bulanık bir görüşle uyanacaktı ama uyanacaktı.

Belki de öldürmeliydi kadını; ama onun da söylediği gibi, kendisine o hayat vermişti. Raistlin arkasını döndü. Bir borcunu daha ödemişti.

İlgisini Yıldızların Kum Saati'ne çevirdi. Üç ay, bir kavanoza hapsedilmiş ateş böcekleri gibi parlıyordu camın içinde. Fistandantilus'un, *Kır onu!* diye fısıldadığını duydu.

Raistlin, kum saatini eline aldı. Ağır olmasını bekliyordu, ancak o kadar hafifti ki neredeyse düşürecekti elinden. Tam yaşlı adamın söylediği gibi camı kıracaktı ki, durdu. Fistandantilus neden ona yardım ediyordu?

Raistlin, kum saatini elinde tutmaya devam etti. Aklındaki fikir, kum saatini kırmak ve tanrıları kurtarmaktı. Bu gerçekleşmezse ne olacaktı? Onu kırarak tanrıları sonsuza dek karanlığa mahkum da edebilirdi.

Raistlin gözlerini kum saatine dikti. Parlayan kum tanesi titredi, düşmek üzereydi. Ve banşilerin nefret dolu şarkılarını söylemeye başladıklarını duydu.

Lord Soth, Dargaard Kalesi'ne dönmüştü.

Raistlin, şarkının gerisinde, ölüm şövalyesinin merdivenlerden indiğini duydu. Saklanmaya çalışmayı düşündü ve parlayan kum tanesi düşmeye başlarken kum saatini kaidesine geri koymaya hazırlandı.

Kum tanesinin düşüşünü izlerken Raistlin'in aklına bir fikir geldi. Çok geç kalmadığı umuduyla Yıldızların Kum Saati'ni ters çevirdi. Kum tanesi yön değiştirdi, artık alt olan üst yarıya düştü.

Üç ay kayboldu.

Raistlin, ayların kutsal ışığını göremiyordu. Avuçları yukarı doğru, ellerini uzattı.

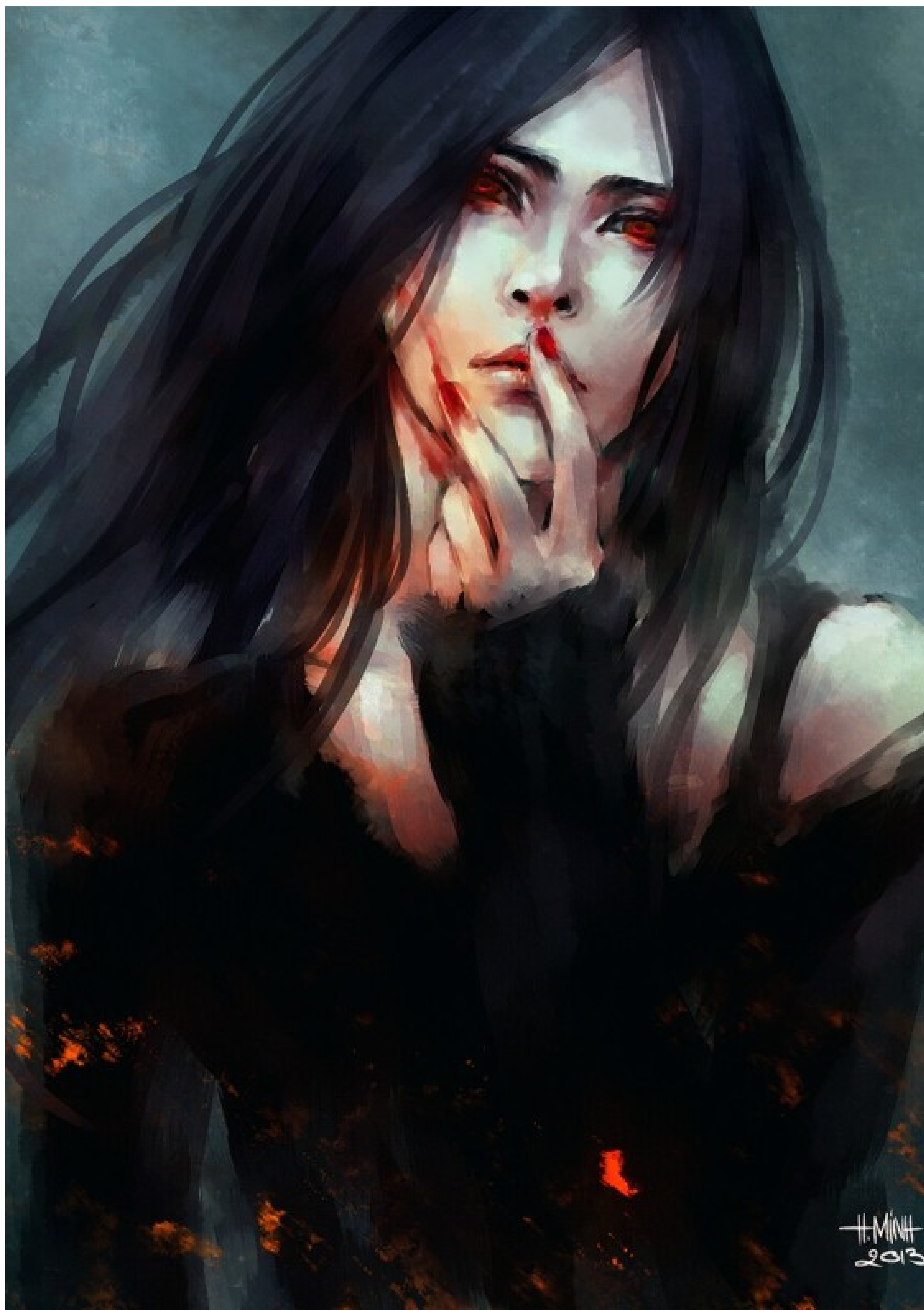
"*Kair tangus miopiar!*" derken sesi titriyordu.

Bir an için hiçbir şey hissetmedi ve kalbi korkudan durdu; ancak sonra tanıdık, yatıştırıcı, heyecan verici ateş yandı kanında ve ellerinde alevler oluştu. Alevlerin avuçlarından akmasını izledi ve ferahladı. Tanrılar serbest kalmıştı.

Raistlin, Yıldızların Kum Saati'ni duvara fırlattı. Kristal kırılarak, ışıkta ufak yıldızlar gibi parlayan binlerce keskin parçaya ayrıldı.

Misketlerin arasından ejderha küresini alan Raistlin onu sıkı sıkı tuttu. Kapı, ölüm şövalyesi tarafından açılıyordu. Büyü kelimelerini telaffuz edecek kadar gücü kalmıştı sadece...

...Ancak yetecek kadar.

H.MINH
2013

- 10 -
Büyücüye Dinlenmek Yok. İntikam.

– 25. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Raistlin, büyü koridorlarından çıkarak Kırık Kalkan'daki odasına girdi. Bitap düşmüştü ve yatağa girmek, yorgunluktan uykuya dalmak istiyordu.

Ancak şaşkınlık içinde, yatağında birinin olduğunu gördü.

"Eve hoş geldin," dedi İolanthe.

Kadın, yatağa oturmuştu. Kafasını kaldırınca, yüzünün hırpalanmış ve yaralı olduğunu gördü adam. İki gözü de morarmış, neredeyse tamamen kapanmıştı. Dudağı yarılmıştı. Güzel giysileri yırtılmıştı. Boynunda mor çürükler vardı.

"Bu gece hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, canım," dedi, şiş dudaklarının arasından mırıldanarak. "Ne yazık ki iyiliğini geri ödeyemiyorum."

Pencerenin önünde duran, daha az önce bir araya gelerek kırpılmayan bir göz oluşturan aylara bakmakta olan adama göz attı yan yan. İmparator Ariakas dönmeye tenezzül etmedi. Şöyle bir geniş omuzlarının üzerinden baktı. Yüzü karanlık, ifadesizdi.

Raistlin hiçbir şey hissetmedi. Biraz sonra ölecekti ve bunu umursayamayacak kadar çok yorgundu, tükenmişti. En azından kendini savunması, ölümcül bir büyü yapması

gerektiğini düşündü. Büyünün kelimeleri zihninde uçuştu ve onları yakalayamadan kaybolup gitti.

"Eğer beni öldüreceksen, bunu hemen yap," dedi yorgun argın. "En azından böylece biraz dinlenebilirim."

İolanthe gülümsemeye kalkıştı ama canı yandı. İrkilerek parmaklarını kanlı dudağına bastırdı. "Lordum ejderha küresini istiyor," dedi.

Keseyi kemerinden çıkartan Raistlin yere attı. Kese açıldı. Ay ışığı altında parlayan misketler etrafa saçıldı. Üç ay ayrılmaya, birbirlerinden uzaklaşmaya başlamışlardı, ancak asla çok uzak olmayacaklardı.

Gümüş ve kırmızı ışık kürenin üzerinde parladı ve büyünün keyfini çıkartırmışcasına, küre genişleyip büyür gibi gözüktü. Kendi renkli ışıkları dönmeye başladı.

Ariakas, hayranlıkla küreye baktı. Pencereden ayrıldı ve onu incelemek için yere çömeldi. Eller ona uzandı. Ariakas'ın parmakları seğirdi. Ona dokunmayı arzuluyor, onu kontrol edip edemeyeceğini görmek istiyor, diye düşündü Raistlin. Ariakas gerçekten de ona doğru uzandı. Sonra da karanlık bir gülümseme ile geri çekildi.

"İyi deneme, Majere," dedi Ariakas ayağa kalkarken. "Ben Kral Lorac kadar salak değilim..."

"Ah, evet, öylesin, sevgilim," dedi İolanthe.

Buzduvarı'nın donuk arazileri kadar soğuk havadan bir darbe indi Ariakas'ın sırtına. Soğuk, tenini maviye çevirdi ve nefesini kesti. Adamın saçları, sakalı ve zırhı beyaza döndü, kırağı ile kaplandı. Dudakları titredi. Kanı koyulaştı. Yüzünde bir öfke ve şaşkınlık ifadesi donup kaldı. Hareket edemeyerek, buzdan bir blok gibi düştü yere.

"Sırtını asla bir büyücüye dönme," diyerek nasihat etti İolanthe adama, "özellikle de daha yeni dövdüğün birine."

Yorgunluktan aptallaşmış olan Raistlin, İolanthe'nin Ariakas'a doğru gitmesini izledi. Kadın, adamın yanında diz çöktü, elini boynuna koydu ve küfretmeye başladı.

"Lanet olası herif! Piç, hâlâ hayatta! Onu kesinlikle öldürdüğümü düşünmüştüm. Takhisis onu seviyor olmalı."

İolanthe, elini Raistlin'e uzattı. "Yorgun olduğunu biliyorum. Seni ben götüreceğim. Acele et! Muhafızları ona ne olduğunu merak ederek gelmeden önce buradan ayrılmamız lazım."

Raistlin gözlerini kadına dikti. Düşünemeyecek kadar yorgundu. Çalışması için beynini kandırması gerekiyordu. Kafasını salladı ve kadının kendisine uzanan elini görmezden gelerek, yerde parlamakta olan ejderha küresini aldı. Dokunmasıyla birlikte küre küçüldü ve adam onu avucunun içinde sıktı.

"Sen git," dedi.

"Neraka'da kalamazsın! Ariakas ölmedi. Siyah Hayalet'i peşine takacak..."

"Bunu zaten denemişti, değil mi?" diye sordu Raistlin, İolanthe'ye dikkatle bakarak.

Kadının yüzü kızardı. Kadın hem güzel hem de çekiciydi. Hiçbir şeyden haberi olmayan o Siyah Cübbeler'in gecenin bir yarısı kadına kapılarını açmış olmalarına şaşmamak gerekiyordu.

"Nasıl anladın?" diye sordu kadın.

"Basamakları sayarım, hatırlıyorsundur. Ne zamandır Gizli Işık için çalışıyorsun?"

"Taa..." Kadın durdu, sonra kafasını salladı. "Bu bir kış hikayesi, ateşin etrafında otururken anlatılması lazım.

Bunun için zamanımız yok şu anda. Dostlarım ve ben Neraka'dan ayrılıyoruz. Bizimle gel."

Raistlin, ejderha küresinin içine bakıyor, artık çalkantılı olmayan renklerini izliyordu. Siyah ve yeşil, kırmızı ve beyaz ve mavi büküldüler, kıvrıldılar ve birbirlerine sarıldılar.

"Karanlığı değiştirmem lazım," dedi adam.

Kadın adama baktı, anlamamıştı. Sonra adamın elini sıktı ve onu nazikçe yanağından öptü. "Teşekkür ederim, Raistlin Majere. Benim için çok değerli olan kişileri kurtardın."

Büyülü kilini duvara attı. Geçit açıldı, büyüdü ve İolanthe onun içine girdi.

"Tanrılarla git," diye seslendi adama.

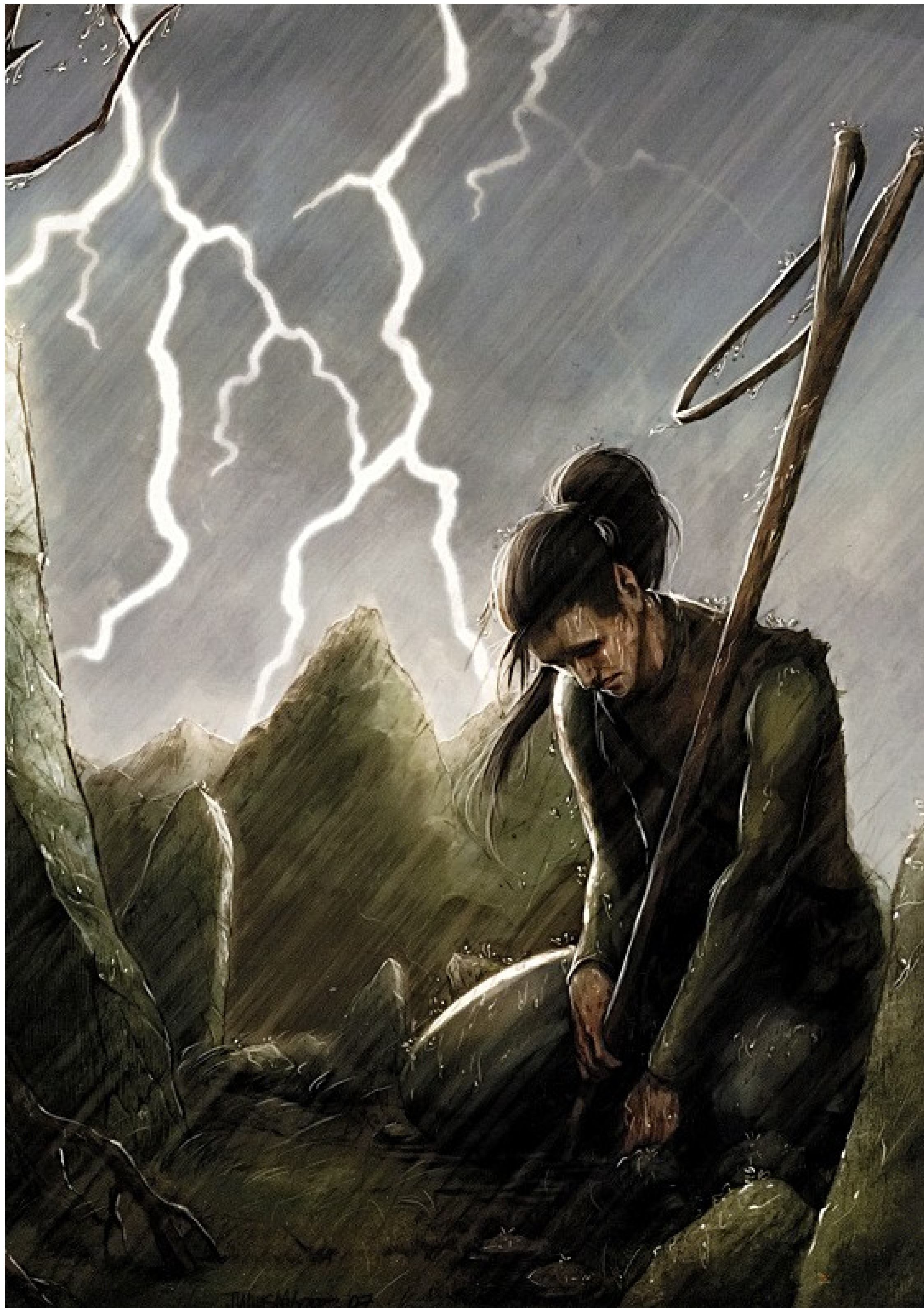
Geçit, ardından kapandı.

"Niyetim bu," dedi Raistlin.

Parlayan ejderha küresini elinde tuttu ve pencereden dışarı, aya baktı.

"Bana borçlusunuz," dedi onlara.

Ejderha küresinin içindeki eller adama uzandı, onu tuttu ve uzağa taşıdı.

- 11 -
Godshome. Eski Dostlar.

– 25. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Raistlin uyandığında sert bir kaya üzerinde yatıyordu, kaya soğuk ve cilalanmış, parlayan siyah bir göl üzerinde yatıyor gibi gözüküyordu. Şekilsiz ve kabaca yontulmuş yirmi bir taş sütundan oluşan bir dairenin ortasındaydı. Sütunlar birbirlerinden ayrıydı ama o kadar yakın duruyorlardı ki, Raistlin arkalarında ne olduğunu göremiyordu.

Ne kadar uyumuş olduğu konusunda bir fikri yoktu. Aylarca uyumuş gibi hissediyordu kendini. Mayışık bir şekilde yarı baygın olduğu anları hatırladı; uyanması gerektiğini düşünüyordu, kum saatindeki kumlar hızla düşüyor, altındaki dünya hızla dönüyor, bir şeyler oluyordu ve onları şekillendirmek için orada değildi. Birkaç kez bilicini toplamaya ve derin uykusundan kalkmaya çalışmış ama buna gücünün olmadığını farketmişti.

Bir keresinde uyanmayı bile başarmıştı ama uyanmak istememişti; yağmur damlalarının pencereye yavaş yavaş çarptığı gri bir sabahta yataktan kalkmak istemeyen biri gibiydi. Hava sakin ve temizdi; bahar kokusunu taşıyordu ona. Ancak koku hafifti, mevsim uzaktaydı, sanki orada, o vadide yılların geçişi önemsizmiş gibiydi.

Raistlin gökyüzüne baktı ve yıldızların duruşundan sabahın erken saatlerinde olduğuna hükmetti ama günlerden ne olduğunu bilmiyordu. Gök, ölüm kadar karanlıktı üzerinde.

Doğudan ışıldayan hafif ışık, umut verici bir şafağı vaat ediyordu. Yıldızların ışığı parlaktı ama hiçbiri, Reorx'un metal dövdüğü ateş olan kırmızı yıldız kadar parlak değildi. Diğer tanrıların yıldız kümelerini görebiliyordu; hepsi bir aradaydı ve bu mümkün değildi.

Bir keresinde, geçen sonbahar, Raistlin gökyüzüne baktığında iki yıldız kümesinin eksik olduğunu görmüştü; Paladin ve Takhisis'inkilerin. Ne kadar uzak gözüküyordu o gün! Sonbaharın ölü yaprakları alevler ve duman içinde kalmıştı. Kış, ölenleri karla, beyaz ve saf karla onurlandırmıştı. Artık kar eriyor ve ölüm ve fedakarlıktan doğan yeni hayatlar çıkmaya çalışıyordu donmuş topraktan.

"Godshome," dedi Raistlin kendi kendine, usulca.

Sert kayanın üzerinde, bir battaniyesi bile olmadan uyumuştu ama ağrıyan sızlayan bir yeri yoktu. Ayağa kalktı ve Magius'un Asası'nın yanında olup olmadığını kontrol etti. Yıldız kümelerini siyah zemindeki yansımalarından görebiliyordu.

Yıldızlar hem yukarıda hem de aşağıdalardı; kum saati gibi.

Çevresindeki sütunlar zindan parmaklıkları gibiydi. Aralarından geçmek için bir yol görmüyordu.

Bazıları için inanç bir hapishanedir, diye düşündü. Bazıları içinse inanç özgürlük getirir.

Raistlin sütunlara doğru yürüdü ve bir anda, nasıl olduğunu anlamadan, kendini diğer tarafta buldu.

"İlginç," diye mırıldandı.

Aç ve susuzdu. En iyi zamanlarında bile zaten az yerdi ve bir önceki gün o kadar gerilmişti ki yemek yemeyi hepten unutmuştu. Sanki düşünmesi ile meydana gelmiş gibi, yere bakınca dağlardan akan berrak bir ırmak gördü. Raistlin bu sudan içti ve mendilini içine batırıp yüzünü sildi. Suyun

şifalı bir etkisi var gibiydi zira kendini daha zinde ve güçlü hissediyordu. Yiyecek hiçbir şey olmamasına karşın artık aç değildi.

Raistlin'in Godshome hakkında okuduğu şeyler çok değildi, çünkü yazılmış olan çok bir şey yoktu. Neraka'ya giden bir Estetik, o korkunç şehrin yakınlarındaki Godshome'u bulmaya çalışmış, başarısız olmuştu. Godshome, dünya üzerindeki en kutsal yerdi. Onu kimin ve neden yarattığı bilinmiyordu. Estetik birçok teori öne sürmüştü. Bazılarına göre tanrılar dünyayı yaratmayı bitirdiklerinde, kutlamak için bu yere gelmişlerdi. Başka bir teoriye göre ise insan yapımıydı, eski ve unutulmuş bir medeniyet tarafından inşa edilerek tanrılara adanmıştı. Bilinen tek şey, sadece tanrılar tarafından seçilmiş olanların oraya girebildiğiydi.

Raistlin, acilen yapılması gereken bir şey olduğunu hissetti, tanrılar ensesinde soluyordu.

Olan her şeyin bir nedeni vardır. Bunun benim nedenim olmasını sağlamalıyım.

Raistlin, ırmağın kenarında bir kayaya oturdu ve ejderha küresini kesesinden çıkarttı. Küreyi yere koyan adam, sihirli kelimeleri söyleyerek kendine uzanan elleri tuttu. Planının işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu, zira kürenin yeteneklerini hâlâ keşfetmekteydi. Okuduklarından, küreyi yaratmış olan büyücülerin onu kullanarak geleceğe baktıklarını öğrenmişti. Kürenin gözleri geleceğe bakabiliyorsa, neden şimdiyi de göstermesindi ki? Daha kolay bir iş gibiydi bu.

"Birini arıyorum," dedi küreye. "Bu kişinin şu anda yaptığını bilmek, söylediğini duymak ve gördüğünü görmek istiyorum. Bu mümkün mü?"

"*Mümkün. Sadece o kişiyi düşün. Diğer her şeyi unutarak sadece o kişi üzerine yoğunlaş. İsmini üç defa telaffuz et.*"

"Caramon," dedi Raistlin ve ikizini aklında canlandırdı. Aslında, onu aklından uzaklaştırmayı bıraktı.

"Caramon," dedi Raistlin tekrar ve içinde renkler dönen küreye baktı.

"Caramon!" dedi Raistlin üçüncü kez, sert bir şekilde, daha gençlerken onu uyandırmaya çalıştığı zamanlarda yaptığı gibi. Caramon, uyumayı hep sevmişti.

Kürenin renkleri, sabah sisi gibi dağıldı. Raistlin. yağan yağmuru, kayadan bir duvarın ıslak yüzeyini gördü. Islak bir toprak yığınının etrafında dostları duruyordu; Tanis Yarımelf, Tika Waylan, Tasslehoff Burrfoot, Flint Fireforge ve ikiz kardeşi Caramon. Yanlarında fare rengi cübbeli ve kılıksız şapkalı yaşlı bir adam vardı.

"Fizban" dedi Raistlin usulca. "Elbette..."

Tanis ve Caramon'un üzerinde siyah birer zırh ve Ejderha Ordusu subaylarına ait rütbeler vardı. Tanis'in kafasındaki miğfer adama büyüktü; korunmak için değil, adamın elf kanını ifşa eden sivri kulaklarını gizlemek için takılmıştı. Caramon'un miğferi yoktu. Yeterince büyük bir tane bulamamış olmalıydı. Göğüs zırhı sımsıkıydı; zırhı tutan şeritler, adamın geniş göğsü yüzünden sonuna kadar gerilmişti.

Raistlin onları izlerken, yüzü öfkeyle çarpılmış olan Tanis, ufak grubun üyelerine baktı hızla. Bakışları Caramon'a odaklandı.

"Berem nerede?" diye sordu sert bir sesle.

Raistlin'in kulakları karıncalandı ismi duyunca.

Kardeşinin yüzü kızardı. "Bi...bilmiyorum Tanis. Ben... ben o yanımda sanıyordum."

Tanis öfkelenmişti. "O, Neraka'ya girmek için tek yolumuz ve Laurana'yı hayatta tutmalarının tek nedeni. Onu yakalarlarsa..."

"Endişelenme, evlat." Bu Flint'ti, Tanis'i her zaman rahatlatan baba. "Onu bulacağız."

"Özür dilerim, Tanis," diye geveledi Caramon. "Ben... Raist'i düşünüyordum. Biliyorum, yapmamam lazım..."

"Cehennem adına, nasıl oluyor da o lanet olasıca kardeşin burada olmadığı hâlde bu kadar sorun yaratabiliyor?"

"Gerçekten de, nasıl?" diye sordu Raistlin gülümseyip içini çekerken.

Demek ki Berem'i yakalamışlardı ve görünüşe göre, onu Laurana ile takas etmeyi planlıyorlardı. Ancak Caramon onu kaybetmişti. Raistlin, Kara Kraliçe'nin Berem'i bu kadar çok istemesinin nedenini Tanis'in bilip bilmediğini merak etti. Biliyor olsaydı, onu takas etmeye bunca hevesli olur muydu? Raistlin tahmin yürütmeye kalkışmadı. Bu kişileri tanımıyordu. Değişmişlerdi; savaş, başlarına gelenler değiştirmişti onları.

İyi huylu, neşeli, sevimli Caramon kaybolmuştu; yalnızdı, kayıp kısmını arıyordu. Yanında duran Tika Waylan ona destek olmaya çalışıyordu, ama Caramon'un nasıl bu kadar zayıf olabildiğini anlayamıyordu.

Kızıl, lüle lüle saçlı, kalpten kahkahalar atan, şımarık ve güzel Tika. Kızıl lüleleri ıslak ve kafasına yapışmış olabilirdi ama bahar yağmuru altında hâlâ alev alev parlıyordu. Bira bardakları değil, bir kılıç taşıyordu ve üzerinde birbirleriyle uyumsuz zırhlar vardı. Raistlin, Tika'nın kardeşine duyduğu sevgiden rahatsız olmuştu. Ya da belki de, o sevgiyi kıskanmıştı. Bunun nedeni Raistlin'in Tika'ya aşık olması değildi, Caramon'un ikizi dışında sevecek birini bulmasıydı.

"Seni terk ederek, sana bir iyilik yaptım, kardeşim," dedi Raistlin, Caramon'a. "Gitmene izin verme vakti geldi."

Dikkatini Tanis'e, grubun liderine çevirdi. Bir zamanlar sakin ve aklı başında olan adam, Raistlin'in gözleri önünde kendini kaybediyordu. Laurana kaçırılmıştı ve onu kurtarmaya çalışıyordu, bu arada dünyayı yok edecek olsa bile.

Fare rengi cübbeli, kafası karışık yaşlı büyücü Fizban, diğerlerinden ayrı durmuş, onları izliyor ve sessizce, sabırla bekliyordu.

Raistlin, bir zamanlar, sonbahar rüzgarı soğuk soğuk eserken, Tanis'in kendisine sormuş olduğu bir soruyu hatırladı.

"Seçilmiş olduğumuza inanıyor musun, Raistlin? ...Neden? Bizde kahramanlık mayası yok..."

Raistlin cevabını hatırladı. "Ama kim seçti bizi? Ve ne amaçla?"

Fizban'a baktı ve cevabını aldı. En azından cevabın bir kısmını.

Zaptolunamaz, sorumsuz, sinir bozucu Tasslehoff Burrfoot. Eğer Berem Hepadam'sa, Tas da Hepçocuk'tu. Ancak çocuk büyümüştü. Bu çok acıydı.

Raistlin izlerken, Tanis, Berem'i aramalarını emretti grubun geri kalanına öfkeyle. Yorgun argın geldikleri yönde geri ilerleyerek Berem'in nerede kendilerinden ayrıldığını bulmaya çalıştılar.

Berem'in çamurda bıraktığı ayak izlerini gören Flint oldu ve diğerlerinden ayrılarak adamın peşine düştü.

"Flint! Bekle!" diye seslendi Tanis.

Raistlin kafasını kaldırdı, şaşırmıştı. Bu ses küreden değil, kaya duvarın diğer tarafından gelmişti. Tanis'in sesinin geldiği yöne bakan Raistlin, duvarda dar, tünele benzer bir açıklık olduğunu gördü, bu açıklığın daha önce orada olmadığına yemin edebilirdi.

Düşünmekle harcayacak vakti yoktu, belli ki ejderha küresine ihtiyacı da kalmamıştı. Kitiara haklıydı. Dostları Godshome'u arıyordu ve bulmuşlardı.

Raistlin, küreyi kesesine koydu. Asasını eline alarak, aceleyle, bu kutsal mekanda işe yaracağını umduğu bir büyünün kelimelerini söyledi.

"*Cermin shirak dari mayat, kulit mas ente bentuk.*"

Raistlin ırmağa baktı. Yansımasını göremedi ve eğer kendisini göremiyorsa, dostları da onu göremezdi. Büyü çalışmıştı.

Tek istisna Fizban olabilirdi. İşini şansa bırakmamak için, Raistlin taş sütunların arasına girerek onların arkasına gizlendi.

Yaşlı bir yüzü ve genç gözleri olan adamdı bu, Flotsam'daki gemideki adam, onları girdaba sokan adam. Berem ayağa kalkarken, sabah güneşi altında yeşil yeşil parladı göğsündeki zümrüt.

Berem Hepadam. Yeşil Ziynetli Adam. Jasla'nın kardeşi. Kraliçe Takhisis'i serbest bırakabilecek ya da onu sonsuza dek Cehennem'e hapsedebilecek olan kişi.

Berem korkuyla arkasına baktı. Yüzünde, av köpeklerinden kaçan bir tilkininkine benzer bir ifade vardı. Vadinin taşlık zemininde koştu. Flint ve diğerleri pek uzakta olamazlardı ama o an için, Berem ve Raistlin, Godshome'da yalnızdılar.

Birkaç büyülü kelime ile Raistlin, Berem'i bağlayabilir, onu tutsağı yapabilirdi. Neraka'ya dönmek için ejderha küresini

kullanabilirdi. Takhisis'e paha biçilmez bir hediye sunabilirdi. Kadın, minnettar olurdu. Kalbinin istediği her şeyi ona verirdi. Laurana'nın özgürlüğü için bile pazarlık edebilirdi. Ancak her zaman bir gözü açık uyumak zorunda kalırdı...

Raistlin, Berem'in yanından geçip gitmesini izledi. Hepadam uzakta, duvarda başka bir açıklık görmüştü. Ve Flint ortaya çıktı, adamın ardından koşuyordu. Cücenin yüzü heyecan ve zorlanmayla kızarmıştı. Berem koşmaya önceden başlamıştı ve insan olduğundan, bacakları cüceninkilerden daha uzundu. Bu yarışı Flint'in kazanması mümkün gözükmüyordu.

Arkasından bir ses geldiğini duyan Raistlin döndü. Tasslehoff dar tünelden emekleyerek geçip vadiye çıkmış ve taş sütunlar, taş zemin ve diğer harikaların üzerinden yüksek sesle bağırıyordu. Raistlin, dostlarının seslerinin tünelin diğer tarafından geldiğini duydu. Ne söylediklerini anlayamıyordu.

"Tanis, acele et!" diye seslendi Tas.

"Başka bir yol yok mu?" diyen sesi yankılandı Caramon'un dar delikten.

Tasslehoff, Flint'i bulmaya çalışarak dikkatle baktı; ancak cüceyle kender arasında sütunlar dikiliyordu. Açıklığa geri koşan Tas, eğildi ve içine baktı.

Tünele doğru seslendi ve biri bağırarak onu cevapladı. Seslere bakılırsa emekliyorlardı. Caramon sıkışmış gibiydi.

Flint, Berem'e yaklaşıyordu. Sabah güneşinin ışığı kaya duvarda gölgeler yaratmıştı ve Berem, açıklığı kaybetmişti. Çitin ardında tuzağa düşmüş bir tavşan gibi bir ileri bir geri koşuşturuyor, çıkış yolunu bulmaya çalışıyordu. Sonra buldu.

Berem, açıklığa girmek üzereydi. Raistlin ne yapması, Berem'i durdurmaya çalışıp çalışmaması gerektiğini düşünüyordu ki Flint bir çığlık attı. Cüce, göğsünü tutarak ve acıyla inleyerek dizlerinin üzerine düştü.

"Kalbi... biliyordum," dedi Raistlin. "Onu uyarmıştım."

İçgüdüsel olarak cüceye yardım etmek için hareketlendi, sonra kendini durdurdu. Artık onların hayatının bir parçası değildi. Onlar da kendi hayatının bir parçası değillerdi. Raistlin izledi ve bekledi. Zaten yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Flint'in çığlığını duyan Berem korkuyla arkasına döndü. Yaşlı cücenin yere düştüğünü görünce Berem tereddüt etti: Bir duvardaki açıklığa, bir de Flint'e baktı ve hızla geri döndü. Berem, yüzü kül rengi olan cücenin yanında diz çöktü.

"Sorun ne? Ne yapabilirim?" diye sordu Berem.

"Yok bir şey," diyen Flint nefes almakta zorlanıyordu. Elini göğsüne bastırdı. "Midem bozuldu sadece. Yediğim bir şeyden olmalı. Sadece... kalkmama yardım et. Soluk alamıyor gibiyim. Azıcık yürürsem..."

Berem, yaşlı cücenin ayağa kalkmasına yardım etti.

Vadinin diğer tarafında, Tasslehoff en sonunda onları görmüştü.

"Berem bu!" diye bağırdı kender. "Ve Flint'e bir şeyler yapıyor! Çabuk ol, Tanis!"

Flint bir adım attı ve sendeledi. Gözleri yuvalarında döndü ve kapandı. Bacakları büküldü. Berem, cüceyi yakaladı ve nazikçe kayaların üzerine yatırdıktan sonra ne yapacağını bilemeyerek başında durdu.

Kendisine doğru koşarak gelen ayak seslerini duyan Berem ayağa kalktı. Rahatlamış gibiydi. Yardım geliyordu.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı Tanis çılgınlar gibi. "Onu öldürdün!"

Hüzün ve öfkeden körleşen Tanis, kılıcını çekti ve Berem'in vücuduna sapladı. Berem titredi ve haykırdı. Öne, Tanis'in üzerine doğru düştü, neredeyse onu da devirecekti. Tanis'in elleri kan içinde kaldı. Kılıcını çekip kurtardı ve kendisini uzaklaştırmaya çalışan Caramon'a döndü, neredeyse ona da saldıracaktı. Berem yerde inliyor, ölümcül yarasından kan fışkırıyordu. Tika hıçkırarak ağlıyordu.

Flint bunları görmemişti. Bu dünyadan ayrılıyor, ruhunun bir sonraki uzun yolculuğuna hazırlanıyordu. Tasslehoff cücenin elini tuttu ve onu kalkmaya zorladı.

"Beni rahat bırak, seni kapı kulpu," diye homurdandı Flint zayıfça, "ölmekte olduğumu görmüyor musun?"

Acıyla feryat eden Tasslehoff dizlerinin üzerine çöktü. "Sen ölmüyorsun, Flint! Böyle konuşma."

"Ölüp ölmediğimi bilirim herhâlde!" dedi Flint hiddet içinde dik dik bakarken.

"Daha önce de ölüyor olduğunu düşünmüştün ama deniz tutmuştu sadece," dedi Tas burnunu silerken. "Belki... belki..." Vadinin taşlık zeminine baktı. "Belki de kara tutmuştur..."

"Kara tutmuşmuş!" diye homurdandı Flint. Sonra, kenderin üzüntüsünü görünce, cücenin yüz ifadesi yumuşadı. "Hadi, hadi, evlat. Zırıldayan bir lağım cücesi gibi durma orda. Koşup Tanis'i getir bana."

Tasslehoff kendisine söyleneni yaptı.

Berem'in göz kapakları titredi. Bir kez daha inleyerek kalkıp oturdu. Elini göğsüne koydu. Kan içinde kalmış olan zümrüt, güneş ışığında parladı.

Umut yaşar. Yaptığımız hatalar, yanlış anlamalarımız, acımız, kederimiz, kaybımız ne olursa olsun, karanlık ne kadar derin olursa olsun umut yaşar.

Raistlin, sütunların arkasındaki yerinden ayrılarak gözleri kapalı bir şekilde yerde yatan Flint'in yanına ilerledi görünmeden. Bir an için cüce yalnızdı. Biraz uzakta Caramon, Tanis'i kendine getirmeye çalışıyordu. Tasslehoff, Fizban'ın cübbesini çekiştiriyor, anlamasını sağlamaya çabalıyordu. Fizban her şeyi çok iyi anlamıştı aslında.

Raistlin cücenin yanında diz çöktü. Flint'in yüzü bembeyazdı, acıyla buruşmuştu. Yumrukları sıkılmış, alnı terle kaplıydı.

"Benden asla hoşlanmadın," dedi Raistlin. "Bana asla güvenmedin. Yine de bana iyi davrandın, Flint. Hayatını kurtaramam. Fakat ölmenin acısını hafifletebilirim, veda etmen için sana zaman verebilirim."

Raistlin keselerinden birine uzandı ve haşhaş tohumundan damıtılmış iksir içeren ufak bir şişe çıkarttı. Birkaç damla damlattı cücenin ağzına. Acı çizgileri gevşedi. Flint'in gözleri açıldı.

Dostları Flint'in etrafında toplanırken, Raistlin de onlarla beraberdi ama bunu hiçbiri bilmiyordu. Gitmesi gerektiğini, yapması gereken bir işinin olduğunu, geleceğine yönelik hırslı isteklerinin dengede durduğunu söyledi kendine birçok kez. Ancak dostları ve kardeşi ile kaldı.

Görünmez, tek başına Raistlin, Flint göğüs geçirip gözlerini kapatana ve son nefesi cücenin bedenini terk edene kadar orada kaldı. Raistlin, büyüyü sessizce yaptı. Koridor önünde açıldı.

Adam koridora girdi ve ardına bakmadı.

- 12 -
Kitiara'nın Bıçağı. Par-Salian'ın Kılıcı.

– 25. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

itiara, yirmi beşinin sabahında Neraka'ya ulaştığında, konsey toplantısına geç kalmış olacağından korkuyordu; ama Ariakas'ın daha gelmemiş ve karmaşanın ortalığa hakim olduğunu görmüştü, zira diğer yüceefendiler ya da orduları şehre imparatordan önce giremiyorlardı. Ariakas, yüceefendilerine güvenmezdi. Eğer Neraka'ya girmelerine izin verilirse, kapıları kapatıp duvarlarını askerleriyle doldurarak onu dışarıda bırakmaya çalışabilirlerdi.

Kitiara, tapınaktaki lüks odasında kalmayı umuyordu. Bunun yerine şehir duvarlarının dışında kamp kurmak zorunda kalmış, içinde yürüyemeyeceği, düşünmeye ihtiyacı varken bunu yapamayacağı kadar küçük bir çadıra yerleşmişti.

Keyfi kaçıktı Kitiara'nın. Mahzenin taş zeminine vurduğu yerden yayılan bir baş ağrısı vardı hâlâ. Dargaard Kalesi'nden ayrılmak için bir mazeretinin olmasına memnundu. Kendini çok kötü hissediyor olmasına karşın Skie'yi çağırmış ve ordusuna katılmak için uçmuştu. Güç Tacı için Ariakas'a meydan okuyacak olma düşüncesi kafasındaki ağrıyı azaltmıştı. Fakat şehre geldiğinde, kimsenin Ariakas'ın nerede olduğunu ya da varlığıyla onları ne zaman şereflendireceğini bilmediğini öğrenmişti. Bu da Kitiara'ya sabırsızlanarak öfkelenmek ve yaveri olan

Gakhan adlı bozak ejderana sızlanmak dışında yapacak hiçbir şey bırakmamıştı.

"Ariakas, bizi huzursuz etmek için bunu özellikle yapıyor," diye mırıldandı Kitiara. Küçük bir masanın başına kamburunu çıkartarak oturmuş, başını ellerinin arasına almış, sızlayan şakaklarına masaj yapıyordu. "Bizi yıldırmaya çalışıyor, Gakhan ve ben bunu çekmeyeceğim."

Gakhan, alay edermişçesine bir ses çıkarttı. Bozak sırıttı ve çatal dili ağzından çıktı.

Kitiara, başını kaldırarak dikkatle adama baktı. "Bir şey duymuşsun. Ne oluyor?"

Gakhan, savaş başlamadan önce bile Kitiara ile birlikteydi. Resmi unvanı Kitiara'nın yaveri olsa da aslında Kitiara'nın Bıçağı olarak tanınıyordu. Gakhan, Kitiara'ya ve Kraliçesine sadıktı, ama bu sırayla. Kimileri onun Mavi Leydi'ye aşık olduğunu söylüyordu ama bunu ejderanın arkasından söylemeye dikkat ediyorlardı, yüzünde değil. Bozak akıllı, ağzı sıkı, becerikli ve son derece tehlikeliydi. Lakabını bileğinin hakkıyla kazanmıştı.

Çadırın girişinden dışarı bakan Gakhan onu kapattı ve sıkıca bağladı. Kitiara'ya doğru eğilip, "Lordum Ariakas'ın geç kalmasının nedeni yaralı olması. Ölümden döndü," dedi usulca.

Kitiara bozak'a bakakaldı. "Ne? Nasıl?"

"Sesinizi yükseltmeyin, lordum," dedi ejderan ciddiyetle. "Böylesi haberler, sızmaları durumunda, imparatorun düşmanlarını cesaretlendirebilir."

"Evet, elbette, haklısın," dedi Kit eşdeğer bir ciddiyetle. "Bu... hımm... korkunç haberin kaynağına güveniyor musun?"

"Kesinlikle," dedi Gakhan.

Kitiara gülümsedi. "Detayları öğrenmem lazım. Ariakas son zamanlarda savaşa katılmadı, bu durumda birinin onu öldürmeye çalıştığını farzediyorum."

"Ve neredeyse de başaracakmış."

"Kimmiş peki?"

Gakhan gerilimi arttırmak için sustu, sonra da sırıtarak. "Cadısı!" dedi.

"İolanthe mi?" dedi Kitiara yüksek sesle, tedbirli olması gerektiğini unutarak.

Gakhan'ın uyarırcasına bakması üzerine Kit sesini alçalttı. "Bu ne zaman olmuş?" diye sordu.

"Göz Gecesi'nde, lordum."

"Ama bu mümkün değil. İolanthe o gece öldü." Kitiara, kendisine gelen raporlara baktı. "Bana gelen raporlara göre..."

"Düzmece, lordum."

Kitiara öfkeyle çattı kaşlarını.

"Görünen o ki Talent Orren..."

Kitiara ejderana ters ters baktı. "Orren mi? Onun bununla ne ilgisi var? Ben İolanthe hakkında bilgi almak istiyorum."

Gakhan başını eğerek selam verdi. "Biraz sabır, lordum. Görünen o ki Orren, onu ve Gizli Işık üyesi olan arkadaşlarını öldürmek için hazırlanan tertipten haberdar olmuş. Kilisenin Neraka şehrini '*temizlemeye*' çalışacağı hakkında bir dedikodu yaymış askerler arasına. Kırık Kalkan ve Kıllı Trol'ü yakma emirleri verilmişti. Doğal olarak askerler bundan memnun olmamışlar. Ölüm mangaları emirlerini yerine getirmeye gittiklerinde, silahlı

askerlerin meyhaneleri koruduklarını görmüşler. Orren ve dostları kaçmış."

"Bunun İolanthe ile ne alakası var?" diye sordu Kit sabırsızlıkla.

"O da Gizli Işık'ın bir üyesi."

Kitiara adama bakakaldı. "Bu imkansız. O benim hayatımı kurtardı!"

"O sırada size hizmet etmek gibi bir fikrinin olduğuna inanıyorum, lordum. Ancak siz büyüyü yok etmek isteyince düş kırıklığına uğradı. Orren için garip işler yapıyordu zaten. Birbirlerine aşık oldular ve o da diğerleriyle beraber kaçtı."

"Ariakas'ın buradaki rolü ne peki?" diye sordu Kit, aklı iyice karışmıştı.

"İmparator, kardeşinizin sahip olduğu ejderha küresini istiyordu. Ariakas, İolanthe'yi ölüm mangalarından kurtardı ama bunu aşkından yapmadı. Hayatını kurtarmak istiyorsa. Raistlin'i öldürmesi gerektiğini söyledi ona. Ariakas. kadının kendisine söyleneni yaptığından emin olmak ve ejderha küresini almak için onunla beraber gitti. Şüphesiz kadını da öldürecekti."

"Ama İolanthe, Raistlin yerine Ariakas'a saldırdı?" dedi Kitiara.

"Bana anlatılanlara göre, eğer Kara Kraliçe'nin buyruğu üzerine Geceefendisi'nin müdahalesi olmasaymış, imparator hazretlerinin donarak ölmüş olacağı..."

Kitiara kafasını geri atarak kahkahalara boğuldu.

Gakhan sadece sırıtıp kuyruğunu oynattı.

"Ariakas kendine gelmiş mi?" diye sordu Kitiara hâlâ kıkırdarken.

"İmparator sağlığını geri kazanmış, lordum. Neraka'ya yarın gelecek."

"İolanthe'ye ne olmuş?"

"Kaçtı, lordum. Orren ve Gizli Işık'ın diğer üyeleriyle beraber Neraka'yı terk etti."

"Onu küçümsemiş olmam ne ayıp." Kitiara kafasını salladı. "Onu kullanabilirdim. Ya Raistlin?"

"Kaybolmuş, lordum. Onun da Neraka'dan ayrıldığı tahmin ediliyor ancak nereye gittiğini kimse bilmiyor. Zaten bir önemi de yok," dedi Gakhan omuzlarını silkerek. "O artık damgalı bir adam; imparator ölmesini istiyor. Kraliçe Takhisis ölmesini istiyor. Geceefendisi ölmesini istiyor. Eğer Raistlin Majere hâlâ Neraka'daysa, muazzam bir salaktır."

"Kardeşim her şey olabilir ama salak değildir. Bilgi için teşekkür ederim, Gakhan. Bunlar üzerinde düşünmem lazım," dedi Kitiara.

Bozak, eğilerek selam verdikten sonra kadının yanından ayrıldı. Emir erlerinden biri içeri girerek lambasını yaktı, zira gece çökmüştü ve yemek isteyip istemediğini sordu. Kit, dışarı çıkmasını emretti.

"Dışarı bir muhafız dik. Bu gece kimse beni rahatsız etmesin.

Kitiara, mumun titrek ışığına bakarak oturdu ama Ariakas'ın kaba yüzünü görüyordu. Adam, kadının kendisine karşı bir komplo kurduğuna inanıyordu.

Eh, haklıydı.

Kaldı ki bunun için kendisinden başka kimseyi suçlayamazdı. Yüceefendileri arasında rekabeti hep desteklemişti. Her yüceefendinin rakibi tarafından yerinden edilebileceği bilgisi onları tetikte tutuyordu. Ancak

buradaki hata, yüceefendilerden birinin diğerinin boğazını kesmeye karar verebilecek olmasıydı ve o boğaz da Ariakas'ınki olabilirdi.

Ariakas, yüceefendilerinden hiçbirine güvenmiyordu ama en fazla güvenmediği Kitiara'ydı. Kit, emri altındakiler arasında çok seviliyordu, hatta Ariakas'tan bile fazla. Askerlerinin maaşlarının ödenmesini sağlıyordu. Daha da önemlisi Kitiara, bu aralar Ariakas'tan pek haz etmeyen Kara Kraliçe'nin gözüne girmişti. Adam çok fazla hata yapmıştı.

Savaşı birkaç hızlı ve şiddetli, ezici darbe ile iyi ejderhalar Işık yanında savaşa katılmadan önce kazanmış olmalıydı. Şövalyeler güçlendirmeden önce Yüce Ermiş Kulesi'ni almalıydı. Avantajın kendilerinde olduğu havada savaşan ejderhalarına güvenmeli, yer birliklerine daha az bel bağlamalıydı. Ve Kitiara'nın güçlü Lord Soth ile ittifak kurmasına izin vermemiş olmalıydı.

Takhisis, hiç şüphesiz, Ejderha Orduları'nı yönetmesi için Ariakas'ı seçmiş olmaktan esef duyuyordu. Kara Kraliçe, Kit'ten hep hoşlanmıştı. Kitiara, Kara Majesteleri'nin elini omuzunda hissediyor, kendisini taca doğru ittiğini, Güç Tacı'nı alması için kendisini dürttüğünü sezinliyor gibiydi.

Garip... Kitiara gerçekten de omuzunda bir el hissetti.

"Ne..."

Kitiara ayağa fırladı ve aynı süratli hareket içinde kılıcını çekti.

Tam saldıracakken kim olduğunu farketti.

"Sen!" dedi nefes nefese.

"Muazzam salak," dedi Raistlin.

Kitiara kılıcını saldırmaya hazır tuttu ve gözlerini kısarak adama baktı. "Neden buradasın? Neden geldin?"

"Seni öldürmek için değil, abla, eğer korktuğun buysa. Sen beni öldürecektin, bu doğru, ancak kavgamızı kardeş rekabeti olarak düşünmek istiyorum."

Kitiara gülümsedi ama kılıcını kaldırmadı.

"Kardeş rekabetinin canlandığını hissetmene karşı kılıcımı kaldırmayacağım. Peki neden buradasın, kardeşim? Tehlikedesin. Güçlü düşmanlar edindin kendine. İmparator ölmeni istiyor. Bir tanrıça ölmeni istiyor!" Kitiara kafasını salladı. "Seni korumamı bekliyorsan, yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Senden hiçbir şey istemiyorum, abla. Senin için bir şey yapmaya geldim."

Raistlin, elleri cübbesinin yenleri içinde gizli, başlığı geri atılmış duruyordu yerinde. Lambanın ışığı, garip kum saati gözlerinde ışıldadı.

"Güç Tacı'nı istiyorsun," dedi kadına. "Onu almanda yardımcı olabilirim."

"Yanılıyorsun," dedi Kitiara ciddiyetle. "Ariakas, benim imparatorum. Ben onun sadık bir kölesiyim."

"Ve ben de elflerin kralıyım," dedi Raistlin burun kıvırarak. Kitiara'nın dudağı seğirdi. "Aslında, imparatorun sağlığından endişeleniyorum."

Kanın kılıç boyunca akarak kirlenmesini engelleyen oluğunda gezdirdi işaret parmağını. "Ariakas, devlet işleriyle uğraşarak yoruyor kendini. Dinlenmesi lazım... uzun uzun dinlenmesi. Aklında ne var? Bana nasıl yardım edebilirsin?"

"Sadağımda birden fazla ok var benim," dedi Raistlin sakince. "Kullanmak için hangisini seçeceğim, kullanmak için seçtiğim koşullara bağlı."

"Elf kralı gibi abuk subuk konuşuyorsun," dedi Kit sinirlenerek. "Bana söylememenin nedeni, bana güvenmiyor olman."

"Sana güvenmiyor olmam iyi bir şey aslında, abla, yoksa şimdiye ölmüş olurdum," dedi Raistlin kuru kuru.

Kitiara bir an için gözlerini dikip adama baktı; sonra kılıcını kınına soktu ve oturdu. "Diyelim ki teklifini kabul ettim. İmparatoriçe olmam için bana yardım ettin. Benden ne istiyorsun karşılığında?"

"Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'ni."

Kitiara şaşırdı. "O ucubeyi mi? Orası lanetli! Neden onu istiyorsun ki?"

Raistlin gülümsedi. "Dargaard Kalesi'nde yaşayan kadın mı söylüyor bunu?"

"Uzun bir süre için değil," dedi Kitiara. "Lanetli Kule'n senin olsun. Başka kimsenin orayı isteyeceğini sanmıyorum," dirseklerini masaya koydu ve adama beklentiyle baktı. "Planın ne?"

"Yarın konsey toplanırken beni Tapınağa sokmalısın."

Kitiara adama bakakaldı. "Sen gerçekten de muzazzam bir salaksın! Bir zindan hücresine girip kendini içine kilitlesen daha iyi. Bütün düşmanların orada olacak, Kraliçe Takhisis de dahil! O ya da diğerlerinden herhangi biri seni farkederse, nefes alacak kadar bile yaşayamazsın."

"Ölümlü düşmanlardan kendimi gizleme yetisine sahibim. Ölümsüz olana gelince, ölümden çok dirimin işe yarayacağına dair Takhisis'i ikna etmelisin."

Kit homurdandı. "Tanrıları yok etmek için kurduğu planı bozdun. Onun güvenine birden çok ihanet ettin. Yaşamana izin vermesine ikna etmek için Takhisis'e ne söyleyebilirim ki?"

"Berem Hepadam'ı nerede bulacağını biliyorum."

Kitiara soluğunu tuttu. İnanmayarak adama baktı, sonra ayağa fırladı ve adamı kollarından yakaladı. Bir deri bir kemikti, hiç kas yoktu ve kadın, büyümesine yardım ettiği o hastalıklı, ufak tefek oğlanı hatırladı. Sanki o oğlanmışcasına, sabırsızlıkla sarstı adamı. "Berem'in nerede olduğunu biliyor musun? Söyle bana!"

"Anlaştık mı?" diye sordu Raistlin sadece.

"Evet, evet, anlaştık, lanet olası! Bir yolunu bulup seni tapınağın içine sokacağım ve Kraliçe'yle konuşacağım. Şimdi... söyle, Hepadam nerede?"

"Annemiz sadece bir salak doğurdu, abla ve o da Caramon'du. Eğer sana şimdi söylersem, beni öldürmeni ne engelleyecek? Berem'i bulmak için beni hayatta tutmalısın."

Kitiara adamı itti, neredeyse yere düşecekti. "Yalan söylüyorsun! Berem'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok! Anlaşmamız yatar."

Raistlin omuzlarını silkti ve ayrılmak için arkasını döndü. "Bekle! Dur!" Kitiara dudağını ısırdı ve ters ters adama baktı. Sonunda, "Neden senin lafınla hareket edeyim?" diye sordu.

"Çünkü Güç Tacı'nı istiyorsun. Ve o, Ariakas'ın kafasında. Taç hakkında bir şeyler okumuştum ve büyüsünün nasıl işlediğini biliyorum. Tacı takanların..."

"Ben de biliyorum onu!" diyerek adamın lafını sabırsız bir şekilde kesti Kitiara. "Lanet olası bir kitaba ihtiyacım yok öğrenmek için."

"Tacı takanların '*fiziksel ve sıradan büyülü saldırılardan korunduğunu*' söylemek üzereydim," diye bitirdi Raistlin lafını. Kitiara kaşlarını çattı. "Anlamadım."

"Ben asla '*sıradan*' olmadım," dedi Raistlin.

Kitiara'nın gözleri, uzun, siyah kirpiklerinin altında parladı. "Anlaştık, kardeşim. Yarın, Krynn tarihinde muazzam bir gün olacak."

- 13 -
Ruhçu.
Kara Kraliçe'nin Tapınağı.

– 26. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Doğan güneş, sarhoş bir kaos şeklinde geçen geceden sonra kasvetliydi; gözleri kan çanağına dönerek kızarmıştı. Neraka sokaklarının hendekleri, o muazzam günün şafak öncesi saatlerinden beri içinde akan kandan kırmızıya boyanmıştı, ama düşman görünürde değildi. Ejderha Yüceefendileri'nin askerleri birbirleriyle savaşıyorlardı.

İmparatorun gelişi geciktiğinden, diğer yüceefendilerin askerlerinin Neraka şehrine girmeleri yasaklanmıştı; ki bunun da anlamı, Neraka'nın biralarından ve cüce içkilerinden ve diğer zevklerinden yararlanmalarının yasak olduğuydu. Neraka'ya vaktinde yetişmek için çoğu zorla yürütülmüş olan askerler, şehre vardıklarında kendilerine söz verilen tatil için ilerlemişler ve dayağa, pis suya ve kötü yemeğe katlanmışlardı. Şehre giremeyecekleri ve aynı kötü yemeği yeyip su dışında hiçbir şey içemeyecekleri söylenince de isyan etmişlerdi.

İki yüceefendi, Siyah Ejderha Ordusu'nun yarı ogre lideri Takarlı Lucien ve Yeşillerin lideri olan Salah-Kahn, bir aydır birbirleriyle savaşıyorlardı; her biri, arazisini diğerinin alanına doğru genişletmek istiyordu. Salah-Kahn'ın emrindeki Khur'lu insanlar, ogrelerden nefret ediyorlardı; ogreler de insanlardan nefret ediyorlardı zaten. Bu iki ırk, savaşta gönülsüz müttefikler olmuşlardı ama savaş kötüye

gitmeye başlayınca, her yüceefendi de kendini düşünür olmuştu.

Askerleri arasında kavga başlayınca yüceefendiler birbirlerini suçlamışlar ve durdurmak için hiçbir şey yapmamışlardı.

En kötü durumda olan Beyaz Ejderha Ordusu'ydu, zira bir komutanı yoktu. O mevkii işgal eden hobgoblin Toede toplantıya gelmemişti ve dedikodulara göre ölmüştü.{7} Ejderan ve insan komutanlar, liderlik için birbirleriyle savaşmaya başlamışlardı; her biri imparatorun gözüne girmeye çalışıyor ama hiçbiri askerler arasında disiplin ve düzeni sağlamak için bir şey yapmıyordu.

Sadece tek bir yüceefendi, Mavi Leydi, Kitiara başarmıştı askerlerini kontrol altında tutmayı. Subayları ve askerleri ona sadıktılar ve çok disiplinliydiler. Yüceefendilerinden ve kendilerinden gurur duyuyorlardı ve bir kısmı kaçırdıkları yüzünden homurdansa da kamplarında kaldılar.

Kırmızı Ejderha Ordusu'nun askerleri zaten şehirdelerdi ve imparator gelene kadar diğerlerini dışarıda tutma emrini almışlardı. Bu zor bir görevdi, zira ejderanlar duvarların üstünden uçabiliyorlardı ve (her ikisi de yeni bir idare tarafından işletilen) Kırık Kalkan ile Kıllı Trol'e doluşmuşlardı.

Kırmızı Ejderha Ordusu askerleri tarafından desteklenen Neraka Muhafizları, gece ejderanları şehirden dışarıya çıkartmaya çalışınca kavga koptu. Neraka Muhafızları'nın bu tehlikeli güruhlarla başa çıkamayacağını gören ve kavgaların tapınak arazisine sıçramasından korkan Geceefendisi, tapınak muhafızlarını yardıma gönderdi. Bu da tapınağı kritik bir zamanda, Geceefendisi, Savaş Konseyine hazırlanırken, korumasız bıraktı.

Geceefendisi öfkeden köpürüyordu ve bütün suçu Ariakas'a attı; fısıldananlara göre, kendi fahişesi tarafından neredeyse öldürülecek kadar salaktı. Geceefendisi, şehirdeki ve etrafındaki bütün kara hacılara, savunmaya yardımcı olmaları için tapınakta toplanmalarını emretti.

* * * * *

Raistlin, şafak sökmeden uyanmıştı. Geceyi, Lute'un dükkanının altındaki tünellerde geçirmişti. O sabah, siyaha boyanmış cübbesini çıkarttı. Elini kumaşında gezdirdi. Boyacı yalan söylememişti; siyah renk solmamış, yeşile dönmemişti. Cübbesi ona iyi hizmet etmişti. Cübbesini katladı ve düzgün bir şekilde iskemlenin üstüne koydu.

Büyü malzemelerini ve ejderha küresini taşıyan keselerini bir deri sicime bağladı ve boynuna astı. Gümüş bıçağının bağlı olduğu deri şeridi de bileğine sardı ve bileğini oynatınca bıçağın avucuna düşeceğinden emin olana dek denedi. Son olarak Karanlık'ın tanrılarının yüksek rütbeli bir rahibin siyah kadife cübbesini giyip altın madalyonunu taktı. Bu kıyafeti Raistlin'e Kitiara vermiş, Ariakas'ın zindanından kaçarken o Ruhçu'ya nasıl rastladığını ve onu nasıl soyduğunu anlatmıştı.

Yumuşak kıyafet Raistlin'in boynundan ve omuzlarından kaydı. Hacimli kumaşı ayarlayarak altındaki keselerini gizledi. Rahipler, kutsal büyülerini tanrılarına dua ederek alırlardı, gül yapraklarından ya da yarasa pisliğinden değil.

Bunu da halledince ejderha küresini masaya yerleştirdi ve ellerini üzerine koydu.

"Bana kardeşimi göster," diye emretti.

Kürenin ışıkları parlayıp döndü. Küreden eller çıktı ama bunlar o tanıdık eller değillerdi, İskelet ellerdi, kemikli

parmaklarının üzerinde et olmayan, bir cesedin korkunç tırnaklarına sahip...

Nefesi kesilen Raistlin, büyüyü aniden bıraktı. Ellerini geri çekti. Kahkahalarla gülen, nefret dolu o sesi duydu.

Zırhın cüruftan yapılmışsa, onda bir çatlak bulurum.

"İkimiz de aynı şeyi istiyoruz," dedi Raistlin Fistandantilus'a. "Ona ulaşmak için gerekli olanlara sahibim. Araya girersen ikimiz de kaybederiz."

Raistlin, gerginlik içinde yanıt bekledi. Gelmeyince tereddüt etti; sonra, elleri görmeyince, küreyi aldı ve kesesine attı. Küreyi tekrar kullanmayıp şehir duvarlarından geçip Neraka'ya girmek için tünellerden yararlandı.

* * * * *

Raistlin geldiğinde, tapınağın önünde kalabalık bir kara ermiş sırası vardı. Sıra, sokak boyunca ilerliyor ve binanın etrafında dolanıyordu.

Raistlin sıranın sonuna geçecekti ki, kendisi gibi yüksek rütbeli bir rahibin aşağılık hacılarla birlikte sırada beklemeyeceği aklına geldi, Öyle davranması şüphe uyandırırdı. Önünde duranları Magius'un Asası'nın ucuyla dürtükleyen Raistlin, yolundan çekilmelerini emretti.

Birkaç tanesi ona öfkeyle döndüler ama madalyonundan yansıyan güneş ışığını görünce ağızlarını kapatıp öfkelerini yuttular. Suratlarını asan kara hacılar kenara çekilerek Raistlin'in sıranın önüne geçmesine izin verdiler.

Raistlin cübbesinin başlığını yüzünü tamamen kapatacak şekilde aşağı çekmişti. Hem altın tenini, hem de bıçağını gizlemek için siyah deri eldiven takmıştı. Topallıyormuş gibi hareket ediyor, asa kullanıyor olmasına inandırıcı bir neden

yaratıyordu. Ve Magius'un Asası birkaç meraklı bakışa neden olmuşsa da asa, gerektiği zamanlarda dikkat çekmemeyi başarabiliyordu.

Raistlin tapınağın girişine ulaşınca, yine Kit tarafından verilmiş olan geçiş belgesini uzattı ve ejderan muhafız belgeyi incelerken bariz bir sabırsızlıkla bekledi. Ejderan muhafız en sonunda pençeli elini salladı.

"Girebilirsiniz, Ruhçu."

Raistlin tam Takhisis'in beş başlı ejderha görüntüsüyle işlenmiş çift kanatlı kapıdan geçiyordu ki, başka bir muhafız, bir insan durdurdu onu.

"Yüzünü görmek istiyorum. Başlığını indir."

"Başlığımı takmamın bir nedeni var," dedi Raistlin.

"Ve bir neden için indireceksin," dedi adam ve elini uzattı.

"Pekala," dedi Raistlin. "Ama uyarmadı deme. Ben Morgion'un takipçisiyim."

Başlığını indirdi.

Adamın yüzü korku ve iğrenerek çarpıldı. Olası bir bulaşmadan kurtulmak için elini üniformasına sildi. Raistlin'in arkasında sırada bekleyen birkaç rahip, ondan kaçmaya çalışırken birbirlerinin üzerine düştüler. Kara panteondaki bütün tanrılar arasında Morgion, hastalık ve bozukluk tanrısı, en iğrenç olanıydı.

"Ellerimi de görmek ister misin?" diye sordu Raistlin ve siyah eldivenlerini çıkartmaya koyuldu.

Muhafız, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve baş parmağıyla kapıyı işaret etti. Raistlin başlığını geri taktı ve kimse onu durdurmadı. Tapınağa girerken, arkasından seyircilerin dehşet içinde konuştuklarını duyabiliyordu.

"*Etleri parça parça düşüyor...*"

"*...dudakları çürümüş! Tendonları ve kemikleri görebiliyorsun...*"

"*...yaşayan iskelet...*"

Raistlin memnundu. Yanılsama büyüsü işe yaramıştı. Yanılsamayı devam ettirmeyi düşündü ama büyüyü bütün gün devam ettirmek çok yorucu olurdu. Bütün gücüne ihtiyacı olacaktı. Başlığını kafasında tutması yeterliydi.

Raistlin, girişin etrafında duran siyah ermiş kümesine karıştı. Tapınak ziyaretçilerine eşlik eden siyah hacılardan birini bularak, meclis odasına nasıl gidebileceğini sordu.

"Doğudan geliyorum. Kara Majesteleri'nin tapınağını ilk ziyaretim bu," dedi Raistlin açıklamak için.

Kara hacı, bu kadar yüksek rütbeli bir rahip tarafından seçilmiş olmaktan son derece memnundu ve Ruhçu'ya eşlik etmeyi kendisi önerdi. Meclis salonuna giden dolambaçlı koridorlardan ilerlerken, savaş meclisi ya da Ariakas'ın deyimiyle "*Yüce Meclis*" için planlananları anlattı kadın.

"Yüceefendilerin toplantısı, güneşin batmasıyla başlayacak. Bir saat sonra," hacının sesi huşuyla yumuşadı, "Kara Kraliçemiz Takhisis, savaştaki zaferini beyan etmek için yücefendilerine katılacak."

Bunun için daha erken, diye düşündü Raistlin.

"Yüce Meclis sırasında ne oluyor?" diye sordu Raistlin.

"İlk olarak imparatorun askerleri, tahtının önünde yerlerini alırlar. Sonra yüceefendilerin askerleri girer ve onlardan sonra da yüceefendiler. En son imparator içeri girer. Herkes yerini alınca yüceefendiler, İmparator ve Kara Majesteleri'ne bağlılık yemini ederler. Yüceefendiler,

sadakatlerinin bir göstergesi olarak imparatora hediyeler sunarlar.

"Duyduğumuza göre," diye ekledi kara hacı bir sır verir gibi, "hediyelerden biri, Altın Komutan olarak tanınan elf kadını olacakmış. Kara Nöbet töreni sırasında Takhisis'e kurban edilecek. Umuyorum katılabilirsiniz, Ruhçu. Varlığınız bizi onurlandıracaktır."

Raistlin bunu dört gözle beklediğini söyledi.

"Meclis salonu burası," diye bildirdi hacı, adamı ana kapıya götürürken. "Bizim girmemize izin yok, ancak içeriyi görebilirsiniz. Çok etkileyici bir yer!"

Tapınaktaki diğer bütün odalar gibi, yuvarlak meclis odası da yarı ether düzleminde, yarı gerçek dünyadaydı ve bakanları tedirgin edecek şekilde tasarlanmıştı. Her şey göründüğü gibiydi ama hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Siyah granit zemin sertti ye ayak altında hareket ediyordu. Duvarlar da aynı siyah granitten yapılmıştı ve yerin devamı gibi gözüküyordu; karanlığın dünyayı boğmayı amaçlayan gelgit dalgaları gibi etrafında yükseldiğini görüyordu bakanlar.

Tapınak'ın içindeki salon, Tapınak'ın kendisinden daha büyüktü. Kubbeli tavana bakan Raistlin, sayvanlara[8] tünemiş ejderhalar olduğunu görünce şaşkına döndü. Ejderhalara bakıyor ve onların planlarını nasıl etkileyeceğini düşünüyordu ki, tavanın üstüne çökmekte olduğu fikrine kapıldı bir anda. Gayri ihtiyari eğildi, sonra kara ermişin kuru kuru kıkırdadığını duydu. Raistlin, midesindeki çukurdaki batma hissi geçene kadar tavana baktı.

"Bu dört kürsüde," dedi rehber işaret ederek, "Ejderha Yüceefendileri'nin kutsal tahtları bulunuyor. Beyaz Lord

Toede. yeşil Salah-Kahn, siyah Takarlı Lucien ve mavi de Mavi Leydi Kitiara uth Matar için."

"Kürsüler epey küçük," dedi Raistlin.

Rehber, alınarak sinirlendi. "Çok azametliler."

"Özür dilerim," dedi Raistlin. "Söylemek istediğim, kürsülerin yüceefendi ve muhafızlarını taşıyacak kadar büyük olmadıklarıydı. Suikastçılardan korkmuyor musunuz?"

"Ha, ne demek istediğinizi anladım," dedi rehber sert bir şekilde. "Yüceefendinin kendisinden başka kimsenin kürsüye çıkmasına izin yok. Muhafızlar, kürsüye çıkan basamakların önünde duracaklar ve kürsünün etrafını saracaklar. Hiçbir suikastçının geçmesine olanak olmayacak."

"Salonun önünde bulunan büyük, mücevherlerle süslü, işlemeli tahtın imparator için olduğunu tahmin ediyorum."

"Evet, İmparator Hazretleri orada oturacak. Tahtın üzerindeki karanlık cumbayı görüyor musunuz?"

Raistlin, başka bir şeye bakmakta zorlanıyordu. Gözleri durmadan o gölgeli yere kayıyordu ve daha rehberi söylemeden biliyordu o cumbada ne olduğunu.

"Orası, muzaffer Kraliçemiz'in dünyaya giriş yapacağı yer. Şanslısınız, Ruhçu. Orada, onunla beraber olacaksınız"

"Öyle mi?" diye sordu Raistlin şaşırarak.

"İmparatorun tahtı onun altında bulunuyor. Geceefendimiz, Kara Mejesteleri'nin yanında duracak ve sizin gibi ileri gelenler de Ruhçu, onun yanında yer alacak."

Rehber, gıptayla göğüs geçirdi. "Kara Majesteleri'ne bu kadar yakın olacağınız için çok şanslısınız."

"Gerçekten de öyle," dedi Raistlin.

O ve Kit, kadının kürsüsünde beraber duracaklarını planlamışlardı. Oradan büyü yapabilirdi. Bunun riskleri vardı elbette. Meclis salonunda Ariakas da dahil herkesin gözünün önünde olacaktı. Ve Raistlin bir rahip kılığına girmiş olsa da büyüsünü yapmaya başladığı anda, salondaki herkes onun bir büyücü olduğunu anlayacaktı. Geceefendisi'nin yeri daha iyiydi.

Ariakas'ın üstünde olacağım, diye düşündü. İmparator bana sırtını dönmüş olacak. Doğru. Takhisis'e yakın olacağım ama bana ilgi göstermeyecek. İlgisi yüceefendileri üzerinde yoğunlaşmış olacak.

"Gitmeliyiz," dedi rehber aniden. "Öğlen ayini vakti neredeyse geldi. Benimle gelebilirsiniz."

"Size yük olmak istemem," dedi Raistlin, kendi başına etrafı dolaşmak için bu kadından nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu zaten. "Yolumu kendi kendime bulabilirim."

"Katılım zorunludur," dedi rehber.

Raistlin sessizce küfretti ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Rehberi onu salondan uzaklaştırıp tapınağın labirentine sokunca, derhal meclis salonuna girmeye çalışan rahipler ve askerlerden oluşan kalabalığa yakalandılar. Yüzlerce bedenden yayılan sıcaklık yoğundu. Raistlin, kadife cübbesinin içinde terlemeye başladı. Siyah deri eldiven içindeki avuçları ıslanıp kaşınmaya başladı. Bu histen nefret ediyor, eldivenleri çekip çıkartmak istiyordu. Ancak buna cesaret etmedi. Altın rengi teni anında dikkat çekerdi; burada tutuklu olduğu zamandan onu hatırlayan bile çıkabilirdi.

Kalabalık tam dağılır gibi olduğunda, iri bir baaz ejderan belirdi ve bağırarak kalabalığın içine daldı.

"Açılın!" diye bağırıyordu ejderan. "Tehlikeli tutsaklar. Açılın! Yol verin!"

Kalabalık, emredildiği gibi açıldı. Tutsaklar göründü. Biri Tika'ydı, muhafızın hemen ardından yürüyordu. Kızıl lüleleri gevşemiş, darmadağın olmuştu ve kollarında uzun, kanlı çizikler vardı. Ne zaman yavaşlaşa, bir baaz ejderan onu ittiriyordu.

Kadının ardından, omuzunda Tasslehoff'u taşıyan Caramon ilerliyor, onu tutuklamaları için hiçbir neden bulunmadığını, kendisinin Ejderha Ordusu'nda bir subay olduğunu, büyük bir hata yaptıklarını bağırarak itiraz ediyordu. Doğru kağıtları yoksa ne önemi vardı? Yetkili bililerini görmeyi talep etti adam.

Tas'ın yüzü yara bere içindeydi ve baygın olmalıydı, zira sessizdi. Ve Tasslehoff Burrfoot, böyle bir durumda asla sessiz kalmazdı.

Tanis nerede? diye düşündü Raistlin. Endişeli ve kendine güvenmeyen Caramon, liderini asla terk etmezdi. Belki Tanis ölmüştü. Tasslehoff'un yaralanmış olması, bir dövüşe karıştıkları izlenimini yaratıyordu, ama kenderin ağzını ne zaman kapalı tutması gerektiğini bildiği hiç görülmemişti.

Grupa bir kişi daha vardı; uzun, beyaz sakallı bir adam. Raistlin, adamı tanımadı; ta ki Tika sendeleyene kadar. Baaz ejderan Tika'ya omuz atınca, kadın sakallı adama doğru düştü. Adamın sakalı kaydı ve Raistlin onu tanıdı: Berem...

Tika, endişelenirmişçesine, elini Berem'in yüzüne koydu ama aslında zararı gideriyor, takma sakalı yerine geri yapıştırıyordu.

Grup Raistlin'in o kadar yakınından geçti ki, adam elini uzatıp Caramon'un kendisini birçok kez destekleyen, tutan, rahatlatan, savunan güçlü koluna dokunabilirdi. Raistlin

önce Caramon'a, sonra Tika'ya sonra da Tas'a baktı. Sonra dikkatini takma sakallı adama çevirdi.

Raistlin, Berem Hepadam'ı Takhisis'e vermeye yemin etmişti ve Hepadam oradaydı, bir kol mesafesinde bile değildi.

Raistlin yumuşak bir nefes aldı. Fikir, kafasında bir yıldız gibi patlayarak onu sersemletti. Kalbi heyecanla yerinden fırladı, elleri titredi. Ablası Kitiara'nın güç tacını taktığını görmeyi düşünmüştü sadece. Hırsının, tutkusunun büyüklüğü bu kadardı. Kraliçe Takhisis'i devirebilme gücünün kendisine verileceğini hayal bile etmemişti. Raistlin, Fistandantilus'u serbest bırakmak zorunda kaldığından beri konuşmamış olan kafasındaki ses yüzünden, bu düşünceyi aceleyle bastırdı. Yaşlı adam orada bir yerdeydi; izliyor, vaktinin gelmesini bekliyordu.

Bir ipte iki cambaz oynamaz.

Raistlin, başlığını yüzüne iyice indirdi ve geri çekilerek bir duvara yaslandı. Rahipler ve askerler önünden geçerek onu gizlediler. Ejderanlar ve tutsakları kalabalığı yararak ilerleyip Raistlin'in görüş alanından çıktılar.

"Tutsakları nereye götürüyorlar'?'' diye sordu rehberine.

"Tapınağın altındaki zindanlara." diyerek yanıtladı kadın. Dudağı kınamayla büküldü. "Bu aptal muhafızların o pislikleri neden ana seviyeye getirdiklerini bilmiyorum. Ejderciklerin uygun kapıdan girmeleri gerekirdi. Ama kertenkele beyinlilerden ne bekleyebilirsin ki? Yaratılmalarının bir hata olduğunu söylemişimdir hep."

Doğru, diye düşündü Raistlin, ama bu, rehberin tahmin edebileceği bir nedenden dolayı değildi. Kara Kraliçe'nin dünyayı ele geçirmek için yarattığı ejderanları, onun kaybetmesine yol açabilecek bu dünyadaki tek adama eşlik

ediyorlar; onu, bu dünyada olması gereken tek yere götürüyorlardı:

Temel Taşı'na...

- 14 -
Bir tür kavuşma.
Büyü tuzağı.

– 26. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

ğlen ayini, tapınakta birkaç yerde birden yapılıyordu. Raistlin'in rehberi, onu yirmi altı basamak çıkartarak Manastır olarak bilinen bir yere götürdü.

"Bir ibadet ve tefekkür mekanı," diyerek tanıttı rehber. "Kraliçe'mize tapınırken dikkati dağıtabilecek hiçbir görüntü veya sesin olmadığı bir yer."

Görünüşe göre bunlara ışık da dahildi. Yılankavi, zifiri karanlık bir koridora girdiler. Raistlin, bir şeye takılıp düşmemek için yolunu hissederek bulmak zorundaydı; bir eliyle taş duvara tutunup ayaklarını sürüyerek ilerledi. Karanlığın son derece sembolik olduğunu düşünüyordu rehberi.

"Biz ölümlüler körüz ve bize yol göstermesi için Kraliçe'mize güvenmeliyiz. Sağırız ve sadece onun sesini duyarız," dedi hacı, kutsal mekana girmeden önce. "Manastır'a hiçbir ışık giremez. Kimsenin konuşmasına izin yoktur. Karanlık ve sessizliği kutsal büyüler sağlar."

Raistlin bunların son derece sinir bozucu olduğunu düşündü.

Bir duvara çarpıp alnını bereleyince anlayabildi koridorun bittiğini. Hiçbir şey göremiyor, hiçbir şey duyamıyordu.

Ancak, koku alıp hissedebiliyordu ve her iki duyusu da odanın secde etmiş kişilerle dolu olduğunu söylüyordu. Raistlin'in rehberi elini adamın omzuna bastırarak diz çökmesi gerekliğini belirtti. Raistlin çöker gibi yaptı ve kadının elinden kurtulduğu anda kadından uzaklaştı. Kaybolmak istemediğinden kapının yakınında kaldı, Magius'un Asası'na dayanarak girişin yanında durdu.

En sonunda, planını inceleyecek, aklında iyice evirip çevirecek vakte kavuşmuştu. Tam sessizliğin keyfini çıkartmaya başlıyordu ki seslerin ilahi söyleyerek yükseldiğini duyup şaşırdı ve sarsıldı. Tüyleri diken diken oldu. Oda sessizdi ancak sesler dolgundu ve kulaklarını tırmalıyordu.

"*Her şeyin bir nedeni vardır zira Takhisis öyle olmasını buyurur,*" dedi rahipler.

"*Yaptığım her şey, Kara Majesteri*'*nin inayeti ile olur. Yaptığım her şey Kara Majesteleri*'*nin iradesi ile olur. Özgürlük, bir yanılsamadır.*"

İlahiyi dinleyen Raistlin'in aklında korkunç bir fikir şekillendi. Ya haklılarsa? Ya yaptığım her şeyi Takhisis bana yapmamı söylediği için yapıyorsam? Ya beni Neraka'ya getiren oysa? Ya şimdiye kadar beni koruyan, beni kurtaran, bana yol gösteren oysa? Beni mahvıma sürüklüyor...

Buradan çıkmak zorundayım, diye düşündü gittikçe artan bir korkuyla.

Kapının yanında duruyordu ve tek yapması gereken dönüp çıkmaktı. Döndü ve bir duvara çarptı. Doğru yönde yürüdüğünü umarak duvar boyunca ilerledi ama yolu, dindar rahipler tarafından kesildi. Başka bir yönü denedi ve bu sefer de kör edici, boğucu gece ile sarmalandı. Çıkış yolunu bulamıyordu.

Kadife cübbesinin içinde terliyordu. Boynundaki altın madalyon taş gibi ağırlaşmıştı. İnsanlara takılarak taş zeminde ilerlemeye çalıştı. Bir el uzanıp ayak bileğini yakalayınca kalbi neredeyse duruyordu.

Ona teslim olursam hayatım böyle olacak, dedi Raistlin bir anda farkederek Karanlıkta kaybolacağım, Fistandantilus gibi bedenimi kaybedeceğim. Yalnız olacağım ve korkacağım, her zaman korkacağım.

"*Yaptığım her şey, Kara Majesteri*'*nin inayeti ile olur. Yaptığım her şey Kara Majesteleri*'*nin iradesi ile olur. Özgürlük, bir yanılsamadır.*"

Yalan... hepsi yalan, diye düşündü. Korku, onun iradesi bu.

Raistlin durdu. Gözlerini karanlığa dikti. Ve ona öyle geldi ki karanlık da ona göz kırpmıştı.

* * * * *

Dua ve tefekkür saati en nihayetinde bittiğinde, kara hacılar diz çöktükleri ya da secde ettikleri yerden kalkarak dışarı çıkmaya başladılar. Karanlık büyüsü olduğu gibi kaldı ve hacılar, yollarını hissederek yavaş yavaş hareket ettiler. Raistlin çıkışı kolaylıkla buldu. Tahmin etmiş olduğu gibi, hemen yanında duruyordu.

Tapınağın ana kısmına dönünce rahatlayarak sessizce göğüs geçirdi. Burada, solgun da olsa bir ışık vardı.

"Artık görevimin başına dönmeliyim," dedi rehberi özür dilercesine. "Kendi başınızın çaresine bakabilecek misiniz?"

Raistlin, iyi olacağı konusunda teminat verdi. Kadın, yemek salonunun yerini söyledi ve tapınağın geri kalanında bulunan harikaları görmekte serbest olduğunu belirtti.

"Girilmesi yasak olan sadece birkaç yer var," dedi kadın. "Yüceefendilerin kulede bulunan odaları ve meclis salonu."

"Ya zindanlar?" diye sordu Raistlin.

Rehberin kaşları çatıldı. "Neden oraya gitmek isteyesiniz ki?"

"Ben, Morgion'un bir hizmetkarıyım," dedi Raistlin yumuşak bir sesle. "Tanrıma yeni müritler kazandırmakla yükümlüyüm. Zindan hücrelerinde çürüyenlerin, onun mesajına daha açık olduklarını keşfettim."

Rehber, iğrenerek buruşturdu yüzünü. Kara hacıların birçoğu Morgion'dan, onun rahiplerinden ve onların hastaları ağlarına düşürmelerinden, ölümün bile onları kurtaramayacağı korkunç bir anlaşmaya razı etmek için sağlıklarının düzeleceğine dair yalan sözlerle onları kandırmalarından tiksinirdi. Raistlin'in rehberi eğer zindanları ziyaret etmek istiyorsa bunu yapabileceğini söyledi iğneleyici bir sesle. Kaybolmaması için uyardı adamı.

"Geceefendisi ve diğer ileri gelenler, meclis toplantısından bir saat önce burada buluşacaklar. Eğer onlara katılmak istiyorsanız burada olmalısınız."

Hiçbir şeyin onu daha mutlu edemeyeceğini söyleyen Raistlin, buluşma saatinden iki saat önce dönmeye söz verdi. Rehberi ondan ayrıldı ve adam, tapınağın üst kısmından alt kısmına doğru ilerlemeye başladı. Aşağı inerken basamakları saydı ve aklıdaki haritaya işaretledi.

Raistlin, dostlarının bir hücrede olduğunu gördü. Onlara yaklaşmadı, uzaktan baktı sadece. Zindanlardaki koridorlar dar, dolambaçlı ve gölgeliydi. Duvarlara düzenli aralıklarla asılmış demir sepetler içindeki meşaleler, yerde ışık göletleri oluşturuyordu. Kan, çürümekte olan et (cesetler dışarı çıkartılmadan önce günlerce duvarlarda zincirli kalıyorlardı) ve pislik karışımından oluşmuş koku korkunçtu.

Bıkkın bir hobgoblin gardiyan iskemlesine oturmuş, sıçanlara bıçak fırlatarak eğlendiriyordu kendini. Bıçağını elinde tutuyor ve ne zaman gölgelerden bir sıçan çıksa, bıçağını ona atıyordu. Sıçanı vurursa, taş duvara bir çentik atıyordu. Kaçırırsa suratını asıp homurdanıyor ve duvarın başka bir yerini işaretliyordu. Doğru nişan alamıyordu ve duvardaki çentiklerin yerine bakılırsa, sıçanlar kazanıyordu.

Yarışmasına dalmış olan hobgoblin, tutsaklarıyla hiç ilgilenmiyordu. Bunu yapması için bir neden de yoktu zaten. Hiçbir yere gitmedikleri belliydi ve kaçmayı başarsalar bile, durmadan düzlem değiştiren tüneller labirentinde yollarını kaybederek bir asit havuzuna düşerler veya koridorlara yerleştirilmiş diğer tuzakların kurbanı olurlardı.

Solgun ışık altında Raistlin, Caramon'un hücrenin diğer tarafındaki bir bankın üzerine yatmış olduğunu görebiliyordu.

Uyuyor numarası yapıyordu ve pek iyi rol kesemediğinden başarılı değildi. Diğer taraftaki Tika, Tas'ın başını kucağına almıştı. Tas hâlâ kendinde değildi ama inlemesine bakılırsa en azından yaşıyordu. Berem bir sıranın üzerine oturmuş, boş gözlerini karanlığa dikmişti. Başı yana eğilmişti, sevdiği birinin sesini dinliyor gibiydi. Yumuşak bir sesle konuştu yanıt olarak.

"Geliyorum Jasla. Beni terk etme."

Raistlin, Berem'i serbest bırakma fikrini değerlendirdi. Ve neredeyse derhal bu fikri kafasından attı. Bunun zamanı değildi. Takhisis izliyordu. Akşam çökene, kadın dikkatini yüceefendileri arasındaki güç savaşına verene kadar beklemek daha iyiydi.

Bu planın tek sorunu, Berem'in muhtemelen fark edilecek olmasıydı. Yüzünü gizlemek için taktığı keçi tüyünden sahte sakal düşmeye başlamıştı. Gömleğinin önü hafifçe açılmıştı ve Raistlin, göğsündeki zümrütten yayılan hafif yeşil ışığı görebiliyordu. Eğer Raistlin görebiliyorsa, hobgoblin gardiyan da görebilirdi bunu. Tek yapması gereken, sıçanlarla yarışmayı bırakıp bakmaktı.

Tehlikedesin, Caramon, diye uyardı Raistlin içinden. Aç gözlerini, seni salak...

O anda, sanki kardeşinin sesini duymuş gibi, Caramon gözlerini açtı ve yeşil pırıltıyı gördü. Caramon esnedi ve ayağa kalkarak oturmaktan tutulmuşcasına kollarını esnetti.

Gardiyana göz attı. Hobgoblin, duvardaki deliğinden çıkmanın yeterince güvenli olup olmadığına karar vermeye çalışan bir sıçanı izliyordu. Caramon, kayıtsızca Berem'e doğru ilerledi ve bir gözünü hobgoblinin üzerinde tutarak, Berem'in gömleğini kapattı. Zümrüdün hafif ışığı yok oldu. Caramon tam sahte sakalı yerine yapıştıracaktı ki, hobgoblin bıçağını attı, kaçırdı ve küfretti. Bıçak duvara çarptı. Neşeyle viyaklayan fare hızla deliğinden çıktı. Caramon derhal yerine oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve uyuyor numarası yaptı.

Raistlin, bakışlarını ve düşüncelerini Caramon'a kilitledi. Bunu yapabilirsin, kardeşim. Sana sık sık bir aptal olduğunu söyledim ama öyle değilsin. Düşündüğünden daha akıllısın sen. Kendi ayaklarının üzerinde dur. Bana ihtiyacın yok. Tanis'e ihtiyacın yok. Şaşırtmayı ben yaratacağım. Ve sen de faaliyete geçeceksin.

Caramon, oturduğu sıranın üzerinde dikleşti.

"Raist?" diye seslendi. "Raist? Neredesin?"

Tika, uyandırmak için Tas'ın yanağına vuruyordu hafif hafif. Caramon'un haykırışı kadını zıplattı. Adama sitemle baktı. "Kes şunu, Caramon!" dedi yorgunlukla, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Raistlin gitti. Bunu kafana sok."

Caramon kızardı. "Rüya görüyordum herhalde," diye geveledi.

Tika kasvetle iç çekti ve Tas'ı uyandırmaya çalışmaya döndü.

Caramon sıranın üzerine geri yattı ama gözlerini kapatmadı.

"Sanırım iş bana kaldı," dedi göğüs geçirerek.

"Jasla beni çağırıyor," dedi Berem.

"Evet," dedi Caramon. "Biliyorum. Ama ona şimdi gidemezsin. Beklemeliyiz." Sakinleştirici, koruyucu bir edayla, elini Berem'in koluna koydu.

Raistlin, bir zamanlar o aynı koruyucu elden ne kadar rahatsız olduğunu düşündü. Arkasını döndü, koridordan geldiği yoldan geri ilerledi ve zindandan ayrılarak karanlığın içine girdi. Nereye gittiğini tam olarak bilmiyordu ama bir fikri vardı. Koridorun farklı yönlere ayrıldığı noktasına geldiğinde, aşağı doğru inen, en karanlık, en kötü kokan geçidi seçti. Hava gittikçe nemlenip kokuştu. Duvarlar ıslaktı, zeminse yapışkan bir çamurla kaplıydı.

Koridorda meşaleler vardı ama ışıkları zayıftı; sanki onlar da bu ezici karanlıkta sağ kalmak için çabalıyor gibiydiler. Raistlin asasının ışıldamasını sağlayan kelimeyi telaffuz etti ve kristal küre solgun bir şekilde parlamaya başladı ama ışığı, önünü görmesine anca yetiyordu. Adam sessizce ilerledi; adımlarını yavaş atıyor, dikkatle yürüyordu. Bir merdivenin tepesine gelince dinlemek için durdu. Aşağıdan

ejderan muhafızların gırtlaksı, ıslığa benzer sesleri yükseliyordu.

Karanlıkta gizlenen Raistlin, boynundaki inanç madalyonunu çıkarttı ve ceplerinden birine attı. Boynundaki keselerden birkaçını, siyah cübbesinin kemerine bağladı. Sonra da asasının ışığını söndürerek basamaklardan inmeye başladı.

Bir köşeden döndüğünde, birkaç baaz ejderanın bozak komutanlarıyla bir masaya oturmuş, tek bir meşalenin ışığı altında kemik oynadıklarını gördü muhafız odasının içinde. İki baaz, taş bir kemerin önünde nöbet tutuyordu. Kemerin ardındaysa ölümden bile daha derin ve engin bir karanlık vardı.

Raistlin, merdivenin kıvrıldığı yerde durdu ve ejderanların konuşmasını dinledi. Duydukları, teorisini destekliyordu. Yüksek sesle öksürdü ve sert adımlarla, asasını taşa vura vura merdivenden indi.

Ejderanlar kılıçlarını çekerek ayağa fırladılar. Raistlin görüş alanına girince siyah cübbe giydiğini farkeden ejderanlar rahatladılar ama pençeli ellerini kılıçlarının kabzalarından çekmediler.

"Ne istiyorsun, Siyah Cübbe?" diye sordu bozak.

"Temel Taşı'nı koruyan büyülü tuzakları yenilemem emredildi," dedi Raistlin.

Temel Taşı'ndan bahsederek çok büyük bir risk almıştı. Yanlış bir tahminde bulunmuşsa ve bu ejderanlar başka bir şeyi koruyorlarsa, hayatını kurtarmak için dövüşmek zorunda kalacaktı.

Bozak komutan Raistlin'i şüpheyle inceledi ve büyücü, dudaklarında bir büyü, elinde bir kehribar, gerildi.

"Sen her zaman gelen büyücü değilsin," dedi bozak. "O adam bu gece nerede?"

Raistlin kelimedeki tonlamayı duydu; bunun bir test olduğunu farkederek homurdandı.

"Eğer İolanthe Hanım'ı erkek sandıysanız, Komutan, gözleriniz çok bozuk olmalı."

Baaz ejderanlar yuhalayarak komutanları hakkında kaba şakalar yaptılar. Bozak onları hırlayarak susturdu ve kılıcını kınına soktu.

"Yap o hâlde."

Raistlin, örümcek ağlarıyla kaplı kemerin yanına yürüdü. Asasını kaldırdı ve büyülü ışığın ağ üzerinden yansımasını izledi.

Birkaç büyü kelimesi telaffuz etti. Teller neredeyse anında sönen hafif bir ışıkla parladılar. Ejderanlar oyunlarına döndüler.

"Geldiğim iyi oldu," dedi Raistlin. "Büyü çözülmeye başlamış."

"Cadı bu gece nerede?" diye sordu bozak, laf olsun diye konuşur gibi; biraz fazla olmuştu ama bu.

"Ölmüş diye duydum," dedi Raistlin. "İmparatoru öldürmeye çalışmış."

Gözünün kenarından, bozak ve baaz'ların bakıştığını gördü. Bozak, kadının ölümünün "*iyi bir dişinin harcanması*" olduğunu söyledi.

Raistlin, kemerin altından geçmeye başladı. "Diğer tuzakları da kontrol edeceğim."

"Orada dur, Siyah Cübbe," dedi bozak. "Bu noktanın gerisine kimse geçemez."

"Neden?" diye sordu Raistlin şaşırmış gibi.

"Emirler," dedi bozak.

"Peki, orada ne var?" diye sordu Raistlin merakla.

Bozak omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Umurumda da değil."

Muhafızlar boşluğu korumak için dikilmemişlerdi oraya. Raistlin, Temel Taşı'nın bu kemerin arkasında bulunduğuna emin olmuştu. Efsanevi taşı bir kere olsun görmeye çalıştı ama oradaysa bile onu göremiyordu.

Kafasını kaldırıp kemere baktı. Garip bir hisse kapıldı. Biri mezarının üzerine basıyormuş gibi derisi karıncalandı. Bunun nedenini anlayamıyordu ama bu kemeri daha önce görmüş gibiydi.

Kemerin taş işçiliği kadimdi, yeni yapılmışa benzeyen muhafız odasından çok daha eskiydi. Raistlin, kemeri oluşturan mermer blokların üzerindeki silinmeye yüz tutmuş işlemeleri görebiliyordu ve işlemeler solgun ve hasar görmüş olsa da onları tanıdı. Her bir mermer blok üzerinde bir tanrının sembolü vardı. Kemerin merkezindeki kenet taşına baktı Raistlin ve hatları aşınmış olsa da Paladin'in sembolünü farketti.

Gözlerini kapattı ve beyaz mermer kuleleri gün ışığında parlayan güzel ve zarif İstar Tapınağı'nı canlandırdı zihninde. Gözlerini açtı ve Takhisis Tapınağı'nın çarpık karanlığına baktı ve kemerin arkasında neyin bulunduğunu kesinlikle anladı:

Geçmiş ve gelecek.

"İşin neden bu kadar uzun sürüyor?" diye sordu bozak.

"İolanthe Hanım'ın hangi büyüyü yaptığını çıkartamıyorum," dedi Raistlin, kaşlarını çatarak.

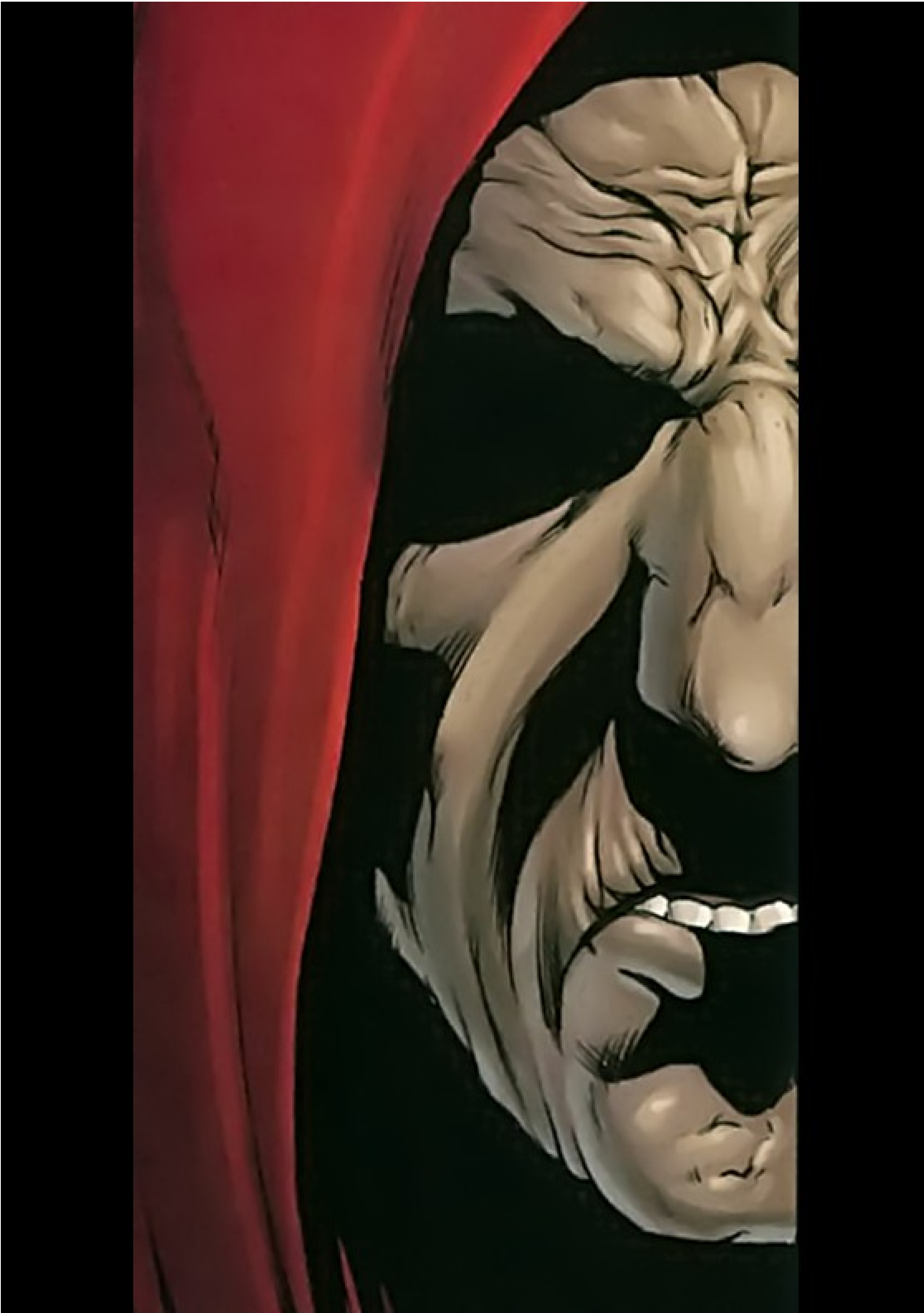
"Söylesene, biri kemerin altından geçmeye kalkışırsa ne olur?"

"Duyduklarıma göre kıyamet koparmış," dedi bozak zevk alarak. "Borazanlar alarm çalarmış. Ben bilmiyorum. Hiç olmadı. Kimse kemerin altından geçmeye kalkışmadı."

"Şu borazanlar," dedi Raistlin. "Tapınağın her yerinden duyulabilirler mi? Meclis salonundan bile?"

Ejderan homurdandı. "Ölülerin bile onları duyabileceğini söylediler bana. Dünyanın sonu gelmiş gibi çıkarmış gürültü." Örümcek ağlarına basit bir büyü yapan Raistlin tam ayrılacakken, aklına sonradan gelmiş gibi, "Altın Komutan dedikleri şu elf kadınını nereye götürdüklerini biliyor olabilir misiniz? Onu sorgulamam gerekiyor. Zindanlarda olacağını tahmin etmiştim ama onu bulamıyorum."

Ejderanların hiçbir fikri yoktu. İç çeken Raistlin omuzlarını silkti. Eh, denemişti. Basamaklardan yukarı çıkarken, kurduğu tuzağa sadece bir ahmağın düşeceğini düşünüyordu.

- 15 -
Geceefendisi. Borç Ödemek.

– 26. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Tapınak çanları çalarak saati bildirdiler. Meclis toplantısının zamanı yaklaşıyordu ve Raistlin'in üst kata çıkması gerekiyordu hâlâ. Muhafızların görüş alanından çıkınca, keselerini kemerinden çıkartıp tekrar cübbesinin altına gizledi. Altın zincir ile inanç madalyonunu takarak kendini bir büyücüden ermişe çevirdi. Zindandan ayrıldı, yolunu bulmak için basamakları sayarak, Geceefendisi'nin maiyetinin buluşmasına katılmak amacıyla tapınağın üst katına çıktı.

Raistlin, meclis salonunun ön odasındaki Ruhçulara katıldı. Kendisine dikkat çekmek istemediğinden diğerlerinden uzak kaldı. Başı önüne eğik, başlığı kafasında, kimseyle konuşmadan gölgelerde durdu. Özellikle çok aksıyor, asasına yaslanıyordu. Ruhçulardan birkaçı ona baktı ve biri yaklaşmaya başladı.

"Morgion'un takipçisi," dedi bir başkası ve rahip fikrini değiştirdi.

Bundan sonra kimse Raistlin'in yanına yaklaşmadı.

Geceefendisi, bir yardımcısı ile girdi odaya. Geceefendisi'nin giydiği siyah, kadife cübbenin üzerinde ejderha Takhisis'in beş başının beş renginde parlayan başka bir cübbe daha vardı. Geceefendisi'nin keyfi yerindeydi. Her Ruhçuyu sırayla selamladı, sonra boş ve donuk bakışlarını Raistlin'e çevirdi.

"Morgion'a tapındığın söylendi bana," dedi Geceefendisi.

"Onun takipçilerinden birinin aramızda olmasına pek rastlanmaz, hele ki bu kadar yüksek seviyeli birine. Hoşgeldiniz, Ruhçu..."

Geceefendisi konuşmayı kesti. Gözleri kısıldı. Adam, Raistlin'i inceledi.

"Daha önce karşılaşmış mıydık, Ruhçu?" diye sordu Geceefendisi ki sesi yumuşak olmasına karşın gözlerindeki ifade öyle değildi. "Bana tanıdık geliyorsun. Başlığını aç. Bırak da yüzünü göreyim."

"Yüzümü görmek istemezsiniz, Geceefendisi," dedi Raistlin sert bir sesle, sesini olabildiğince değiştirmeye çalışarak.

"Kolay kolay iğrenmem. Daha bu sabah bir adamın burnunu kestim ve gözlerini oydum," dedi Geceefendisi, gülümseyerek. "Bir casustu ve ben de casuslara bunu yaparım. Bırak da yüzünü göreyim, Ruhçu."

Raistlin gerilerek şansına küfretti. Buraya gelmemeliydi. Geceefendisi'nin onu tanıyacağını öngörmüş olmalıydı. Onu zindanlara götürmeye zahmet bile etmezlerdi. Geceefendisi, onu olduğu yerde öldürürdü.

Başlığını çıkart! Ona yüzünü göster.

"Kes sesini!" diye tısladı Raistlin usulca. Yüksek sesle, "Lordum, ben Morgion'a bir yemin ettim..."

"Yüzünü göster!" Geceefendisi inanç madalyonunu avucuna aldı ve mırıldanmaya başladı, "Takhisis, duamı duy..."

Seni olduğun yerde öldürecek! Başlığı çıkart! Söylemiş olduğun gibi, bu işte beraberiz. Şu an için...

Yavaş yavaş, isteksizce, Raistlin başlığını tuttu ve kafasından indirdi.

Ruhçulardan biri eliyle ağzını kapattı ve öğürdü. Diğerleri gözlerini çevirdiler. Geceefendisi'nin bakışlarını çevirmesinin nedeni iğrenmesi değil, ilgisini kaybetmiş olmasıydı. Bir casusu değil, iğrenç bir tanrının hastalıklı takipçisini ortaya çıkartmıştı sadece.

"Yüzünü ört," dedi Geceefendisi elini sallayarak.

Raistlin adama bakakalınca, Geceefendisi, soğuk bir şekilde, "Onu gücendirdiysem Morgion'a özürlerimi sunarım," demek zorunda kaldı.

Raistlin, başlığını geri taktı.

Bir kez daha kurtardım seni.

Raistlin bir elini şakağına bastırdı; elini kafatasına sokup sesi söküp almak istiyordu.

Fistandantilus kıkırdadı. Bana borçlusun. Ve borçlarını ödemekle gururlanırsın.

Bir el sıktı Raistlin'in kalbini. Göğsüne bir ağrı saplandı. Nefes almak için çabalayan adam, bir öksürük krizine tutularak ikiye büküldü. Elini ağzına bastırdı. Parmakları kanla boyandı. Raistlin içinden, güçsüz bir şekilde küfretti. Başı dönene kadar lanetler okuyup öksürdü ve sonra da duvara yaslandı.

Ruhçular ona korkuyla baktılar. Hepsinin dudaklarında bulaşıcı hastalık kelimeleri vardı ve ondan uzaklaşmak için neredeyse birbirlerinin üzerine düşeceklerdi. Bir gong sesi tapınakta yankılandı. Ruhçular heyecan içinde unuttular Raistlin'i.

"Çan bizi çağırıyor, lordum," dedi yardımcı ve odadan meclis salonuna açılan çift kanatlı kapıyı açtı.

Yüceeefendilerin girişine ve imparatorun teşrifine tanık olmaya hevesli Ruhçular kapının etrafında toplandılar.

"Çiftçiler gibi aval aval bakmak zorunda mısınız?" diye sordu Geceefendisi sinirlenerek.

Azarlanan Ruhçular kapıdan çekildiler ve odaya geri döndüler.

"İmparatorun askerleri tahtının etrafında toplanıyor," diye bildirdi yardımcı, kapıdaki yerinden. "İmparator için hazırlanıyorlar."

"Ariakas'tan sonra gireceğiz," dedi Geceefendisi. "Hazırlanın."

Yardımcı etrafta koşuşturarak Ruhçuları iki sıra halinde dizdi. Geceefendisi, en sondaki yerini aldı. Asasına dayanmış nefes almaya ve aklını temizlemeye çalışan Raistlin'e kimse ilgi göstermiyordu. Uygun adım yürüyen ayakların bir davulun ritmik çalınışına benzer gürültüsü ve subayların bağırarak verdikleri emirleri, zeminin titremesine neden oldu.

"Önce Hacılar Korteji girecek," dedi Geceefendisi, Ruhçulara. "Hepiniz kaidedeki yerinizi aldığınızda ben gireceğim ve Kara Majesteleri'nin yanındaki yerimi alacağım."

Salondaki askerler tezahürata başladılar.

"Ne olduğuna bak," diye emretti Geceefendisi yardımcısına.

"İmparator salona girdi," diye bildirdi adam.

"Güç Tacı'nı takmış mı?" diye sordu Geceefendisi.

"Ejderha Yüceefendisi zırhını giymiş," diye bildirdi adam, "üzerine asil mor rengi bir pelerin atmış ve Güç Tacı'nı takmış."

Geceefendisi'nin yüzü öfkeyle çarpıldı. "Taç benim olmalı!" Geceefendisi'nin sesi, gürleyen tezahüratın üstünde tiz bir şekilde yankılandı. "Taç, kutsal ve kadim bir eşya. Kraliçe

Takhisis dünyayı fethettiğinde tacı kimin takacağını göreceğiz."

Ruhçular ümit ve heyecan içinde sırada durarak işareti ve Kraliçe'lerinin gelmesini beklediler. Raistlin en geride kaldı. Öksürmeye başladı. Önündeki rahip ona öfkeyle bakmak için döndü.

Ariakas'ın askerlerinin tezahüratı kesilmedi. Ariakas. onları durdurmaya pek acele etmiyormuş gibiydi, zira tezahürat gittikçe yükselip coşkunlaştı. Askerler mızraklarını yere vurdular, kılıçlarını kalkanlarına çarptılar ve imparatorlarının adını haykırdılar. Ruhçular beklemekten sıkılmışlardı. Fısıldaşmaya ve kıpırdanmaya başladılar. Geceefendisi suratını astı ve neler olduğunu öğrenmeyi talep etti.

"Ariakas, Kara Kraliçe'nin tahtına saygı gösteriyor," diye bildirdi yardımcı kapının yanından. Sesinin duyulması için bağırmak zorunda kalmıştı.

"Kara Majesteleri teşrif ettiler mi?" diye sordu Geceefendisi.

"Hayır, lord hazretleri. Tahtı boş duruyor."

"İyi," dedi Geceefendisi. "Onu karşılamak için orada olacağız."

Ruhçular kıpırdandılar. Geceefendisi ayağını yere vurdu. En sonunda tezahüratlar azalmaya başladı. Askerler sessizleştiler. Başka bir gong sesi duyuldu.

"Bu, bizim işaretimiz," dedi Geceefendisi. "Hazır olun." Ruhçular cübbelerini düzelttiler. Bir borazan sesiyle beraber salonda tekrar tezahüratlar patladı; imparatoru karşılayan kadar, hatta ondan daha da yüksekti ses. Geceefendisi bundan memnun oldu. Bir el işareti yaptı ve Ruhçular kapıya doğru ilerlemeye başladılar. Oradan, ön

odadan Kara Kraliçe'nin tahtına uzanan dar taş köprüye yürüyeceklerdi. İlk iki Ruhçu kapıdayken yardımcı aniden bağırarak durmalarını söyledi.

"Neden? Ne için?" diye sordu Geceefendisi, memnuniyetsizlikle kaşlarını çatarak.

"İşaret Yüceefendi Kitiara içinmiş, lord hazretleri!" dedi yardımcı titreyerek. "Mavi Leydi ve askerleri giriyor şimdi salona." Geceefendisi öfkeden bembeyaz kesildi. Ruhçular sıralarını bozdular ve öfkeyle liderlerinin etrafını sardılar, her biri sesinin duyulması için yüksek sesle konuşuyordu. İmparator muhafızlarının amblemini taşıyan bir ejderanın girişi, ani, soğuk bir sessizlik yarattı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Geceefendisi ters ters.

"İmparator Majesteleri Ariakas, Kraliçe Takhisis'in Geceefendisi'ne saygılarını sunuyor," dedi ejderan. "İmparator beni, siz lord hazretlerine planlarda bir değişiklik olduğunu söylemem için gönderdi. Siz lord hazretleri ve bu saygıdeğer kutsal kişiler, salona Beyaz Ejderha Ordusu'nun yüceefendisi Lord Toede'den sonra gireceksiniz. İmparator..."

"Hayır," dedi Geceefendisi, tehlikeli bir sakinlik içinde.

"Lord hazretlerinin affına sığınıyorum," dedi ejderan.

"Beni duydun. En son girmeyi reddediyorum. Aslında içeri girmeyeceğim. Ariakas'a bunu söyleyebilirsin."

"İmparatora bildireceğim," dedi ejderan ve küçümseyici bir kuyruk hareketi ile eğilip selam verdikten sonra ayrıldı.

Geceefendisi, etrafındaki rahiplerine korkunç bir ifade ile baktı. "Ariakas beni aşağıladı ve beni aşağılayarak, Kraliçe'mizi de aşağıladı. Bunu çekmeyeceğim ve Kraliçe'miz de çekmeyecek! Manastır'a gidip ona dualarımızla destek vereceğiz."

Ruhçular, cübbeleri haklı bir öfkeyle hışırdayarak odayı terk ettiler. Raistlin onlarla beraber hareketlendi. Bir adım attıktan sonra göğsünü tutarak acı içinde haykırdı. Asası, gevşek elinden düştü. Sendeledi ve öksürüp kan tükürerek dizlerinin üzerine çöktü. Karın üstü yere kapaklandı; ıstırap içinde inliyor, seğiriyor ve kıvranıyordu.

Dehşet içinde gözlerini ona dikerek durdu Ruhçular. Birkaçı tereddütle Geceefendisi'ne baktı.

"Yardım etsek mi?" diye sordu biri.

"Bırakın onu. Morgion, rahibiyle ilgilenecektir," diyen Geceefendisi elini önemsemezce salladı ve hızla odadan ayrıldı.

Ruhçular söyleneni ikiletmediler. Siyah yenleri ile ağızlarını ve burunlarını kapatıp, Raistlin'den olabildiğince çabuk uzaklaşmaya çalıştılar.

Tek başına kaldığından emin olunca Raistlin ayağa kalktı. Magius'un Asası'nı aldı ve kapıdan geçerek salona baktı.

Önünde siyah taştan dar bir köprü uzanıyordu. Sonunda gölgeli cumba ve Kara Kraliçe'nin tahtı vardı. Tanrıça henüz görünmemişti. Belki de Manastır'da, Geceefendisi'nin vaazlarını dinliyordu. Salonda davullar çalınıyor ve askerler bağırıyordu. Başka bir Ejderha Yüceefendisi içeri girmekteydi. Raistlin köprünün üzerinde yürüdü ama çok ilerlemedi. Görmek istiyordu, görülmek değil.

Köprüde korkuluk yoktu. Raistlin, kenarından aşağıya, çok altında bulunan kalabalığa baktı. Dalgalanan, yükselen ve kıpırdanan askerler ona çürüyen ette beslenen kurtçukları hatırlattı. Ejderha Yüceefendileri'nin tahtları, kalabalıktan yukarıda duruyordu. Her bir yüceefendinin ön odasından tahtlarına, dar, taş köprüler uzanıyordu. Böylece

yüceefendiler kalabalığın arasında yürümek zorunda kalmaktan kurtuluyorlardı.

Ariakas'ın tahtı hepsinden daha yüksekte. Kara Kraliçe'nin tahtının tam altındaydı.

İmparatorun tahtı balgam taşından yapılmıştı, sade ve süssüzdü. Takhisis'in tahtı ise, tam aksine, korkunç bir güzelliğe sahipti. Tahtın sırtı, beş ejderhanın zarifçe kıvrılan boyunları ve başlarından meydana geliyordu; ikisi sağda, ikisi solda, biri de ortadaydı. Tahtın kolları ejderhanın bacakları, oturma yeri de ejderhanın göğsüydü. Taht, tamamen mücevherden; zümrütler, yakutlar, safirler, inciler ve siyah elmaslardan yapılmıştı.

Köprüdeki yerinden, Raistlin diğer yüceefendilerden ikisini görebiliyordu; Salah-Kahn'ın yakışıklı ve dudak büken yüzü ile Takarlı yarı ogre Lucien'in çirkin, kurnaz yüzünü. Beyaz taht boştu. Ariakas, Beyaz'ın Yüceefendisi Lord Toede'ye sesleniyordu ama bu isme sahip kimse yoktu.

Raistlin, bunun Solace'ta Seçkinamir olan Toede, mavi kristal asayı ararken Raistlin ve dostlarını tehlikeye atan ve onları yürüdükleri parlak, karanlık ve entrikalarla dolu yollarına başlatan Toede'yle aynı kişi olup olmadığını merak etti.

Raistlin durduğu yerden Kitiara'yı göremiyordu. Ariakas'ın sağındaki tahtta oturuyor olmalıydı kadın. Raistlin, köprü boyunca ilerledi. Aşağıdan kimsenin onu görmesinden endişelenmiyordu. Salonun kubbeli tavanı, yüksekteki yerlerinden izleyen ejderhaların nefeslerinden çıkan ve duvarlardaki meşalelerden, düzenli aralıkla yerleştirilmiş demir mangallardan yükselen dumanla kaplanmıştı. Siyah cübbeli Raistlin, gölgeler salonundaki gölgelerden biriydi sadece.

Takhisis, onu izliyor olacaktı, olan biten her şeyi açgözlü bir merakla izlediği gibi. Salondaki hava duman ve çelik, deri ve entrika kokuyordu. Ariakas'ın bu kokuyu almamış olması imkansızdı. Ama yine de tahtında tek başına, diğerlerinden ayrı, güven içinde ve yenilmez bir edayla oturuyordu. Silahlı muhafızları yoktu, sadece Güç Tacı'nı takmıştı. Astları çeliğe bürünebilirdi. Ariakas hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmuyordu. Kraliçesinin desteğine sahipti.

"Ama gerçekten de öyle mi?" diye düşündü Raistlin.

Bir hükümdarın kendine güvenli gözükmesi gerekirdi. Küstahlığın bile tahtta yeri vardı. Ancak hiçbir tanrı kibri affetmezdi. O tacı takmış olan son adam, bu hastalıktan muzdarip olmuştu. İstar'ın Kralrahip'i, kendisinin tanrılar kadar güçlü olduğuna inanmıştı. Krynn tanrıları da ona gücün ne olduğunu göstermiş, şehrinin üzerine yanan bir dağ atmışlardı. Ariakas, kendisinden fazla emin olma hatasına düşmüştü.

Raistlin, en sonunda Kitiara'yı görebildiği bir yere gelmişti.

Ve kadının yanında Tanis Yarımelf duruyordu.

- 16 -
Aşk Tacı. Güç Tacı.

– 26. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Raistlin, Tanis'in orada olmasını beklemiyordu ve bundan rahatsız oldu. Yarımelfin varlığı planlarını tamamen bozabilirdi. Tanis, Kit'in yanında durmuyordu; kürsünün üzerinde yüceefendiden başkasının durmasına izin yoktu. Ancak kadına elinden geldiğince yaklaşmış, tahta çıkan merdivenin alt basamağında dikiliyordu.

Raistlin dudağını büktü. Tanis, Neraka'ya sevdiği kadını kurtarmak için gelmişti. Ama acaba, o anda bile, onun hangi kadın olduğunu biliyor muydu?

Meclis toplantısı başladı. Yüceefendilerin tahtlarının üzerinde duran Raistlin, Ariakas'ın derinden gelen kükremesini duyabiliyordu ama söylediklerinin büyük bir kısmı odanın büyüklüğünde kayboluyordu. Anlayabildiklerinden çıkardığı kadarıyla, Yüceefendi Toede'nin orada bulunmamasının nedeni, bir kender tarafından öldürülmüş olmasıydı. Ve bu haber, Raistlin'in apaçık duyabildiği bir sesi yankılandırdı odada; Kitiara'nın aşağılayıcı kahkahasını.

Ariakas küplere binmişti. Ayağa kalktı ve kürsüsünden inmeye başladı. Kitiara kıpırdamadı. Askerleri silahlarını kavradılar. Raistlin, Tanis'in, Ariakas'a ifade edilemez bir küçümseme ile bakarak tahtında oturmaya devam eden Kit'e doğru, onu korumak için bir adım attığını görünce eğlendi. Diğer iki yüceefendi ayaklanmış, herhangi bir

destek önermeden olanları ilgiyle izliyor, muhtemelen Ariakas ile Kit'in birbirlerini öldürmelerini umuyorlardı.

Raistlin köprünün kenarına yürüdü ve hemen aşağısında duran Ariakas'a baktı. Saldırmanın tam zamanıydı. Kimse ona ilgi göstermiyordu. Herkes yüceefendileri izliyordu. Raistiin büyüsünü hazırladı.

Sonra kör oldu. Karanlık görüşünü yok etti, aklını, kalbini ve ciğerlerini doldurdu. Olduğu yerde dondu kaldı, çünkü köprünün kenarında durduğundan yanlış bir adımla aşağı düşeceğinden korkuyordu. Asasının kendisini havada bir tüy gibi taşımasını sağlayacak büyüsünü her zaman kullanabilirdi ama o durumda salondaki herkes, Ariakas da dahil, onu görürdü; tabii onlar da kendisi gibi kör olmamışlarsa. Sonra görünmez bir el asasını elinden çekip aldı ve onu geriye itti. Kalbi korkudan deliler gibi atarken öne attı kendini adam. Ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü sert bir şekilde ve bileklerinin sızlamasına ve dizlerinin berelenmesine karşın rahatladı; kenardan düşmemişti.

Titreyen elini uzatıp da önünde hava dışında hiçbir şey hissetmeyince ne kadar yaklaşmış olduğunu farketti. Güvenli bir yere çekilmek istiyordu fakat yön duygusunu tamamen kaybetmiş ve hâlâ düşebileceğinden korkuyordu. El onu yumrukluyor, eziyor, taşa bastırıyordu. Sonra, bir anda, kalbi çatlayacakmış gibi olduğunda, el onu bıraktı ve karanlık gözlerinden kalktı. Raistlin köprünün kenarından baktı ve sert bir şeye. Kara Kraliçe'nin tahtına çarpana kadar geri emekledi.

Raistlin ona bakmak için döndü ama bunu istediğinden değil, kadın onu zorladığından yaptı. Ve bu, onun hatasıydı.

O bir gölgeydi ve Raistlin için gölgelerde korkulacak hiçbir şey yoktu.

Aşağı bakınca, ablasının ve diğerlerinin korku içinde yere kapanmış olduğunu gördü. Kitiara, tahtında sinmişti. Tanis Yarımelf dizlerinin üzerindeydi. Ariakas. Kraliçe'sinin önünde diz çökmüştü. Onlar hiçbir şey değildiler; önemli olan tek şey tanrıçanın kendisiydi. Takhisis, onları yularlarından yakalamıştı. İtaatkarlıklarından, sahiplerinin kendisi olduğunu anladıklarından emin olunca, ayağını kaldırdı ve ayağa kalkmalarına izin verdi.

Bakışları Raistlin'in üzerinden kayınca, unutulmuş olduğunu anladı adam. Kendisi hiçbir şey değildi, önemsizdi, bir kum tanesi, bir toz zerresi, bu su damlası, bir küldü. Kadının ilgisi, gücü elinde tutanlar, kendisi için önemli olanlar üzerinde yoğunlaşmıştı; yüceefendileri ve aralarından en güçlü olanın tahta geçmesi ve Işık Güçleri'ne ölümcül darbeyi indirmesiyle sonuçlanacak olan mücadelelerine...

Raistlin karanlığa karıştı, karanlık oldu. Fırsatını yakalamak için izledi ve bekledi.

Takhisis, yüceefendileri ile konuşuyordu. Kitiara memnun gözüküyordu; Ariakas tehditkardı. Raistlin, ne konuştuklarını duyamıyordu. Kadın, önem taşıyanlarla konuşuyordu sadece. Olanları izlerken, en arka sıradaki en son koltuktan bir oyun izliyor gibi hissetti kendini adam.

Kitiara tahtından ayrıldı, Tanis'e işaret etti ve merdivenden inip salonda yürüdü. Askerler geri çekilerek ona yol açtılar. Tanis de sadık bir köpek gibi peşinden ilerledi kadının.

Bir kürsü yükseldi salonun ortasında, saldıran bir yılan gibiydi. Kitiara, peşinden gelen Tanis için çıkması zor olan sivri uçlu basamaklardan tırmandı. Tanis'in durmadan ayağı kayıyor, izleyenleri eğlendiriyordu. Oyun benzetmesine devam edilirse, Tanis, son anda oyunda yer alması için çağrılmış yedek oyuncuydu. Prova yapmamıştı, sözlerini bilmiyordu.

Kitiara abartılı bir el hareketi yaptı ve Lord Soth içeri girdi; onun korkunç varlığı, diğer bütün oyuncuları bastırdı. Ölüm şövalyesi, beyaz bir kumaşa sarılmış bir beden taşıyordu kollarında. Sarmalanmış vücudu Kitiara'nın ayaklarının dibine bıraktıktan sonra yok olarak etkileyici bir çıkış yaptı.

Kitiara aşağı uzandı ve örtüyü kaldırdı. Işık parladı altın saçlar üzerinde. Laurana, kendini saran çarşaftan kurtulmaya çalışırken, Raistlin köprünün kenarına yaklaştı. Tanis, içgüdüsel olarak yardım etmek için kadına uzandı. Kitiara onu bir bakışıyla durdurdu. Adam itaat edince kadın, onu çarpık gülümsemesiyle ödüllendirdi.

Raistlin bunları ilgiyle izledi. Her şeyi başlatan üç kişi en sonunda bir araya gelmişlerdi. Bu üçü, mücadelenin simgesiydi. Karanlık, Işık ve arada kararsız kalan ruh.

Laurana, gümüş zırhıyla sırtı dik, gururlu bir şekilde durdu salonda; Raistlin'in güzellik hakkında hatırladığı her şeydi kadın. Kadına baktı, hafifçe içini çekti ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. O anda kaybettiğini anlamıştı ama zaten asla kendisinin olmadığını da biliyordu.

Tanis, Laurana'ya baktı ve Raistlin, kararsız ruhun en sonunda seçimini yaptığını gördü. Belki de Tanis'in ruhu seçimi uzun zaman önce yapmıştı zaten ve kalbi ancak şimdi anlamıştı. Aşkın ışığı ikisini aydınlatarak Kitiara'yı dışarıda, karanlıkta yalnız bıraktı.

Kit anladı ve anlayış acıydı. Raistlin, gülümsemenin çarpılıp sertleştiğini gördü.

"Demek sevme yetisine sahipsin, abla," dedi Raistlin. Ve o anda bir şansının olacağını farketti.

Kitiara, kılıcını imparatorun ayağının dibine koymasını, Ariakas'a bağlılık yemini etmesini emretti Tanis'e. Tanis de itaat etti. Sevdiği kadın, bir zamanlar sevdiğine inandığı kadının esiriyken başka ne yapabilirdi ki?

Esir olan Laurana'nın gerçekten özgür olan tek kişi olması garipti. Kadın, Tanis'i bütün varlığıyla seviyordu. Kadını, bu karanlık yere aşkı getirmişti ve ışığı artık daha da parlaktı. Aşkı kendisine aitti ve eğer Tanis buna karşılık vermezse, bunun bir önemi yoktu artık. Aşkı onu güçlendiriyor, ulvileştiriyordu. Bir kişiye olan sevgisi, kalbini herkesi sevmeye açmıştı.

Kitiara ise, tam aksine, kendi hırslarının ağına dolanmış, her zaman uzanamayacağı kadar yüksekteki ödülü almaya çalışıyordu. Sevgi onun için bir kişi üzerinde güç sahibi olmaktı ve bu da herkes üzerinde güç sahibi olmak anlamına geliyordu.

Tanis, Ariakas'ın tahtına uzanan basamaklardan çıktı ve Raistlin, yarımelfin gözlerinin taçta olduğunu farketti. Tanis'in bakışları onun üzerinde sabitlendi. Adamın dudakları kıpırdadı, gayri ihtiyari, *Tacı her kim takarsa o hükmeder!,* cümlesini tekrarladı. Yüz ifadesi sertleşti; eli, kılıcının kabzasını kavradı.

Raistlin, o ve yarımelf yıllar boyunca üzerinde çalışmışlar gibi açık bir şekilde anladı Tanis'in planını. Aslında belki de öyleydi. İkisi, diğer dostlarının asla anlayamadığı bir şekilde yakın olmuşlardı. Karanlıkla konuşan karanlık belki de, diye düşündü Raistlin.

Ya Takhisis? Karanlıklar Kraliçesi, utancını gizlemek için uzattığı sakalını kesmiş olan, kaderiyle yüzleşmek için merdivenden tırmanan yarımelfin başkaları için kendi hayatını vermeye hazırlandığını biliyor muydu? Karanlığın kalbinde, zindanlarında, bir kender, bir tezgahtar ve bir savaşçının da aynısını yapmaya ümitsizce hazırlandıklarının farkında mıydı? Sadece kendi işine gelenlere bağlılığını gösteren siyah cübbeyi giymekte olan büyücünün seçtiği yolda yürüme özgürlüğü için hayatını feda etmeye hazır olduğunu anlamış mıydı?

Takhisis'in gözleri, kendi karanlığından körleşmişti. Asla anlayamazdı. Kurban etmeye hazırdı ama bunun tek nedeni, kurbanına artık ihtiyacının kalmamış olmasıydı. Adam, yararlılığını yitirmişti.

Raistlin elini kaldırdı. Bir gece önce ezberlediği büyünün kelimeleri, kuzu derisine yazdığı kan gibi alev aldı zihninde.

Tanis, eli kılıcının kabzasında, basamaklardan çıkmaya devam etti. Raistlin kılıcı hatırladı. Alhana Yıldızmeltemi, Silvanesti'de vermişti onu Tanis'e. Kılıç, Ejderbiçer'di, Tanis'in Pax Tharkas'ta ölü elf kralı Kith-Kanan'dan aldığı kılıcın eşi. Raistlin, silahın büyülü olduğunu anımsadı ancak kılıcın hangi büyüye sahip olduğunu çıkartamadı o anda.

Bunun önemi yoktu zaten. Kılıcın büyüsü, Güç Tacı'nın yarattığı büyülü alanı delecek kadar güçlü olamazdı. Kılıcı güç alanına çarptığında, patlama yüzünden yarımelf parçalara ayrılırdı. Ariakas ise kalkanının ardında güven içinde durur, parlak zırhına bir damla kan bile bulaşmazdı.

Merdivenin üstüne ulaşan Tanis, kılıcını çekmeye başladı. Gergindi, elleri titriyordu.

Ariakas, güçlü bacaklarını uzatıp kaslı kollarını göğsünde kavuşturarak tahtına iyice yerleşti. Tanis'e bakmıyordu. Salonun diğer tarafındaki Kitiara'daydı gözleri; o da kollarını aynı şekilde göğsünde kavuşturmuş ve Ariakas'a bakıyordu. Taçtan rengarenk bir ışık çıktı ve Ariakas'ın etrafında parıldayarak adamın gökkuşaklarından oluşan bir kalkanla korunduğu görüntüsünü yarattı.

Tanis, kılıcını kınından çıkarttı ve sesi duyunca Ariakas'ın dikkati derhal yarımelfe döndü. Burnunun üzerinden adama baktı, onu küçümsedi, ona gözdağı vermeye çalıştı. Tanis bunu farketmedi. Gözleri kaygıyla büyümüş, taca bakıyordu. Ariakas'ı öldürme planının başarısızlıkta sonuçlanacağını şimdi farketmişti.

Raistlin'in büyüsü dudaklarında yandı, kanını yaktı. Tanis'in sonsuz tereddüdünü bekleyecek vakti yoktu.

"*Saldır, Tanis!*" dedi Raistlin. "*Büyüden korkma! Sana yardım edeceğim!*"

Tanis şaşırmış gözüktü ve kulaklarından ziyade kalbiyle duymuş olabileceği sesin geldiği tarafa baktı; Raistlin o kadar usulca konuşmuştu ki duymuş olmasına imkan yoktu.

Ariakas sabırsızlanmaya başlamıştı. Bir eylem adamıydı o, merasimden sıkılmıştı. Meclis toplantısının zaman kaybı olduğunu, savaşarak daha verimli geçirilebileceğini düşünüyordu. Homurdandı ve Tanis'e sadakat yeminini edip çekilmesini belirten bir el hareketi yaptı.

Tanis hâlâ tereddüt içindeydi.

"*Saldır, Tanis! Derhal!*" dedi Raistlin.

Tanis doğrudan Raistlin'e baktı ama Raistlin, adamın kendisini görüp görmediğini, saldırıp saldırmayacağını anlayamıyordu. Tanis, kılıcını yere koymak için eğildi; sonra, kararlılık ile sertleşen bir yüz ifadesi ile kılıcını kaldırdı ve Ariakas'a saldırdı.

Raistlin ve Caramon uzun süreler boyunca beraber dövüşmüşler, büyü ve çeliği birleştirmişlerdi. Tanis'in kılıç tutan kolu yükselmeye başlayınca, Raistlin büyüsünü yaptı.

"*Bentuk-nir daya sihir, colang semua pesona dalam. Perubahan kesihir-nir!*" diye haykırdı Raistlin ve havaya bir rün çizerek büyüyü Ariakas'a fırlattı.

Büyü, Raistlin'den geçerek ileri fırladı, parmak uçlarında çatırdadı ve havayı yardı. Gökkuşağı kalkana çarpan büyü, tacın büyüsünü bozdu. Tanis'in kılıcı hiçbir engelle karşılaşmadı. Ejderbiçer, Ariakas'ın siyah, ejderha pulu göğüs zırhını yardı; et, kas, kemiği kesti ve adamın göğsüne saplandı.

Ariakas, acıdan ziyade şaşkınlıkla kükredi. Ölüm acısı ve ölmekte olduğunun korkunç anlayışı, bir sonraki ve son nefesiyle gelecekti ona. Raistlin, sonu görmek için oyalanmadı. Güç Tacı'nı kimin kazanacağı umurunda değildi. O an için, Kara Kraliçe mücadeleye yoğunlaşmıştı. Şimdi kaçmak zorundaydı.

Yapmış olduğu güçlü büyü, Raistlin'i zayıflatmıştı. Öksürüğünü cübbesinin yeniyle bastırdı ve asasını kaparak ön odaya ulaşmak için köprüde koşmaya başladı. Tam girişe ulaşmıştı ki bir ejderan muhafız yığını tıkadı yolunu.

Nefes nefese, "Suikastçı!" dedi Raistlin işaret ederek. "Bir büyücü. Onu durdurmaya çalıştım ama..."

Ejderanlar beklemediler, Raistlin'i itip duvara yapıştırdılar. Hızla köprüye doluşan askerler adamın yanından geçti.

Kısa bir süre içinde kandırıldıklarını anlayacaklar ve geri döneceklerdi. Öksürmeye devam eden Raistlin kesesini karıştırdı ve ejderha küresini çıkarttı. Büyülü kelimeleri söyleyebilecek kadar nefesi kalmıştı sadece.

Sonra, Caramon'un hücresinin önündeydi. Kapı açıktı. Hücre boştu. Yerdeki kömürleşmiş leke, bir bozak ejderandan geriye kalanlardı. Yağlı bir kül yığını da bir baaz ejderanın öldüğünü gösteriyordu. Caramon, Berem, Tika ve Tas gitmişlerdi. Raistlin, mahkumların kaçtığını bağıran gırtlaksı sesler duydu.

Ama nereye gitmişlerdi?

Raistlin, içinden küfretti ve bir ipucu bulabilmek için etrafına bakındı. Koridorun sonunda, menteşelerinden sökülmüş bir demir kapı vardı. Jasla çağırıyordu ve Berem de cevap vermişti.

Raistlin asasına yaslandı ve nefes aldı. Soluk alması kolaylaşıyor, gücü geri dönüyordu. Tam Berem'in peşine

düşecekti ki, gölgelerin arasından bir el çıktı. Soğuk parmaklar bileğini acı vererek kavradı. Uzun tırnaklar derisini çizdi ve etine battı.

"O kadar acele etme, genç büyücü," dedi Fistandantilus. "Sen ve ben, bizim bitmemiş bir işimiz var."

Ses gerçekti ve yanından geliyordu, kafasından değil. Raistlin, yaşlı adamın ılık nefesini yanağında hissedebiliyordu. Nefes canlı bir bedenden geliyordu, yaşayan bir cesetten değil.

Uzun, sarı tırnaklı, kemikli, bir cesedinkine benzer parmaklar, adamın bileğini daha da sıktı. Raistlin yüzü göremiyordu, zira gölgelerin arkasına saklanmıştı. Ama görmesine de gerek yoktu. O yüzü en az kendisinin ki kadar, hatta ondan bile daha iyi biliyordu. Bir açıdan, o yüz kendi yüzüydü.

"Sadece birimiz efendi olabiliriz," dedi Fistandantilus.

Kan kırmızısı çizgilerle lekelenmiş bir yeşil ziynet parladı Magius'un Asası'nın ışığında.

- 17 -
Son Savaş. Kantaşı.

– 26. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Raistlin hazırlıksız yakalanmıştı. Daha bir saniye önce Ariakas'a karşı kazandığı zaferi kutluyordu ve tüyler ürperten bir solukla diğeri arasında en korkunç düşmanının, aldattığı, kandırdığı ve yok etmeye çalıştığı büyücünün avucuna düşmüştü.

Raistlin, büyülenmişçesine bakakaldı kemikli elden sallanan kantaşı kolyeye. Fistandantilus, yaşayan bir adamken, sayısız genç büyücüyü o kantaşıyla öldürmüş ve kendi yaşam gücünü arttırmıştı.

Umutsuzluk içinde, Raistlin, korkmuş aklına gelen ilk büyüyü yaptı; basit bir büyüydü bu, ilk öğrendiklerinden biriydi.

"*Kair tangus miopiar!*"

Elleri alev alev yandı. Alevler teninin üzerinde dans etti ama onu yakmadı. Onlar bir saldırgana, yaşayan bir saldırgana zarar vermek için yaratılmışlardı. Büyülü ateşin ölüler üzerinde bir etkisi olmazdı. Raistlin, bunun Fistandantilus'a karşı hiçbir işe yaramayacağını, kelimeleri söylediği anda farketti. Kendine küfrediyordu ki, şaşkınlık içinde, Fistandantilus'un hırlayarak elini çektiğini gördü.

Nefes nefese, "Sen et ve kandansın!" dedi, cesaretlenmişti. Canlı bir düşman vardı karşısında; güçlü olabilirdi ama öldürülebilirdi de.

Geri kaçan Raistlin, Magius'un Asası'nı iki eliyle birden kavradı ve hem kalkan hem de silah olarak kullanmak amacıyla önünde kaldırdı. Caramon'un asasıyla kendisini savunmayı öğrenmesi için ettiği ısrarları ve kendisinin bundan nasıl hep kaçtığını hatırladı.

"Yakında *senin* etin ve *senin* kanın olacağım," dedi Fistandantilus, etsiz dudakları korkunç bir gülümsemeyle kıvrılırken. "Kraliçe'mden bir hediye."

"Senin Kraliçen!" Raistlin neredeyse gülecekti. "Tahtından devirmeyi planlamış olduğun bir Kraliçe. Onun ödülü, kafana bir dağ yıkmaktı!"

"Aramızdaki her şey tatlıya bağlandı," dedi Fistandantilus. "Bir koşulla; seni yok edeceğim. Yaptıklarını, düşündüklerini farketmeyeceğimi mi sandın cidden? Senin karşılığında ben, sen olacağım; daha da doğrusu, senin genç bedenin benim olacak."

Raistlin'in ince bedenine aşağılayarak baktı ve burnunu çekti. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi beden değil ama büyüde en güçlü olanı. Ve benim bilgim ve hikmetimle, daha da güçlü olacaksın. Bu, geri kalan saniyelerinde senin için bir teselli olur umarım."

Raistlin, büyücünün kafasına vurmayı hedefleyerek Magius'un Asası'nı savurdu. Ancak, bir savaşçı olarak yeteneği yoktu, Caramon gibi değildi. Beceriksizce ve yavaş şekilde saldırdı. Fistandantilus hiç zorlanmadan eğildi ve asayı yakalayarak Raistlin'in ellerinden çekip aldı.

Asanın büyüsü çatırdadı. Fistandantilus öfkeyle haykırdı ve asayı koridorun diğer ucuna fırlattı. Raistlin, asa taş zemine çarpınca kristal kürenin çatladığını duydu. Büyülü ışık azaldı ama sönmedi.

Raistlin omuzunun üzerinden arkasına baktı ve asasının düştüğü yeri işaretledi zihninde. Bir adım geri attı: içinde

ejderha küresi ve büyü malzemelerini barındıran keselerini bulmaya çalışıyordu bir eliyle. Fistandantilus, onun neye niyetlendiğini anladı. Adam keseleri işaret etti ve büyülü kelimeleri söyledi. Demirin mıknatısa çekilmesi gibi, keseler Raistlin'in elinden uçarak yaşlı adamın eline kondular.

"Yarasa pisliği ve gül yaprakları! Fisiandantilus, keseleri iğrenerek attı yere. "Sen olduğum zaman, böyle şeylere ihtiyacın olmayacak. Geçmişin ve Geleceğin Efendisi, harikulade büyüler yapacak. Ne yazık ki bunları görmek için orada bulunamayacaksın."

Fistandantilus, ellerini uzatıp, parmaklarını açıp, konuşmaya başladı, "*Kalith karan, tobanis-kar...*"

Raistlin büyüyü tanıdı ve kendini yere attı. Yaşlı adamın parmak uçlarından çıkan ateşten oklar, Raistlin'in kafasının üzerinde geçti. Kavurucu ateş saçlarını yaktı. Başını kaldırdığında, Magius'un Asası'nın çok yakınında durduğunu gördü. Kristal küre çatlamıştı ama büyülü ışık hâlâ yanıyordu ve içinde, bir şeyin parıldadığını gördü.

Tam asayı yakalamaya çalışacaktı ki, arkasından ayak seslerinin geldiğini duydu; Fistandantilus, işini bitirmek için yaklaşıyordu. Raistlin inledi ve ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı.

Adamın çabalamasıyla eğlenen Fistandantilus güldü. "Ben senin bedenine girdiğimde, Majere, şu anda Temel Taşı'na ulaşmaya çalışan o gerzek kardeşini bulup öldüreceğim. Caramon, son anlarında, kendisini öldürenin o pek sevdiği ikizi olduğunu düşünecek. Ama zaten bu zavallı Caramon açısından yeni bir şey değil, değil mi? Kendisini öldürdüğünü daha önce görmüştü!"

Fistandantilus büyü yapmaya başladı. Raistlin kelimeleri çıkartamadı; bu büyünün ne yapacağı hakkında hiçbir fikri

yoktu. Ancak korkunç bir şey yapacağı kesindi. Tekrar inledi ve gizli gizli arkasına baktı. Fistandantilus iyice yaklaşınca, Raistlin ayağa fırladı, yaşlı adamın incik kemiklerine vurdu ve onu yere devirdi. Büyü, bir çığlık ve gümlemeyle bitti.

Raistlin öne atıldı ve ufak, parlayan bir nesneyi avucuna aldı. Eli ejderha küresinin üzerinde kapandı ve adam ayağa kalktı.

Koridorda borazan sesleri yankılandı.

Fistandantilus kalkmaya çalışmadı. Düştüğü yere oturdu, elleriyle dizlerine vurdu ve adama sırıttı. "Büyülü tuzağına takıldı moronun biri."

Yaşlı adam siyah cübbesinin eteklerini topladıktan sonra ayağa kalktı. Raistlin'e doğru bir adım atınca, genç adam avucunu açtı. Ejderha küresinin içindeki renkler dönüp parladılar ve koridoru aydınlattılar.

"Eh, hadi, durma, genç büyücü," dedi Fistandantilus. "Küre sende. Kullan onu. Beni paramparça etmeleri için ejderhaların gücünü çağır."

Raistlin küreye, içinde dönen renklere baktı. Ağzı çarpıldı ve gözlerini çekti.

Fistandantilus sert sert güldü. "Onu kullanmaya cesaret edemezsin. Çok zayıfsın. Tıpkı Lorac gibi, kürenin seni ele geçirmesinden ve ağzının suları akan bir salak haline gelmekten korkuyorsun."

Kantaşı kolyesini kaldırdı. "Söz veriyorum Majere, bunun olmasına izin vermeyeceğim. Sonun hızlı olacak ama tam anlamıyla acısız diyemem. Şimdi, ufak oyunumuzdan çok keyif almış olsam da, Kraliçe'min bana başka yerlerde ihtiyacı var."

Fistandantilus mırıldanmaya başladı. Raistlin küreyi yumruğunun içinde sıktı. Parmaklarının arasından sızdı parlak ışık; beş farklı renkte beş ışık hüzmesi farklı yönlere dağıldı. Raistlin elini kaldırdı.

"Büyü yapmayı derhal bırak, yaşlı adam, yoksa küreyi yere fırlatırım. Küre, kristal. Kırılabilir."

Fistandantilus'un suratı asıldı. Mırıldanması kesildi. Adam kantaşı kolyesini yukarı kaldırdı ve eliyle sıkarmış gibi yaptı.

Raistlin'in kalbi sıkıştı. Soluğu kesildi. Fistandantilus elini daha fazla sıkınca Raistlin'in kalbi durdu. Adam nefes alamıyordu. Kara noktalar parladı gözlerinde ve yere yığıldı.

Fistandantilus, elini biraz gevşetti.

Raistlin'in kalbi sarsıldı ve adam bir nefes almayı başardı. Fistandantilus elini tekrar sıkınca Raistlin acı içinde haykırdı ve yere yığıldı. Sırt üstü yatarken gözlerini Fistandantilus'a dikti. Raistlin'in yanında diz çöken adam, kantaşını Raistlin'in kalbinin üzerine bastırdı.

Ham ve acı bir korku sardı Raistlin'i. Ağzı kurudu, kolları kasıldı, kuru ağzına hastalıklı, sıcak bir sıvı doldu. Korkusu onu ezdi, kuruttu ve aklını karıştırıp sarstı. Ölmekten korkmuyordu. Zayıf, nahif olduğundan, doğduğundan beri savaşıyordu ölümle. Ölmenin onun açısından korkulacak bir yanı yoktu; o hâlde bile gözlerini kapatıp rahatlatıcı karanlığın onu kaplamasına izin vermek daha kolay olurdu.

Ölmekten korkmuyordu. Unutulmaktan korkuyordu.

Fistandantilus tarafından tüketilecekti. Ruhu yenilip yutulacak ve sindirilecekti. Bedeni yaşamaya devam edecekti ama kendisi olmayacaktı. Ve kimse farkı

bilmeyecekti. En sonunda, kendisi hiç yaşamamış gibi olacaktı.

"Elveda, Raistlin Majere..."

Raistlin okyanusta yüzüyor, suyun üzerinde kalmaya çalışıyordu ama Girdap'a yakalanmıştı ve bundan kaçış yoktu; kan kırmızı sular onu aşağı çekiyordu.

"Caramon! Neredesin?" diye bağırdı Raistlin. "Caramon, sana ihtiyacım var!"

Bir kolun desteğini hissetti ve bir an için rahatladı. Sonra, o kolun, ikizinin kaslı kolu olmadığım farketti. Fistandantilus, kemikli kolunu kurbanına sarmış, yaşamını ondan almaya hazırlanıyordu. Fistandantilus, Raistlin'in parmaklarını açtı ve ejderha küresini aldı. Küreyi yukarıya kaldırarak güldü.

Raistlin, gülenin kendisi olduğunu gördü dehşet içinde. Gözler kendi gözleriydi, kum saati bebekleri vardı. Ejderha küresini tutan el, kendi eliydi. Asanın hızla azalan ışığı, altın renkli ten üzerinde parladı. İnce kemikler, mavi damarlardan oluşan labirent, hepsi kendisinindi.

Kendini kaybediyor, hiçlikte yok oluyordu.

Raistlin'in içinde bir öfke patladı. Büyüsünü kullanamayacak kadar zayıftı. Büyüler zihninde yılan gibi kıvrılıyor ve kayıyordu; onları yakalayamıyordu. Ancak başka bir silahı daha vardı, başka hiçbir seçeneği kalmadığında bir büyücünün kullanabileceği silahı.

Raistlin bileğini oynattı ve deri bir sicimle ön koluna bağlanmış olan ufak gümüş bıçağı avucuna düştü. Bıçağın kabzasını tuttu ve son gücüyle, kolunu Fistandantilus'a sarıp bıçağını adama sapladı. Raistlin, bıçağın eti deldiğini ve kemiğe sürtündüğünü hissetti. Bir kaburgaya isabet ettirmişti. Bıçağı çekip çıkarttı. Ilık ve yapışkan kan bulaştı parmaklarına.

Fistandantilus irkildi ve şaşkın şaşkın homurdandı; ne olduğunu anlamamıştı önce. Sonra acıyı hissetti. Raistlin'in olan yüzü buruştu. Kum saati gözleri, acı ve öfkeyle karardı. Raistlin düşmanına ölümcül bir darbe indirememişti ama zaman kazanmıştı.

Gücü neredeyse tükenmişti. Son bir şansı daha vardı. Fistandantilus, istemeyerek ona yardımcı olmuş, bıçağı yakalamak için kıvrılmıştı. Raistlin adamı tekrar bıçakladı ve bıçak iyice derine gitti. Fistandantilus haykırdı, ancak bağıran Raistlin'in sesiydi. Raistlin, kendi yüzünün acıyla buruştuğunu gördü. Titredi ve gözlerini kapatarak bıçağı daha da bastırdı.

Fistandantilus, kıvranarak yere düştü. Raistlin bıçağı bıraktı: artık onu tutamayacak kadar güçsüzleşmişti eli ve titriyordu. Bıçak, kabzasına kadar siyah cübbenin içinde kaldı.

Raistlin, nefes almaya çalışmak ve kendi ölümünü izlemek dışında bir şey yapamadı. Harekete geçmek için çok az vaktinin kaldığını farketti bir anda. Hâlâ göğsünde duran kantaşını eline aldı ve ölmekte olan büyücünün kalbinin üzerine koydu.

Garip bir hisse kapıldı, sanki bunu dana önce yapmış gibiydi. Elleri titredi; bu his güçlü ve sinir bozucuydu. Yok sayarak taşı adamın kabine bastırdı ve adamın gücünün, varlığının, başbüyücünün bilgisi ve kudreti ile birlikte, kendisine geçtiğini hissetti.

Fistandantilus, büyü yapmak için ağzını açtı, öksürdü ve dudaklarından büyü değil, kan aktı. Adam titredi. Bedeni katılaştı. Dudaklarında kanlı kabarcıklar oluştu. Kum saati gözler sabitlendi ve adam hareketsiz kaldı. Yumruğu açılınca ejderha küresi yere yuvarlandı. Kin ve öfkeyle kararmış kum saati gözler, Raistlin'e bakıyordu. Raistlin, ölü kendine baktı ve aniden, aslında ölmüş olanın kendisi

olduğunu, kendine bakanın Fistandantilus olduğunu düşündü korkuyla.

Bu düşünceden dehşete kapılarak kantaşını cesedin üzerinden aldı ve bilgi akışı derhal kesildi. Ne kazandığını bilmiyordu; kafasında garip büyüler ve kadim bilgiler dolaşıyordu. Neraka'daki Yüksek Büyücülük Kulesi'nin darmadağın kütüphanesine benziyordu.

Sarsılmış bir şekilde ayağa kalktı ve yalnız olmadığını hissetti o anda. Tekrar parlak bir şekilde yanmaya başlamış olan Magius'un Asası'nın ışığında, duvarda bir gölge gördü: Kara Kraliçe'nin beş başı.

"*Aferin, Fistandantilus!*"

Raistlin nefesini tuttu ve ihtiyatla yukarı baktı.

"*Raistlin Majere öldü! Onu öldürdün!*"

Gölge kafaların gölge gözleri, elindeki bir şeye baktı. Adam, kantaşını tutuğunu farketti elinde.

"Evet, Kraliçem," dedi. "Raistlin Majere öldü. Onu öldürdüm."

"*Güzel. Şimdi hızla Temel Taşı'na git. Son muhafız serisin.*"

Kafalar kayboldu. Başka sorunlarla uğraşan Kara Kraliçe ayrıldı.

"Tanrılar bile aradaki farkı anlamıyor," diye mırıldandı Raistlin.

Raistlin kolyeye baktı. Büyücünün kara ruhu kendisininkine akarken, Raistlin telaffuz edilemez hareketler, sayısız cinayetler ve adlandırılamayacak kadar korkunç suçlar görmüştü. Kolyeyi avucunun içinde sıktı, sonra da asit havuzlarından birine fırlattı. Asidin kolyeyi eritmesini izledi. Öfkeyle tısladığını duyar gibiydi.

Raistlin ejderha küresini yukarı kaldırdı. İçindeki renklerin dönmesini izledi ve büyülü kelimeleri söyleyerek tünellerden ayrıldı, Raistlin Majere'in bedenini ardında bıraktı.

ELMORE

- 18 -
İki Kardeş.

– 26. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

Raistlin, aptalları ayartarak korkunç bir sona kavuşturmak için parlayan mücevherlerle süslü kırık bir sütunun önünde duruyordu. Bildiğinden haberi olmayan bir büyünün kelimelerini mırıldandı ve havaya bir rün çizdi. Taşın içinde bir kadın belirdi. Kadın gençti, tatlı ve sevimli bir yüzü vardı ancak bu yüz, hüzün, keder ve özlemle doluydu. Kadının gözleri karanlığı taradı.

Adam, kadının dudaklarının hareket ettiğini gördü, ıstırap dolu korkunç çığlığını duydu.

"Berem geliyor, Jasla," dedi Raistlin.

Bebek ejderhalarla dolu yeraltı ırmağına girmemeye dikkat etmişti. Pis su boyunca uzanan bir kayalık boyunca ilerleyerek, taştan biraz uzakta, nöbet tutabileceği bir yerde bekledi. "*Dulak,*" demesiyle birlikte asanın ışığı söndü.

Raistlin, büyü tuzağına girecek kadar salak ya da cesur olan kişinin gelmesini bekledi karanlıkta. Raistlin, o kişinin kim olacağından emindi; kendisinin diğer yarısıydı. Kendilerini ısırmaya çalışan ejderhalarla dolu, kanlı suda ilerlemeye çabalayan iki kişinin sesini duydu. Karanlığa rağmen kim olduklarını biliyordu.

Biri iyi bir adam, iyi bir kardeş, hak ettiğinden çok daha iyi biri olan Caramon'du. Diğeri ise Berem Hepadam'dı.

Zümrüt pırıldadı ve yanıt olarak Temel Taşı'ndaki mücevherler de rengarenk parlamaya başladılar.

Caramon, Berem'in yanında koruyucu bir edayla duruyordu. Elinde tuttuğu kılıcı kanla lekelenmişti. Siyah zırhı çentik çentik olmuş, kolları ve bacakları kanıyordu. Başında kanlı bir yara vardı. Dost canlısı yüzü solmuş, acıdan süzülmüştü. Hüzün izini bırakmıştı üzerinde. Karanlık değişmişti; karanlık, onu değiştirmişti.

Kaybedilen kardeş...

Raistlin geleceğe baktı ve sonu gördü. Bir kız kardeşin sevgisini ve affını, ağabeyin kefaretini ödediğini gördü.

Bulunan kardeş...

Tapınağın çöktüğünü gördü. Kara Kraliçe öfkeyle haykırıp bu dünyadaki etkisini sürdürmeye çalışırken taşların parçalandığını gördü. Onu Palanthas Kulesi'ne götürmek için emrini bekleyen bir yeşil ejderha gördü. Kule'nin kapıları en sonunda açılacaktı.

"Shirak," dedi Raistlin ve Magius'un Asası karanlığı dağıttı.

- 19 -
Bir yolculuğun sonu.

– 26. Gün, Mishamont Ayı, AS 352 Yılı –

eraltı mağarasının karanlığı, Raistlin'in büyüsünün gücüyle gündüz gibi aydınlanmıştı. Kılıcı elinde kalan Caramon'un bütün yapabildiği, siyah cübbeli kardeşinin yanında durup, Raistlin'in büyüleriyle birbiri ardı sıra düşen düşmanları seyretmekti. Raistlin'in parmak uçlarından şimşekler çakıyor, ellerinden alevler fışkırıyor, hayaletler beliriyordu; hayaletler o kadar korkunçtu ki sadece onları görmek bile korkudan öldürebilirdi.

Goblinler, Raistlin'in tek bir sözüyle mağarayı savaş nameleriyle doldurup, sonra yine bir emriyle yok olan şövalyelerin mızraklarıyla deşilip çığlıklar atarak düştüler. Bebek ejderhalar, dehşet içinde, yumurtadan çıktıkları karanlık ve gizli yerlerine geri döndüler; ejderanlar alevler içinde kararıp kurudular. Kraliçelerinin son emriyle merdivenlerden aşağıya sürü halinde inen kara ermişler parlayarak uçan mızraklarla mıhlanınca son duaları, ıstırap içinde çıkan beddua ulumalarına dönüştü.

En sonunda bu genç zıpçıktıyı ortadan kaldırmak için Siyah Cübbeler, Tarikatın en yaşlıları geldi. Fakat büyük bir hayal kırıklığıyla, ne kadar yaşlı olurlarsa olsunlar, Raistlin'in gizemli bir biçimde daha yaşlı olduğunu gördüler. Onun gücü olağanüstüydü; onun yenilemeyeceğini derhal anladılar. Hava dua mırıltılarıyla doldu ve birer birer, geldikleri hızla yok oldular; birçoğu, büyülerinin

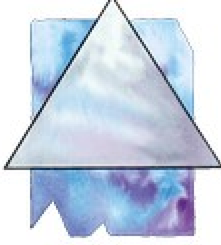
kanatlarında gitmeden önce, Raistlin'e derin bir saygıyla eğilerek selam vermişti.

Raistlin Majere... Geçmişin ve Bugünün Efendisi...

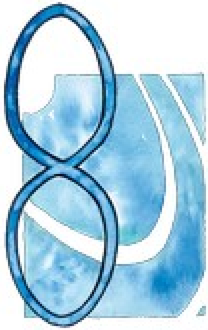
Ben, Büyücü...

Krynn Tanrıları

I. Işığın Tanrıları

Paladin (Ejderhaların Lordu): Paladin, İyiliğin Babası ve Adaletin Ustası'dır. Tüm iyilik tanrıların yöneticisidir ve en yücesidir. Dünya üzerinde tarikat olarak Solamniya Şövalyeleri'nin, özellikle de Gül Tarikatı'nın tanrısıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında düzen, umut, ışık, yöneticilik ve koruyuculuk vardır. Sembolleri gümüş üçgen, çam ağacı (Silvanesti) ya da örs (Thorbardin) tür. Renkleri gümüş ve beyazdır. Takımyıldızı, Platin Ejderha takımyıldızıdır. Paladine'in avatarları Muhteşem Fizban ve bir platin ejderhadır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Draco Paladin (Ergoth), Gökyüzübıçağı (Goodlund), Ejderhalordu (Mithas), E'li (Silvanesti), Çekiç Thak (Thorbardin), Bah'Mut (İstar), Büyük Ejderha (Solamniya), Fizban (Kenderyurdu).

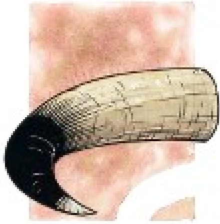

Mishakal (Şifalı El): Mishakal, Krynn üzerinde "Şifacı" adıyla tanınır. Paladin'in eşi ve Habbakuk, Kiri-Jolith ve Solinari'nin annesidir. Kontrolü altındaki alanlar arasında şifa, bilgi, verimlilik, yaşam, güzellik ve kutsama vardır. Sembolü, mavi sonsuzluk işaretidir. Rengi, mavinin herhangi bir tonudur. Takımyıldızı, sonsuzluk işareti takımyıldızıdır. Mishakal'ın avatarları arasında en çok kullandığı, eşsiz bir sağlığa ve fiziksel kondisyona sahip güzel bir kadındır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Ka-Mel-Sha, Yuvadaki Şifacı (Kharolis/Tarsis), Mesalax (Thorbardin), Meshal (Buzduvarı), Mishas (Ergoth), Quenesti Pah

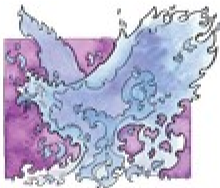
(Silvanesti), Quen Illumini (Qualinesti), Gökyüzühanımı (Goodlund), Mavi Leydi (Balifor, Hylo), İmparatoriçe (Mithas), Işığın Kaynağı, Işık Getirici (Solamniya).

Majere (Zihnin Efendisi): Majere, organizasyonların ve endüstrinin tanrısıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında meditasyon, kontrol, düşünce, güven, merhamet ve ilham vardır. Sembolleri bakır örümcek, bir tek gül (Qualinesti, Silvanesti) ya da peygamberdevesi (Solamniya) dir. Renkleri, bakır rengi ve kırmızıdır. Takımyıldızı, Gül takımyıldızıdır. Majere dünya üzerinde ya öğüt veren güzel, kör bir bayan ya da kel, kambur ama kadim olan bir adam şeklinde görünür. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Manthus (Ergoth), Gül'ün Peygamberdevesi (Qualinesti), Mantheri (Silvanesti), Rüyagönderici Nadir (Mithas).

Kiri-Jolith (Adaletin Kılıcı): Kiri-Jolith zafer, şeref, itaat, adalet ve adaletli savaşımın tanrısıdır. Solamniya Şövalyeleri arasındaki Kılıç Tarikatı'nın tanrısıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında savaş, cesaret ve kahramanlık vardır. Sembolleri, bizonun boynuzları ya da boynuzlu savaş baltası (Thorbardin, Kharolis) dır. Renkleri kahverengi ve beyazdır. Takımyıldızı, bir bizon kafası şeklindedir. Avatarı büyük bir savaş baltasına sahip dev gibi bir minotordur. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Corij (Ergoth), Bıçak Kijo (Thorbardin), Jolith (Kharolis/Tarsis), Savaşçı Qu'an (Uigan), İmparator (Mithas).

Habbakuk (Balıkçı Kral): Habbakuk, Kiri-Jolith'in genç ikizidir ve deniz ve toprak üzerindeki tüm hayatı yaratan ve yöneten tanrıdır. Özellikle orman koruyucuları ve

denizciler tarafından sevilir. Kontrolü altındaki alanlar arasında hayvan yaşamı, deniz, yaratım ve hırs vardır. Sembolleri mavi kuş ya da mavi zümrüdüanka (Ergoth) dır. Renkleri deniz mavisi ve beyazdır. Takımyıldızı bir zümrüdüanka şeklindedir. Avatarları çok çeşitlidir; karada büyük mavi bir kuş ya da mavi ateşlerle parlayan bir zümrüdüanka, denizdeyse dev, mavi bir yunustur. Diğer isimleriyse, bölgelerine göre şunlardır: Mavi Zümrüdüanka (Ergoth, Silvanesti, Qualinesti), Gökyüzülordu (Balifor, Goodlund), Deniz Lordu (Mithas).

Branchala (Yaşamın Şarkısı): Ozan Kralı Branchala, Krynn'de yaşayan yaratıklarının ruhlarını, kendi ölümsüz ruhunun özü olan müziğin yardımıyla oluşturan bir tanrıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında elfler, kenderler, müzik, ormanlar ve güzellik vardır. Sembolleri ozan harbı ya da flüt (Goodlund, Qualinesti, Silvanesti) tür. Renkleri sarı ve yeşildir. Takımyıldızı bir harp şeklindedir. Avatarları bulundukları bölgenin insanlarına benzerler ve halkın arasına karışmışlardır. Genellikle bir oduncu, orman koruyucusu, bir ozan, hatta bir dinsiz (yalancı) rahip bile olabilir. Diğer isimleriyse, bölgelerine göre şunlardır: Müzikefendisi (Goodlund), Astra (Qualinesti), Astarin (Silvanesti), Bran (Ergoth), Bahçıvan (Mithas), Bardilun (Thorbardin).

Solinari (Güçlü El): Paladin ve Mishakal'ın üçüncü oğlu olan Solinari, Beyaz Cübbeliler'in ve iyi büyünün tanrısıdır. Krynn'i oldukça fazla sevmesinden dolayı, onu iyi büyüyle ödüllendirmiştir. Kontrolü altındaki tek alan İyi Büyü'dür. Sembolleri beyaz daire ya da beyaz küredir. Takımyıldızı yoktur fakat dünyaya ay olarak görünür – Beyaz ay Solinari olarak. Krynn'e diğer tanrılara göre daha yakın olmasına karşın (ayının yakın

olmasından dolayı) çok nadiren dünya üzerinde avatar şeklinde görünür. Diğer isimleriyse, bölgelerine göre şunlardır: Solin (Ergoth), Beyaz-göz (Goodlund, Balifor), Tanrı'nın Gözü (Thorbardin), Fildişi Disk (Hylo), Deniz Feneri (Mithas).

II. Karanlığın Tanrıları

Kraliçe Takhisis (Karanlıklar Kraliçesi): Takhisis kötülüğün somutlaştırılmış şeklidir. Sadece ahmaklar ve çocuklar onun adını açıkça söyleyebilirler. Adı karanlığı, yıkımı ve ölümü çağrıştırır. Takhisis Şövalyeleri ve tüm diğer kötü oluşumların başıdır. Kontrolü altındaki alanlar arasında gece, kötü ejderhalar, nefret, entrika ve kaos vardır. Sembolü siyah hilaldir. Renkleri siyah ya da parlak siyahtır. Takımyıldızı, Beş Kafalı Ejderha takımyıldızıdır. Takhisis'in en sevdiği iki avatar şekli vardır; biri beş kafalı bir kromatik ejderha, diğeriyse güzelliğiyle cezbeden bir kadındır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Ejderha Kraliçe (Ergoth, Silvanesti), Tii'Mhut (İstar), Birçok Yüzün Tanrısı (Hylo), Mai-tat (Tarsis), Fesat Nilat (Buzduvarı, Bozkırlı), Sahte Metal Tamex (Thorbardin), Hem Bütün Reklerin Hem de Hiçbirinin Kraliçesi (Solamniya), Leydi Kaos (Mithas), Karanlıkleydi (Ogre), Mwarg (Hobgoblin).

Sargonnas (Karanlık İntikam): Takhisis'in eşi olan Sargonnas hakkında pek fazla şey bilinmemektedir. Sargonnas çabuk öfkelenen ve hain bir tanrıdır. Sinirlendiğinde yolundaki her şeyi yok ederek ilerler ya da müritlerine bu işi yaptırır. Kendisine yapılan bir şeyin intikamını yüzyıllar geçse de almaya çabalar. Kontrolü altındaki alanlar arasında intikam,

yıkım, entrika, volkanlar, ateş ve çöller vardır. Sembolleri bir kırmızı akbaba ya da bir kırmızı yumruk (Thorbardin, İstar) dır. Renkleri kırmızı ve kükreyen bir sese sahip lavdan oluşma bir ateş elementalidir. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Argon (İstar, Ergoth), Ateşgetirici (Hylo), Misal-Lasim (Tarsis), Arzulu Gonnas (Buzduvarı), Bükümcü Sargonax (Thorbardin), Kinthalas (Silvanesti), Kinis (Qualinesti), Yokedici (Mithas).

Morgion (Kara Rüzgar): Morgion, hastalık ve çürümüşlüğün tanrısıdır. Tüm diğer tanrıların eşliğini kabul etmemiş ve onlarla planlarını tartışmamıştır. Düşüncelerini sadece sadık müritleriyle paylaşır. Gizlilik Morgion'un yoludur. Kontrolü altındaki alanlar arasında hastalık, çürüme, salgın, zayıflık ve suikast vardır. Sembolleri iki kırmızı gözlü bir kukuleta, baş aşağı duran bir balta (Thorbardin) ya da bir sıçan pençesi (Hylo) dir. Renkleri koyu kahverengi ve siyahtır. Takımyıldızı taçlı, örtülü bir kafa görüntüsü üzerinde kırmızı iki gözü şeklindedir. En çok kullandığı avatarları, kırmızı iki gözü olan yoğun, kara bir bulut ve siyah kapüşonlu ya da peçeli bir rahibe ya da cellattır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: H'rar (Ergoth, İstar), Gormion (Tarsis), Morgi (Buzduvarı), Paslordu Morgax (Thorbardin), Veba (Mithas), Keçilordu Anthrax (Hobgoblin).

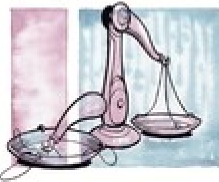

Chemosh (Ölümün Lordu): Chemosh, Krynn üzerindeki tüm namevtlerin tanrısıdır. Chemosh ele geçirmek istediklerini "sonsuz yaşam" ile kandırır ve daha sonra da o kişileri namevt ordusuna katar. Kontrolü altındaki alanlar arasında tüm namevtler, yağmalayıcılar ve düşmanlar vardır. Sembolü sarı bir kurukafadır. Renkleri siyah ve soluk sarıdır. Takımyıldızı bir kurukafa şeklindedir. Avatar olarak dolaştığında siyah cübbeler içinde çok yakışıklı bir adam ya

da üzeri değerli takılarla kaplı bir lich görünür. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Aeleth (Ergoth), Derinlerin Dron'u (Tarsis), Chemos Joton (Buzduvarı), Khemax (Thorbardin), Yaşamfelaketi (Mithas), Orkrust (Hobgoblin).

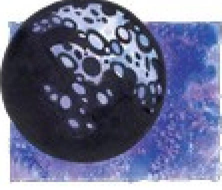

Zeboim (Karanlık Deniz): Zeboim, Takhisis ve Sargonnas'ın kızı ve Denizlerin Kraliçesi'dir. Oldukça az sayıda rahibi olan Zeboim'in nasıl davranacağı belli olmadığından ölümcül bir düşman ve tehlikeli bir dosttur. En büyük düşmanı Habbakuk'tur, çünkü denizlerin tek hakimi olmak istemektedir. Cücelerin kendisi hakkında çok az şey bilmelerinden dolayı, onları su üzerinde doğrudan dibe batmakla lanetlemiştir. Kontrolü altındaki alanlar arasında denizler, fırtınalar, kasırgalar, hava olayları, namevt deniz yaratıkları ve kıskançlık vardır. Sembolü bir deniz kaplumbağası kabuğunun kabartmasıdır. Renkleri yeşil ve kırmızıdır. Takımyıldızı bir deniz kaplumbağası şeklindedir. Avatar olarak insan şeklindedir, fakat en sevdiği hali güzel bir bayan suratına sahip dev bir deniz kaplumbağasıdır. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Rann (Ergoth), Zyr (Tarsis), Zebir Jotun (Buzduvarı), Bhezomiax (Thorbardin), Girdap (Mithas).

Hiddukel (Yalanlar Prensi): Hiddukel, haksız kazancın, bahislerin ve yalanın tanrısıdır. Hiddukel yaşayan ruhların ticaretini yapar. Girdiği bir bahis sonucu Gritaş'ın yapılmasını sağlamıştır. Kontrolü altındaki alanlar arasında iş uygulamaları, lanetli ruhlar, aç gözlülük, kölelik ve ihanet vardır. Sembolü kırık çift kefeli bir esnaf terazisidir. Renkleri kırmızı ve kemik rengidir. Takımyıldızı kırık bir terazi görünümündedir. Avatar olarak kendisine çok şişman olan, soğuk bakışlı, boncuk gözlü ve yağcı bir gülümsemeye sahip bir insan seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre

şunlardır: İhanetçi (Mithas), Usk-Do (Hobgoblin), Kusurlu Hitax (Thorbardin), M'Fistos (İstar).

Nuitari (İç Kemirici Karanlık): Nuitari, kara büyünün tanrısıdır ve büyüsüne duyduğu aşk yüzünden diğer kötülük tanrıları kadar kötülükle kararmamıştır. Diğer büyü tanrıları gibi, kendi aleminden ayrılmış ve Ölümlü Krynn'e yakın bir yer kendisine seçmiştir. Bu kara ay sadece kendi müritleri tarafından görülebilir. Kara Cübbeliler'in tanrısıdır. Kontrolü altındaki alan sadece karanlık büyüdür. Sembolü siyah daire ya da küredir. Rengi siyahtır. Takımyıldızı yoktur, sadece siyah ay şeklinde Krynn'in gökyüzünde görünür. Avatar olarak kendisine siyah cübbeler içinde kabarık siyah saçlı, sessiz, güçlü bir genç adam seçtiği gibi bir yaramaz ve kötü bir çocuk da seçebilir. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Geceyağmacısı (Mithas), Karanlık (Elian), Siyah El (Balifor), Tanrı Olmayan (Thorbardin).

III. Tarafsızlık Tanrıları

Gilean (Boşluk): Gilean, Tarafsızlık Tanrıları'nın aile reisidir ve içinde tüm bilgilerin ve gerçek isimlerin saklı olduğu Tobril kitabını koruyan tanrıdır. Sadece Tobril'i korumakla görevli olmayan Gilean ayrıca İyi ve Kötü Tanrılar arasındaki dengeyi korumakla da görevlidir. Bunu yaparken diğer Tarafsızlık Tanrıları'ndan da yardım alır. Kontrolü altındaki tek alan, her türlü bilgi alanıdır. Sembolü açık duran bir kitaptır. Rengi gridir. Takımyıldızı bir açık kitap şeklindedir ve gökyüzünde Paladin ile Takhisis'in arasında durur. Gilean avatar olarak kendisine orta yaşlı, herhangi bir ırka mensup ya da cinsiyete sahip olan bir kütüphane

görevlisidir. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Kitap Gilean, Gri Yolcu, Bilge, Ruhların Geçidi.

Sirrion (Akan Alev): Sirrion, doğal güçlerin ve ateşin tanrısıdır. Parlayan güneşten, küçük bir ışık kaynağına kadar bütün ateşler onun kontrolü altındadırlar. Bir ormanda bulunan yaşlı ağaçların yerini yeni ağaçların alması için orman yangını da çıkartabilir, ateşle oynayan bir çocuğun ateşe saygı göstermesi için elinin yanmasını da sağlayabilir. Kontrolü altındaki alanlar arasında alev, doğal güçler, değişim ve dönüşüm vardır. Sembolü, çok renkli bir ateştir. Renkleri parlak kırmızılar ve sarılardır. Takımyıldızı yoktur; gökyüzünde sadece kırmızı-sarı renkte parlayan bir yıldız olarak görünür. Sirrion genellikle alevlerin içinde yüzünü gösterir, ama ateşin değişik renklerinde görünen bir cübbeye sahip insan şeklinde de görünebilir. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Ateşefendisi, Simyacı, Büyücü (Mithas).

Reorx (Demirci): Reorx, cücelerin ve onların endüstrilerinin (demircilik) tanrısıdır. Ayrıca çekiciyle Kaos'dan bir parça kopartarak Krynn'in ve gökyüzündeki yıldızların oluşmasını sağlamıştır. Hiddukel'in oyununa gelerek Gritaş'ı yapmıştır. Kontrolü altındaki alanlar arasında cüceler, silahlar ve teknoloji vardır. Sembolleri, döven bir çekiç ya da cüce yapımı bir çekiç (Thorbardin) dir. Renkleri arduvaz grisi ve kırmızıdır. Takımyıldızı yoktur; gökyüzünde bir alev parçası gibi kıpkırmızı parlayan ve Sargonnas'ın takımyıldızının yanında duran bir yıldız olarak görünür. Reorx avatar olarak genellikle sarhoş ve kumarbaz olan Dougan Redhammer adlı bir cüceyi kendisine seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Örs (Elian), Silahustası (Mithas), Usta Reorx (Gnom), Zanaatkâr Reorx (Kender).

Chislev (Hayvan): Chislev doğanın kendisidir; korkusu sonbaharı, umutsuzluğu kışı, umudu baharı ve eğlenme isteği de yazı yaratmıştır. Müritleri gibi, tüm hayvan ve bitkiler de ona şükran borçludurlar; sabahleyin çiçekler güneşe doğru dönerlerken aynı zamanda Chislev'e doğru da dönmüş olurlar, onu her sabah selamlarlar. Kontrolü altındaki alanlar arasında doğa, yabanıl hayat ve hayvanlar vardır. Sembolü kahverengi, sarı ve yeşil renkli bir tüydür. Renkleri kahverengi, sarı ve yeşildir. Takımyıldızı yoktur; Mishakal'ın takımyıldızı ve Zivilyn'in yıldızına yakın duran ve sarı renginde parlayan bir yıldızı vardır. Chislev, avatar olarak kendisine genellikle güzel bir insan ya da elf kadını seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Vahşi Kişi (Mithas), Issız Yer.

Zivilyn (Hayat Ağacı): Tüm bilgeliklerin tanrısı olan Zivilyn'in kendisi kutsal Hayat Ağacı'dır. Gilean bütün bilgileri kendinde tutarken, Zivilyn de bilgelikleri kendisinde tutmaktadır. Bilgelik olmadan bilginin, bilgi olmadan da bilgeliğin bir işe yaramadığını bilen bu iki tanrı hep birlikte hareket etmektedirler. Chislev'in eşidir. Kontrolü altındaki tek alan bilgeliktir. Sembolü yeşil ve altın renklerinde dev gibi bir ağaç ya da bir vallen ağacıdır. Renkleri yeşil ve altın rengidir. Takımyıldızı yoktur; Mishakal'ın takımyıldızı ve Chislev'in yıldızı arasında parlayan bir yıldızı vardır. Zivilyn, avatar olarak kendisine herhangi birisini seçebilir fakat genellikle yaşlı, bilge bir adam kimliğiyle görünür. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Dünya Ağacı, Hayat Ağacı (Qualinesti, Silvanesti), Bilge Kişi (Mithas).

Shinare (Kanatlı Zafer): Shinare, zenginlik, endüstri ve ticaret tanrısıdır. Tüccarlar, esnaf halk ve benzeri

kesimlerden kendi takipçilerini oluşturmuştur. Tembelliğe tolerans gösteremez; tembel tembel dolaşan biri ona, gözleri önünde hızla ölüyor görünür. Ayrıca Sirrion'un eşidir. Kontrolü altındaki alanlar arasında zenginlik, endüstri, özgürlük ve güç vardır. Sembolü bir grifon kanadıdır. Renkleri altın rengi, gümüş rengi ve kahverengidir. Takımyıldızı yoktur, Habbakuk ve Branchala'nın takımyıldızlarının yakınında gümüş rengi bir yıldızı bulunur. Shinare, avatar olarak kendisine zengin, saygıdeğer bir kişi ya da aynı özelliklere sahip bir tüccar seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Kanatlı Kişi (Silvanesti, Qualinesti), Gümüş Efendi (Thorbardin), Yürüyen Özgürlük (Ergoth), Denge (Mithas), Terazi (Mithas).

Lunitari (Peçeli Bakire): Lunitari, Tarafsız büyünün ve illüzyonların tanrısıdır. Büyü aşkı sayesinde Kırmızı Cübbeliler tarikatı kurulmuştur. Birçok büyücü onun tarikatı altında büyü çalışmak ister, çünkü büyüde pek bir kısıtlama getirmez. Solinari'yle uzun zamandan beri dostturlar ve çoğu zaman birlikte çalışırlar. Kontrolü altında tarafsız büyü ve illüzyon alanları vardır. Sembolü, kırmızı bir daire ya da küredir. Rengi kırmızı ya da macenta gridir. Takımyıldızı yoktur fakat gökyüzünde kırmızı ay formunda görünür. Lunitari avatar olarak kendisine baştan aşağı kırmızı cübbeler içinde duran kızıl saçlı, güzel bir insan kadını seçer. Diğer isimleriyse bölgelerine göre şunlardır: Luin (Ergoth), Kırmızı-Göz (Goodlund), Gece Mumu (Thorbardin), İllüzyon Bakiresi (Mithas).

Kaynak: http://frpnet.net

Ejderha Mızrağı serisi
okuma sırası

- Güz Alacakaranlığının Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Cüce Derinlikleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- Kış Gecesi Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Yüceefendi Gökleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- İlkbahar Şafağı Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Kum Saati Büyücü Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)

- İkizlerin Zamanı (***Efsaneler üçlemesi***)
- İkizlerin Savaşı (***Efsaneler üçlemesi***)
- İkizlerin Sınavı (***Efsaneler üçlemesi***)

- Ruhdöveni (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)
- Silah Kardeşliği (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)
- Majere Kardeşler (***Başlangıçlar serisi***)

- İkinci Nesil
- Yaz Alevi Ejderhaları

- Yeni Bir Çağın Doğuşu (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)
- Kasırganın Günü (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)
- Kargaşanın Arefesi (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)

- Düşüş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- İhanet (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- Kurtuluş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)

- Batan Güneşin Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Kayıp Yıldızın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Yitik Ayın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)

- Amber ve Küller (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Amber ve Demir (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Amber ve Kan (***Karanlık Havari üçlemesi***)

Yan seriler (isteğe bağlı):

- Sonuncu Şef (***Kaos Savaşı serisi***)
- Gece Göğünün Gözyaşları (***Kaos Savaşı serisi***)
- Kukla Kral (***Kaos Savaşı serisi***)
- Kan Denizi Yağmacıları (***Kaos Savaşı serisi***)
- Boşver Dağı Kuşatması (***Kaos Savaşı serisi***)

- Kıyamet Tugayı (***Kang'ın Alayı serisi***)
- Ejderan Kuralları (***Kang'ın Alayı serisi***)

- Karanlık ve Işık (***Başlangıçlar serisi***)
- Kender Yurdu (***Başlangıçlar serisi***)

- Eş Ruhlar (***Tanışmalar serisi***)
- Yol Tutkusu (***Tanışmalar serisi***)
- Kara Yürek (***Tanışmalar serisi***)
- Yemin ve Ölçü (***Tanışmalar serisi***)

- Vinas Solamnus (***Kayıp Efsaneler serisi***)
- Fistandantilus: Yeniden Doğuş (***Kayıp Efsaneler serisi***)

- Haberci (***Buzduvarı üçlemesi***)
- Altın Küre (***Buzduvarı üçlemesi***)
- Kışyurdu (***Buzduvarı üçlemesi***)

- Sır Halkası (***Kesişen Yollar serisi***)
- Hırsızlar Loncası (***Kesişen Yollar serisi***)
- Ejderhanın Blöfü (***Kesişen Yollar serisi***)
- Ejderha Adaları (***Kesişen Yollar serisi***)
- Hiçbir Yerin Ortasında (***Kesişen Yollar serisi***)

- İlkdoğan (***Elf Ulusları üçlemesi***)
- Soykıyımı Savaşları (***Elf Ulusları üçlemesi***)
- Qualinesti (***Elf Ulusları üçlemesi –*** *Türkçe*'*ye çevrilmedi*)

- Huma Destanı
- Kara Dalamar (***Klasikler serisi***)

Kronolojik Okuma Sırası

Burada vereceğimiz sıralama Ejderha Mızrağı (Dragonlance) serisinin tüm kitaplarını kapsamaktadır. Serinin tüm kitapları Türkçe'ye çevrilmediğinden dolayı çevrilmeyen kitaplar Orijinal isimleriyle yer almaktadırlar.

Afet Öncesi (Pre-Cataclysm = PC):

8500 PC

- The Dragons (***Lost Histories series***)

6320 PC

- The Irda (***Lost Histories series***)

4017 PC

- Children of the Plains (***Barbarians series***)

3995 PC

- Brother of the Dragon (***Barbarians series***)
- Sister of the Sword (***Barbarians series***)

3811 PC

- The Kagonesti (***Lost Histories series***)

2750 PC

- The Forest King (***The Anvil of Time series***)

2692 PC

- Covenant of the Forge (***Dwarven Nations series***)

2596 PC

- Hammer and Axe (***Dwarven Nations series***)

2421 PC

- A Warrior's Journey (***The Ergoth trilogy***)

2401 PC

- The Wizard's Fate (***The Ergoth trilogy***)

2395 PC

- A Hero's Justice (***The Ergoth trilogy***)

2308 PC

- İlkdoğan (***Elf Ulusları üçlemesi***)

2230 PC

- The Swordsweath Scroll (***Dwarven Nations series***)

2192 PC

- Soykıyımı Savaşları (***Elf Ulusları üçlemesi***)

2072 PC

- The Qualinesti (***Elven Nations trilogy***)

1817 PC

- Vinas Solamnus (***Kayıp Efsaneler serisi***)

1793 PC

- The Dargonesti (***Lost Histories series***)

1020 PC

- Huma Destanı (***Kahramanlar serisi***)

1013 PC

- Kaz the Minotaur (***Heroes series***)

1010 PC

- Land of the Minotaurs (***Lost Histories series***)

553 PC

- Haberci (***Buzduvarı üçlemesi***)

545 PC

- Altın Küre (***Buzduvarı üçlemesi***)
- Kışdiyarı (***Buzduvarı üçlemesi***)

181 PC

- Knights of the Crown (***Warriors series***)

171 PC

- Knights of the Sword (***Warriors series***)

161 PC

- Knights of the Rose (***Warriors series***)

159 PC

- The Wayward Knights (***Warriors series***)

40 PC

- Chosen of the Gods (***Kingpriest trilogy***)

20 PC

- Divine Hammer (***Kingpriest trilogy***)

5 PC

- The Dark Queen (***Villains series***)

1 PC

- Fistandantilus: Yeniden Doğuş (***Kayıp Efsaneler serisi***)
- Sacred Fire (***Kingpriest trilogy***)

- The Reign of Istar (***Tales series***)
- Lord Soth (***Warriors series***)

Afet Sonrası (After-Cataclysm = AC):

---

1 AC

- The Survivors (***The Anvil of Time series***)
- The Cataclysm (***Tales series***)

39 AC

- İkizlerin Savaşı (***Efsaneler üçlemesi***)

228 AC

- Weasel's Luck (***Heroes series***)

231 AC

- Galen Beknighted (***Heroes series***)

248 AC

- The Inheritance (***Classics series***)

249 AC

- Eş Ruhlar (***Tanışmalar serisi***)

292 AC

- Hederick: The Theocrat (***Villains series***)

313 AC

- Before the Mask (***Villains series***)

324 AC

- Theros Ironfeld (***Warriors series***)

325 AC

- The Black Wing (***Villains series***)
- Kara Yürek (***Tanışmalar serisi***)

331 AC

- Ruhdöveni (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)

332 AC

- Emperor of Ansalon (***Villains series***)

334 AC

- Yol Tutkusu (***Tanışmalar serisi***)

338 AC

- Tales of Uncle Trapspringer (***Adventures in Krynn***)

339 AC

- Night of the Eye (***Defenders of Magic series***)
- Yemin ve Ölçü (***Tanışmalar serisi***)
- The Gates of Thorbardin (***Heroes series***)

343 AC

- Steel and Stone (***Meetings sextet***)

344 AC

- Maquesta Kar-Thon (***Warriors series***)

345 AC

- The Medusa Plague (***Defenders of Magic series***)
- The Companions (***Meetings sextet***)

346 AC

- Karanlık ve Işık (***Başlangıçlar serisi***)
- Kender Yurdu (***Başlangıçlar serisi***)
- Silah Kardeşliği (***Raistlin Tarihçeleri serisi***)
- Love and War (***Tales series***)

- Flint: The King (***Preludes series***)
- Tanis: The Shadow Years (***Preludes series***)

348 AC

- Stormblade (***Heroes series***)
- Majere Kardeşler (***Başlangıçlar serisi***)
- The Seventh Sentinel (***Defenders of Magic series***)

349 AC

- Kara Dalamar (***Klasikler serisi***)

350 AC

- Riverwind: The Plainsman (***Preludes series***)

351 AC

- Güz Alacakaranlığının Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Bir Ejderha Söylentisi (***Genç Yetişkin serisi***)
- Cüce Derinlikleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)

352 AC

- Kış Gecesi Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- The Nightmare Lands (***Young Reader series***)
- Yüceefendi Gökleri Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- İlkbahar Şafağı Ejderhaları (***Tarihçeler üçlemesi***)
- Kum Saati Büyücü Ejderhaları (***Kayıp Tarihçeler üçlemesi***)
- To the Gates of Palanthas (***Young Reader series***)

- Hope's Flame (***Young Reader series***)
- The Gully Dwarves (***Lost Histories series***)
- Lord Toede (***Villains series***)
- A Dawn of Dragons (***Young Reader series***)

353 AC

- Temple of the Dragonslayer (***The New Adventures series***)
- The Dying Kingdom (***The New Adventures series***)
- The Dragon Well (***The New Adventures series***)
- The Citadel (***Classics series***)

354 AC

- Return of the Sorceress (***The New Adventures series***)
- Dragon Sword (***The New Adventures series***)
- Dragon Day (***The New Adventures series***)
- Dragon Knight (***The New Adventures series***)

355 AC

- Crown of Thieves (***Elidor trilogy***)
- Wizard's Curse (***Trinistyr series***)
- Wizard's Betrayal (***Trinistyr series***)
- The Crystal Chalice (***Elidor trilogy***)
- Wizard's Return (***Trinistyr series***)
- City of Fortune (***Elidor trilogy***)
- Dragon Spell (***The New Adventures series***)

356 AC

- The Wayward Wizard (***Suncatcher trilogy***)
- Pillar of Flame (***Elements series***)
- Warrior's Heart (***Goodlund trilogy***)
- İkizlerin Zamanı (***Efsaneler üçlemesi***)
- The Ebony Eye (***Suncatcher trilogy***)
- Warrior's Blood (***Goodlund trilogy***)
- Queen of the Sea (***Elements series***)
- Tempest's Vow (***Elements series***)
- The Stolen Sun (***Suncatcher trilogy***)
- Warrior's Bone (***Goodlund trilogy***)

357 AC

- The Sellsword (***The Anvil of Time series***)
- İkizlerin Sınavı (***Efsaneler üçlemesi***)

363 AC

- The War of the Lance (***Tales series***)

371 AC

- Murder in Tarsis (***Classics series***)

378 AC

- İkinci Nesil

381 AC

- The Magic of Krynn (***Tales series***)
- Kender, Gully Dwarves, and Gnomes (***Tales series***)

382 AC

- Kukla Kral (***Kaos Savaşı serisi***)

383 AC

- Kıyamet Tugayı (***Kang'ın Alayı serisi***)
- Sonuncu Şef (***Kaos Savaşı serisi***)
- Yaz Alevi Ejderhaları
- Gece Göğünün Gözyaşları (***Kaos Savaşı serisi***)
- Kan Denizi Yağmacıları (***Kaos Savaşı serisi***)
- Boşver Dağı Kuşatması (***Kaos Savaşı serisi***)

İkinci Afet (Second Cataclysm = SC):

---

384 AC (1 SC)

- Yeni Bir Çağın Doğuşu (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)
- Ejderan Kuralları (***Kang'ın Alayı serisi***)

385 AC (2 SC)

- Spirit of the Wind (***Bridges of Time series***)

387 AC (4 SC)

- Legacy of Steel (***Bridges of Time series***)

391 AC (8 SC)

- The Silver Stair (***Bridges of Time series***)

392 AC (9 SC)

- The Rose and the Skull (***Bridges of Time series***)

393 AC (10 SC)

- Relics and Omens (***Tales of Fifth Age series***)

- Bertrem's Guide to the Age of Mortals
- Dezra's Quest (***Bridges of Time series***)

394 AC (11 SC)

- The Odyssey of Gilthanas (***Reader's Companion series***)

414 AC (31 SC)

- Kasırganın Günü (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)
- Kargaşanın Arefesi (***Yeni Çağın Ejderhaları üçlemesi***)

417 AC (34 SC)

- Düşüş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- Hırsızlar Loncası (***Kesişen Yollar serisi***)

418 AC (35 SC)

- Night of Blood (***The Minotaur Wars series***)
- İhanet (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)
- Kurtuluş (***Dhamon Efsanesi üçlemesi***)

419 AC (36 SC)

- Sır Halkası (***Kesişen Yollar serisi***)
- The Lioness (***Age of Mortals series***)
- Ejderha Blöfü (***Kesişen Yollar serisi***)
- Ejderha Adaları (***Kesişen Yollar serisi***)

420 AC (37 SC)

- Conundrum (***Age of Mortals series***)

421 AC (38 SC)

- Batan Güneşin Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)

- The Players of Gilean (***Anthologies***)
- The Search for Magic (***War of Souls Anthologies***)
- City of the Lost (***The Linsha trilogy***)
- Tides of Blood (***The Minotaur Wars series***)
- Bertrem's Guide to the War of Souls, Volume 1
- Kayıp Yıldızın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Flight of the Fallen (***The Linsha trilogy***)
- The Search for Power (***War of Souls Anthologies***)
- Yitik Ayın Ejderhaları (***Ruhlar Savaşı üçlemesi***)
- Dark Thane (***Age of Mortals series***)
- Bertrem's Guide to the War of Souls, Volume 2
- Return of the Exile (***The Linsha trilogy***)
- Empire of Blood (***The Minotaur Wars series***)
- Prisoner of Haven (***Age of Mortals series***)

422 AC (39 SC)

- Amber ve Küller (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Saving Solace (***The Champions series***)
- Amber ve Demir (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Amber ve Kan (***Karanlık Havari üçlemesi***)
- Wizard's Conclave (***Age of Mortals series***)
- Hiçbir Yerin Ortasında (***Kesişen Yollar serisi***)
- The Lake of Death (***Age of Mortals series***)

423 AC (40 SC)

- The Black Talon (***Ogre Titans series***)

424 AC (41 SC)

- Blades of the Tiger (***The Taladas Chronicles***)
- The Fire Rose (***Ogre Titans series***)
- Trail of the Black Wyrm (***The Taladas Chronicles***)

425 AC (42 SC)

- Lord of the Rose (***Rise of Solamnia series***)
- Shadow of the Flame (***The Taladas Chronicles***)

426 AC (43 SC)

- Sanctuary (***Elven Exiles series***)
- Alliances (***Elven Exiles series***)
- Destiny (***Elven Exiles series***)

427 AC (44 SC)

- The Crown and the Sword (***Rise of Solamnia series***)
- The Great White Wyrm (***The Champions series***)

429 AC (46 SC)

- The Measure and the Truth (***Rise of Solamnia series***)
- Protecting Palanthas (***The Champions series***)

433 AC (50 SC)

- The Secret of Pax Tharkas (***Dwarf Home series***)
- The Rebellion (***The Stonetellers series***)
- Death March (***The Stonetellers series***)
- The Heir of Kayolin (***Dwarf Home series***)
- Goblin Nation (***The Stonetellers series***)

INTO THE HEART OF THE DARK QUEEN'S EMPIRE

INTO THE HEART OF THE DARK QUEEN'S EMPIRE

DRAGONS OF THE HOURGLASS MAGE

THE LOST CHRONICLES, VOLUME III

[1] *AS:* Afetten Sonra

[2] *Seren:* Yelkenli gemilerde üzerine dört köşe yelken açmak ve işaret kaldırmak için direğe yatay olarak bağlanan gönder.

[3] *Haematoxylum campechianum*

[4] *Kerih:* Tiksindirici, iğrenç.

[5] *Namevt:* Yaşayan ölü, hortlak, zombi.

[6] *Mastı:* Kulakları uzun ve düşük, bacakları kısa, bodur bir köpek cinsi.

[7] "Kış Gecesi Ejderhaları" ve "İlkbahar Şafağı Ejderhaları" kitaplarında Seçkinamir Toede "Kırmızı Ejderha Ordusu"nun başındaydı. Burada ise "Beyaz Ejderha Ordusu" diye geçiyor (e-kitabı düzenleyenin notu).

[8] *Sayvan:* Bir yerin güneşten korunması için üstüne konulan düz ya da eğik örtü. Sundurma çatı, rüzgarlık.